Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	bearbejdet for Ungdommen af Fr. Hoffmann ; oversatte af Christian Winther.
Titel | Title:	De smukkeste Æventyr af tusend og én Nat
Alternativ titel | Alternative title:	De smukkeste Eventyr af 1001 Nat.
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	3. Udgave /
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : P.G. Philipsen, 1884
Fysiske størrelse | Physical extent:	[4], 380 s., 12 tav.

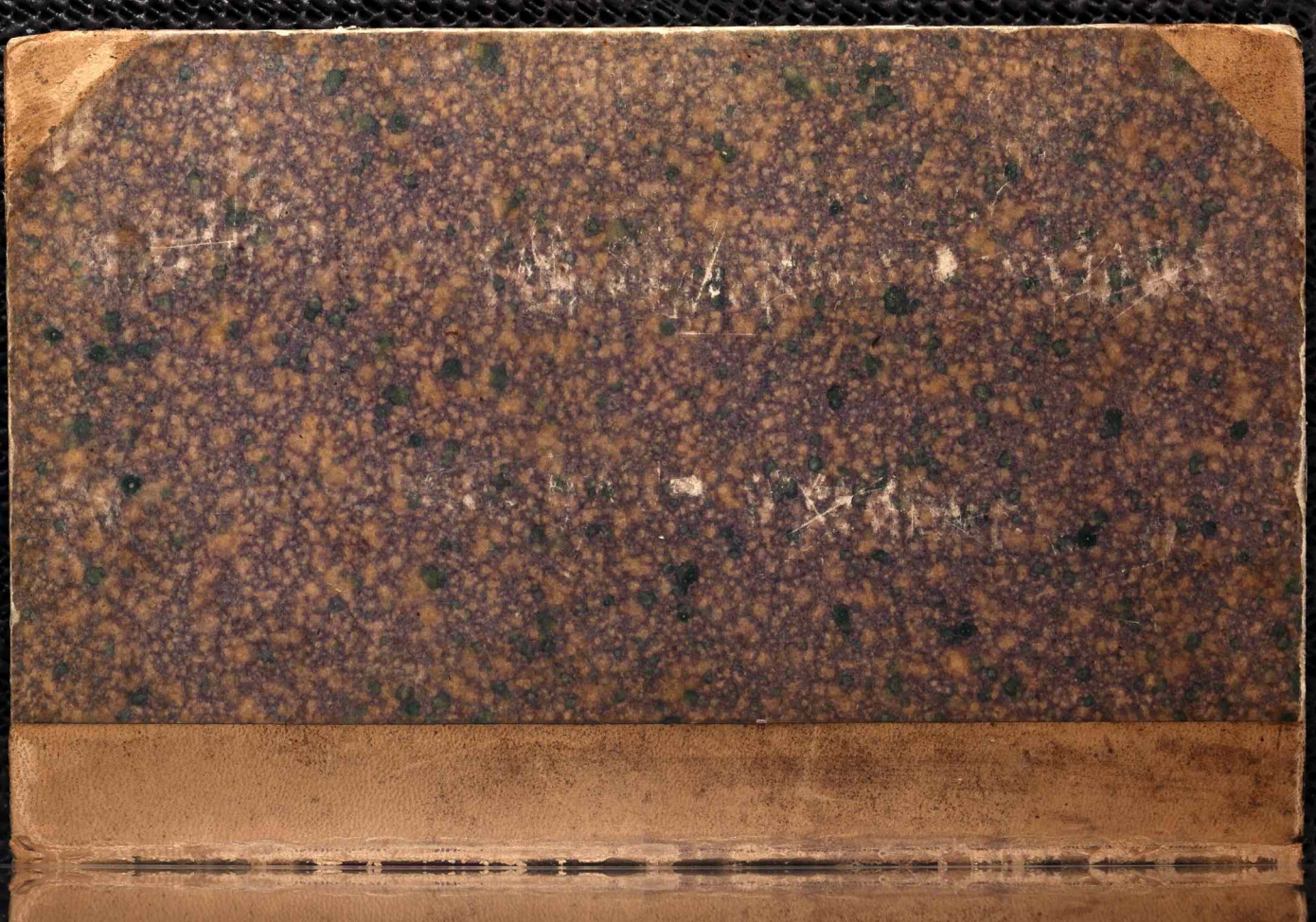
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

58,- 493.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 14667 9

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DE SMUKKESTE EVENTYR

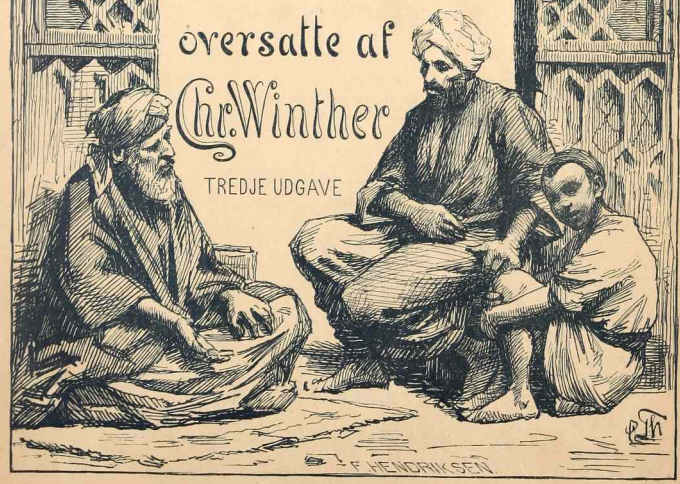
AF

1001 NAT

oversatte af

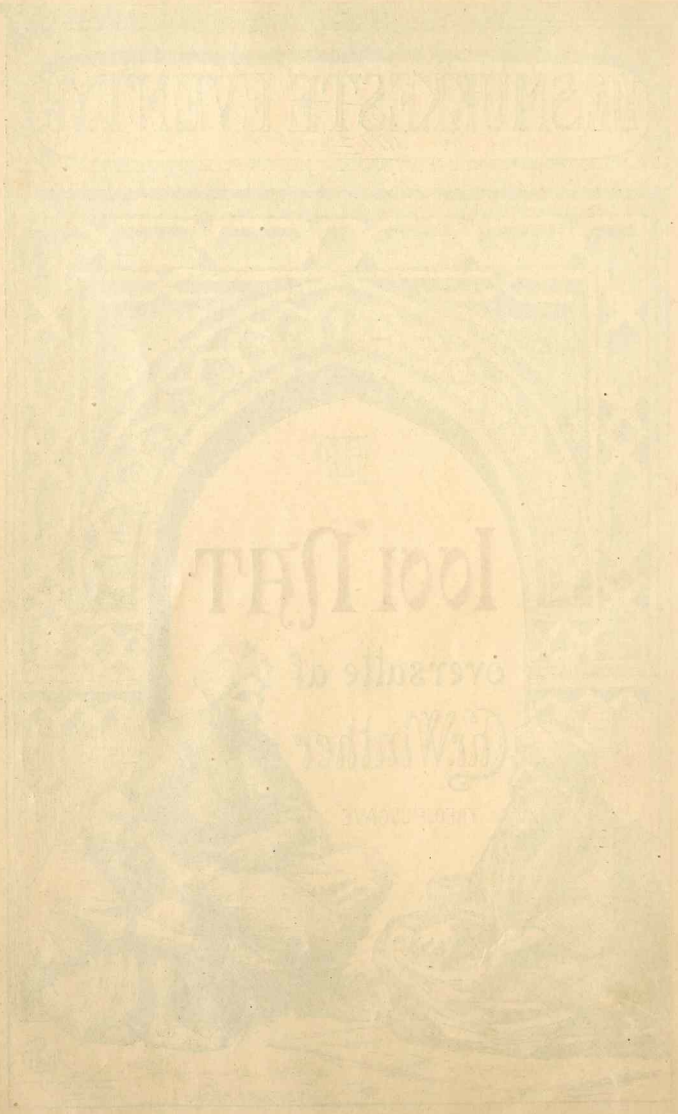
Chr. Winther

TREDJE UDGAVE

F. HENDRIKSEN

P. G. PHILIPSENS FORLAG.

DE SMUKKESTE ÆVENTYR

AF

TUSEND OG ÉN NAT.

BEARBEJDET FOR UNGDOMMEN AF

FR. HOFFMANN.

OVERSATTE AF

CHRISTIAN WINTHER.

TREDJE UDGAVE.

Med tolv Billeder i Træsnit efter Tegninger af CARL THOMSEN.

KJØBENHAVN.

P. G. PHILIPSENS FORLAG.

1884.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & Co.

Indhold.

		Side
1.	De tre Æbler	1.
2.	Hvad Sultanen af Kasgars Leverandør fortalte (med Træsnit)	10.
3.	Æslet, Oxen og Landmanden	24.
4.	Lægen Duban	32.
5.	Agib, Kongesønnen	36.
6.	Harun al Raschid og Abdallah (med Træsnit)	55.
7.	Hassan, Rebslageren (med Træsnit)	62.
8.	Fiskeren og Aanden (med Træsnit)	80.
9.	Abu Hassan og Harun al Raschid (med Træsnit)	98.
10.	Prinsen fra Sind og hans Æventyr	118.
11.	Sindbad, Søfareren (med Træsnit)	228.
12.	Den lille Kadi (med Træsnit)	181.
13.	Sultanen og Scheichen	187.
14.	De tre Prinser	197.
15.	Sidi Numan og hans Hest (med Træsnit)	201.
16.	Abu og Niutyn	212.
17.	Prins Achmet og Feen Paribanu (med Træsnit)	220.
18.	Den pukkelryggede døde paa Rejser	244.
19.	Albondocani	252.
20.	Abu Mahomed, den lade (med Træsnit)	273.
21.	Padmanaba og Hassan	290
22.	De tre Søstre (med Træsnit)	297.
23.	Aladdin og den vidunderlige Lampe (med Træsnit)	322.
24.	Ali Baba og de fyrretyve Røvere	360.

De tre Æbler.

Kalifen Harun al Raschid plejede ofte forklædt og ledsaget af to Hofmænd at forlade sit Slot og ved Nattetide at vandre om i Byen.

En Gang befalede han sin Storvesir Giafar næste Nat at indfinde sig i Paladset. Da Vesiren kom, sagde han til ham: »Hør, jeg vil foretage en Vandring om i Byen og høre, hvad man siger om Tilstanden, og i Særdeleshed om man er tilfreds med mine Retsbetjente. Finder jeg saa, at der er Grund til at klage over dem, saa vil jeg afskedige dem og indsætte andre i deres Embede, som maaske bedre ville opfylde deres Pligter. Er der paa den anden Side nogle, hvis Embedsiver man priser, vil jeg tage det Hensyn til dem, som de fortjene.« Til fastsat Tid begav Kalifen, Vesiren og Mesrur, Gildingernes Formand, sig i Forklædning ud af Paladsets Gaard.

De gik over adskillige Pladse og Torve, og just som de kom ind i en lille Gade, der var stærkt oplyst af Maanens Straaler, fik de Øje paa en Mand med hvidt Skjæg og af høj Vækst, og som bar Fiskegarn paa sit Hoved. Paa Armen bar han en Kurv, flettet af Palmeblade, og i Haanden en Stav. »Det lader just ikke til,« sagde Kalifen, »at denne Fyr er rig; lad os gaa hen til ham og udspørge ham om hans Tilstand.«

»Min gode Mand,« sagde Vesiren til ham, »hvad tager Du Dig for?« — »Herre,« svarede Oldingen, »jeg er Fisker, men den fattigste og usleste af alle Fiskere. Ved Middagstid gik jeg hjemme fra for at fiske, men lige til dette Øjeblik har jeg ikke fanget én Fisk. Og dog har jeg en Kone og smaa Børn, og intet har jeg at ernære dem med.«

Kalifen følte megen Medlidenhed med Fiskeren og sagde til ham: »Kunde Du have Mod til at vende om med os og kaste dine Garn endnu en eneste Gang? Vi vil betale Dig hundrede Zechiner, for hvad Du fanger.« Ved dette Forslag glemte Fiskeren hele Dagens Møje, tog Kalifen paa Ordet og vendte i Følge med ham, Giafar og Mesrur tilbage til Floden, medens han tænkte ved sig selv: »disse Herrer forekommer mig at være baade fornuftige og brave, de vil sagtens nok lønne mig min Umage; og om de saa kun gav mig Tiendedelen af, hvad de lovede mig, vilde det dog være meget godt for mig.«

Saa kom de til Flodbredden; Fiskeren kastede sit Garn ud, og da han havde trukket det, fik han en Kasse op, som var spigret og meget tung. Kalifen lod strax Vesiren udbetale ham hundrede Zecchiner, og lod ham saa gaa. Mesrur læssede Kassen paa sine Skuldre, og Kalifen, som var meget nysgjerrig efter at vide, hvad den indeholdt, skyndte sig tilbage til Paladset. Her aabnede man Kassen og fandt i den en stor Kurv, flettet af Palmeblade; Laaget var syet fast med rød Uldtraad. Da Kalifen var altfor utaalmodig, gjorde man sig ikke den Umage at opsprætte den, men skar med en Kniv Syningen op. I Kurven laa der en Pakke, indsvøbt i et gammelt Tæppe og sammenbundet med en Snor. Man løste Snoren og aabnede Pakken og saa nu med Rædsel en ung Kvindes Legeme saa hvidt som Sne og hugget i Stykker.

Det er ikke let at male Kalifens Forfærdelse ved dette gyselige Syn. Men fra Forfærdelse gik hans Stemning strax over til Vrede; han slyngede et rasende Øjekast til Vesiren og sagde: »Ha, Ulyksalige! Er det saaledes, at Du har Øje med mine Undersaatters Handlinger? Under dit Ministerium begaar man i min Hovedstad ustraffet saadanne Mord, og man kaster i Floden mine Undersaatter, som paa Dommedag vil raabe om Hævn imod mig! Hvis Du ikke hurtig hævner denne Kvindes Mord ved at straffe hendes Morder paa Livet, saa sværger jeg, at jeg vil lade Dig hænge, Dig selv, og fyrretyve af dine Slægtninge.« — »De troendes Behersker«, sagde Storvesiren til ham, »jeg anraaber Deres Majestæt om at indrømme mig nogen Tid til at foretage de nødvendige Undersøgelser.« — »Jeg

indrømmer Dig kun tre Dage dertil«, svarede Kalifen; »saa maa Du være færdig.«

Vesiren Giafar gik hjem, ganske forvirret og ikke i den bedste Stemning. »Ak!« tænkte han, »hvor vil det være mig muligt i en saa stor og tæt befolket By som Bagdad at finde en Morder, som uden Tvivl har begaaet sin Forbrydelse uden Vidner, og som maaske allerede er langt herfra? En anden end jeg kunde maaske falde paa at tage en Forbryder ud af Fængslet og lade ham halshugge for at tilfredsstille Kalifen; men jeg vil ikke besvære min Samvittighed med en saa afskylig Misgjerning, hellere vil jeg dø end frelse mit Liv for den Pris.«

Han befalede Politiet og Rettens Betjente, som stode under ham, nøjagtig og med Flid at søge Forbryderen. De satte deres Folk i Bevægelse og sparede ikke sig selv, da de maatte anse det for ligesaa vigtigt for dem som Vesiren at faa Klarhed i denne Sag. Men al deres Møje var spildt. Saa omhyggelig de end søgte, kunde de dog ikke opdage Ophavsmanden til Mordet, og Vesiren indsaa nok, at uden en Tilskikkelse fra Himlen var det ude med hans Liv.

Og virkelig, da den tredje Dag var kommet, traadte en Retsbetjent ind til den ulykkelige Minister og opfordrede ham til at komme med. Vesiren adlød; og da Kalifen havde spurgt ham, hvor Morderen var, svarede han med Taarer i Øjnene: »Jeg har ikke fundet nogen, som kunde give mig den ringeste Oplysning.« Med Forbittrelse og Raseri overøste Kalifen ham med Bebrejdelser og befalede, at man skulde hænge ham udenfor Paladsets Port, ham og fyrretyve andre Barmekider.

Medens man arbejdede paa at rejse Galgerne og søgte at gribe de fyrretyve Barmekider i deres Huse, befalede Kalifen, at en offentlig Udraaber skulde gaa omkring i alle Byens Kvarterer og forkynde følgende:

»Hver, som har Lyst til at se Storvesir Giafar og fyrretyve af hans Slægtninge blive hængte, kan indfinde sig paa Torvet udenfor Paladset.«

Da Alting var færdigt, førte Dommeren og et stort Antal Retsbetjente Storvesiren og de fyrretyve Barmekider frem, lode enhver af dem stille sig under den Galge, som var dem bestemt, og lagde Strikken om deres Hals. Den Folkemasse, som fyldte

hele Pladsen, kunde ikke se paa dette sørgelige Skuespil uden med Smerte og i Taarer; thi Storvesiren Giafar og Barmekiderne vare højt elskede og ærede formedelst deres Retskaffenhed, deres Gavmildhed og Uegennytte, og dette ikke blot i Bagdad, men i hele Kalifens Rige.

Der var nu intet i Vejen for at udføre Herskerens uigjenkaldelige Befaling, og man var just i Færd med at tage Livet af Byens ædleste Folk, da i det samme en ung Mand, meget velskabt og velklædt, trængte sig gjennem Stimmelen lige hen til Vesiren, kyssede hans Haand og sagde til ham: »Vesir, Du som er Formand for alle dette Hofs Emirer, Du, som er de fattiges Tilflugt og Trøst, Du er ikke skyldig i den Forbrydelse, for hvis Skyld Du staar her. Gaa, og lad mig udsone den Kvindes Død, som blev fundet i Floden. Det er mig, som er hendes Morder, og jeg fortjener at straffes.«

Skjønt disse Ord vare meget glædelige for Vesiren, saa kunde han ikke andet end ynkes over den unge Mand, hvis Udseende slet ikke var skummelt, men tvertimod elskværdigt; han vilde just til at svare ham, da i det samme en Mand af høj Vækst, og, som det syntes, meget gammel, trængte sig igjennem Stimmelen og sagde til Vesiren: »Herre, tro ikke, hvad han siger jer, denne unge Mand; ingen anden end jeg har dræbt den Kvinde, som man har fundet i Kassen; mig alene maa Straffen ramme. For Guds Skyld besværger jeg jer ikke at straffe den uskyldige i Stedet for den skyldige.« — »Herre,« sagde den unge Mand, henvendt til Vesiren, »jeg sværget jer til at det er mig, som har begaaet denne afskyelige Gjerning, og ingen i Verden er min medskyldige.« — Oldingen afbrød ham: »Det er Fortvivlelsen, som har ført Dig hid, Du vilde foregribe din Skjæbne; hvad mig angaar, som saa længe har været bundet til Verden, jeg maa nu løslades. Lad mig altsaa opoffre mit Liv for dit. Herre,« sagde han til Vesiren, »jeg gjentager det, det er mig, som er Morderen; lad mig uden Ophold lide Døden.«

Oldingens og den unge Mands gjensidige Modsigelser tvang Vesiren Giafar til at føre dem begge til Kalifen og fik Tilladelse dertil af Straffedommeren, som med Glæde skjænkede ham denne Begunstigelse. Da han kom til Kalifen, kyssede han Jorden syv Gange og talte som følger: »De troendes Behersker! Jeg

fremstiller Deres Majestæt her en Olding og en ung Mand, som hver for sig begge paastaa at være hin Kvindes Mordere.« Nu spurgte Kalifen de anklagede, hvem af dem det var, der saa grusomt havde sønderflænget Kvinden og kastet hende i Floden. Den unge Mand forsikkrede, at det var ham; men da Oldingen paa sin Side paastod det modsatte, saa sagde Kalifen til Storvesiren: »Naa, saa lad dem hænge begge to.« — »Men naadigste Herre!« gjentog Vesiren, »hvis kun den ene af dem er den skyldige, vilde det være en Uretfærdighed at lade den anden dø.«

Da den unge Mand hørte disse Ord, udraabte han: »Jeg sværger ved den almægtige Gud, som har rejst den høje Himmelhvælving, at det er mig, som har dræbt Kvinden og for fire Dage siden hugget hende i Stykker og kastet hende i Tigris. Jeg vil ikke have Lod eller Del i, hvad Dommens Dag tilkjender andre, hvis jeg ikke her farer med Sandhed; altsaa er det mig, som bør straffes.« Kalifen blev slaaet af denne Ed og troede paa den, saa meget mere, som Oldingen ikke svarede et Ord. Derfor vendte Kalifen sig til den unge Mand med disse Ord: »Ulyksalige! Af hvad Grund har Du begaaet en saa afskylig Forbrydelse, og hvad har kunnet bevæge Dig til selv at komme og forlange Døden?« — »De troendes Behersker!« svarede han, »hvis man vilde opskrive, hvad der er foregaaet mellem denne Kvinde og mig, saa vilde det blive en Historie, som mange Mænd kunde have godt af at læse.« — »Saa fortæl os den,« gjentog Kalifen, »jeg befaler Dig det.« Den unge Mand adlød.

Han fortalte da, at den gamle Mand, som havde erklæret sig skyldig, var hans Farbroder, og at den mishandlede Kvinde var hans egen Kone og Oldingens Datter. Under en farlig Sygdom havde hans Kone faaet det Indfald, at hun vilde have Æbler. Men det havde ikke været Manden muligt, hvad han saa bød derfor, at opdrive et eneste Æble i hele Bagdad. Da han havde faaet at vide, at han kun i Balsora, i Kalifens Have, kunde haabe at faa, hvad han søgte, saa begav han sig strax derhen og bragte hjem tre smukke Æbler, de eneste, han havde kunnet faa, og som han havde betalt med en Zecchin Stykket. Men da han bragte sin Kone de tre Æbler, var hendes Lysten-

hed ganske gaaet over; hun modtog dem da og lagde dem paa sit Bord.

Nogle Dage efter, da den unge Kjøbmand sad i sin Bod, saa' han en stor, sort Slave, der var meget grim, komme gaaende med et af disse Æbler i sin Haand. Da han spurgte Slaven, hvor han havde faaet dette Æble fra, svarede denne ham grinende, at det var en Foræring af hans Kjæreste, som var syg.

Disse Ord gjorde mig rasende, saaledes fortsatte den unge Mand sin Beretning. Jeg rejste mig fra min Plads, og efter at have lukket min Bod, skyndte jeg mig hjem og gik op i min Kones Kammer. Først saa' jeg efter, hvor Æblerne laa, og da jeg kun saa' to af dem, spurgte jeg, hvor det tredje var blevet af. Min Kone vendte Hovedet hen imod Æblerne, og da hun saa', der kun var to, svarede hun rolig og koldt: »Min Fætter, jeg véd ikke, hvor det er blevet af.« Ved dette Svar gjorde jeg mig ingen Betænkelighed for at tro, at det var sandt, hvad Slaven havde sagt. I samme Øjeblik lod jeg mig henrive af min rasende Skinsyge, jeg trak en Kniv, som jeg bar i Bæltet, og stødte den i Halsen paa den ulykkelige Kvinde. Derpaa skar jeg hendes Hoved af og huggede Legemet i fire Dele. Jeg pakkede det ind og lagde Bylten i en flettet Kurv; og da jeg havde syet Kurvens Laag fast med rødt Uldgarn, lagde jeg den i en Kasse, som jeg ved Nattetid tog paa Skuldrene og kastede den i Floden.

De to mindste af mine Børn laa allerede og sov i deres Senge, den tredje var ude; da jeg kom tilbage, fandt jeg ham siddende ved Siden af Døren, badet i Taarer. Jeg spurgte ham, hvorfor han græd. »Kjære Fader,« sagde han, »i Morges tog jeg et af de tre Æbler, som Du har bragt Moder, uden at hun lagde Mærke dertil. Jeg gjemte det længe, men da jeg siden legede paa Gaden med mine smaa Brødre, kom der en stor, sort Slave og rev det ud af min Haand og tog det med sig; jeg løb efter ham og forlangte mit Æble igjen; men det hjalp ikke, at jeg sagde, at det tilhørte min Moder, som var syg, og at Du havde gjort en fjorten Dages Rejse for at hente det; det var aldeles til ingen Nytte, hvad jeg saa sagde. Han vilde ikke give mig det, og da jeg skrigende rendte efter ham,

vendte han sig om, slog mig, og gav sig derpaa til at løbe gjennem flere afsides Gader, saa at jeg tabte ham af Sigte. Siden har jeg gaaet uden for Byen og ventet paa, at Du skulde komme hjem; og jeg ventede paa Dig, kjære Fader, for at bede Dig ikke at sige Moder noget derom, da jeg var bange for, at det skulde gjøre hende mere syg.« Da han havde sagt dette, brast han igjen i Graad.

Min Søns Beretning styrtede mig i en overordentlig Fortvivlelse. Jeg saa' nu, hvilken uhyre Forbrydelse jeg havde begaaet, jeg angrede nu, men for silde, at have fæstet Lid til den usalige Slaves Løgn; han havde naturligvis paa Grund af det, han havde hørt af min Søn, lavet den sørgelige Fabel, som jeg havde taget for Sandhed. Min Farbroder, som staar her, kom under alt dette for at besøge sin Datter; men i Stedet for at finde hende kvik og levende, fik han af mig selv at vide, at hun var død, thi jeg skjulte intet for ham; og uden at oppebie hans Fordømmelse, erklærede jeg mig selv for den skændigste af alle Forbrydere. Men i Stedet for at overvælde mig med retmæssige Bebrejdelser, blandede han sine Taarer med mine, og vi græd sammen hele tre Dage uden Ophør; han, fordi han havde mistet en Datter, som han altid havde elsket ømt, og jeg, fordi jeg havde mistet en Kone, som jeg elskede, og som jeg paa en saa grusom Maade havde skilt mig ved, fordi jeg uden Overlæg og letsindig havde troet paa den løgnagtige Slaves Beretning.

De troendes Behersker! Dette er den ærlige og sande Tilstaaelse, som Deres Majestæt har affordret mig. De kjender nu alle Omstændigheder ved min Brøde, og jeg anraaber Dem nu allerydmygst om at befale min Afstraffelse, og hvor streng denne end maatte blive, vil jeg ikke knurre derover, nej, jeg vil finde den alt for lemfældig.

Kalifen blev i høj Grad forbavset over den unge Mands Beretning. Men han fandt med Billighed, at den stakkels Mand var mere at beklage og vilde ikke straffe ham. Han sagde: »Denne unge Mands Handling kan tilgives af Gud og finde Naade hos Menneskene. Den ondskabsfulde Slave er den eneste Aarsag til Mordet; han er den eneste, som man bør straffe. Derfor,« vedblev Kalifen, idet han henvendte sig til Storvesiren,

»indrømmer jeg Dig tre Dage til at finde ham. Hvis Du ikke til den Tid bringer mig ham, saa maa Du dø i hans Sted.«

Den ulykkelige Giafar, som havde troet sig uden for al Fare, blev næsten knust ved denne nye Befaling; men da han ikke vovede at svare Kalifen noget, da han kjendte hans Karakter, saa gik han bort og kom til sit Hjem med Taarer i Øjnene, overbevist om, at han kun havde tre Dage at leve i. Han var i den Grad overbevist om, at han ikke kunde finde Slaven, at han aldeles undlod at søge efter ham. »Det er ikke muligt,« sagde han, »at jeg i en By som Bagdad, hvor der er en saa uhyre Mængde sorte Slaver, skulde kunne finde den rette; med mindre Gud vil aabne mine Øjne og føre Morderen til mig, er der intet, som kan frelse mig.«

Han tilbragte de to første Dage i Sorg og Fortvivlelse hos sin Familie, som sukkede og græd omkring ham og beklagede sig over Kalifens Strænghed. Den tredje Dag lavede han sig til med Fasthed at gaa Døden imøde som en retskaffen Mand, der ikke havde noget at bebrejde sig. Han lod hente nogle Kadier og Vidner, som underskreve det Testamente, som han oprettede i deres Paasyn. Saa kyssede han sin Kone og sine Børn, og sagde dem det sidste Farvel. Hele Familien svømmede i Taarer. Til sidst kom der en Tjener fra Slottet, som skulde sige ham, at Kalifen var utaalmodig over, hverken at have hørt noget om ham eller om den sorte Slave, som han havde befalet ham at opsøge. »Jeg har Befaling til«, vedblev han, »strax at føre jer til hans Trone.« Den fortvivlede Vesir gjorde sig strax færdig til at følge med Tjeneren. Men netop i det Øjeblik, da han vilde forlade sit Hus, mødte han den yngste af sine Døtre, som omtrent kunde være fem, sex Aar gammel. De Kvinder, som passede hende, kom med hende til Faderen, for at han kunde se hende for sidste Gang.

Da han især holdt meget af hende, fik han af Tjeneren Lov til at standse et Øjeblik. Han gik hen til Pigebarnet, tog hende paa Armen og kyssede hende flere Gange. Idet han omfavnede hende, bemærkede han, at hun under sin Kjole havde noget tykt, som duftede. »Min kjære lille«, sagde han til hende, »hvad har Du der?« — »Kjære Fader«, svarede hun, »det er et Æble, hvorpaa Kalifen, vor Herskers, Navn staar

skrevet. Vor sorte Slave, Riban, har solgt mig det for to Zecchiner.«

Ved de Ord »Æble« og »Slave«, udstødte Veziren Giafar, overrasket og glad, et Skrig; derpaa fik han Æblet af sin Datter, han lod Slaven hente, og han var ikke langt borte; da han stod for ham, sagde han: »Slyngel! hvor har Du taget dette Æble?« — »Herre«, svarede Slaven, »jeg sværger Dig til, at jeg hverken har taget det i din eller i Kalifens Have. Forleden Dag, da jeg kom igjennem en Gade, hvor der legede tre, fire smaa Børn, blandt hvilke et holdt et Æble i Haanden, rev jeg det fra Barnet og tog det med mig. Barnet løb efter mig og sagde, at det ikke tilhørte ham, men hans Moder, som var syg, og at hans Fader havde gjort en lang Rejse for at hente nogle Æbler, som hun havde saa stor Lyst til, og at dette var et af de tre Æbler, han havde bragt hjem, og at han havde taget det uden sin Moders Vidende. Det hjalp ham ikke at bede mig give ham det tilbage, jeg vilde ikke indlade mig derpaa; jeg bar det hjem og solgte det for to Zecchiner til din Datter. Dette er alt, hvad jeg har at fortælle.«

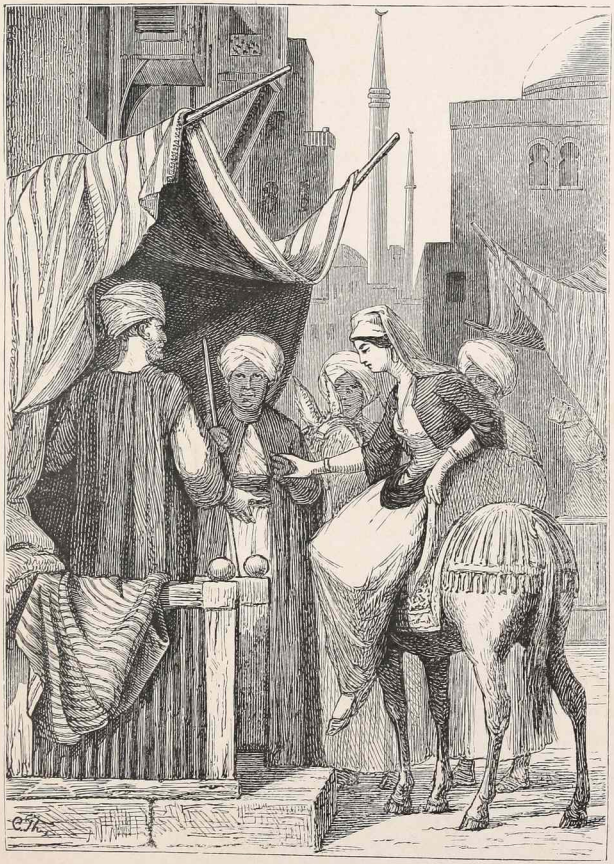
Giafar kunde ikke nok som forbavses over, hvorledes en Slaves Gavtyvstreg havde foraarsaget en uskyldig Kones Død og næsten hans egen. Han førte Slaven med sig, og da han kom til Kalifen, gjentog han nøjagtig alt, hvad Slaven havde berettet ham, og omtalte den lykkelige Hændelse, hvorved han havde opdaget hans Forbrydelse.

Det er umuligt at beskrive Kalifens Forbavselse. Han kunde næppe bare sig for at briste i Latter. Tilsidst fattede han sig og sagde med en alvorlig Mine til Vesiren, at siden hans Slave havde foranlediget en saa besynderlig Uorden, fortjente han en alvorlig Revselse. »Jeg kan ikke nægte det«, svarede Vesiren, »men hans Brøde er dog ikke ganske utilgivelig. Jeg beder Deres Majestæt at betænke, at han mere har handlet af Kaadhed end med Hensigt at begaa en virkelig Forbrydelse. Hele Ulykken hidrører fra en Række af tilfældige Omstændigheder, som har ladet det stjaalne Æble spille en saa sørgelig Rolle i hele denne Sag. Jeg beder derfor Deres Majestæt om Naade for denne Slave, som har handlet uden Overlæg, og som nu fortryder, hvad han har gjort.«

Kalifen lod sig ved Giafars Forestillinger bevæge og benaadede Slaven Riban; og for at trøste den unge Mand, som saa ulykkelig selv havde berøvet sig den Viv, som han altid havde holdt saa meget af, gav han ham en af sine Slavinder til Kone, overøste ham med Velgjerninger og behandlede ham med Udmærkelse lige til hans Død.

Hvad Sultanen af Kasgars Leverandør fortalte.

En højt anset Mand indbød mig forleden Dag til en af sine Døtres Bryllup. Jeg forsømte ikke at begive mig hen til ham om Aftenen og befandt mig saa der i et Selskab, der bestod af lærde, Justitsembedsmænd og flere andre af denne Bys mest fremragende Personer. Da Vielsen var forbi, dækkede man et pompøst Bord, man satte sig, og enhver tog for sig af det, som han fandt mest efter sin Smag. Der var blandt andre Ting en Mellemret, som var tillavet med Hvidløg; den var fortræffelig, og alle vilde smage den; men da vi lagde Mærke til, at en af Gjæsterne ikke skyndte sig at tage for sig, skjønt Retten stod foran ham, indbød vi ham til at lange til Fadet ligesom vi andre. Han bad os indstændig ikke at nøde ham, og føjede til: »Jeg skal vel vogte mig for at røre nogen som helst Mad, som er krydret med Hvidløg; jeg glemmer ikke saa let, hvad det engang har kostet mig, at jeg havde spist Hvidløg.« Vi bad ham fortælle os Grunden til hans store Modbydelighed for Hvidløg; men førend han fik Tid til at svare os, henvendte Husets Herre sig til ham med de Ord: »Er det saaledes, at De gjør Ære af mit Bord? Denne Kjødret er delikat, og De bliver ikke fri for at smage den; De maa bevise mig denne Gunst, lige som de andre Gjæster.« — »Min Herre,« svarede den fremmede, som var en Kjøbmand fra Bagdad, »tro dog ikke, at jeg handler saaledes, fordi jeg er kræsen; jeg skal gjerne adlyde Dem, siden De udtrykkelig forlanger det, men paa den Betingelse, at jeg, med Deres Til-

Hvad Sultanen af Kasgars Leverandør fortalte.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

ladelse, efter at have spist deraf, maa faa Lov til at vaske mine Hænder fyrretyve Gange med Alkali, fyrretyve Gange med Ludsalt og lige saa ofte med Sæbe. De vil ikke finde det urigtigt, at jeg bærer mig saaledes ad, da jeg ellers vilde bryde den Ed, som jeg har aflagt paa, kun under denne Betingelse at spise nogen Mad, der er krydret med Hvidløg.«

Da Husets Herre ikke vilde fritage Kjøbmanden fra at spise hin Kjødret, befalede han sine Tjenere at holde et Vaskefad beredt samt Vand, Alkali, Ludsalt og Sæbe, for at Kjøbmanden kunde vaske sig saa ofte, som det lystede ham. Efter at have givet denne Befaling, henvendte han sig til Kjøbmanden: »Gjør nu som vi«, sagde han til ham, »og tag for Dem, siden skal De faa alt, hvad De behøver til Deres Tvæt.«

Med et Udtryk af Vrede over den Tvang, han var udsat for, rakte Kjøbmanden Haanden frem, greb et Stykke Kjød, som han skjælvende førte til Munden og slugte med en Modbydelighed, som satte os i den største Forbavselse; men hvad der endnu mere forbavsede os, det var, at vi saa, at han kun havde fire Fingre, men manglede Tommelfingeren, hvilket ingen hidtil havde bemærket, skjøndt han allerede hidtil havde spist af andre Retter. Strax tog Husets Herre Ordet og sagde: »Men De har jo ingen Tommelfinger! Hvorledes er De kommen af med den? Det vilde vist more Selskabet at høre, hvorledes det er sket.« — »Min Herre«, svarede Kjøbmanden, »ikke blot paa den højre Haand, men ogsaa paa den venstre mangler Tommelfingeren.« I samme Øjeblik strakte han den venstre Haand frem, saa vi kunde se, at det var sandt, hvad han sagde. »Men«, vedblev han, »det er endnu ikke nok, jeg har ingen Tommeltaa paa nogen af Fødderne, De maa tro mig paa mit Ord. Jeg er saaledes lemlæstet ved en æventyrlig Hændelse, som jeg ikke undslaaer mig for at fortælle Dem, hvis De har Taalmodighed til at høre den; det vil lige meget vække Deres Forundring og Medlidenhed. Men tillad mig først at vaske mine Hænder.« Med disse Ord rejste han sig fra Bordet; og efter at have vasket sine Hænder hundrede og tyve Gange, satte han sig igjen og fortalte os følgende Historie:

»De maa vide, mine Herrer, at min Fader under Kalifen Harun al Raschids Regjering levede i Bagdad, hvor jeg ogsaa

er født; han gjaldt for en af de rigeste Kjøbmænd i Byen. Men da han forsømte at tage sig af sine Forretninger, var der efter hans Død meget lidet tilbage, saa jeg var nødt til at lægge mig efter al optænkelig Sparsomhed for at kunne betale den Gjæld, han havde efterladt sig. Det lykkedes mig dog at betale det hele; og ved min Flid og Omhu begyndte min lille Forretning at antage et ret smilende Udseende.

Da jeg en Morgenstund aabnede min Bod, kom der en Dame lige til min Dør og holdt stille. Hun sad paa et Muldyr og var ledsaget af en Gilding og to Slaver. Gildingen rakte hende Haanden og hjalp hende ned, idet han sagde: »Min Frue, jeg sagde Dem nok, at De vilde komme alt for tidlig; De ser, at der endnu slet ingen er paa Basaren, og hvis De havde troet mig, vilde De have sparet Dem den Ulejlighed at vente.« Hun saa sig rundt om, og da hun bemærkede, at der virkelig ikke var andre Boder aabne end min, kom hun hen til mig og hilste og bad mig tillade hende at sætte sig ned og hvile sig, indtil de andre Kjøbmænd kom. Jeg svarede hende saa høflig, som det sømmede sig.

Damen satte sig i min Butik, og da hun bemærkede, at der paa hele Basaren ikke var andre til Stede end Gildingen og mig, tog hun Sløret fra Ansigtet for at trække Vejret lidt.

Efter at hun havde taget Sløret for igjen, sagde hun til mig, at hun søgte nogle af de smukkeste og kostbareste Kjoletøjer, hvis Navn hun nævnede mig, og spurgte mig, om jeg havde dem paa Lager. »Ak, min Frue!« svarede jeg, »jeg er kun en ung Kjøbmand, som ganske nylig har nedsat mig; jeg er endnu ikke saa velstaaende, at jeg kan holde saa kostbare Varer, og det er meget nedslaaende for mig, at jeg ikke har nogen af de Varer, som De er kommen til Basaren for at kjøbe. Men for at spare Dem den Besvær at gaa fra Butik til Butik, vil jeg, hvis De tillader det, saa snart de andre Kjøbmænd ere komne, hos dem hente alt det, som De ønsker at se; de ville opgive mig den nøjeste Pris, saa at De, uden at gjøre et Skridt, her kan foretage Deres Indkjøb.«

Jeg skyndte mig og hentede de Varer, som hun ønskede, og da hun havde valgt, hvad hun syntes om, beregnede vi Prisen til fem tusind Drakmer i Sølvmønt. Jeg pakkede det

hele ind og leverede Pakken til Gildingen, han tog den under Armen, hvorpaa hun rejste sig og red bort.

Næppe var Damen kommet mig af Syne, før det faldt mig ind, at hun havde forladt mig uden at betale, og at jeg ikke en Gang havde spurgt hende, hvem hun var, eller hvor hun boede. Det løb mig imidlertid om i Hovedet, at jeg nu stod i Gjæld til flere Kjøbmænd for en betydelig Sum, og at disse maaske ikke vilde indlade sig paa at vente. Jeg gik hen til dem for at berolige dem, det bedste jeg kunde, idet jeg tillige bildte dem ind, at jeg kjendte Damen. Jeg vendte da tilbage til min egen Bod, meget foruroliget ved den store Gjæld.

Jeg havde bedet mine Kreditorer at vente otte Dage, da de saa skulde faa deres Betaling; men da den ottende Dag var udløbet, undlod de ikke at rykke mig for Pengene. Jeg anmodede dem indstændig om paany at indrømme mig den samme Henstand, og de var villige dertil. Men den næste Morgen tidlig paa samme Tid som forrige Gang saa jeg Damen komme ridende paa sit Muldyr og med de samme Ledsagere.

Hun red lige hen til min Butik og sagde til mig: »Jeg har ladet Dem vente en Smule, men her bringer jeg Dem nu Betaling for de Tøjer, som jeg kjøbte forleden Dag; bring Pengene til Vexellereren og lad ham undersøge, om de ere af god Gehalt, og om Regningen er i Orden.« Gildingen, som havde Pengene hos sig, fulgte med mig til Vexellereren, og Summen befandtes at være rigtig og Mønten af god Gehalt. Jeg kom tilbage og passiarede med Damen, indtil alle Basarens Butiker igjen var aabne. Skjøndt vi kun talte om meget almindelige Ting, gav hun ikke destomindre alt, hvad hun sagde, et saadant Udtryk og en saadan Vending, at det syntes at være noget nyt, og jeg saa deraf nok, at jeg ikke havde taget fejl, da jeg efter vor første Samtale sagde mig selv, at hun maatte være meget aandrig.

Da Kjøbmændene vare komne og havde aabnet deres Butiker, betalte jeg dem, hvad jeg skyldte dem; og da jeg igjen paa Damens Forlangende tog en hel Del Varer hos dem, var der intet i Vejen for, at de jo betroede mig disse. Jeg tog paa Regning for tusind Guldstykker, og Damen tog ogsaa denne Gang Varerne med sig uden at betale, uden at sige noget til

mig, og uden at give sig til kjende. Hvad der især ængstede mig, var, at hun selv ikke vovede noget, medens jeg stod uden Kavtion og uden Sikkerhed for at holdes skadesløs, hvis jeg ikke saa' hende igjen. »Hun betaler mig rigtignok en betydelig Sum«, tænkte jeg; »men hun lader mig i Stikken for en endnu større. Skulde det være en Bedragerske, skulde det være muligt, at hun fra først skulde have lokket mig for siden lettere at ødelægge mig? Kjøbmændene kjende hende ikke, og de ville holde sig til mig.« Jeg kunde ikke lade være at anstille fortrædelige Betragtninger desangaaende. Min Uro og Ængstelse voxede fra Dag til Dag i en hel Maaned, som forløb, uden at jeg hørte eller saa' noget til Damen. Nu begyndte Kjøbmændene at blive gnavne, og for at kunne betale dem, stod jeg paa Nippet til at sælge alt, hvad jeg ejede, da jeg til Lykke en Morgenstund saa' Damen komme ridende i samme Optog som tidligere.

»Tag Deres Guldvægt«, sagde hun til mig, »og vej det Guld, som jeg her bringer Dem.« Disse Ord vare nok til at fjærne min Frygt. Førend hun begyndte at tælle Guldstykkerne, spurgte hun mig om forskjellige Ting; blandt andet vilde hun vide, om jeg var gift. Jeg svarede nej, og tilføjede, at jeg aldrig havde været gift. Derpaa leverede hun Gildingen Guldet, og han lod mig veje det. Medens dette stod paa, hviskede Gildingen til mig: »Tro ikke, at min Frue trænger til dine Tøjer; hun kommer her ene og alene for din Skyld; det er ogsaa derfor, at hun har spurgt Dig, om Du var gift. Du behøver kun at lukke Munden op, det athænger kun af Dig selv at faa hende til Ægtemage, hvis Du har Lyst.« — »Jeg kan forsikkre«, svarede jeg ham, »at jeg fra det første Øjeblik, da jeg saa hende, beundrede hendes Ynde og Skjønhed; men hvor kunde jeg vove at attraa den Lykke, at hun syntes om mig. Jeg er ganske hendes, og jeg skal ikke glemme at vise mig erkjendtlig for den gode Tjeneste, Du har bevist mig.«

Endelig fik jeg vejet Guldstykkerne; og medens jeg puttede dem i Pungen, vendte Gildingen sig til Damen og sagde til hende, at jeg var meget veltilfreds; det var det Stikord, som de indbyrdes havde aftalt. Damen rejste sig strax fra sit Sæde og tog bort med de Ord, at hun vilde sende Gildingen til mig,

og at jeg kun skulde gjøre, hvad han da vilde sige mig i hendes Navn.

Jeg bragte alle Kjøbmændene de Penge, som de havde tilgode, og ventede i nogle Dage med Utaalmodighed paa at gjense Gildingen; saa kom han da endelig.

Jeg beviste ham al mulig Venlighed, og spurgte ham om, hvorledes hans Herskerinde befandt sig. Han svarede: »Du er det lykkeligste Menneske paa Jorden. Hun har den inderligste Længsel efter at se Dig, og hvis hun havde frit Herredømme over sine Handlinger, vilde hun komme og besøge Dig.« — »Ved at se hendes ædle Ansigtstræk«, gjentog jeg, »og hendes fine Holdning, har jeg tænkt mig, at hun maatte være en fornem Dame.« — »Du har ikke taget fejl«, svarede Gildingen; »hun er Yndlingsdame hos Zobeïde, Kalifens Gemalinde, som elsker hende, saa meget mere som hun har opdraget hende fra hendes Barndom af, og betror hende alle de Indkjøb, som hun har at gjøre. Da hun nu havde i Sinde at gifte sig, har hun erklæret Kalifens Gemalinde, at hun havde kastet sine Øjne paa Dig, og dertil udbedet sig hendes Samtykke. Zobeïde sagde hende, at hun ikke havde noget derimod, men at hun i Forvejen vilde se Dig, om hun havde gjort et godt Valg, og at hun i saa Tilfælde vilde udstyre hende og bekoste Brylluppet. Du kan altsaa se, at din Lykke er sikret. Siden Du er efter Yndlingens Smag, vil Du ikke mindre falde i Herskerindens, som altid stræber at glæde hende og ikke vilde falde paa at tvinge hende mod hendes Tilbøjelighed. Nu er der intet andet at gjøre, end at Du maa komme til Paladset, og det er af den Grund, at Du ser mig her. Det staaer nu til Dig at tage en Beslutning.« — »Den er allerede taget«, svarede jeg, »og jeg er parat til at følge Dig over alt, hvor Du fører mig hen.« — »Det er godt«, gjentog Gildingen; »men Du ved nok, at Mandfolk ikke kunne komme ind i Paladsets Kvindeværelser, og at man ikke kan bringe Dig der ind uden at tage Forholsregler, som udfordre den strængeste Hemmelighed. Din Veninde har netop truffet de rette. Du paa din Side maa gjøre alt, hvad der afhænger af Dig selv; men fremfor alt, vær forsigtig, thi det gjælder dit Liv.«

Jeg forsikrede ham, at jeg nøjagtig skulde efterkomme alt, hvad man forlangte af mig.

»Saa maa Du,« sagde han, »i Aften, naar Natten falder paa, begive Dig til den Moské, som Zobeïde, Kalifens Gemalinde, har ladet bygge paa Flodbredden, og vente der, til man kommer for at hente Dig.« Jeg gik ind paa alt, hvad han forlangte. Med Utaalmodighed saa' jeg Aftenen imøde; da det endelig var mørkt, gik jeg derhen. Jeg var nærværende ved Andagten i Moskeen halvanden Time efter Solnedgang og blev som den sidste tilbage der.

Jeg saa' snart en Baad, roet af Gildinger, at lægge til Landgangsstedet; de gik fra Borde og bare flere store Kasser ind i Moskeen, hvorpaa de gik ud igjen; der blev kun en eneste tilbage, som jeg saa var den samme, som altid havde ledsaget Damen, og som om Morgenen havde talt med mig. Saa kom ogsaa Damen ind, jeg gik hende imøde, og jeg forsikrede hende, at jeg var villig og beredt til at gjøre, hvad hun befalede. »Vi have ingen Tid at spilde«, sagde hun til mig, og aabnede en af Kasserne og befalede mig at lægge mig i den. »Det er nødvendigt«, tilføjede hun, »baade for din og min Sikkerhed. Vær ikke bange, og lad mig sørge for Resten.«

Jeg var gaaet for vidt til at kunne trække mig tilbage; jeg gjorde altsaa, hvad hun ønskede, og hun lukkede strax Kassen i og laasede den. Gildingen, som var fuldkommen i hendes Fortrolighed, kaldte derpaa de andre Gildinger hid, som havde bragt Kasserne, og befalede dem at bære disse ud i Baaden; tilsidst, da Damen og Gildingen vare komne om Bord, begyndte man at ro for at bringe mig til Zobeïdes Bolig.

I al denne Tid anstillede jeg alvorlige Betragtninger, og da jeg nu indsaa' den Fare, jeg var i, begyndte jeg at fortryde, at jeg havde givet efter. Jeg udstødte Ønsker og Bønner, som nu kom for sent.

Baaden lagee til ved Porten til Kalifens Palads, man lossede Kasserne, og de bleve baarne til Gildingernes Formands Værelse, som gjemmer Nøglen til Fruentimmernes hele Værelserække, og som aldrig lader noget komme ind, uden i Forvejen nøjagtig at have undersøgt det. Formanden havde lagt sig til sengs; man maatte vække ham for at faa ham til at staa op.

Denne Herre, som blev gnaven over at blive forstyrret i sin Søvn, var meget ubehagelig imod Yndlingsdamen, fordi hun kom saa silde hjem. »De skal ikke slippe for saa godt Kjøb, som De maaske bilder Dem ind«, sagde han til hende; »ikke en af Kasserne skal slippe ind, uden at jeg faaer aabnet den og nøjagtig undersøgt den.« Han befalede Gildingerne at bringe Kasserne til ham en for en og at aabne dem. Den første, de tog, var den, som jeg laa i. Nu blev jeg rigtignok greben af en ubeskrivelig Skræk; jeg troede, det var ude med mig.

Yndlingsdamen, som havde Nøglen hos sig, forsikrede, at hun ikke vilde udlevere den, og at hun aldrig vilde taale, at man aabnede denne Kasse. »Du ved meget godt«, vedblev hun, »at jeg aldrig lader noget andet komme her, end hvad der er til Brug for Zobeïde, din og min Herskerinde. Denne Kasse især er fuld af kostbare Varer, som rejsende Kjøbmænd, der nylig er komne hjem, har betroet os. Der er for Exempel en Mængde Flasker med Vand fra Kilden Zemzem, som ere sendte fra Mekka; hvis en af dem gik i Stykker, vilde det ødelægge de andre Varer, og Du vilde staa til Ansvar derfor; Kalifens Hustru vilde nok forstaa at hævne sig paa Dig for din Uforskammenhed.« Nok sagt, hun talte saa bestemt, at Gildingernes Formand ikke dristede sig til at være paastaaelig, og han visiterede hverken den Kasse, som jeg laa i, eller de andre. »Lad saa gaa«, sagde han fortrædelig, »afsted!« Man aabnede Fruentimmernes Etage, og man bar alle Kasserne derind.

Men næppe havde de sat dem paa Gulvet, før jeg pludselig hørte dem raabe: »Der er Kalifen! Der er Kalifen!« Disse Ord bragte min Rædsel til en saadan Højde, at jeg endnu undrer mig over, at jeg ikke døde i Øjeblikket; det var virkelig Kalifen. »Hvad bringer Du i disse Kasser?« sagde han til Yndlingsdamen. — Hun svarede: »De troendes Beherskerl Det er Tøjer, som nylig ere komne hertil, og som Deres Majestæts Gemalinde har ønsket at se.« — »Luk op, luk op«, gjentog Kalifen; »jeg vil ogsaa se dem.« Hun vilde endnu undslaa sig derfor, idet hun forestillede ham, at disse Tøjer var noget, som kun kunde interessere Fruentimmer, og at det vilde være at berøve hans Gemalinde den Fornøjelse at se dem først.

»Luk op, som jeg siger«, vedblev han, »jeg befaler det.« Hun forestillede endnu Kalifen, at hun ved at adlyde ham, vilde udsætte sig for hans Gemalindes Unaade. »Vist ikke«, svarede han, »jeg lover dig, at hun ikke skal gjøre dig nogen Bebrejdelse derfor. Luk bare op og lad mig ikke vente længer.«

Hun maatte da adlyde, og nu følte jeg saa levende Ængstelse, at jeg endnu skjælver, hver Gang jeg tænker derpaa. Kalifen satte sig ned, og hun lod alle Kasserne bære hen til ham og aabnede dem. For at trække Sagen i Langdrag, gjorde hun ham opmærksom paa Skjønheden af ethvert Stof særskilt. Hun vilde bringe ham til at blive træt, men det lykkedes hende ikke. Da det ikke var mindre vigtigt for hende end for mig, at den Kasse, hvori jeg laa, ikke blev aabnet, skyndte hun sig ikke med at lade den bære ind, og nu var der kun den tilbage at undersøge. »Lad os nu blive færdig«, sagde Kalifen; »lad os endnu se, hvad der er i denne Kasse.« Jeg kan ikke sige, om jeg i dette Øjeblik var levende eller død, men jeg troede rigtignok, det var ude med mig.

Da Zobeïdes Yndlingsdame«, vedblev Kjøbmanden fra Bagdad, »saa', at det var Kalifens faste Vilje, at hun skulde aabne den Kasse, hvori jeg laa, sagde hun: »Med Hensyn til denne Kasse vil Deres Majestæt vel bevise mig den Naade at fritage mig for at vise Dem, hvad der er i den; der er noget i den, som jeg kun tør visse Dem i Deres Gemalindes Nærværelse.« — »Naa, det er godt«, sagde Kalifen, »jeg er tilfreds; lad dine Kasser bære væk.« Hun adlød strax og lod dem bære ind i sit eget Kammer, hvor jeg da ogsaa begyndte igjen at faa mit Vejr.

Saa snart Gildingerne, som havde hjulpet til at bære dem, vare borte, aabnede hun hurtig mit Fængsel. »Staa op«, sagde hun, og pegede paa en Dør med en Trappe, som førte op til et Værelse ovenpaa: »Gaa op og vent mig der.« Næppe havde jeg lukket Døren efter mig, før Kalifen kom tilbage og satte sig paa den Kasse, som jeg nylig var staaet op af. Grunden til dette gjentagne Besøg var en Art Nysgjerrighed, som ikke havde Hensyn til mig. Han vilde spørge hende om, hvad hun havde hørt og set i Byen. De snakkede længe

sammen, hvorpaa han endelig forlod hende og begav sig ind i sine Værelser.

Da hun nu var fri, kom hun op til mig i det Kammer, hvor jeg stod, og gjorde mig mange Undskyldninger for alle de Ængstelser, hun havde foraarsaget mig. »Min Sorg og Bekymring«, sagde hun til mig, »var ikke mindre end din, det maa Du ikke tvivle om, jeg har jo lidt for os begge, som var stedte i samme Fare. I mit Sted vilde maaske en anden ikke havt Mod til saa godt at slippe ud af en saa vanskelig Stilling. Der hørte ligesaa megen Dristighed som Aandsnærværelse til at rede sig ud af denne Forlegenhed; men vær nu rolig, nu er der intet at frygte.«

Næste Morgen, førend Zobeïdes Yndlingsdame forestillede mig for sin Herskerinde, lærte hun mig, hvordan jeg skulde te mig i hendes Nærværelse, underrettede mig tildels om de Spørgsmaal, som Fyrstinden vilde henvende til mig, og indprægtede mig, hvad jeg burde svare. Derpaa førte hun mig ind i en Sal, hvor alt var overmaade smukt, rigt og pragtfuldt. Næppe var jeg traadt derind, før tyve Slavinder, som ikke var ganske unge og alle iførte kostbare Dragter af samme Snit og samme Farve, kom ud fra Zobeïdes Kabinet og stillede sig i to lige Rækker foran Tronen. Efter dem fulgte tyve andre Slavinder, som var ganske unge, og hvis Paaklædning var af samme Smag som de førstes, kun med den Forskjel, at Kjolerne var noget mere pragtfulde. Nu fremtraadte Zobeïde midt imellem dem; der var over hende udbredt en majestætisk Højhed, og hun var saa belæsset med alle Slags Ædelstene, at hun næppe kunde gaa. Hun satte sig paa Tronen. Jeg glemte at sige Dem, at hendes Yndlingsdame kom med hende, og blev staaende paa højre Side af Tronen, medens de andre Slavinder i nogen Frastand stod i Flok paa begge Sider af Tronen.

Saa snart Kalifens Gemalinde havde sat sig, gjorde de Slavinder, som først var komne ind, Tegn til mig, at jeg skulde nærme mig. Jeg gik da frem mellem de to Rækker af Slavinder, og kastede mig ned og berørte med Panden det Tæppe, som laa under Fyrstindens Fødder. Hun befalede mig at staa op, og beviste mig den Ære at spørge om mit Navn,

om min Familie og min Formuestilstand, og jeg besvarede alt til hendes Tilfredshed. Jeg kunde se dette ikke blot af hendes Ansigtsudtryk, men det blev mig ogsaa klart ved alt det, som hun havde den Naade at sige til mig. »Jeg er meget glad«, sagde hun til mig, »at min Datter« — saaledes kaldte hun Yndlingsslavinden — »thi jeg betragter hende som min Datter, da jeg selv har taget mig af hendes Opdragelse, har gjort et Valg, som er mig til Behag; jeg billiger det, og jeg tillader Eder, at I ægter hinanden. Jeg skal selv give Ordre til alle Foranstaltninger med Hensyn til Brylluppet, men før dette kan ske, er det mig nødvendigt, at min Datter bliver ti Dage hos mig; i den Tid vil jeg tale med Kalifen og erholde hans Samtykke, men Du maa blive her, hvor man i et og alt vil sørge for Dig.«

Jeg blev da i ti Dage i det Stokværk, som Kalifens Slavinder beboede. I al denne Tid fik jeg ikke Yndlingsslavinden at se; men ifølge hendes Befaling behandlede man mig saa godt, at jeg forresten havde Grund til at være meget veltilfreds.

Zobeïde meddelte Kalifen, at hun havde besluttet at bortgifte sin Yndlingsslavinde; og Kalifen indrømmede hende fuld Frihed til desangaaende at foranstalte, hvad hun fandt for godt, ja han skjænkede Yndlingsslavinden en betydelig Sum for selv ogsaa at bidrage noget til hendes huslige Indretning. Da de ti Dage vare forløbne, lod Zobeïde Ægteskabskontrakten opsætte, og den blev hende bragt i lovlig Form. Nu begyndte man at gjøre Forberedelser til Brylluppet; man lejede Musikanter, og der var i hele ni Dage megen Lystighed i Paladset. Da den tiende Dag var bestemt til den egentlige Vielse, førte man Yndlingsslavinden til et Bad paa den ene Side i Huset og mig til et andet, og da jeg om Aftenen satte mig til Bords, opdækkede man alle mulige Slags Retter, blandt andet ogsaa en Kjødret, krydret med Hvidløg, ligesom den, man nylig tvang mig til at spise. Jeg syntes, den var saa delikat, at jeg næsten ikke rørte de andre Retter. Men da jeg stod op fra Bordet, nøjedes jeg til min Ulykke med at tørre mine Hænder i Stedet for at vaske dem, en Forsømmelse, som aldrig før var hændet mig.

Da Natten faldt paa, blev Damernes Stokværk ved Fakler og Blus oplyst saa klart som Dagen. Der var Sang og Klang, og man hittede paa tusinde Løjer; hele Paladset gjenlød af Glædesskrig. Man førte mig og min Kone ind i en stor Sal, og fik os op paa to Troner. De Kvinder, som opvartede hende lode hende flere Gange skifte Paaklædning, og malede hendes Ansigt, som det var Skik og Brug paa Bryllupsdagen.

Da alle disse Ceremonier endelig var forbi, førte man os ind i Brudekammeret. Men i samme Øjeblik udstødte min Kone til min store Forfærdelse saa frygteligt et Skrig, at alle de andre Slavinder stormede ind i Kammeret for at faa at vide, hvad hendes Skrig skulde betyde. Hvad mig angaar, stod jeg som forstenet, og jeg havde ikke en Gang Kraft og Mod til at spørge hende, hvad der var i Vejen. De andre Slavinder sagde: »Kjære Søster, hvad er der hændet Dig i den korte Tid, vi har forladt Dig? Sig os det, at vi kan hjælpe Dig.« — Hun skreg: »Skynd jer og tag dette fæle Menneske bort fra mine Øjne!« — »Ak, min Hustru, hvad har jeg ulykkelige da gjort, som har kunnet paadrage mig din Vrede?« — »Du er en Usling«, svarede hun rasende; »Du har spist Hvidløg, og Du har ikke vasket dine Hænder? Læg ham paa Jorden«, vedblev hun henvendt til de andre Slavinder, »og bring mig en Hundepisk.« De kastede mig strax omkuld; og medens nogle holdt mine Hænder og andre mine Fødder, begyndte min Kone, hvem man i al Hast havde bragt Pisken, ubarmhjærtig at prygle mig, til hun ikke kunde mere. Nu sagde hun til Slavinderne: »Grib ham, grib ham, før ham til Politimesteren og lad den Haand hugge af ham, som han har dyppet i Hvidløgssaucen.«

Da jeg hørte dette, raabte jeg: »Gud i Himlen! Jeg er næsten mørbanket og knust, og nu dømmer man mig oven i Kjøbet til at miste min Haand! Og hvorfor? Kun fordi jeg har spist Hvidløg og glemt at vaske mine Hænder! Kan en saa ringe Sag vække saa stor Vrede! Gid Pokker havde den Hvidløgsragout! Forbandet være den Kok, som har tillavet den, og den, som har sat den paa Bordet!«

Alle Slavinderne, som havde set mig faa hundrede Slag af Hundepisken, fik Medlidenhed med mig, da de hørte ymte om at hugge min Haand af. »Kjære Søster«, sagde de til

Yndlingsdamen, »Du driver din Vrede altfor vidt. Denne Mand er rigtignok ikke meget velopdragen, og han glemmer din Rang og den Agtelse, som han skylder Dig; men vi bede Dig indstændig om ikke at lægge videre Vægt paa den Fejl, og at tilgive ham den.« — »Jeg har ikke faaet Oprejsning«, svarede hun, »jeg forlanger, at han skal lære gode Sæder, og at han skal bære følelige Tegn som Følger af hans Urenlighed, og at han hele sit Liv ikke skal indlade sig paa at spise Mad med Hvidløg uden derpaa at vaske sine Hænder.« De andre lode sig ikke afvise ved disse Ord; de kastede sig for hendes Fødder, kyssede hendes Haand og sagde til hende: »Kjære Frue, for Guds Skyld, dæmp Deres Vrede, og tilstaa os den Naade som vi anraabe om.« Hun svarede ikke, men rejste sig; og efter at have overvældet mig med Skjældsord, gik hun ud af Kammeret. Alle Slavinderne fulgte efter hende og lod mig være alene i Fortvivlelse.

Jeg var der i ti Dage uden at se nogen anden end en gammel Slavinde, som bragte mig Mad. Jeg spurgte til Yndlingsslavinden, hvorpaa hun svarede: »Hun er blevet syg ved den giftige Duft, som Du har ladet hende indaande. Hvorfor har Du dog ikke sørget for at vaske dine Hænder efter at have spist af denne forbandede Hvidløgsragout?« — Jeg tænkte ved mig selv: »Er det muligt, at disse Fruentimmer ere saa fine, og at de ere saa hævngjærrige for et saa ubetydeligt Fejltrin!« — Trods hendes Grusomhed, elskede jeg dog min Kone, og jeg kunde ikke andet end beklage hende.

En Morgenstund kom Slavinden og sagde: »Din Hustru er kommet sig, hun har taget et Bad, og hun sagde mig, at hun i Morgen vilde komme til Dig; derfor maa Du endnu have Taalmodighed, og bestræb Dig saa for at rette Dig efter hendes Lune. Forresten er hun en meget klog Person, meget forstandig og meget yndet af de Kvinder, der omringe vor høje Herskerinde, Zobeïde.«

Ganske rigtigt, min Kone kom næste Morgen og sagde strax til mig: »Det er altfor megen Godhed af mig at komme og se til Dig efter den Fornærmelse, Du har tilføjet mig. Men jeg kan ikke overtale mig til at forsone mig med Dig, før jeg har straffet Dig, fordi Du spiste Hvidløgsragout uden at vaske

dine Hænder bagefter.« Da hun havde sagt dette, kaldte hun paa nogle Slavinder og befalede dem at kaste mig paa Gulvet; og da de havde bundet mig, tog hun en Ragekniv og skar selv mine fire Tommeler af. En af Slavinderne lagde Skiver af en Rod paa Saarene for at standse Blodet; men det hindrede ikke, at jeg jo besvimede formedelst det store Tab af Blod og den Smerte, jeg havde udstaaet.

Jeg vaagnede af min Afmagt, og man gav mig Vin at drikke, for at jeg kunde komme til Kræfter igjen. Nu sagde jeg til min Hustru: »Hvis jeg nogensinde kommer til at spise Hvidløgsragout, saa sværger jeg Dig til, at jeg i Stedet for en Gang, vil vaske mine Hænder hundrede og tyve Gang med Alkali, med Potaske og med Sæbe.« — »Godt, godt«, sagde mine Kone, »paa denne Betingelse, vil jeg da glemme, hvad der er sket.«

»Ser De, mine Herre«, tilføjede Kjøbmanden fra Bagdad, idet han saa' sig om i Selskabet, »dette er Grunden, hvorfor jeg afslog at spise af den Ret, som stod paa Bordet, og hvori der var Hvidløg.

Slavinderne anbragte ikke blot hin Rod paa mine Saar, som jeg sagde før, for at standse Blodet; de lagde ogsaa Balsam fra Mekka paa, og man kunde være overbevist om, at den var ægte, da de havde hentet den fra Kalifens eget Apotek. Denne vidunderlige Balsam virkede saa kraftig, at jeg i et Par Dage blev fuldkommen helbredet, og min Kone og jeg forblev sammen saa rolig og fredelig, som om jeg aldrig havde spist Mad med Hvidløg i. Men da jeg altid havde nydt min Frihed, saa begyndte det at kjede mig saaledes at være indelukket i Kalifens Palads; ikke desmindre vilde jeg ikke tale derom til min Kone, for at hun ikke skulde blive vred. Hun mærkede det dog snart; og hun ønskede selv hellere end gjerne at komme ud af Slottet. Det var kun Erkjendtlighed, der endnu holdt hende tilbage hos Zobeïde. Men hun havde megen Forstand, og hun forestillede sin Herskerinde saa klart, at jeg, som var vant til at leve ude i Byen og omgaas med Folk af min Stand og Stilling, ikke kunde udholde denne Indskrænkning og Tvang, saa at den godmodige Fyrstinde hellere vilde give Afkald paa

at have sin Yndling hos sig, end at nægte hende, hvad vi begge to lige meget ønskede.

En Maanedstid efter vort Bryllup saa' jeg min Kone komme fulgt af flere Gildinger, som hver bar en Pengepose. Da de havde sat disse Poser og vare borte, sagde hun: »Du har ikke ladet mig mærke, at Du har kjedet Dig ved Opholdet her ved Hoffet; men jeg har nok set det, og jeg har lykkeligvis været saa heldig at finde Midler til at tilfredsstille Dig. Min Frue, Zobeïde, tillader os at flytte fra Paladset; her staar nu halvtredsindstyve tusind Zecchiner, som hun forærer os for at sætte os i Stand til at leve bekvemt i Byen. Tag ti tusind Zecchiner og gaa ud og kjøb os et Hus.«

Jeg fandt snart for denne Sum en Bolig; og da jeg havde ladet den møblere pragtfuldt, saa flyttede vi ind. Vi kjøbte ogsaa en stor Mængde Slaver og begyndte at føre et meget behageligt Liv; men denne Lykke varede ikke længe. Efter et Aars Forløb blev min Kone syg og døde efter faa Dages Sygdom.

Jeg havde kunnet gifte mig igjen og hæderlig fortsætte mit Liv i Bagdad; men da jeg havde Lyst til at se Verden, tog jeg en anden Beslutning. Jeg solgte mit Hus, og efter at have indkjøbt flere Slags Varer, sluttede jeg mig til en Karavane og rejste ind i Persien. Fra Persien tog jeg Vejen til Samarkand, og jeg har nu i Sinde at nedsætte mig og slaa mig til Ro i denne By.«

»Deres Majestæt,« sagde Leverandøren, som talte til Kasgars Sultan, »dette er den Historie, som Kjøbmanden fra Bagdad i Gaar fortalte det Selskab, i hvilket jeg befandt mig.«

Æselet, Oxen og Landmanden.

En meget rig Kjøbmand ejede flere Landejendomme, hvor han holdt en stor Mængde Kvæg, Faar, Heste og andre Dyr. Med sin Kone og sine Børn flyttede han ud til en af disse

Gaarde for selv at drive den. Han havde erholdt den Gave at kunne forstaa Dyrenes Sprog, men kun under den Betingelse, at han ikke maatte røbe denne Hemmelighed for andre; hvis han gjorde det, maatte han dø.

En Oxe og et Æsel, som tilhørte ham, stod i én og samme Baas. En Gang, da han sad i Nærheden af dem og morede sig ved at se sine Børn springe omkring og lege, hørte han, at Oxen sagde til Æslet: »Min snilde Ven, hvor jeg finder Dig lykkelig, Du, som nyder dine Dage i Ro, og som har saa lidet Arbejde. En Mand strigler Dig omhyggelig, vasker Dig, fylder din Krybbe med godt Bygskraa og giver Dig friskt Vand. Den største Besværlighed, Du har at udstaa, er at bære Kjøbmanden, vor Husbond, naar han foretager en eller anden lille Rejse; hvis ikke dette var, vilde dit Liv være en fuldstændig Lediggang. Mig behandler man paa en ganske anden Maade, og min Stilling er ligesaa ussel og elendig, som din er behagelig. Næppe er det blevet Midnat, før man spænder mig for en Plov og lader mig hele Dagen igjennem pløje Jorden, hvilket trætter mig saaledes, at jeg mangen Gang er færdig at styrte. Oven i Kjøbet helmer Landmanden, som altid er bagefter mig, ikke med at prygle mig. Ved at trække Ploven er min Hals bleven ganske hudløs. Naar jeg saaledes har arbejdet fra Morgen til Aften og kommer hjem, giver man mig ikke andet Foder end usle tørre Bønner, uden at man har gjort sig den Ulejlighed at rense dem for Jord og andet uspiseligt. Du ser vel nu, at jeg har Grund til at misunde Dig din Lod.«

Æslet afbrød ikke Oxen; det lod den sige alt, hvad den vilde; men da Oxen tav stille, svarede Æslet: »Du fornægter ikke det Navn af Dummehoved, som man har tillagt Dig; Du er altfor enfoldig, Du lader Dig trække ved Næsen, og Du er ikke i Stand til at tage en fornuftig Beslutning. Men sig mig, hvad Gavn har Du af hele denne uværdige Behandling, som Du underkaster Dig? Du ødelægger Dig selv for andres Ro, Fornøjelse og Fordel. Og disse Folk ere ikke taknemmelige derfor. Man vilde ikke behandle Dig paa den Maade, hvis Du havde ligesaa meget Mod som Styrke. Naar man kommer og vil løse Dig fra Baasen, saa burde Du gjøre Modstand. Hvorfor stanger Du dem ikke? Hvorfor viser Du ikke din Vrede ved

at stampe i Jorden? Hvorfor kyser Du dem ikke ved at brøle frygteligt? Naturen har skjænket Dig Midler til at sætte Dig i Respekt, men Du benytter dem ikke! Man bringer Dig daarlige Bønner og slet Halm; Du skal bare snuse til det og lade det ligge. Hvis Du følger mine Raad, vil der snart indtræde en Forandring, som Du vil takke mig for.«

Oxen skrev sig Æslets Raad bag Øret, og takkede ham hjærtelig derfor. »Min kjære, snilde Ven«, tilføjede Oxen, »jeg skal ikke undlade at gjøre alt, hvad Du har raadet mig, og Du skal se, hvor godt jeg skal skille mig derved.« Nu tav de begge to; Kjøbmanden havde hørt hvert Ord.

Næste Morgen tidlig kom Avlskarlen for at hente Oxen; han spændte den for Ploven og førte den ud til det sædvanlige Arbejde. Oxen, som ikke havde glemt Æslets Raad, var denne Dag meget stædig, og da Avlskarlen om Aftenen havde ført den til Stalden og som sædvanlig bundet den, vilde det ondskabsfulde Dyr ikke lade sig binde ved Hornene, men brølede og trak sig tilbage; den sænkede endogsaa Hornene, som om den vilde stange Avlskarlen; kort sagt, den spillede hele den Komedie som Æslet havde lært den. Næste Dag kom Avlskarlen for igjen at føre den ud at pløje; men da han saa, at Krybben endnu var fuld af de Bønner og den Halm, som han havde lagt deri om Aftenen, og saa, at Oxen laa paa Jorden med Benene udstrakte og hvæsede forunderligt, troede han, at den var syg; han fik Medlidenhed med den, og da han troede, at det vilde være unyttigt at spænde den for Ploven, gik han ind til sin Husbond for at give ham Besked.

Kjøbmanden saa strax, at Æslets onde Raad havde baaret deres Frugt; og for at straffe den snilde Ven, som han fortjente, sagde han til Avlskarlen: »Saa tag Æslet istedetfor Oxen, og forsøm ikke, at lade det arbejde dygtig.« Avlskarlen adlød. Æslet blev tvunget til at trække Ploven hele Dagen, hvilket var det saameget mere besværligt, som det ikke var vant til dette Arbejde; desuden fik det saamange Stokkeprygl, at det næppe kunde staa paa Benene, da det kom hjem.

Oxen var imidlertid meget tilfreds; den havde ædt alt, hvad der var i dens Krybbe, og havde tillige hvilet sig hele Dagen. Han var glad ved at have fulgt sin snilde Vens

Raad, han overvældede ham med Velsignelser og kunde ikke blive færdig med at takke ham, da han saa' ham komme. Men Æslet var blevet ærgerligt over den slette Behandling, det havde udstaaet, og mælede ikke et Ord. Det tænkte ved sig selv: »Det er ved min egen Dumhed, at jeg har paadraget mig denne Ulykke. Jeg levede lykkelig, alt smilede til mig, jeg havde alt, hvad jeg kunde ønske; det er min egen Fejl, at jeg nu er i denne ynkelige Tilstand; og hvis jeg nu ikke kan opspinde en eller anden List, som kan forbedre min Tilstand, saa er det ude med mig.« Medens Æslet tænkte dette, følte det sine Kræfter saa udtømte, at det som halvdød segnede om i Baasen.

Da Kjøbmanden erfarede, at Æslet var i en saa ynkelig Tilstand, blev han nysgjærrig efter at vide, hvad der maaske kunde forefalde mellem den snilde Ven og Oxen. Da han derfor havde spist tilaften, gik han ud i Maaneskinnet og satte sig i Nærheden af dem; hans Kone fulgte med ham. Da han kom, hørte han Æslet sige til Oxen: »Kammerat, sig mig dog endelig, hvad har Du i Sinde at gjøre, naar Avlskarlen i Morgen bringer Dig Foder?« — »Hvordan jeg vil bære mig ad?« svarede Oxen, »ja, jeg vil vedblive at gjøre, hvad Du har lært mig. Jeg vil først trække mig tilbage, dernæst vil jeg, ligesom igaar, true med mine Horn, jeg vil gjøre mig syg og lade, som om jeg laa paa det yderste.« — »Vogt Dig vel for det,« vedblev Æslet, »det vilde være din største Ulykke; thi da jeg kom hjem i Aften, hørte jeg vor Husbond, Kjøbmanden, sige noget, som bragte mig til at skjælve for Dig.« — »Naa, hvad har Du da hørt?« sagde Oxen; »jeg beder Dig, min kjære, snilde Ven, lad mig høre, hvad det var.« — Æslet svarede: »Vor Husbond sagde disse sørgelige Ord til Avlskarlen: »»Siden Oxen ikke vil æde og ikke kan staa paa sine Ben, har jeg i Sinde i Morgen at lade den slaa for Panden. Dens Kjød vil vi skjænke de fattige, men Huden kan være os nyttig, og Du maa bringe den til Garveren; glem ikke at hente Slagteren.«« Alt dette har jeg hørt, tilføjede Æslet; jeg holder saameget af Dig, og det Venskab, jeg nærer for Dig, tvang mig til at underrette Dig derom, og nu vil jeg give Dig et nyt Raad. Saasnart man i Morgen bringer Dig Bønner og Halm, maa Du rejse Dig op og æde med Begjærlighed. Vor Husbond vil deraf se, at

Du igjen er kommet Dig, og udentvivl tilbagekalde din Dødsdom; hvis Du ikke bærer Dig saaledes ad, saa er det ude med Dig.«

Denne Udtalelse af Æslet gjorde den tilsigtede Virkning; Oxen blev meget forfærdet og brølede af Angst. Husbonden, som med største Opmærksomhed havde hørt paa dem, brast nu i en saadan Skoggerlatter, at hans Kone blev i høj Grad forundret. »Sig mig dog, hvorfor Du ler saaledes, jeg vil saa gjærne le med Dig.« — Kjære Kone,« svarede Kjøbmanden hende, »Du maa nøjes med at høre min Latter.« — »Vist ikke,» gjentog hun, »jeg vil vide, hvorfor Du ler.« — »Jeg kan i denne Henseende ikke tjene Dig,« gjentog Manden, »det maa være nok, naar jeg siger Dig, at jeg ler ad det, som Æslet nylig sagde til Oxen; det øvrige er en Hemmelighed, som jeg ikke har Lov til at røbe.« — »Men hvad hindrer Dig da i at aabenbare mig denne Hemmelighed?« svarede hun. — »Hvis jeg gjorde det,« svarede han, »saa vilde det koste mig Livet.« — »Du holder mig nok for Nar,» skreg Konen; »det kan ikke være sandt, hvad Du siger. Hvis Du ikke paa Øjeblikket siger mig, hvad der har faaet Dig til at le, hvis Du ikke vil fortælle mig, hvad Æslet og Oxen have sagt, saa sværger jeg ved Gud i Himlen, at jeg ikke længere vil leve hos Dig.«

Med disse Ord gik hun ind i Huset, satte sig i en Krog og græd bitterlig hele Natten. Da Manden næste Morgen saa, at hun vedblev at jamre sig, saa sagde han til hende: »Du er ikke rigtig klog, at Du tager Dig sligt saa nær; det er noget, som ikke er Umagen værdt, og det er ligesaa uvigtigt for Dig at vide det, som det er i høj Grad vigtigt for mig at tie dermed; jeg beder Dig indstændig, tænk ikke mere derpaa.« — »Jo vist!« svarede Konen, »jeg tænker saaledes derpaaa, at jeg ikke vil holde op med at græde, før Du har styret min Nysgjærrighed.« — »Men jeg siger Dig endnu engang alvorlig,« svarede han, »at det vil koste mig Livet, hvis jeg giver efter for dine urimelige Fordringer.« — »Lad komme, hvad Gud vil,« svarede hun, »jeg giver ikke slip derpaa.« — »Jeg ser nok,« sagde Kjøbmanden, »at det ikke er muligt at bringe Dig til Forstand; og da jeg forudser, at Du selv vil tage Livet af Dig ved dit Stivsind, saa vil jeg hente vore Børn, for at de

dog kan have den Trøst at se Dig, før Du dør.« Han hentede Børnene og sendte ogsaa Bud efter Konens Fader, Moder og Slægtninge. Da de alle var samlede, forklarede han dem, hvad det her gjaldt om; og de brugte allesammen deres hele Veltalenhed for at faa Konen til at indse, at hun havde Uret i at være saa paastaaelig; men hun skjød alle Grunde fra sig og sagde, at hun hellere vilde dø, end give efter for sin Mand i dette Tilfælde. Hendes Fader og Moder udrettede intet ved at tale med hende i Enrum, skjønt de gjorde hende klart, at det, hun ønskede at vide, aldeles ikke kom hende ved; hverken som Forældre eller fornuftige Mennesker udrettede de noget. Da Børnene saa', at hun bestandig vedblev at forkaste de Fornuftgrunde, hvormed man vilde bekæmpe hendes Stivsind, begyndte de at græde bitterlig. Selve Kjøbmanden vidste ikke mere, hvorledes han var stedet. Han satte sig udenfor Husets Dør, og overvejede, om han ikke skulde ofre sit Liv for frelse sin Kones, thi han holdt meget af hende.

Nu havde denne Kjøbmand halvtresindstyve Høner og én Hane, tilligemed en Hund, der var Vægter i Gaarden. Denne Hund kom løbende hen til Hanen, og Kjøbmanden hørte, at den sagde: »Bedste Hane! Gud vil vist ikke unde Dig Liv i lang Tid, men straffe Dig! Skammer Du Dig ikke ved nu at drive dine lystige Streger?« Hanen knejsede med sin Kam og spurgte Hunden meget stolt: »Hvorfor skulde det ikke være tilladt i Dag som alle andre Dage?« — »Siden Du ikke véd det,« svarede Hunden, »saa vil jeg sige Dig, at vor Husbond i Dag er nedsænket i dyb Sorg. Hans Kone fordrer udtrykkelig, at han skal aabenbare hende en Hemmelighed, som er af den Natur, at han vil miste Livet, hvis han føjer hende deri. Saaledes staar Sagen, og jeg er bange for, at han ikke har Viljefasthed nok til at modstaa Konens Halsstarrighed, thi han holder meget af hende, og han ser med Smerte de Taarer, som hun uophørlig fælder. Maaske gaar han tilgrunde, og vi er allesammen her i Huset fulde af Ængstelse. Kun Du lader, som om der var intet i Vejen, og har den Frækhed at gaa omkring og knejse stolt.«

Hanen besvarede Hundens Bebrejdelse med disse Ord: »Vor Husbond er ikke rigtig klog! Han har kun én Kone og kan ikke

komme tilrette med hende! Lad ham bare tænke sig lidt om, saa vil han nok finde paa Raad og komme ud af den Forlegenhed, hvori han nu er stedet.« — »Naa, hvad skal han da gjøre?« sagde Hunden. — Hanen svarede: »Han skal gaa ind i det Kammer, hvor Konen nu sidder, og naar han har lukket Døren efter sig, skal han tage en god Stok og smøre hende dygtig igjennem; jeg er temmelig overbevist om, at hun siden er saa klog ikke at ville tvinge ham til at fortælle noget, som han ikke bør røbe. Dét skulde være mig! Mine halvtredsindstyve Koner lystre mig paa et Vink!« Næppe havde Kjøbmanden hørt, hvad Hanen sagde, før han rejste sig fra sit Sæde, tog en dygtig Stok, gik ind til Konen, som endnu sad og græd, lukkede sig inde med hende og pryglede hende saa alvorlig, at hun gav sig til at skrige: »Hold op, kjære Mand, hold op, slip mig nu, jeg skal ikke spørge Dig mere.« Da Kjøbmanden hørte disse Ord og saa', at hun fortrød sin utidige Nysgjærrighed, holdt han op med at prygle hende; han aabnede Døren, hele Familien kom ind og var meget glad over, at Konen nu havde opgivet sin urimelige Fordring. De roste ogsaa Manden for den heldige Udvej, han havde valgt til at bringe hende til Fornuft.

Lægen Duban.

I det Landskab Zuman i Persien, hvis Indvaanere var af græsk Herkomst, levede der en Konge, som var aldeles spedalsk, og efterat hans Læger forgjæves havde anvendt alle mulige Midler for at helbrede ham, vidste de til sidst ikke flere Raad; men saa kom der en meget duelig Læge til Hoffet. Hans Navn var Duban.

Denne Læge havde øst sine Kundskaber i græske, persiske, tyrkiske, arabiske, latinske, syriske og hebræiske Skrifter; desuden var han en stor Filosof og kjendte til Fuldkommenhed baade de gode og slette Egenskaber ved alle Slags Planter og Medikamenter. Saa snart han hørte om Kongens Sygdom og havde

faaet at vide, at Lægerne havde opgivet ham, iførte han sig sine bedste Klæder, og fandt Middel til at blive forestillet Kongen. »Deres Majestæt,« sagde han til ham, »man har sagt mig, at alle de Læger, hvis Tjeneste Deres Majestæt hidtil har benyttet, ikke har været i Stand til at helbrede Dem for Spedalskhed; men hvis Deres Majestæt vil bevise mig den Naade, at benytte mine Kundskaber, saa forpligter jeg mig til at helbrede Dem uden indvortes eller udvortes Midler.« Da Kongen havde hørt dette Forslag, svarede han: »Hvis Du er Mand for at holde dette Løfte, lover jeg at berige baade Dig og din Efterslægt, og uden at tale om, hvad jeg saaledes vil skjænke Dig, skal Du være min dyrebareste Yndling Saa Du forsikrer mig altsaa, at Du vil skaffe mig af med Spedalskheden uden at lade mig tage noget ind eller anbringe noget udvortes Middel?« — »Ja, Deres Majestæt,« svarede Lægen, »jeg haaber, at det med Guds Hjælp skal lykkes mig; og i Morgen vil vi begynde Kuren.«

Lægen Duban gik hjem og indrettede et Boldtræ, som han ved Haandtaget hulede indeni, og heri hældte han det Lægemiddel, som han vilde betjene sig af. Derpaa tilberedede han ogsaa til dette Brug en Kugle, og gik næste Morgen hen til Kongen, knælede og kyssede Jorden. Derpaa rejste han sig og sagde til Kongen, at han ansaa det for nødvendigt, at Hans Majestæt steg til Hest og red hen til den store Plads, hvor han plejede at spille Bold. Kongen gjorde, hvad man foreskrev ham; og da han var kommet hen, hvor man spillede Bold til Hest, nærmede Lægen sig og overrakte ham det Boldtræ, som han havde lavet, med de Ord: »Se her, Deres Majestæt, øv Dem nu med dette Boldtræ og slaa denne Kugle af alle Kræfter over Pladsen, indtil De føler, at Deres Haand og hele Legeme er i Sved. Naar det Lægemiddel, som jeg har indelukket i Boldtræets Haandtag, er blevet opvarmet af Deres Haand, vil det trænge ind i hele Legemet. Saa snart De sveder, kan De holde op med Legen, thi saa har Lægemidlet virket. Naar De er kommet tilbage til Slottet, maa De gaa i Bad og lade Dem vaske og gnide; derpaa maa De gaa til Sengs, og naar De i Morgen staar op, er De helbredet.«

Kongen tog Boldtræet, satte sin Hest afsted efter Bolden, som han havde kastet foran sig. Han ramte den, den blev ham

sendt tilbage af de Hoffolk, som spillede med ham; han ramte den igjen, og, kort sagt, Spillet varede saa længe, til hans Haand og hele Legeme kom i Sved. Det Lægemiddel, som var i Træets Haandtag, virkede saaledes, som Lægen havde forudsagt. Nu holdt Kongen op at spille, red tilbage til Slottet, gik i Bad og iattog nøje, hvad man havde foreskrevet ham. Han befandt sig meget vel derved; thi da han næste Morgen stod op, saa' han med lige saa stor Forbavselse som Glæde, at han var helbredet for Spedalskhed, og at hans Krop var ligesaa ren, som om han aldrig havde været angrebet af Sygdom. Da han havde klædt sig paa, gik han ind i den offentlige Avdientssal, han satte sig paa Tronen og viste sig for alle sine Hoffolk, der meget tidlig var komne af Længsel efter at vide, om den ny Læge havde haft Held med sig. Da de saa' Kongen fuldkommen helbredet, fik deres Glædesytringer ingen Ende.

Lægen Duban kom ind i Salen og kastede sig for Tronens Fod med Panden imod Jorden. Da Kongen fik Øje paa ham, kaldte han, lod ham sætte sig ved sin Side, fremviste ham for Forsamlingen og gav ham offentlig al den Ros og Berømmelse, som han fortjente. Men det blev ikke derved; da han netop den Dag gav Hoffet Gilde, lod han Duban spise alene med sig ved samme Bord. Henimod Aften da Selskabet skulde skilles ad, lod han ham iføre en lang og meget kostbar Kaftan af samme Slags, som hans tjenende Hofmænd i Almindelighed plejede at bære; desuden blev der udbetalt ham to tusende Zecchiner. Næste Dag og de følgende Dage holdt han ikke op med at overøse ham med Velgjerninger.

Nu havde denne Konge en Storvesir, som var gjærrig, misundelig og i Stand til alle Slags Forbrydelser. Han saa med Misundelse, at Lægen fik saa mange Foræringer, og desuden begyndte han at fatte Mistanke til ham; han besluttede at tilintetgjøre ham. For at udføre dette, gik han til Kongen og sagde i al Hemmelighed til ham, at han havde en Underretning af største Vigtighed at meddele ham. Da Kongen spurgte ham, hvad det var, svarede han: »Deres Majestæt, det er meget farligt for en Fyrste at have ubetinget Tillid til en Mand, hvis Troskab han ikke har sat paa Prøve. Medens De overvælder Duban med Velgjerninger og beviser ham al mulig Kjærlighed,

saa véd De ikke, at det er en Forræder, som kun har listet sig ind til dette Hof for at myrde Dem.« »Hvoraf véd Du det, som Du her vover at sige mig?« svarede Kongen. »Véd Du, hvem Du taler til, og at Du fremfører noget, som jeg ikke letsindigen vil tro paa?« — Vesiren svarede: »Deres Majestæt, jeg er fuldkommen underrettet om, hvad jeg har haft den Ære at meddele Dem. Overgiv Dem ikke til en saa farlig Tillid; hvis Deres Majestæt har sovet, saa bør De nu vaagne; thi som jeg siger, Lægen Duban er kun rejst fra det indre Grækenland, hans Fædreland, og er kun kommet her til Deres Hof i den rædsomme Hensigt, som jeg har omtalt.« — »Nej, vist ikke,« udbrød Kongen; »jeg er vis paa, at den Mand, som Du kalder troløs og Forræder, er det dydigste og bedste Menneske i Verden. Der er ingen paa Jorden, som jeg elsker højere end ham. Du véd, hvorledes han som ved et Mirakel befriede mig fra min Spedalskhed; hvis han vilde mig tillivs, hvorfor frelste han mig saa? Han kunde jo have ladet det være, jeg var jo aldeles opgivet, og jeg var næsten allerede halvdød. Lad derfor være at indgyde mig uretfærdig Mistanke, jeg vil ikke høre derpaa, og jeg forsikrer Dig, at jeg fra i Dag af for Livstid skjænker denne store Mand en maanedlig Pension af tusende Zecchiner. Om jeg saa delte med ham alle mine Rigdomme, ja selv mit Land, saa kunde jeg ikke betale ham tilstrækkelig for, hvad han har gjort mod mig. Jeg ser nok, hvad det er; hans store Fortjeneste gjør Dig misundelig.«

»Men Deres Majestæt, hvis De ikke tager Dem i Agt og sætter for stor Lid til denne Duban, saa vil det være farligt for Dem. Jeg har paalidelig Beretning om, at han er en Spion som af Deres Fjender er sendt herhid for at stræbe Dem efter Livet. De siger, at han har helbredet Dem! Maaske er det kun en tilsyneladende Helbredelse og ikke en grundig. Hvor kan man vide, om ikke hans Lægemiddel med Tiden vil frembringe en dødelig Sygdom?«

Den græske Konge, som af Naturen var noget enfoldig, havde hverken Skarpsindighed nok til at opdage Vesirens onde Hensigt, eller Aandsfasthed nok til at holde sin første Beslutning fast, og han begyndte at vakle. Han sagde til Vesiren: »Du kan have Ret, han er maaske kommet udtrykkelig for at tage

Livet af mig; og det kan han meget let gjøre alene ved Lugten af et af hans Medikamenter. Jeg vil overveje, hvad her er at gjøre.«

Da Vesiren saa' Kongen i denne Stemning, sagde han: »Det sikreste og hurtigste Middel til at fjærne enhver Fare, er strax at sende Bud efter Lægen Duban og lade hans Hoved hugge af.« — »Du har Ret,« svarede Kongen, »jeg tror, det er paa den Maade, jeg bør forekomme hans onde Anslag.« Med disse Ord kaldte han paa en af Hoffolkene og befalede ham at hente Lægen, og denne, som ikke anede, hvad Kongen vilde ham, skyndte sig til Slottet. Da Kongen saa' ham, sagde han: »Véd Du, hvorfor jeg har ladet Dig hente?« — »Nej, Deres Majestæt,« svarede han, »jeg haaber, at De vil værdiges at sige mig det.« — »Jeg har ladet Dig hente,« svarede Kongen, »for at lade dit Hoved hugge af og paa denne Maade blive fri for Dig.«

Det er ikke muligt at beskrive Lægens Forbavselse, da han hørte sin Dødsdom. »Deres Majestæt,« sagde han, »hvorfor vil De berøve mig Livet? Hvilken Forbrydelse har jeg begaaet?» — »Jeg véd med Vished,« svarede Kongen, »at Du er en Spion, og at Du er kommet her til mit Hof for at stræbe mig efter Livet; men for at komme Dig i Forkjøbet, saa skal Du miste dit. Hug til,« raabte han til Bøddelen, som allerede var kommet, »og skaf mig af med denne Skurk, som kun er kommet hertil for at myrde mig.«

Lægen indsaa' nu nok, at den Lykke, han havde gjort, havde skaffet ham Misundere og Fjender, og at den svage Konge havde ladet sig trække ved Næsen af disse Bagvaskere, og han fortrød nu at have helbredet ham, men det var nu forsilde. »Er det saaledes!« udraabte han, »at De gjengjælder mig, hvad jeg har gjort for Dem?« Kongen vilde ikke høre et Ord, og selv Lægens ydmyge, indstændige Bønner gjorde intet Indtryk paa ham. »Ti stille,« sagde Kongen, »det er absolut nødvendigt, at jeg lader Dig dø. Du kunde jo let lige saa fint og hemmelig berøve mig Livet, som Du har helbredet mig.« Lægen maatte altsaa med Suk og Klage lave sig til at modtage det dødelige Hug. Bøddelen lagde et Klæde om hans Øjne, bandt hans Hænder og gav sig til at drage sit Sværd.

Alle Hoffolk, som var tilstede, knælede og bad Kongen at benaade ham, i det de samtlige vilde indestaa for hans Uskyldighed. Men Kongen var ubøjelig og tiltalte dem saaledes, at de ikke vovede at modsige ham.

Men Lægen henvendte sig endnu en Gang til Kongen: »Siden Deres Majestæt ikke vil tilbagekalde min Dødsdom, beder jeg Dem ydmygst i det mindste at tilstaa mig Frihed til at gaa hjem for at give Befaling til min Begravelse, tage Afsked med min Familie, uddele Almisser og testamentere mine Bøger til Folk, som er i Stand til at bruge dem. Jeg har især en Bog, som jeg vil forære Deres Majestæt; det er en meget kostbar Bog, og den er nok værd omhyggelig at opbevares i Deres Skatkammer.« — »Se, hvorfor er denne Bog saa kostbar, som Du siger?« sagde Kongen. — »Bogen indeholder en stor Mængde mærkelige Ting. Saa snart man har hugget mit Hoved af, og Deres Majestæt vil aabne Bogen og læse den tredje Linje paa det sjette Blad til venstre, vil mit Hoved besvare ethvert Spørgsmaal, som De vil gjøre mig.« Kongen, som blev nysgjærrig efter at se en saa vidunderlig Ting, opsatte hans Død til næste Dag og lod ham gaa under stærk Bevogtning.

Lægen bragte imidlertid sine Sager i Orden, og da han næste Morgen kom til Slottet, vare Salene fulde af fornemme og ringe, som ogsaa vilde være Vidner til det Mirakel, som nu skulde ske.

Duban nærmede sig Tronens Fod bærende en stor Bog. Han lod hente et stort Bækken og lagde det Klæde, hvori Bogen var svøbt, derover; derpaa rakte han Kongen Bogen: »Deres Majestæt,« sagde han, »behag at modtage denne Bog; og naar mit Hoved er hugget af, befal saa, at man sætter det paa Klædet i Bækkenet; saa snart det staar der, standser Blodet. Naar De saa aabner Bogen, vil mit Hoved svare paa alle Deres Spørgsmaal. »Men,« tilføjede han, »tillad mig endnu en Gang at anraabe Deres Majestæt om Naade. Saa sand Gud lever, jeg er uskyldig.« — »Dine Bønner,« svarede Kongen, »hjælpe Dig ikke; og om det saa kun var for at faa dit Hoved til at tale efter din Død, saa skal Du dø.« Med disse Ord tog han Bogen og befalede Bøddelen at gjøre sin Pligt.

Hovedet blev afhugget saa behændig, at det faldt lige i Bækkenet, og saa snart det var rejst og sat paa Klædet, aabnedes Øjnene til Kongens og alle Nærværendes store Forbavselse, og Hovedet begyndte at tale: »Deres Majestæt behage at aabne Bogen!« Kongen aabnede den; men da han fandt, at det første Blad var ligesom klistret til det næste, saa vædede han sin Finger paa Tungen for lettere at kunne vende det. Paa denne Maade bladede han til sjette Blad, og da han ikke saa' noget skrevet paa denne Side, sagde han til Hovedet: »Duban, her staar intet skrevet.« — »Saa blad endnu nogle Sider,« svarede Hovedet. Kongen vedblev at vende Bladene og vædede bestandig Fingeren i Munden, indtil den Gift, hvoraf hvert Blad var gjennemtrukket, begyndte at gjøre sin Virkning. Fyrsten følte sig pludselig som sindsforvirret, hans Syn fordunkledes, og han sank ned for Tronen i Krampetrækninger.

Da Lægen Duban, eller rettere hans Hoved saa', at Giften havde virket, og at Kongen kun havde faa Minuter at leve i, saa raabte det: »Tyran! Saaledes behandles de Fyrster, som misbruge deres Myndighed og berøve uskyldige Folk Livet. Tidlig eller sent straffer Gud deres Uretfærdighed og Grumhed.« Næppe havde Hovedet fremført disse Ord, før Kongen døde, og selve Hovedet mistede ogsaa den Smule Liv, som endnu var tilbage.

Agib, Kongesønnen.

Der var en Gang en Sultan, som hed Kassib den Velgjørende, der for mange Aar siden regerede over et stort og velordnet Rige. Landets Hovedstad laa tæt ved Havet, og naar den gode Sultan saa' ud af sit prægtige Slots Vinduer, øjnede han Havets glimrende, rullende Bølger, der snart lyste og blinkede som et Spejl, og snart, oprørte af Stormen, brusede og skummede og buldrede, som om de vilde drage alt, hvad der levede, ned i deres Hvirvel. Kassib førte ofte sin Søn

Agib til det aabne Hav, og her, ved den uendelige Havflade gav han ham vise Lærdomme og gode Raad, thi han følte, at hans Dages Ende nærmede sig. Hans Anelse bedrog ham ikke. Han døde, endnu førend hans Søn havde naaet det attende Aar.

Agib besteg sin Faders Trone. Han havde omhyggelig bevaret hans Lærdomme i sit Hjærte og regerede med Klogskab og Retfærdighed. Men ofte stod han dog ved de Vinduer, som vendte ud imod Havet, og da overkom der ham ofte en stor Længsel efter at rejse og at lære sit eget og fremmede Landes Sæder og Skikke at kjende. Han kunde til sidst ikke mere modstaa disse Ønsker, og befalede sin Søminister at lade bygge en Flaade af ti store Skibe, paa hvilke han vilde besejle Havet. Ministeren maatte adlyde ham, men han gjorde det med sørgmodig og bekymret Mine, thi en vis Fe havde forudsagt ham, at Kong Agib paa sin Rejse vilde være udsat for store Farer. Han advarede derfor Kongen, og fortalte ham, hvad Feen havde sagt. Men Kongen var vantro og sagde: Jeg staar overalt i Guds Haand, min Skjæbne kan jeg ikke undgaa.

Skibene vare endelig byggede og laa tiltaklede og smykkede, færdige til Afrejsen, i Havnen ved Kongens Hovedstad. Agib lod sine Ministre kalde til sig, og talte længe med dem. »Hav et vaagent Øje med mine kjære Undersaatters Velfærd,« saaledes sluttede han sin Tale, »vær retfærdige og milde, og jeg skal vise mig som Eders naadige Herre, naar jeg kommer tilbage. Men kommer mit Folks Klager og Sukke mig for Øre, da ve Eder, Eders Hoved skulle til Bod for Misgjerningerne falde for Bøddelens Sværd.« Derpaa besteg Kongen en fyrig Hest og red under hele Folkets Jubel og ledsaget af Ønsker for hans Rejses Held og Lykke ned til Havnen. Et prægtigt Fartøj ventede ham her, Ankrene bleve lettede og majestætisk sejlede Skibene fra Havnen ud i den aabne Sø.

I flere Uger var Farten heldig. Gunstige Vinde fyldte Sejlene, og Solen smilede som en glimrende Juvel ned fra den skyfri, blaa Himmel. Da steg der en Aften mørke Skyer op paa Horisonten og bleve farvede med Guld og Purpur af den nedgaaende Sol. Kongen betragtede det skjønne Syn, og hans Hjærte var opfyldt af Naturens Pragt og Storhed. Men Skibets Styrmand sagde til ham: »Herre Konge, I glæder Jer over de

brogede og glimrende Skyer hist. Glæd Jer ikke for tidlig; snart vil Glansen forsvinde, og naar Natten falder paa, vil en heftig Storm drive hine Skyer op, og da maa vi bede Himlen at holde sin beskyttende Haand over os.« Og det skete, som Styrmanden sagde. Solen sank ned i Havet; Skyernes Guldbræmmer blegnede mere og mere og forsvandt endelig aldeles, kun en mørk truende Rødme farvede endnu den vestlige Himmel. Nu kom Havet i urolig Bevægelse; før havde det været jævnt og glat som et Spejl; nu krusede det sig, saa langt man kunde øjne, i smaa Bølger, der hist og her brød sig i hvidt Skum. Bølgerne bleve større og større, Skummet formerede sig, og snart var den hele Flade bedækket deraf, Vandet syntes at være forvandlet til Mælk. Nu hørte Kongen ogsaa, skjønt i det fjærne, Stormens Brummen og Susen. Det brusede stedse stærkere og stærkere; nu susede det frem, og pludselig greb Vinden Sejlene med saadan Magt, at de alle brast og flagrede i Luften, og Skibene blev en Boldt for Stormen og Bølgerne. Snart var Skibene adsplittede, det ene for til den ene, det andet til den anden Side, intet af dem lystrede Roret. Kongens eget store Skib holdt sig flinkt imod de rasende Elementer. Ikke heller skjælvede Agib, hans Hjærte blev stærkt i Tillid til Gud. Styrmanden stod paa sin Post fast og urokkelig, og styrede med Kraft og Dygtighed. Agib traadte tit hen til ham, roste ham, og sagde: »Du er en tro og from Mand, og jeg vil huske paa Dig, naar vi er undslupne de Farer, som nu truer os!« Da smilede den brave Styrmand og gjorde sin Pligt med Hjærtens Glæde.

Endelig efter syv lange Dage lagde den heftige Storm sig og Havets Bølger blev jævne. Da blev alle Søfolkene glade, og Kong Agib og hans Styrmand ikke mindre. Det blev Nat, og alle hengav sig til en vederkvægende Søvn. De havde vel fortjent den. Næste Morgen stod Solen igjen klar og lys paa Himlen, Agib stod med Styrmanden paa Skibets Dæk, og de saa' sig om, saa langt Øjet kunne naa. Da opdagede Kongen i den Retning, som Skibet tog, men endnu i stor Frastand en mørk og underlig formet Masse. I Begyndelsen ansaa' han den for en Sky; men da den stedse holdt sig ubevægelig, gjorde han sin Styrmand opmærksom derpaa, og spurgte ham, om han kunde

forklare ham dette Syn. Styrmanden betragtede det nøjagtig; men pludselig blev hans Ansigt ganske blegt og han rystede. »O Herre!« raabte han endelig, med smertefuld Stemme, »o Herre! vi ere alle fortabte, hvis det er sandt, hvad jeg tror, nemlig at hin Masse er Magnetbjerget!« Han gik derpaa hurtig bort fra den forskrækkede Konge og styrtede ned i sin Kahyt for at hente Søkort og Instrumenter. Han kom snart tilbage, udbredte Kortene paa Dækket og søgte længe med ængstelig Omhyggelighed paa dem. Endelig fik han Vished, og han saa', at hans Formodning var grundet. Magnetbjærget laa for deres Øjne. Kongen, som ikke kjendte Farens Omfang, og som saa' Styrmandens Bedrøvelse, der vred sine Hænder, græd og jamrede, spurgte ham endelig, hvad det var for en Ulykke, han befrygtede.

»Ak Herre!« fortalte Styrmanden, »Magnetbjærget er den skrækkeligste Ulykke, der kan møde de Søfarende. Det bestaar ganske af Malm og kun paa dets Top er en Fordybning, fyldt med Jord. Det frygtelige Bjærg har den Kraft at trække alt Jærn til sig, selv i en Afstand af flere Mil. Da nu alle Skibe er byggede med Jærnbolte og Søm, maa de give efter for Magnetens Kraft, saa snart de kommer i dens Omraade; intet Ror hjælper og ingen Aare. Læg selv Mærke til, o Konge! hvor hurtig vort Skib sejler, og dog er Luften ganske rolig, ikke den sagteste Vind rører sig, og Havet er glat og jævnt. Kun faa Timer endnu, og vi støde paa Klippen med saadan en Magt, at vort gode Skib springer i tusind Stykker og vi alle maa gaa under, thi det hele Bjærg er glat som poleret Staal, og i hundrede Miles Omkreds findes ingen Ø, ingen Holm, hvor vi kunde finde Redning.«

Saaledes sluttede Styrmanden sin Fortælling og græd og jamrede igjen. Men Kongen løftede sine Øjne mod Himlen og bad stille og inderlig og ventede sin Skjæbne med trøstigt Mod og ydmygt Hjærte. Men Matroserne kom op paa Dækket, knælede og slog sig for Brystet og raabte: Himlen være med os, Allah er stor, han kan frelse os; hjælp os, Herre i Nøden. Folkene hulkede og var meget bedrøvede.

Skibet fløj imidlertid med stedse tiltagende Hurtighed rask som en Fugl henimod Magnetbjærget. Afstanden fra dette blev

stedse mindre og mindre. Da blev paa én Gang Bjærgets Kraft saa stor, at alle Jærnbolte og Søm, som holdt Skibet sammen, med frygtelig Bragen fløj ud af Planker og Brædder, og med Klirren og Raslen hæftede sig paa Magnetbjærget. Der hørtes et rædsomt Skrig, Skibet faldt fra hinanden, og alle Mand sank under Bølgerne i Havets Dyb. Bjælkerne og Plankerne svømmede adspredte rundt om paa Havet.

Kong Agib var ikke lidt forskrækket, da han maatte se dette Skuespil. Men han beholdt sin Fatning, da alle de øvrige og selv hans brave Styrmand tabte Modet, han greb en Planke og blev, ligesom ført af en usynlig Magt, kastet ind til Magnetbjærget. Han tabte dog ikke Haabet. Da han var ganske nær ved Bjærget, bemærkede han en Rand, som var ganske smal og kun saa bred, at en Mand netop kunde staa derpaa. Han samlede alt sin Kraft og sit Mod, slap Planken, og svang sig med al Kraft op paa Randen. Det lykkedes, og han stod fast. I samme Øjeblik, da hans Fod berørte Malmbjærget, opdagede han strax tillige en smal og stejl Trappe, som var udhugget i Malmet med megen Kunst og syntes at føre op til Bjærgets Top. Kongen fattede Mod, og klavrede med Møje og Besvær op ad Trappen. Vejen var ikke uden Fare, et Fejltrin vilde have kastet ham tilbage i Havet, som han nylig med Nød og næppe var undsluppet. Endelig naaede han op paa Spidsen. Her fandt han et overmaade dejligt til alle Sider aabent Tempel, som hvilede paa mange Søjler. Disse vare af det fineste Staal og blankt polerede. Taget var af massivt Guld og blinkede i Solens Straaler. Midt i Templet stod en kolossal Billedstøtte, ogsaa af Staal. Det var en i Rustning klædt Rytter paa en stolt Hest, med bølgende Manke. Paa Rytterens Bryst var der befæstet en lille Sølvplade, paa hvilken Kongen opdagede mange forunderlige og hemmelighedsfulde Tegn. Disse var Kongen ganske uforstaaelige, og da han ikke kunde tyde dem, lagde han sig ned paa Jorden, og træt af udstandne Æventyr faldt han snart i en dyb og rolig Slummer. Himlen vaagede over ham.

Medens Agib sov, havde han en underlig Drøm. Der aabenbarede sig nemlig for ham en ærværdig Olding med lange hvide Lokker, og med et Skjæg, der glimrede som Sølv og strakte sig ned til Bæltestedet. Hans Ansigt straalede i hellig Glans, og

hans Øje lyste mildt og venlig. »Hør mig, Agib!« saaledes talte Oldingen med velklingende Stemme, »hør mig, og Du vil sejrende slippe ud af alle Farer, hvis du handler efter mit Ord og adlyder mine Befalinger. Himlen har styret dine Skridt og ført Dig herhid, for at tilintetgjøre den skumle Magt, der bringer alle Skibe og Søfolk i Fordærvelse. Ved Solens Opgang vil Du vaagne af din Slummer; hold da først din Bøn, drag derpaa dit Sværd og grav den Jord op, som nu tjener Dig til Leje. I Jorden vil Du finde en Bue og et Kogger med tre gyldne Pile. Tag dette Vaaben, og skyd de tre Pile af paa Staalrytteren med Sølvskjoldet paa Brystet. Rytteren maa falde af Hesten og styrte i Havet. Hesten vil ogsaa falde om, og denne maa Du strax grave ned i Jorden. Saasnart dette lykkelig er fuldbragt, hæver Havet sig mægtig, indtil det har naaet Magnetbjærgets Top. En Yngling af Malm vil komme hid til Dig i en Baad af Metal. Stig ind i Baaden, men vogt Dig, o Konge! for at nævne Guds Navn, saa længe Du befinder Dig i Fartøjet! Ynglingen fører Dig til din Frelse, følg ham uden Frygt.«

Oldingen forsvandt. Snart der efter vaagnede Agib. Drømmen stod levende for hans Sjæl. Saa snart Solens første Straaler sitrede over Havet, trak han sit Sværd, og opgravede Jorden og fandt Buen og Pilene. Han afskød tre Pile paa Billedstøtten, Rytteren styrtede og sank med et Tordenbulder ned i Havet, Hesten faldt om, og han begravede den. Da alt dette var gjort, svulmede Havet op, og han saa' langt borte Ynglingen, som roede en Baad og styrede hen til ham. Han naaede ham snart; Agib steg ud i Fartøjet uden Frygt, og vogtede sig vel for at sige et Ord. Ynglingen af Malm vendte Fartøjet, og det fløj med vidunderlig Hurtighed hen over Bølgerne. De sejlede den hele Dag og Nat. Da Solen stod op, saa' Agib Land i kort Frastand; og Glæden over saa snart at være frelst blev saa stærk i ham, at han løftede sine Hænder mod Himlen og udraabte: »Jeg takker Dig, o Gud! for din Naade!« Men næppe havde han udtalt Guds Navn, før der gjenlød et stærk Tordenskrald gjennem Luften, Malmynglingen kastede et mørkt Blik paa den forskrækkede Konge, og Skibet sank ned i Havets Dyb.

Agib holdt sig paa Bølgerne. Til Lykke var Strandbredden ikke langt borte. Kongen svømmede af al Magt, og

Lykken forlod ham ikke. Snart naaede han Kysten, og her sank han udmattet til Jorden.

Da han var kommet sig lidt, forbandede han sin Ubesindighed, thi han befandt sig paa en lille Ø, hvor der ikke var en Busk at se, hvor der ikke fandtes nogen Blomst paa det fugtige Sand; kun tre høje Palmetræer løftede deres ranke Stammer med bladfulde Kroner højt op i Luften. Han var ganske alene og forladt og følte sig beklemt om Hjærtet. Hvad skulde han gjøre, hvis Himlen ikke forbarmede sig over ham og sendte ham et Skib, som kunde tage ham op og føre ham hjem? Dog Modet og Haabet forlod ham ikke. »Gud, som frelste Dig af saa mange Farer,« sagde han til sig selv, »vil ogsaa her beskytte Dig og gjøre alt godt.«

Han følte Sult, og søgte ved Havbredden efter Muslinger og Skaldyr. Han fandt kun lidet og vendte derfor sine Skridt til Palmetræerne, og saa' der nogle nedfaldne Frugter, som laa paa Jorden. Han aabnede dem, og stillede sin Sult dermed. Hele Dagen igjennem tænkte han da paa sin ulykkelige Stilling. Da det blev Aften, lagde han sig med Suk og Taarer, og sov urolig til den næste Morgen. Da han vaagnede var det allerede lyst. Han gik igjen til Stranden for at søge Føde, men han fandt intet til at stille sin Hunger med. Palmetræernes Frugter var ogsaa fortærede, og der var intet andet for ham at gjøre, end at klavre op ad den mindste Stamme for at plukke Frugter og kaste dem ned. Efter mange forgjæves Forsøg, lykkedes det ham endelig med stor Anstrængelse at komme op; da han havde naaet sit Maal, saa' han ud over Havet og øjnede i den yderste Horisont et Punkt, som syntes at nærme sig til Øen, hvor han var. Med bankende Hjærte, vaklende mellem Angst og Glæde, Tvivl og Haab, opdagede han, at hint Punkt var et Skib. Han skreg højt af Glæde, da det netop styrede lige til Øen. Han vilde allerede forlade Træet, for at give Nødtegn og Signaler, da det faldt ham ind, at hint Skib maaske i Stedet for Venner kunne have Fjender ombord, og han besluttede efter kort Overvejelse ikke at forlade sit høje og skjulte Tilflugtssted, men først se sig for, om han med Sikkerhed kunde vove at betro sig til hine fremmede.

Skibet var kommet nærmere og kastede Anker. En Baad blev sat ud, flere velklædte Mænd steg ned i den og roede til Land. Da de havde fortøjet Baaden, fremtog de Hakker og Spader, steg op ad Kysten og kom saa nær hen til det Palmetræ, i hvilket Agib havde skjult sig, at han tydelig kunde se alt, hvad de foretoge sig. Folkene toge deres Værktøj og begyndte at hakke og grave. Gruset blev kastet tilside. Derpaa lagde de deres Værktøj bort, og én af dem løftede ikke uden Besværlighed en Falddør op. Der viste sig en Indgang til en underjordisk Bolig. De steg alle ned og forbleve en Tidlang skjulte dernede. Agib undrede sig over disse Folks sælsomme Forehavende og over hin Falddør, som han hverken havde bemærket eller anet.

Efter nogen Tids Forløb kom de fremmede igjen tilbage gjennem Falddøren, gik igjen ombord i Baaden og førte en Mængde Levnetsmidler ud, som alle sammen blev skjulte i Hulen. Derpaa roede de igjen ud til Skibet, og lode Falddøren staa aaben. Heraf sluttede Agib, at nogle af Folkene sagtens vilde komme tilbage, og hans Formodninger vare rigtige. En anden Baad nærmede sig til Øen. I denne opdagede han en Olding, som med megen Kjærlighed holdt en meget smuk Yngling paa omtrent sexten Aar i sine Arme og vædede hans Hoved med sine Taarer. Da Fartøjet lagde til Kysten, steg Oldingen tilligemed Ynglingen i Land, de vandrede langsomt hen til Falddøren og forsvandt der. Det varede nogen Tid, saa kom Oldingen alene tilbage, slog Falddøren i, og vinkede ad Folkene i Baaden, at de atter skulde kaste Jorden over den og skjule ethvert Spor af denne Dør. Derpaa gik de alle ombord igjen i Baaden, og roede tilbage til Skibet. Strax efter deres Ankomst lettede Skibet Anker, Sejlene bleve hejsede, og med gunstig Vind fløj det samme Vej tilbage, som det var kommet.

Agib holdt sig endnu bestandig ganske stille, skjønt den heftigste Nysgjærrighed pint ham, og han var i høj Grad lysten efter at faa Oplysning om dette hemmelighedsfulde Skib. Endelig var der intet Spor mere at opdage deraf. Hurtig steg Kongen ned af Palmetræet, ryddede Jorden bort fra Falddøren, aabnede den og steg mange Trapper ned, der alle var klart oplyste ved Lamper og Fakler. Han kom til et Værelse med to

Døre; han aabnede den ene, og saa her hin Yngling, som Oldingen havde ført hid. Han sprang forskrækket op, men Agib raabte hurtig: »Frygt intet, Herre! jeg vil ikke tilføje Eder noget ondt!« og gik hurtig hen til ham og omfavnede ham. Ynglingen blev rolig og yttrede sin Forbavselse over at Agib havde opdaget hans Opholdssted. Agib fortalte ham alt, og Ynglingen glædede sig meget over saa uformodet i sin Ensomhed at have fundet Selskab. Han førte Kongen omkring i sin skjulte Bolig, og Agib forundrede sig over den Pragt, som overalt straalede ham i Møde. I alle Værelser var der utallige Lamper som forvandlede den underjordiske Nat til Dag. Overalt stod der prægtige Divaner, som indbød til Hvile. Det ene Værelse indeholdt et helt Bibliotek af de arabiske Digteres Værker, et andet Værelse var opfyldt med et stort Forraad af alle Slags Mad og Drikke. Den hele Bolig lignede et Palads der kun savnede Dagens Lys til at være det yndigste Opholdssted. Da de havde betragtet alt, førte Ynglingen Kongen tilbage til det Værelse, hvor Agib først havde fundet ham. Her satte de sig paa Divanen, og Agib bad sin Gjæsteven om at fortælle Grunden til, at han opholdt sig under Jorden, da denne vist maatte være meget mærkværdig. Ynglingen var villig dertil og sagde:

»Jeg hedder Duban og er en Søn af en mægtig Konge, hvis Rige ligger faa Mile borte fra denne Ø. Min kjære Fader havde allerede flere Aar været gift uden at faa Børn, og dog var det hans inderligste Ønske en Gang med Tiden at efterlade Kongeriget til en Arving, der vilde elske hans Folk og styre det med Retfærdighed. I alle Moskeer blev der holdt Bøn, der blev bragt den allerhøjeste store Ofre, hele Folket anraabte Allah om at bønhøre min Faders Ønsker, men forgjæves, og han fandt sig endelig med Bedrøvelse i sin Skæbne. Der gik mange Aar, da drømte han en Gang, at hans Dronning vilde skjænke ham en Prins. Da han vaagnede af sin Slummer, var hans Hjærte opfyldt af Glæde, thi han troede fast paa, at Drømmen maatte gaa i Opfyldelse; Mennesket tror jo altid helst det, som han inderlig ønsker. Der forløb nogle Maaneder, og endnu nogle, da bragte hans Tjener ham en Morgenstund en rask lille Dreng, som skreg med klar Stemme,

slog med Benene og syntes at være meget sund og kraftig; min Fader tog ham med Glæde i sine Arme og raabte med Glædestaarer: »Den store Prophet tage Dig i sin Beskyttelse, velsigne Dig og vaage over Dig, Du kjære Barn, som jeg saalænge har ventet efter!« og han befalede strax, at der i hele Riget skulde holdes Glædesfester, for at hans Folk kunde glædes med ham, og han uddelte store Pengesummer til de fattige og trængende. Om Aftenen havde Hovedstadens Beboere sat Lys i alle deres Vinduer, og Folkets Jubel gjenlød i Gaderne til den følgende Dag. Den Dreng, hvis Fødsel blev højtideligholdt med saa stor Festlighed, det var mig. Kort derefter forsamlede min Fader alle Landets Stjærnetydere i sit Palads, og bad dem at læse hans Søns Skæbne i Stjærnerne, thi han vilde vide, om der, som han ønskede, af Himlen var beskikket mig et lykkeligt Liv. Stjærnetyderne gjorde, som Kongen befalede, men de havde ikke erfaret noget meget trøsteligt, og sagde til min Fader: »Din Søn vil blive stor og stærk og trives, indtil han har naaet sit femtende Aar. Paa den Tid vil Kong Agib styrte Magnetbjærgets Malmbillede i Havet, og halvtredsindstyve Dage derefter vil din Søn falde for hans Haand; saaledes staaer det skrevet i Stjernerne.« Min Fader var meget bestyrtet over dette Udsagn, og overvejede, hvorledes han skulde kunne afvende den grumme Skjæbne fra sin Søns Hoved. Han lod Haandværkere komme og sejlede med dem til denne Ø. De maatte bygge en bekvem Bolig under Jorden, og da den var færdig, forsynede han den med Alt, hvad der behøvedes til at gjøre Opholdet der saa behageligt som muligt. Derpaa vendte han tilbage til sit Kongerige. Jeg blev da endelig femten Aar gammel, og mit Legeme var sundt og kraftigt. Men ti Dage efter min Fødselsdag fik min Fader den Efterretning, at Kong Agib virkelig havde styrtet Magnetbjærgets Billedstøtte i Havet, og nu sørgede han og troede, at min Skæbne vilde gaae i Opfyldelse, som det var forudsagt af Stjærnetyderne. Samme Dag gik han om Bord med mig paa et Skib og skjulte mig paa denne Ø. Om fyrretyve Dage kommer han igjen for at bringe mig levende eller død tilbage til sit Rige.« Saaledes sluttede hans Fortælling.

Kong Agib var ikke lidet forbavset over, at hans Person stod i saa nøje Forbindelse med Ynglingens Skæbne. Dog smilede han hemmelig og tænkte ved sig selv: Hvor skulde det vel falde mig ind at dræbe denne unge Mand, som aldrig har tilføjet mig noget ondt? jeg vil tvertimod blive hos ham, trøste ham og efter bedste Evner opmuntre ham i hans Ensomhed. Dog besluttede han at fortie Ynglingen sit Navn for ikke uden Nødvendighed at skræmme og ængste ham. Da han havde taget denne Beslutning, vendte han sig med venlig Mine til Duban og sagde: »Min Prins, jeg tror sikkert, at I vil forlade Øen igjen lige saa sund, som I kom hertil. Jeg vil blive her og gjøre Eder Selskab, hvis det saa behager Eder. En ond Skæbne har kastet mig herhid, hvor jeg vilde være omkommet af Sult og Nød, hvis jeg ikke havde fundet Eder. Stol paa Gud og mit Venskab.«

Duban smilede og begge førte nu et stille og behageligt Liv. Efter bedste Evne fordrev Agib Tiden for Prinsen. Der gik en Uge efter den anden, og den fyrretyvende Dag kom, uden at de vidste det. De spøgede og lo over Stjærnetyderne, og var lystige og vel til Mode. Der var endnu kun faa Timer tilbage, inden den var forløben, og enhver Fare syntes at være overstaaet, da sagde Duban: »Kjære Ven, giv mig en Melon og Sukker, jeg har Lyst til at spise den.« Agib hentede den smukkeste Frugt og bar den hen til Duban, som laa paa en Divan. Derpaa vilde han række ham en Kniv, men til al Ulykke hildede han sin Fod i et Tæppe, styrtede forover, og Kniven fór lige til Skaftet ind i Dubans Bryst, saa han øjeblikkelig udaandede sit Liv og døde. Saaledes gik den skæbnesvangre Spaadom i Opfyldelse imod Agibs Vilje. Men Agib var i Fortvivlelse. Han græd, udrev sit Haar, slog sig for Brystet og faldt endelig omkuld bevidstløs af Smerte, thi han havde faaet en usigelig Kjærlighed til den gode Duban, og haabede ved hans Hjælp at komme bort fra den øde Ø.

Da han igjen kom til sig selv, gjorde han nogle Forsøg paa at faa den døde tillive igjen. Men hans Bestræbelse var forgjæves, Duban var og blev død. Nu overfaldt stor Bekymring ham, thi den gamle Konge maatte snart komme til Øen, og naar han fandt sin elskede Søn myrdet, vilde han sikkert ogsaa

trods Agibs Uskyldighed have dræbt denne som et Offer for sin Hævn. Agib forlod derfor Boligen, slog Falddøren i, bedækkede den atter ganske med Jord, og klavrede der paa igjen med Graad og Suk op i sit Palmetræ. Det varede heller ikke længe, før han saa' den gamle Konges Skib. Oldingen stod paa Dækket, og hans Lokker flagrede i Vinden. Da Fartøjet var kommet nær nok til Stranden, blev en Baad igjen sat ud, og den gamle Konge samt Matroser og Tjenere steg ned i den. I deres Ansigter kunne man læse Haabet, og de sprang hurtig i Land. Oldingen ilede foran alle de andre; men da han saa', hvor frisk Jorden var, som laa paa Falddøren, da bedækkede han sit Ansigt med Hænderne og græd saa bitterlig, at Taarerne trængte sig ud mellem Fingrene, og de klare Draaber faldt ned paa Jorden. Imidlertid aabnede Tjenerne Døren, og alle steg ned. Agib hørte Hulken og Jammer dernede fra, og vilde gjærne have trøstet den gamle Konge, hvis han havde vovet det. Det varede ikke længe, før Dubans Fader kom tilbage for Dagens Lys med sin ulykkelige Søns Lig i Armene. Bag efter kom Tjenerne, de roede ud til Skibet; snart fløj dette med svulmende Sejl igjen tilbage over Havet, og forsvandt inden kort Tid for Agibs Øjne. Da steg han igjen ned fra sit Palmetræ, gik ned i den underjordiske Bolig og sørgede otte Dage over sin afdøde Ven.

Da disse Sorgens og Bekymringens Dage var forbi, trøstede han sig, saa godt han kunde, og vilde gaa ned til Havets Bred for at se, om han ikke kunde opdage et Skib. Men se, Havet var forsvundet; langt borte saa' han endnu en meget smal Stribe Vand, ikke bredere end en Flod. Da anede han, at han befandt sig paa en fortryllet Ø, og skyndte sig at komme bort fra dette Sted, hvor han havde anrettet en saa stor Ulykke. Han vandrede hele Dagen igjennem lige til Aften, vadede over Floden, blev tilsidst meget træt og vidste ikke, hvor han skulde finde Ly.

Solen var nærved at gaa ned, da saa' han langt borte et klart blinkende Skin og troede, at det var en meget stor Ild. Hurtig ilede han derhen, men da han kom nærmere, saa' han, at det blinkende var et stort Slot af massivt Kobber saa blank poleret, at Solstraalerne funklede klart derpaa, og at det i Fra-

stand syntes at være en mægtig Flamme. Slottet var overmaade skjønt og pragtfuldt; Agib blev staaende og betragtede det med Velbehag. Da aabnede sig en Dør, der fra øverst til nederst var besat med Rubiner og Safirer, og ti skjønne Ynglinge ledsagede af en Olding traadte ud. Men allesammen manglede de det højre Øje, hvilket ikke lidet forundrede Agib. De gik hen til Agib, hilste ham venlig og bad ham, at gaa med ind i Slottet og udhvile sig efter hans Rejses Besværligheder. Dette var meget kjærkomment for den trætte Konge, og Ynglingene førte ham gjennem den prægtige Dør ind i Paladsets Indre; her var al Ting meget dejligt.

Efter at have gjennemvandret en lang Række Værelser kom de til en Sal, hvori der stod elleve hvide Senge, én for Oldingen og de øvrige for Ynglingene. Foran enhver Hvileseng laa der et Tæppe, og paa ethvert Tæppe stod et Bord af massivt Guld. Men i Midten af Salen laa der et stort blødt Bolster, hvorpaa Agib maatte sætte sig, og Ynglingene tog Plads paa deres Hvilesenge. Oldingen gik igjen ud, og kom snart tilbage med Mad og velsmagende Drikkevare, som han først rakte Gjæsten og derpaa Ynglingene. Da alle vare mætte, bad Oldingen Agib om at fortælle dem sin Historie, og Agib var gjærne villig dertil. Da han havde endt sin Fortælling, vilde han spørge, hvorledes det gik til, at alle dette prægtige Slots Beboere kun havde ét Øje, men Oldingen forekom ham og sagde: »Vi takke Dig for din Fortælling, som er meget forunderlig og mærkværdig, men forlang ikke, o Konge! at høre vor Historie og spørg ikke efter nogetsomhelst, der kunde forekomme Dig besynderligt og sært hos os, det vilde være Dig selv til Skade; vi vil ikke heller give Dig Svar paa dine Spørgsmaal.« Derpaa vendte han sig til Ynglingene og sagde: »Er det Tid at sove?« og Ynglingen svarede alle ti paa én Gang: »Ja det er Tid at sove.« Derpaa gik Oldingen igjen ud af Salen og kom tilbage med ti Skaale af blaa Sten, som vare fulde af et sort Pulver og satte en Skaal paa hvert Bord, der paa gik han endnu en Gang ud og bragte ti Svøber og lagde en Svøbe paa hvert Bord. Der paa lukkede han Døren til, de ti Ynglinge blottede deres Legemer lige til Hofterne, tog det sorte Pulver og sværtede aldeles deres Ansigt, Bryst og Ryg,

greb derpaa Svøberne og piskede deres nøgne Legemer ubarmhjærtig, idet de raabte: »Dette er Straffen for vor Lediggang og vor Nysgjerrighed.« Dette foretog de lige til Midnat, da holdt de op, vaskede sig, klædte sig igjen paa og lagde sig til Hvile. Agib undrede sig over alle disse Besynderligheder, men vovede ikke at tale, lagde sig stille paa sit Bolster og sov ind.

Næste Morgen blev han vækket af Oldingen og Ynglingene, og de gik alle ned i en stor og yndig Have, som var fuld af de sjældneste Blomster, og hvor der stod mange Frugttræer med tillokkende Frugter. Men Agib lagde ikke Mærke til alt dette, thi hans Tanker var endnu stedse beskæftigede med den forløbne Nats Æventyr. Han kunde ikke længer tæmme sin Nysgjerrighed og sagde: »Skjønt jeg maa frygte for at vække Eders Mishag, maa jeg dog forelægge Eder nogle Spørgsmaal, thi jeg kan ikke bekæmpe min Nysgjerrighed: I synes alle at være ganske kloge og forstandige Folk, og dog have I nu i Nat opført Jer som Taaber og Vanvittige! jeg beder Eder ikke at skjule Aarsagen dertil for mig; og hvorledes gaar det til,« vedblev han, »at I mangle et Øje og netop det højre? tal, og undskyld min Nysgjærrighed. Ynglingene tav stille med bedrøvet Mine, og Oldingen tog Ordet og svarede: »Ubesindige og taabelige Mand, vi vil ikke besvare dine Spørgsmaal, thi det vilde være din Ulykke; ti stille og bekæmp dine utidige Ønsker.« Men Agib holdt ikke op med at bede og tigge dem. Da Oldingen nu saa, at han ikke lod sig raade, sagde han: »Velan, Du ønsker din egen Ulykke: paa denne Maade vil Du da lige som vi løbe i din Fordærvelse, og lide den samme Skæbne, som har rammet os. Vi kunne ikke fortælle noget, Du maa selv erfare, hvad vi har lidt.«

Med disse Ord gik han bort og kom tilbage med en Vædder, som han førte ved en Strikke. Han trak en Kniv frem, stødte den i Vædderens Bryst og dræbte den. Derpaa flaaede han Skindet af den, rakte Agib Kniven og paalagde ham, at gjemme den godt. Derpaa sagde han: »Jeg vil nu sy Dig ind i Vædderens Skind og lade Dig ligge her i Haven. Det vil ikke vare længe, saa kommer Fuglen Rok, tager Dig i sine Klør og flyver med Dig gjennem Luften. Den bærer Dig langt herfra til et Bjærg, lader Dig ligge der og flyver bort. Tag

da Kniven, skær Huden op og overlad Dig derpaa til din Skæbne.« Agib var villig til alt. Oldingen syede ham ind, tog Afsked med ham og gik bort med de ti Ynglinge. Da hørte Agib pludselig en stærk Susen i Luften, han følte, at et Par Klør greb ham, og han blev ført bort med rivende Hurtighed. Han tabte Bevidstheden. Da han kom til sig selv igjen, mærkede han, at han laa paa fast Jordbund. Hurtig skar han Huden op og øjnede endnu Fuglen Rok, som brusede gjennem Skyerne. Da han saa sig om, opdagede han ikke langt derfra et Palads. Han ilede derhen og forbavsedes over den Pragt og Herlighed, hvormed det var smykket. Gjennem en stor aaben Port traadte han ind i en firkantet Gaard. Her saa han ni og halvfemsindstyve Døre af støbt Sølv og endnu én, som var af purt Guld. Disse Døre førte ind til forskjellige Værelser i Paladset, til prægtige Haver og til store Gange og Hvælvinger, som fra øverst til nederst var opfyldt med Sjældenheder. Agib bemærkede endnu en Dør, som stod aaben. Han traadte derind og kom til en prægtig Sal.

I denne Sal befandt sig fyrretyve rigt paaklædte Damer, som allesammen rejste sig, da han traadte ind, og gik ham i Møde med Ærefrygt. Den smukkeste af Kvinderne førte ham til en Trone, og bad ham høre efter. »Kong Agib! Du ser her i os fyrretyve Fer,« sagde hun, »vi har bygget os dette skjønne Slot, og mine Søstre har udvalgt mig til Dronning. Vi har længe ventet din Ankomst, og vi vil gjøre alt for at gjøre Dig Opholdet hos os saa behageligt som muligt. Du skal leve som i et Paradis. Vi forlange intet andet derfor, end at Du i Løbet af to Aar ikke aabner den gyldne Dør, som Du har set i Gaarden, thi herpaa beror det, om tyve af vore Søstre skal befries, hvilke en ond Troldmand holder fangen saa længe, indtil en dødelig har været i Stand til at tvinge sin Lyst og tæmme sin Nysgjærrighed. Er Du, o Konge! villig til at opfylde denne Betingelse?« Kongen, som fandt denne Betingelse meget let, gik med Glæde ind derpaa; og nu bragte Feerne ham kostbare Klæder, toede hans Fødder, salvede hans Haar med duftende Olier og bekransede ham. Derpaa lod de mange Pager og Dansere komme, de maatte spille, synge og danse, saa det var en Lyst og Glæde. Da det endelig mod Aften blev

mørkt, blev Kongen ført til sit Sovekammer, hvor der stod en silkeblød Seng og et Bord med mange Klenodier og Kar. Her sov han blidt og rolig, og priste de gode Aander, som havde styret hans Skridt til denne Kilde af evig Fryd og Glæde.

Da han vaagnede, stod han op, iførte sig prægtige Klæder, smykkede sig med Juveler og spændte et klirrende Sværd om sine Hofter; derpaa begav han sig til Feerne, som modtog ham med Sang og Strængespil. Saaledes levede han en lang Tid, næsten et Aar, og vidste slet ikke, hvor Tiden blev af. Men en Morgenstund kom alle Feerne ham i Møde, de havde Taarer i Øjnene og græd. Dronningen traadte hen til ham og sagde: »Konge Du har nu levet et helt Aar hos os, og dit Aasyn var al Tid klart som Solen, din Mund smilede, og Munterhed og Spøg strømmede fra dine Læber. Du har aldrig ytret Lyst til at aabne den gyldne Dør, og vi prise alle som én din Højmodighed og Uegennyttighed. Men desværre maa vi nu forlade Dig, thi Aandernes almægtige Hersker, hvis Bolig kun vi kjender, har stævnet os for sin Trone, og vi maa, skjønt modstræbende, adlyde hans Vilje. Først efter hundrede Dages Forløb tør vi vende tilbage, og saa længe maa vi lade Dig være alene. Vil Du nu ogsaa holde dit Løfte og ikke aabne den gyldne Dør? alle de andre staa aabne for Dig, og Du kan frit gaa ind og betragte alle de vidunderlige Ting, som i et uendeligt Antal findes der. Sværg os at holde dit Løfte, og uden Bekymring vil vi drage herfra. Naar vi kommer tilbage, og Du ikke har brudt dit Løfte, saa vil der lige til dine Dages Ende være Dig det herligste Liv beskikket.« Kongen aflagde Eden, og Feen overleverede ham alle Nøglerne til Dørene. Der var hundrede, ni og halvfemsindstyve af Sølv og én af Guld, og den var det, som aabnede den forbudte Dør. Nu tog Feerne Afsked med ham, og han ledsagede dem ned i Slotsgaarden. Her satte de sig i yndige Vogne, forspændt med Duer og Svaner og med ét fløj de alle afsted gjennem Luften.

Kong Agib saa' saa længe efter dem, som han kunde øjne dem, og gik derpaa bedrøvet tilbage til sit Kammer. Alt forekom ham saa ensomt og øde, siden de venlige Feer havde forladt ham, saa at han slet ikke vidste, hvad han for Kjedsomhed skulde tage sig for. Da huskede han paa Nøglerne, som Dronningen

havde givet ham, og han besluttede hver Dag at aabne én Dør, for at nyde de Herligheder, den lukkede for. Han tog den første Nøgle, lukkede Døren op og traadte strax ind i en stor udstrakt Frugthave. Her stod mange tusind Træer, betyngede med Frugter; andre bar de herligste Blomster som i Foraaret, og udaandede henrivende Vellugt; atter andre bar Frugter og Blomster paa en Gang. Han løb hele Dagen omkring i Haven, plukkede hist en Frugt og smagte her paa en anden, indtil han blev ganske træt, lagde sig ned og sov ind.

Da han igjen vaagnede, var det allerede blevet Aften; han forlod Haven, lukkede Døren igjen omhyggelig, gik ind i sit Værelse, og bladede i en smuk Bog, som Feerne havde efterladt ham. Den anden Dag aabnede han den anden Dør. Her stod en uendelig Række af Bure, og i disse Bure, som var forsynede med stærke Jærnstænger, sad, laa alle Slags vilde Dyr, som findes i Verden. I det ene Bur hvilede majestætisk mægtige Løver og betragtede ham forundrede med glødende Øjne. I et andet Bur sprang der Ulve omkring, viste Tænder og bed af Vildskab i Jærnstængerne, fordi de ikke kunde tilføje Kongen noget ondt. I det tredje var der Tigere, og i de mange andre var der Bjørne, Leoparder, Pantere og mange, mange andre Dyr, og de fleste skreg, hylede, brummede og knurrede, saa det var en Lyst. Agib betragtede dem alle, drillede dem og legede med dem, indtil det igjen blev Aften.

Den tredje Dag gik han hen og aabnede den tredje Dør. Her befandt han sig i en saa stor Sal, at han slet ikke kunde se til Enden, og Salen var saa høj, at han med Nød og næppe kunde øjne Loftet, hvor paa der var tegnet og malet skjønne Malerier. I Salen laa der uhyre Bunker af Ædelstene, og de kunstigste Sager var sammensatte af dem. Her laa en Dynge Diamanter saa store som Strudsæg, her Rubiner, som ikke var meget mindre, Safirer, Ametyster, Krysopraser og Topaser, og alle disse Stene glimrede og blinkede saa klart, at det ordenlig gjorde ondt i Kongens Øjne. Han betragtede og undersøgte alt; da han var færdig hermed, var ogsaa den tredje Dag til Ende, og han havde ikke følt nogen Kjedsomhed. Den fjerde Dag aabnede han den fjerde Dør, og fandt her et umaadelig stort

og skjønt Fuglehus, hvor Millioner af Fugle sværmede om og drev deres Væsen.

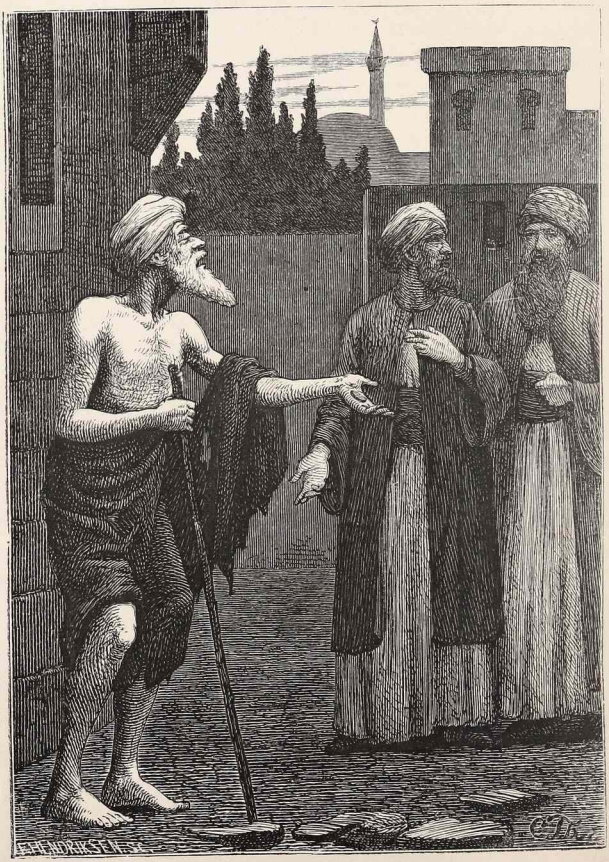
Saaledes bar han sig ad ni og halvfemsindstyve Dage, og var tilfreds og lykkelig, thi enhver Dør gav ham Adgang til noget skjønt. Endelig kom den sidste Dag. Da Agib vaagnede, var hans Hjærte meget glad, og han tænkte: »Denne Dag vil ogsaa gaa, og i Morgen kommer dine venlige og gode Feer tilbage, og Du har overstaaet Fristelsen. Men Morgentimerne blev ham saa lange, som om de aldrig vilde faa Ende. Solen syntes bestandig at blive staaende paa ét Sted, »Ak!« tænkte han, »hvis Du dog blot kunde aabne den gyldne Dør, saa vilde Du vist der se det allerbedste.« Men da faldt hans Løfte ham ind; han overvandt sin Nysgjerrighed og lagde Nøglen igjen fra sig, som han allerede havde taget i Haanden. Han blev siddende en Stund, saa lagde han sig paa en Divan, saa løb han gjennem Salen, og Værelserne, og atter ind i Salen, og havde ingen Ro hverken her eller der; Tiden blev ham forfærdelig lang. »Aa hvad,« tænkte han endelig, »Feerne vil ikke strax mærke det, om Du ogsaa aabner den gyldne Dør, og Du vil nok vogte Dig for at lade dem det vide.« Saa tog han da den gyldne Nøgle fra Krogen og gik. Men det løb ham dog koldt ned ad Ryggen, da han nærmede sig Døren, og det forekom ham, som om en spæd Stemme raabte til ham: »Vogt Dig, vogt Dig, lille Konge! Din Nysgjerrighed gjør Dig ulykkelig!« Men han havde nu én Gang fast besluttet det, derfor holdt han sig for Ørerne og løb saa hurtig han kunde ned i Slotsgaarden og — i sin Fordærvelse. Han nærmede sig til Døren med Nøglen, men næppe havde han berørt den, saa sprang den op af sig selv, og en saa bedøvende og gjennemtrængende Damp strømmede ham i Møde, at han næppe havde draget Aande én Gang, før han sank om og faldt i en dyb Afmagt. Men han kom snart igjen til sig selv og traadte ind ad Døren til et ikke meget højt, rummeligt Værelse. Her herskede et temmeligt Mørke, thi der var ingen Vinduer, kun en Smule Lys faldt ind gjennem den aabne Dør. Da hans Øje havde vænnet sig til Mørket, saa' han i Værelset en sort Hest at staa fuldkomment sadlet og optømmet, og det forekom ham, som om han aldrig havde siddet paa en saa herlig Hest, hvorfor han fik stor Lyst til at ride en lille Tur paa det ædle Dyr, og

tænkte, at dette ikke kunde gjøre ham nogen Skade. Han førte Hesten ud i Gaarden, og saa' nu først ret tydelig, hvor udmærket smuk den var; strax svang han sig op, og forsøgte med Ord og Sporer at bringe den i Trav; men Hesten rørte sig ikke. Da løftede han en Ridepisk, som han ligeledes havde taget med fra Værelset, og slog Hesten i Lyskerne saa stærkt, han kunde. Pludselig udbredte det ædle Dyr et Par mægtige Vinger, og førend Kongen kunde fatte sig, hævede den sig i Luften og fløj med rasende Hurtighed hen over Bjærge, Dale, Floder og Havet. Snart kom det til et glimrende Slot. Paa Slottets flade Tag dalede Hesten ned, og her rystede den sig med en saadan Kraft, at Agib øjeblikkelig faldt af, og laa bevidstløs paa Jorden. Derpaa sparkede Hesten med sin Baghov Kongen i Ansigtet og slog det højre Øje ud af Hovedet, hvorpaa den ligesaa hurtig, som den var kommet, fløj tilbage over Skyerne og forsvandt.

Da Agib igjen kom til sig selv, befandt han sig i Kobberslottet, og rundt om ham stod de ti Ynglinge og Oldingen. Nu var han ogsaa selv blevet énøjet, og behøvede ikke mere at spørge, hvor hans Værter havde mistet deres Øje. Oldingen talte til ham, beklagede ham og sagde: »Saa har altsaa disse Ynglinges Skæbne ogsaa rammet Dig, Straffen for din Letsindighed og din Nysgjerrighed har indhentet Dig, og de gode Feer ville ikke mere finde Dig, naar de komme tilbage fra deres Rejse. Dog er jeg overbevist om, at din Skæbne har været haard nok til at udrydde alt slet og unyttigt af dit Hjærte, og det vil vel være paa Tiden, at Du igjen bliver givet tilbage til dit Folk og Rige. Vær velsignet, o Konge! og vend snart tilbage til dit Hjem, prøvet af Ulykken og mere vis.« Ved denne Tale saa' Agib sig først forundret om, og maatte betænke sig paa, hvorledes han igjen var kommet tilbage til dette Slot og til sine gamle Bekjendte. Endelig hilste han dem alle og fortalte dem sit Æventyr. Han angrede af Hjærtet sine Fejl, og maatte give Oldingen Ret, da denne sagde, at kun Nysgjerrighed, men ikke ædel Videbegjærlighed havde forledet ham til at gaa paa Rejser og forlade sit Folk.

Han forblev nogle Dage i Kobberslottet, indtil hans Øje var helbredet, tog derpaa Afsked, og vilde tilfods vandre tilbage

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Harun al Raschid og Abdallah.

til sit Rige; men den gode Olding tog sig af ham, og da man ikke længer kunde holde paa ham, berørte han Kongen med en lille Stav. Da forsvandt pludselig Kobberslottet for hans Øjne, Kong Agib stod i sit Palads, og nedenfor laa hans Hovedstad og det bølgende Hav. Han forbavsedes over dette Underværk og var bedrøvet over den hurtige Afsked, dog trøstede han sig snart, blev lykkelig, gjorde ogsaa sit Folk lykkeligt, og regjerede klogt og retfærdig lige til sit Livs Ende. Skæbnens Prøvelser havde skjænket ham Visdom.

Harun al Raschid og Abdallah.

Den vise Kalif Harun al Raschid, d. v. s. den retfærdige, fandt den største Glæde i at gjøre sit Folk lykkeligt og stedse at drage Omsorg for Landets Bedste. Nu vidste han ret godt, at Landets Embedsmænd ikke sjælden forsømte deres Pligt, naar de blot troede, at deres Forsømmelighed ikke blev bemærket, og de ikke behøvede at frygte for Kalifens Straf. Derfor gik den vise Hersker tidt omkring forklædt, saa at han var ganske ukjendelig, blandede sig mellem Folket, lyttede hist og her, spurgte til højre og venstre; og hvor han erfarede nogen Uret, lod han den Skyldige strax gribe og straffede ham strængt og retfærdig. Dette var meget smukt og priseligt. Folket befandt sig vel derved, og elskede sin Herre af ganske Hjærte.

Det hændte sig ogsaa tidt, at Harun erfarede meget sælsomt. Saaledes gik han en Aften, da det allerede næsten var blevet mørkt, i Selskab med sin Vesir Giafar, som han satte megen Pris paa, gjennem Gaderne i Bagdad. Begge havde iført sig Dervischkofter, og saa' meget ubetydelige ud. Da hørte Kalifen en bedende Stemme, som raabte: »Hvem I saa er, som her vandrer forbi, hav Medlidenhed med en blind og giv ham en Almisse!« Næppe havde Harun hørt disse Ord, før han greb en Zecchin og leverede Giafar med den Befaling,

at give den blinde Guldstykket. Giafar adlød. Den fattige takkede og sagde: »Gjør Eders Velgjerning fuldstændig, Herre! og giv mig til Straf for min Gjerrighed og Havesyge et Ørefigen.« Vesiren lo, antog denne Bøn af den blinde for en Spøg og vilde gaa efter Sultanen, som imidlertid var gaaet videre. Men den blinde gjentog sine Ord, indtil Vesiren opfyldte hans Forlangende, og lod sin Haand stryge let over hans Kind. Men den blindes Bøn forekom ham saa sælsom, at han fortalte Sultanen derom, da han igjen havde indhentet ham. Harun blev nysgjerrig, og ønskede at erfare Grunden til et saa sælsomt Forlangende. Han befalede derfor Giafar at vende om og at føre den blinde til Paladset. Giafar adlød og bragte efter kort Tids Forløb den ulykkelige, som kastede sig for Kalifens Fødder. »Vær uden Frygt,« sagde Harun, »her vil ikke times Dig noget ondt, Du skal kun fortælle mig din Historie og sige mig Grunden, hvorfor Du af enhver forlanger et Ørefigen.«

»Ak, Herre!« sagde den blinde, »det er en Straf, som jeg selv har paalagt mig formedelst min Havesyge og Gjerrighed. Hør kun, og I vil tilstaa, at denne Bod for mine begangne Daarskaber er ubetydelig nok. Da min Fader døde, var jeg en Yngling paa atten Aar, og havde efter ham kun arvet faa Rigdomme, men et kraftigt Legeme og Lyst til Arbejde. Den lille Sum Penge, som min Fader efterlod mig, anvendte jeg til at kjøbe Varer, for paa lange Rejser igjen at sælge dem paa de Steder, hvor de stode i høj Pris. Lykken var mig gunstig, og jeg bragte det paa denne Maade lidt efter lidt saa vidt, at jeg selv ejede firsindstyve Kameler, som jeg udlejede mod passende Betaling til andre Kjøbmænd, naar jeg ikke selv havde Brug for dem til egne Rejser.

Da hændtes det en Gang, at jeg efter en lang Rejse med mine Kameler, som uden Ladning drev foran mig, kom til en skyggefuld Plads midt i Ørkenen, og fandt den saa indbydende, at jeg koblede Dyrene og lagde mig ved Bredden af en Kilde, som var omringet af Plataner og Palmer, til Hvile i Skyggen. Jeg havde ikke ligget meget længe, saa kom en Dervisch gaaende og satte sig hos mig. Han talte mig til med venligt Ansigt, spurgte om adskillige Ting, og det lod, som om han

fandt Fornøjelse i mit Selskab. Efter en lang og livlig Samtale sagde han: »Kjære Søn! Du har vakt mit Velbehag, og til Tak derfor vil jeg gjøre Dig saa rig, at ingen Fyrste paa Jorden i Rigdom skal overgaa Dig. Jeg ved, at der ikke langt herfra ligger et underjordisk Palads, hvis Hvælvinger og Sale fra øverst til nederst er opfyldte med Guld, Sølv og Ædelstene. Indgangen aabner sig, naar jeg befaler, og da jeg ikke bruger Rigdomme, og heller ikke uden Lastdyr kan bortføre meget, saa vil jeg tillade Dig at belæsse dine firsindstyve Kameler med saa mange Skatte, som de kunne bære.« I min Hjærtens Glæde kastede jeg mig for Dervischens Fødder, kyssede hans Kjortels Bræm og takkede ham saa varmt, som jeg kunde. Ja, jeg lod mig saaledes henrive af Henrykkelse, at jeg satte en Kamel til hans Raadighed og forærede ham den tilligemed saa mange Skatte, der kunde læsses paa Dyret. Jeg betænkte slet ikke, at Dervischen netop havde lovet at give mig saa uendelig meget, og at det var latterligt, at tilbyde ham en saa ringe Gave. Begjærligheden var vaagnet i mit Hjærte som en Kæmpe, og jeg angrede allerede mit Ord, næsten før det var undsluppet min Mund, thi det forekom mig, som om de ni og halvfjerdsindstyve Kameler, som jeg havde tilbage, alle tilsammen ikke kunde være saa meget værd som den ene, jeg havde lovet at give bort; den gode Dervisch bemærkede dette meget vel, og vilde give mig en lille Straf derfor, idet han nemlig sagde: »Du tager fejl, kjære Ven, hvis du troer, at jeg vil lade mig nøjes med én belæsset Kamel. Det er mere end nok, naar jeg lader Dig beholde de fyrretyve, de andre fyrretyve maa Du overlade mig.« Jeg gav mig til at bede for mig, thi jeg blev meget forskrækket ved denne Bestemmelse, og jeg gav Dervischen at forstaa, at han jo dog ikke kunde bruge Rigdommene, og at det rige Palads jo altid stod ham aabent, hvis han ønskede at have dem, at han burde gjøre mig fuldkommen lykkelig, for at jeg kunde være ham evig taknemmelig. Men Dervischen vilde straffe mig, og blev ved sit Forsæt. Jeg maatte tilsidst føje mig efter hans Vilje, thi hvad var der for mig at gjøre, hvis han slet ikke gav mig noget? Jeg koblede nu Kamelerne sammen, og vi satte os op paa to af de smukkeste,

for saa hurtig som mulig at komme afsted, thi mit Hjærte skælvede af Begjærlighed efter den lovede Skat.

Efter faa Timers Forløb kom vi til en snæver Dal, som var omgivet af en bred og svimlende høj Klippevæg, der næsten naaede til Skyerne. Her standsede vi, Dervischen steg af sin Kamel og befalede mig at gjøre det samme; derpaa drog han en Stav frem af sin Kappe, hvor han hidtil havde holdt den skjult, og gik lige hen til den stejle Klippevæg. Da han var kommen lige hen til denne, løftede han Staven, slog med den tre Gange paa Klippen og raabte tre Gange: »I Stavens Aander, kommer frem og aabner mig Klippedøren!« Derpaa hørte jeg en Brusen og Susen i Luften, som naar en Stormvind farer hen over Skovens Trær, og pludselig sprængtes Klippevæggen med en forfærdelig Bragen, og en bred og høj Portal laa for vore Øjne. »Kom og gaa ind med mig uden Frygt!« sagde Dervischen, og gik ind ad den aabne Port. Jeg fulgte efter ham, og mine Øjne saa' nu et saa stormægtigt Værk, at de aldrig havde set noget lignende. Et stort Palads med høje mægtige Taarne og Mure laa for os, og det hele var udhugget i Klippen af ét Stykke. Men det var intet Værk af Menneskehaand, nej Jordens Aander havde bygget det; det fortalte Dervischen mig. Vi traadte nu ind i en stor Sal, og her blev jeg næsten blind ved se de Rigdomme, som laa her i Dynger. Fuld af Begjærlighed styrtede jeg over Gulddyngerne og ragede sammen alt, hvad jeg kunde faa fat paa. Jeg fyldte alle Lommer med Guldstykker. I Begyndelsen lod Dervischen mig gjøre, som jeg vilde, men endelig sagde han: »Din Begjærlighed gjør Dig blind, thi Du har valgt den sletteste Del. Se her disse Dynger af Ædelstene, de ere tusind Gange mere værd end det Guld, som Du har grebet. Hold Dig til dem, og belæs dine Kameler dermed.« Jeg indsaa, at Dervischen havde Ret, gik ud og hentede store Tværsække og fyldte dem med Diamanter, Safirer og andre ædle Stene. Guldet kastede jeg igjen bort med Foragt, som om det havde været Graastene. Jeg arbejdede, saa Sveden drev mig fra Panden; snart var de firsindstyve Kameler saa svært belæssede, at de stønnede og sukkede under deres Byrde, og jeg kunde ikke føre det ringeste mere med; men der laa endnu

saa mange Rigdomme, at man næppe kunde spore, at firsindstyve Kamelladninger var borttagne derfra. Da jeg havde sagt Dervischen, at Kamelerne stod færdige til Afrejse, saa' jeg, at han gik hen til en himmelblaa Urne, greb ned i den, tog en lille Æske af fremmed Træ og skjulte den under sin Kappe. Foruden dette tog han intet med sig, og skred derpaa ubekymret forbi alle de øvrige Rigdomme og Skatte. Næppe var vi komne udenfor Portalen, før denne med frygtelig Larm igjen lukkede sig, og der var intet Spor mere at se af noget Palads. Derpaa sagde Dervischen: »Abdallah! vælg Dig nu de fyrretyve Kameler og vend derpaa dine Skridt mod Øst, jeg vil vandre mod Vest.« Han sagde dette med Værdighed og saa alvorlig, at jeg ikke vovede nogen Indsigelse, men udvalgte Kamelerne og begav mig paa Vejen mod Øst, efter at jeg havde taget Afsked med Dervischen.

Dog næppe havde jeg gaaet hundrede Skridt, før jeg allerede vendte mig om og saa' efter Dervischen, som drog afsted med mine fyrretyve Kameler. Jeg bemærkede, at han havde megen Nød og Umage med at drive dem fremad, eller jeg bildte mig snarere kun dette ind for at have en Grund til endnu en Gang at løbe efter ham og om mulig endnu frasnakke ham et Par af Dyrene. Som tænkt, saa gjort; jeg raabte til Dervischen: »Holdt, gode Ven! jeg maa meddele Dig noget vigtigt, hold et Øjeblik og bi efter mig! og derpaa løb jeg, saa hurtig jeg kunde, bag efter ham. Dervischen oppebiede mig, og jeg sagde til ham: »Kjære Herre og Ven! jeg ser, at det falder Jer meget vanskeligt at styre og føre de fyrretyve Kameler, I er ikke vant dertil, og de vil tilsidst alle løbe bort fra Jer, hvis I ikke befrir Jer selv for en Del af Besværligheden; lad mig faa endnu ti Kameler, de tredive lader sig dog lettere regjere. Dervischen smilede og sagde: »Du har Ret, Abdallah! udsøg Dig ti Kameler.« Jeg var inderlig glad og mit Valg var snart gjort. Jeg tog endnu en Gang Afsked, takkede og gik tilbage. Dervischen vendte sig igjen mod Vest. Da jeg igjen var kommen hen til mine Kameler, ærgrede jeg mig nok en Gang, thi Glæden over de nys erhvervede Skatte var allerede forsvundet i den Tanke, at jeg egentlig skulde have udbedet mig mere. Jeg tænkte paa,

hvor villig Dervischen havde været til at opfylde mit Ønske, og jeg kunde tilsidst ikke nægte mig selv endnu en Gang at vende om. Dervischen var endnu ikke langt borte, han hørte min Kalden og Raaben, og gav mig endnu ti Kameler. Men min Havelyst var endnu langt fra ikke stillet. Jeg vilde endnu have de øvrige tyve, og ganske rigtigt, jeg fik dem ogsaa.

Nu troer Du maaske, o Sultan! at jeg maatte være tilfreds? Jeg havde firsindstyve Kameler, alle belæssede med de kostbareste Juveler. Min Rigdom var saa stor, at jeg med den havde kunnet betale alle Jordens Kongeriger. Men nej, jeg var forblindet nok til ogsaa endnu at ville eje den lille Æske af Træ, som Dervischen havde taget af den blaa Urne. Forbandet være min Begjærlighed! Endnu en Gang løb jeg efter Dervischen, kastede mig for hans Fødder, anstillede mig meget bedrøvet, græd bitterlig og sagde: O, Herre! jeg kan ikke lade Jer drage videre, før jeg har faaet at vide, hvorledes det forholder sig med den lille Æske, som I bærer gjemt i Eders Kappe, det er vistnok det kostbareste, som er til paa Jorden; I maa endelig opfylde min Bøn! Men nu blev den gode Dervisch's venlige Ansigt meget alvorligt, og det saa' ud, som om en mørk Sky lejrede sig paa hans Pande. »Ulykkelige!« udraabte han med stærk Stemme, »forlang ikke din egen Undergang. Jeg har gjort Dig rigere end alle levende, og Du er saa utaknemmelig endnu at ville berøve mig det sidste, jeg ejer. Bort fra mine Øjne, og kom aldrig tilbage til mig!« Med disse Ord vilde han gaa fra mig. O, gid jeg havde adlydt hans Befaling; men jeg blev næsten vanvittig af Begjærlighed, jeg tiggede, bad, græd og hulkede, indtil Dervischen endelig tog Æsken frem, aabnede den og viste mig, at den ikke indeholdt andet, end en tilsyneladende ubetydelig graa Salve. »Se her,« sagde han derpaa, »det er ikke andet end Øjensalve.« Men jeg troede ikke hans Ord, jeg truede ham paa Livet, hvis han ikke vilde sige mig, hvilke hemmelige Egenskaber Salven havde. »Godt,« sagde Dervischen, »det skal Du ogsaa erfare — til din Ulykke. Naar man af denne Salve tager saa meget som en Ært, og der med indgnider det venste Øjelaag, saa ser man alle Jordens Skatte, om de saa vare indelukkede bag Mure og Klipper eller, de laa paa Havets Bund, eller vare

gjemte i Bjærgenes Indvolde. Men gnider Du det højre Øjelaag med Salven, saa bedækker evig Blindhed dine Øjne, og Du vil aldrig mere se Solens Lys og Stjærnernes Glans.« Næppe havde jeg erfaret dette, før jeg ogsaa allerede bad Dervischen at smøre mit venstre Øje. Det skete, og i et Nu øjnede jeg, hvor jeg vendte mit Blik hen, de umaadeligste Skatte, hvor de end vare skjulte, og jeg følte mig overbevist om, at den hemmelighedsfulde Dervisch havde talt Sandhed. Men desuagtet troede jeg ikke paa, hvad han havde sagt om Blindheden, men jeg var tvertimod overtydet om, at Salven anbragt paa det højre Øje, sikkerlig vilde meddele Evne til at komme i Besiddelse af alle de Skatte, som det venstre Øje saa'. Jeg var saa overbevist om Rigtigheden af denne Tanke, at jeg næsten med Vold og Magt tvang Dervischen til ogsaa at bestryge det højre Øje. Han vægrede sig længe, men dette bestyrkede mig Daare endnu mere i mit Forsæt. Endelig gav han efter af Tvang — og Blindhed, evig Stokblindhed blev min Lod. Forsilde indsaa' jeg, at min Opførsel var Daarskab, forsilde indsaa' jeg, at Utaknemmelighed og Havesyge stedse maa faa deres retfærdige Løn. Jeg var i Fortvivlelse. Jeg bønfaldt Dervischen om at føre mig ud af Ørkenen og at være min Ledsager og Fører, men han havde ingen Medlidenhed med mig, drev Kamelerne sammen og drog bort med alle Skattene. Længe lyttede jeg efter Dyrenes Trin, som stedse svagere lød for mine Øren og tilsidst ganske tabte sig i det fjærne.

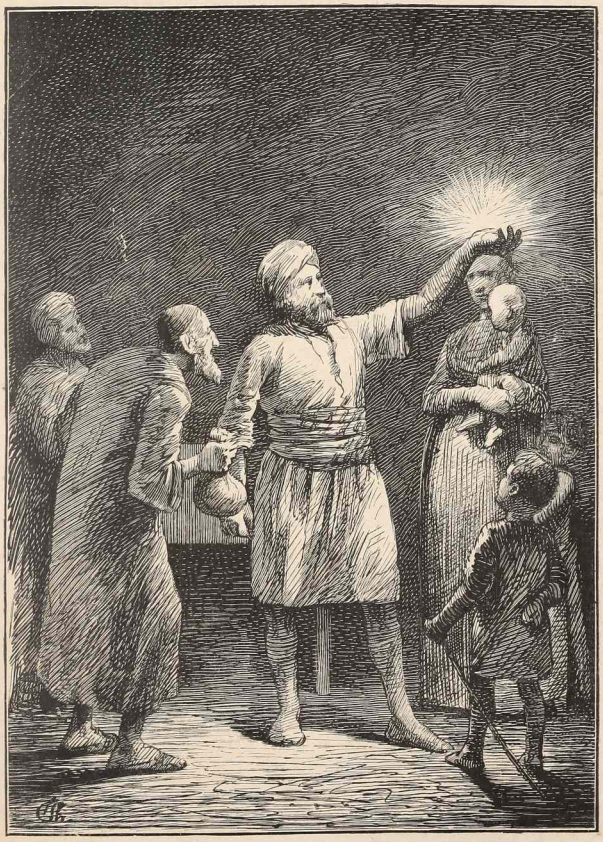
Jeg var nu alene i den uendelige Ørk, blind, uden Levnetsmidler, og trykket af min Samvittigheds nagende Bebrejdelser, thi jeg var selv Skyld i min Elendighed. Da aflagde jeg det Løfte, hvis jeg kunde blive frelst, at bede ethvert Menneske at give mig et Ørefigen til Straf for min vanvittige Opførsel. En Karavane, som tilfældigvis drog forbi, da jeg næsten allerede var forkommet af Sult, saa' mig ligge i Sandet; de opdagede svage Spor til Liv i mig og løftede mig medlidende op. Karavanen drog til Bagdad og paa den Maade kom jeg for flere Aar siden til din Hovedstad, o Sultan! Min Blindhed gjorde mig uduelig til enhver Forretning, mine Kameler vare borte, Rigdom besad jeg ikke, og paa den Maade blev jeg tvunget til at tigge for at friste mit elendige usle Liv; en haard

Skæbne for den Mand, der en Gang havde været i Besiddelse af Verdens største Skatte. Jeg gik hen og stod i de mest besøgte Gader og bad enhver forbigaaende om en Gave og et Ørefigen. Saaledes har Du fundet mig, Du de troendes almægtige Behersker, og vist mig den Naade at lade mig fortælle Dig et Menneskes Hændelser, der blev ulykkelig, men fortjente sin Ulykke og endnu mere.« —

Her tav den blinde, og Kalifen sagde: »Abdallah! Du har gjort en tung Bod, og jeg tror, at din Vildfarelse nu er haardt nok straffet. Ifølge min Myndighed løser jeg Dig fra dit Løfte. Du har vakt min Deltagelse, og Du skal ikke længer vandre omkring i Gaderne og paa en møjsommelig og sørgelig Maade søge dit daglige Brød. Bliv hos mig, jeg vil lade Dig anvise et Værelse i mit Slot og give Dig en Fører, naar Du har Lyst til at gaa ud. Tak mig ikke, Du har lidt og bødet; lev for Fremtiden i Ro og Fred.« Saaledes talte den ædle Sultan, og Alt skete, som han befalede. Men Abdallah levede endnu længe og velsignede sin Velgjører.

Hassan, Rebslageren.

Under Kalifen Haruns Regjering boede i Bagdad en fattig Rebslager, ved Navn Hassan, med sin Kone og fem Børn; han maatte ernære sig meget tarvelig og kummerlig og kunde med Nød og Næppe trods al sin Flid fortjene saa meget, at han havde det daglige Brød. Hver Morgen stod han op, før Solen var paa Himlen, og arbejdede til den sildige Aften. Derpaa gik hen træt hjem, bragte sin Kone de faa Penge, som han havde tjent ved sit Arbejde om Dagen, og spiste en tarvelig Aftensmad. Men trods al Fattigdom havde han et muntert Sind og levede rolig og tilfreds. Naar han om Aftenen var bleven mæt, flokkedes hans Børn om ham, faldt ham om Halsen, hængte sig ved hans Klæder og tiggede og bad ham saa længe, indtil han fortalte dem dejlige Æventyr

Hassan, Rebslageren.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

eller andre smukke Historier. Da hørte de stille og opmærksomt paa ham, og var glade og artige; Moderen sad hos og havde sin Glæde af dem alle.

Paa samme Tid levede der i Bagdad to Venner, den ene hed Saadi, og han var saa rig, at han ikke vidste Ende paa sine Rigdomme; den anden hed Ali, han var ikke saa velhavende, men dog ikke fattig. Begge disse holdt meget af hinanden, og der var kun en Ting, som de ofte kom i hæftig Trætte om. Den rige Saadi paastod nemlig, at det var ikke muligt at tænke sig noget lykkeligt Liv i Verden, hvis man ikke havde rigtig meget Guld og Gods, for at kunne forskaffe sig alle mulige Fornøjelser og Bekvemmeligheder. Men Ali sagde, at dette ikke var sandt, med Rigdommen maatte der være forenet en rolig Samvittighed, ellers var alt Guld kun Støv og Damp og ikke saa meget værd, at man skulde række Haanden ud efter det.

Saaledes trættedes de en Dag og talte frem og tilbage om dette Punkt, og som nu saadanne Samtaler kunne dreje og vende sig, kom de ganske bort fra det oprindelige Spørgsmaal, og afhandlede de Midler og Maader, ved hvilke en fattig Mand kunde komme til stor Rigdom. Saadi fremsatte sin Paastand og sagde: »De fattige er kun fattige af den Grund, at de ere fødte fattige, eller letsindig øslede Rigdommene og vare taabelige nok til at gjøre den sletteste Brug af dem. Her staar en Rebslager,« vedblev han, og pegede paa Hassan, hvis Værksted de havde nærmet sig, »den Mand synes at være i fattige Omstændigheder, og hver Gang jeg har set ham, arbejder han dog flittig. Han vilde sikkerlig komme til Rigdom og Formue, hvis han havde en passende Sum, som han kunde indkjøbe Forraad for og holde Svende og Drenge.« Ali smilede og svarede: »Du er rig, giv ham en Sum Penge, saa vil Du se, om Du har Ret. Jeg tænker tværtimod, at Lykken kun behøver at smile til den fattige, og han vil blive anset og rig, og tit hjælper et Tilfælde mere end alle Penge.« Saadi var strax villig til at sætte det Forslag i Udførelse, som Ali havde gjort ham, og de gik begge hen til Hassan, der slet ikke bemærkede dem, men ivrig var beskjæftiget med sit Arbejde. Saadi slog ham paa Skulderen og raabte: »Hej gode

Ven! hold et Øjeblik op med dit Arbejde, og hør paa, hvad jeg vil sige Dig.« Hassan vendte sig om, og da han saa' de to rigtklædte Fremmede, standsede han med sit Arbejde, og hilste dem høflig. Saadi udspurgte ham om hans Omstændigheder. Hassan fortalte ham ganske ærlig og oprigtig, hvordan hans Stilling var, og Vennerne mærkede nok, at han var en brav og retskaffen Mand.

»Hassan!« sagde Saadi, »ikke blot af Nysgjerrighed have vi forstyrret Dig i dit Arbejde, men vi ville bevise Dig Godhed. Tror Du ikke nok, at Du kunde forbedre dine Omstændigheder, hvis en god Ven forærede Dig to hundrede Zecchiner? og kunde Du med saa mange Penge bringe det saa vidt, at Du blev lige saa rig som nogen velhavende Rebslager i Bagdad?« Hassan var ikke lidt forundret, da Saadi sagde disse Ord til ham, men han saa' nok, at man her ikke drev Spas med ham, og han blev der for meget fornøjet og sagde: »Jo, Herre! det skulde vel lykkes mig, og jeg skulde blive rigere, end den rigeste Rebslager i Byen, førend et Aar var omme.« Saadi greb i Lommen, trak en Pung frem, som var vel spækket, og gav Hassan den med de Ord: »Nuvel, vi have Tillid tll Dig, og jeg forærer Dig denne Pung med to hundrede Zecchiner. Anvend dem godt, og hvis det lykkes Dig, saa skal min Gave ikke angre mig. Om nogen Tid kommer vi her igjen, og vil se, hvorledes det er gaaet Dig.« Derpaa gik Vennerne bort, og Saadi hørte ikke paa de Udraab af Glæde og Taknemmelighed, som den lykkelige Hassan sendte efter dem.

Hassan var ganske ude af sig selv af Glæde. Han lukkede sit Værksted, thi for lutter Henrykkelse kunde han ikke arbejde mere den Dag, han drev omkring i det frie og tænkte efter, hvorlunde han bedst skulde anvende Pengene. Endelig fattede han den Beslutning at tage ti af de to hundrede Guldstykker, og for dem at kjøbe Forraad af Hamp. De øvrige hundrede og halvfemssindstyve Zechiner tog han og skjulte dem saa omhyggelig i sin Turbans Folder, at han ikke kunde tabe dem. Derpaa gik han tilbage ind i Byen, lejede fire Lastdragere, og kjøbte saa megen Hamp, som disse fire og han selv med Nød og Næppe kunde bære, bragte Hampen

hjem i sit Hus og tænkte: Nu skal Du og din Familie dog en Gang have det rigtig godt. Han vandrede altsaa hen til Torvet, kjøbte sig et stort dejligt Stykke Kjød og vilde bringe sin Kone dette og sige: Min Kone, her har Du Kjød, nu maa Du koge og stege, i Dag vil vi leve bedre end Storsultanen. Medens han endnu tænkte saaledes, slog paa en Gang en stor Glente ned fra Luften, styrtede sig paa Hassans Stykke Kjød, greb det med sine Kløer og vilde afsted med det. Men Hassan holdt fast paa Byttet, kæmpede med Fuglen og gav ikke slip. Da faldt til Uheld Turbanen med Zecchinerne af hans Hoved. Hurtig lod Glenten Kjødet fare, og førend den stakkels Hassan kunde fatte sig, greb den Turbanen med sine Kløer, og — bort fløj den; Turbanen var borte, og Zecchinerne vare ogsaa borte. Da udstødte den ulykkelige Rebslager et højt Skrig, og Folkene paa Torvet skreg ogsaa for at skræmme Glenten og faa den til at slippe sit Bytte. Men den brød sig slet ikke om Larmen, fløj videre og var snart forsvundet for Alles Øjne. Hassan forbandede sin Skæbne, og fortalte de omstaaende, at han havde havt en stor Mængde Penge skjult i Turbanen, for paa den Maade at vække deres Medlidenhed. Men mange troede ham slet ikke, og de andre gjorde ovenikjøbet Nar ad ham, og lo ham ud, fordi han ikke bedre havde gjemt sine Zecchiner. Derpaa gik Hassan hjem, gav sine sidste Skillinger ud for en ny Turban, og havde nu for de to hundrede Zecchiner ikke andet end Hampen, et Stykke Kjød og en ny Turban. Desuden var han bange for Saadi, og han frygtede meget for, at denne vilde blive vred paa ham og anse ham for en Løgner og Bedrager.

Han var meget bedrøvet, da han kom hjem, og da hans Kone spurgte ham, hvad der dog fejlede ham, fortalte han hende det hele; Konen begyndte at græde, og det gjorde ham endnu mere bedrøvet. Men efter nogen Tids Forløb trøstede de sig; Hassan var igjen ved godt Mod, gik hver Dag som sædvanlig til sit Værksted og arbejdede, fra Solen stod op, til den gik ned igjen.

Der var gaaet en temmelig lang Tid, og hverken Saadi eller Ali tænkte paa Hassan og de to hundrede Zecchiner. Da førte Tilfældet de to Venner forbi Rebslager-Værkstedet, og

Saadi blev nysgjerrig efter at erfare, hvad der var blevet af Pengene, om de vare vel anvendte. Han traadte derfor med Ali ind i Hassans Værksted og ventede at se Rebslageren i ganske anden Tilstand end første Gang. Men den gode Mand blev skuffet, thi Hassan var blevet den samme, kun hans Turban saa' noget nyere og renere ud end før. Ali smilede og sagde: »Du sér, Saadi! jeg har Ret, og dine Penge have ikke nyttet til noget.« Men Saadi var meget vred, overfusede den stakkels Hassan og spurgte ham, hvor han havde gjort af Pengene? Hassan blev ikke lidt forskrækket, da han saa' de to Herrer komme ind, dog havde han en god Samvittighed og tog derfor Mod til sig, og fortalte ganske ærlig og oprigtig, hvorledes det var gaaet ham. Men Saadi troede ikke et Ord deraf, og sagde: »Tilstaa kun, Hassan! at din hele Fortælling er en dristig Løgn; Du har sagtens levet lystig for Zecchinerne, indtil der ikke var en Hvid tilbage, thi jeg har aldrig hørt, at en Glente har røvet Turbaner. Vær nu oprigtig og kom frem med Sandheden.« Hassan maatte sige og snakke saa meget han vilde, Saadi troede ham ikke. Endelig blandede Ali sig i Samtalen, forsvarede Hassan, og fortalte derpaa nogle Historier om Glenter, som vare vidunderlige nok til at fjerne Saadis Ærgrelser; dog skammede han sig for Ali, og vilde paa ingen Maade tage sine tidligere Paastande tilbage, men vilde hellere offre endnu en Pung Zecchiner. Han sagde derfor til Ali: »Kjære Ven! dette ene Exempel paa det modsatte af min Anskuelse kan ikke gjøre noget Udslag i Sagen. Sé her, jeg forærer Hassan endnu en Gang to hundrede Zecchiner, han maa nu sé til at anvende dem bedre.« Og idet han vendte sig til Hassan, tilføjede han: »Sé her, Hassan! tag dette, men bær Dig denne Gang fornuftigere ad og hold tilraade med Pengene, thi hvis heller ikke den Sum hjælper Dig, kan jeg ikke give Dig mere. Enhver Ting har sine Grænser, og saaledes ogsaa min Gavmildhed.« Hassan var meget glad, lovede det bedste, og havde ogsaa virkelig i Sinde at holde sit Løfte; men Vennerne tog Afsked med ham og gik bort.

Nu overlagde Hassan meget nøje og omhyggelig hvorledes han denne Gang vilde bære sig ad med Pengene, thi

atter at skjule dem i Turbanen, dertil havde han ikke den ringeste Lyst. Han spekulerede frem og tilbage, men han kunde ikke finde paa noget Middel. Imidlertid blev det mørkt, han lukkede sit Værksted, puttede Zecchinerne i Lommen og gik hjem. Da han kom ind i sin lille Stue, faldt hans Øje paa en gammel Stenkrukke, der stod i en Krog, og som var fyldt med Klid, og i Aar og Dag uforstyrret og upaaagtet havde staaet der. I den Krukke kunde Du skjule Pengene, Enhver vil nok lade den staa i Ro. Som tænkt saa gjort. Hurtig, før Konen og Børnene saa' det, hældte han Kliden ud af Krukken, lagde Pungen med Zecchinerne deri, og kastede Kliden igjen oven paa, saa at der ikke var noget Spor at sé af Pengene. Han havde dog igjen beholdt ti Guldstykker hos sig. Han sagde ikke et Ord til nogen om Pengene, ikke en Gang til sin Kone, thi han frygtede hendes Sladderagtighed. Derpaa lagde han sig rolig tilsengs.

Den næste Morgen ganske tidlig stod han igjen op, tog sine ti Guldstykker med, gik ud, lejede Lastdragere og kjøbte et saa stort Forraad af Hamp og Hør, saa at den hele Sum næppe var tilstrækkelig til at betale det, og derpaa lod han Indkjøbet bringe hjem. Imidlertid havde hans Kone sørget for Huset og havde været flittig i Køkken og Kjælder. Da hørte hun et Raab paa Gaden udenfor: »Sæbe! kjøb Sæbe! dejlig Sæbe!« og da faldt det hende ind, at hun netop havde Trang til Sæbe, thi hendes Forraad var sluppet op. Men Penge havde hun ikke, og medens hun overvejede, hvor hun dog skulde kunne opdrive et Par Aktschaer, faldt hendes Øjne paa Stenkrukken med Klid, som stod i Krogen, og det faldt hende ind, at hun jo kunde bytte Krukken for Sæbe. Hun greb den altsaa, gik udenfor Døren og kaldte paa Sælgeren. Denne gik ind paa Tuskhandelen, og Hassans Kone anede ikke, hvilken slet Handel hun havde gjort, og at hun havde betalt hundrede og halvfemsindstyve Zecchiner for et Par Stykker Sæbe; hun var tværtimod meget fornøjet over sit Kjøb.

Da Hassan nu kom hjem og havde ladet de indkjøbte Forraad opstable, skyndte han sig ind i Stuen for at sé til Krukken. Men han var nærved at synke i Jorden af Skræk, da han saa' Pladsen tom, og Krukken forsvunden. I al Hast

kaldte han paa sin Kone, og spurgte: »For Allahs Skyld, Kone! hvor er den Krukke?« Konen satte et meget fornøjet Ansigt op og fortalte ham, hvor fordelagtig hun havde byttet den for en hel Mængde Sæbe. Men nu blev Hassan aldeles fortvivlet, ruskede sit Skæg og sit Haar og skreg: »O jeg ulykkelige, jeg elendige!« Han slog sin Kone og fortalte hende den hele Ulykke, som atter havde ramt ham, og vedblev at jamre sig. Konen forfærdedes og græd over Tabet, men hun skød Skylden paa sin Mand og paastod, at han burde have vist hende Tillid, men ikke været saa dum at lægge saa mange Penge paa et usikkert Sted. De vedblev at trættes, gjorde hinanden Bebrejdelser, og tilsidst maatte de begge slaa sig tiltaals. Zecchinerne var nu en Gang borte, og Suk og Klage bragte dem ikke tilbage. Som de var komne, saaledes var de gaaede bort. Hassan var og blev den fattige Rebslager, og kom ikke paa nogen grøn Gren.

Fuld af Bekymring tænkte han paa Saadi og hans Ven. Det varede heller ikke længe, saa kom de begge ned ad Gaden. Da Hassan saa' dem, vilde han løbe bort for at undgaa dem. Men det var allerede for silde, thi Vennerne havde allerede sét ham og nærmede sig med hurtige Skridt. Saadi ærgrede sig ikke lidt, da han igjen saa' Hassan i den gamle Tilstand. Han fik ham til at fortælle sig Æventyret med de byttede Zecchiner og sagde derpaa ikke andet, end at Hassan havde fortjent sin Skæbne, og at han paa ingen Maade vilde offre flere Punge med Guld. »Du skulde have gjemt dit Guld paa et sikkert Sted,« føjede han til. Hassan svarede: »Kjære Herre! i mit hele Hus har jeg ingen Kasse og intet Skrin, som jeg kunde laase af. Alt staar aabent, og i Almindelighed skader dette heller ikke, thi hvor der intet er, der kan ingen tage eller stjæle noget. Den gamle Krukke havde i Aar og Dag staaet i Krogen, og ingen Moders Sjæl tænkte paa at kaste den bort eller sælge den. Men næppe var Zecchinerne i den, før Schaitan, den onde Aand, kommer og forfører min Kone til at kjøbe Sæbe. Min Herre! jeg er født til Fattigdom, her er intet at gjøre ved.«

Medens Hassan talte saaledes, saa' Ali mod Jorden og fik Øje paa et Stykke Bly. Han bukkede sig, tog det op fra

Jorden, gav det til Hassan og sagde: »Min Ven! jeg vil nu ogsaa paa min Maade gjøre et Forsøg med Dig, og forære Dig dette Stykke Bly, som uænset laa her i Støvet; maaske kan Du med det gjøre din Lykke bedre, end med de tabte Zecchiner, som min Ven Saadi har foræret Dig.« Hassan smilede, dog modtog han Blyet, og puttede det i sin Lomme. Men Saadi sagde i sin Ærgrelse til Ali: »Hvor kan Du være saa taabelig at bygge Forhaabninger paa et usselt Stykke simpelt Metal, naar fire hundrede Zecchiner Intet have nyttet.« Ali svarede ikke, men tænkte ved sig selv, at det vel altsammen vilde finde sig. Vennerne gik bort. Dog denne Gang lovede de ikke at komme igjen, skjønt Ali havde fast besluttet om nogen Tid at sé til ham, thi det forekom ham, som om Hassans Uheldsstjærne var forsvundet, og Lykkens Sol havde begyndt at straale paa hans Himmel.

Rebslageren vedblev at arbejde i sit Værksted, indtil det blev Aften. Derpaa gik han hjem og fortalte sin Kone om de to Venners Besøg. Han tænkte slet ikke mere paa hint Stykke Bly. Da han havde spist og drukket, kom Børnene, hængte sig som sædvanlig ved ham, plagede ham for et Æventyr og han maatte fortælle, indtil de alle gik tilsengs. Snart sov de alle rolig og blidt.

Nu boede der i Nærheden en Fisker, ham faldt det samme Aften ind, at han næste Morgen ganske tidlig vilde gaa ned til Tigris for at fiske. Han hentede sine Net og eftersaa dem, om der ikke manglede noget ved dem, de vare alle gode og faste, kun paa det ene manglede et lille Stykke Bly, ikke større end en knyttet Næve. Men hvis han ikke havde dette Bly, kunde han slet ikke fiske; han søgte derfor omkring i hele Huset, men fandt intet, saa flittig han end søgte. Han vilde gjerne have kjøbt et lille Stykke, men alle Boder vare lukkede, og han kunde jo dog for en saadan Ubetydelighed ikke jage Kjøbmændene ud af Sengen; men næste Morgen maatte han allerede før Daggry være ude paa Floden, ellers vilde han kun faa en lille eller slet ingen Fangst. Da sagde han til sin Kone: »Gaa hen til vore Naboer, og spørg dem, om de ikke kunde hjælpe mig ud af Kniben.« Konen gik til dem alle, og spurgte dem alle, men ingen havde Bly, saa gjerne som de

ellers havde givet hende det. Hun kom fortrædelig hjem igjen. Hendes Mand var endnu mere ilde tilmode end hun, og spurgte, om hun ogsaa havde banket paa hos dem alle, ogsaa hos Rebslageren Hassan. Hos ham havde hun ikke været, thi hun troede ikke, at en saa fattig Mand, der selv intet ejede, vilde kunne hjælpe hende, og hun vilde heller ikke nu gaa derhen nok en Gang. Men nu blev Fiskeren vred og jagede hende afsted. Hun gik nu til Hassan og bankede saa længe paa hans Vinduesskodder, indtil der blev lukket op for hende; nu fremførte hun sin Bøn, og Hassans Kone vilde allerede igjen lade hende gaa, men han sprang selv ud af Sengen, gav Fiskerkonen Blyet, og glædede sig over, at han kunde vise sin Nabo en Venskabstjeneste. Konen var ogsaa meget glad derover, og lovede at sende Hassan alle de Fisk, som hendes Mand fangede ved den første Dræt. Derpaa skyndte hun sig hjem, og hendes Mand var enig med hende og strax villig til at holde, hvad Konen havde lovet.

Om Morgenen gik han ned til Floden, og ved den første Dræt fangede han kun en eneste Fisk, men den var over en Alen lang, meget smuk og fed. Den skal min Nabo Hassan have, tænkte han, og kom Fisken i en Spand, hvor den lystig svømmede og pjaskede. Men idag syntes en særegen Trolddom at hvile paa Fiskerens Net, thi saa mange Fisk, som han fangede, var der vel næppe i et helt Fjerdingaar kommet i hans Garn. Derfor var han ogsaa meget glad, og da han havde holdt op at arbejde, gik han hjem, overleverede sin Kone den først fangne Fisk, og hun maatte bære den hen til Hassans Bolig.

»Her bringer jeg Jer min Mands første Fangst,« sagde hun saa til Hassans Kone, »det er rigtignok kun en enkelt Karpe, men den er stor og tyk, og vil nok smage Jer godt. Tillige takkede min Mand mange Gange for Blyet, det har idag gjort god Tjeneste, og hvis I kommer i Forlegenhed, kjære Nabofolk, saa tænk kun paa Fiskeren, han vil ogsaa gjerne vise Jer en Tjeneste.« Derpaa gik hun igjen bort, og Hassans Kone tog Fisken, skar den i flere Stykker og vilde gjøre sin Mand tilgode med den, naar han kom hjem fra Arbejde, thi han var allerede ganske tidlig gaaet til Værkstedet. Men da

hun skar Fiskens Mave op, saa' hun Noget blinke og glimre; hun tog det, skyllede det rent, og mente, at hun havde fundet et smukt lille Stykke Glas; men det var en meget stor og dejlig Karfunkelsten, dog det havde hun ingen Forstand paa. Hun vilde allerede kaste den bort, men hun betænkte sig og mente, at hun kunde gjøre Børnene en Glæde med den, gik ind i Stuen og gav Børnene Stenen. Børnene legede med den og havde tusinde Løjer med det glimrende Stykke, indtil det begyndte at skumre, Faderen kom hjem og Moderen tændte Lampen. Da bemærkede et af Børnene, at Stenen blinkede klart, naar den blev holdt i Skyggen, og fortalte det til sine Søskende; disse blev meget nysgjerrige, og snappede Stenen ud af Haanden paa hinanden for at holde den i Skyggen; dette vilde de mindre og svagere ikke taale og gjorde et saadant Spektakel og saadan Støj, at Fader Hassan maatte befale dem at være stille. Nu holdt de sig et Øjeblik rolige, og hviskede og lo kun ganske sagte, for at Faderen ikke skulde høre det, men snart begyndte Larmen igjen forfra; nu blev Hassan ganske vred og spurgte Børnene, hvad de tog sig for. Den ældste kom nu hen til ham og fortalte ham det hele, saa at Hassan selv blev nysgjerrig, lod dem bringe Stenen, holdt den i sin hule Haand og sé! Haanden var saa klart oplyst, som om der havde ligget et Lys i den. Moderen kom ogsaa til, og de havde megen Morskab med dette Legetøj, indtil Faderen sagde: »Nu er det nok, afsted i Seng!« Børnene klædte sig lydig af og listede i Seng, alle fem i en. Men de kunde ikke sove, thi Stenen gik dem bestandig om i Hovedet.

Imidlertid tog Faderen Stenen og lagde den paa Randen af Kaminen, og Moderen fortalte ham, hvorledes hun havde fundet den. Hassan undrede sig derover, men han ansaa' heller ikke den kostelige Karfunkel for andet end et Stykke Glas, thi han kjendte ligesaalidt til Ædelstene og deslige Ting som hans Kone. Endelig slukkede hun Lampen og vilde lægge sig til Hvile, men da lysnede og blinkede Stenen paa Kaminkarmen saa klart, at den oplyste hele Stuen, saa at man slet ikke kunde bemærke, at Lampen var slukket. Da Børnene saa' dette, kunde de ikke mere styre sig, de sprang ud af Sengen dansede omkring Stenen, saa at Faderen i Begyndelsen ikke

en Gang kunde trænge igjenem med sin stærke Stemme. Endelig tog han den ene efter den anden ved Kravebenet, kastede dem i Sengen og befalede dem meget alvorlig at ligge stille, og ikke midt om Natten forstyrre Naboerne i deres Søvn. Dette hjalp, Børnene sov ind, og Hassan sagde til sin Kone: »Sér Du, nu har Alis Stump Bly dog bragt os to Fordele, en dejlig Fisk og Olie for hele Vinteren, thi saa længe vi have denne Sten, behøve vi intet andet Lys.«

Nu boede der tæt ved Siden af Hassan en rig Jøde, som handlede med Guld og Ædelstene. Hans Sovekammer var kun ved en meget tynd Væg adskilt fra Hassans Stue; han vaagnede derfor op midt om Natten, da Børnene gjorde saa megen Støj, vækkede ogsaa sin Kone og sagde: »Hør kun, hvilke Skrig og Trampen inde hos vor Nabo, der maa være passeret noget ganske særegent, gaa dog i Morgen tidlig derind og spørg Dig for.« Konen lovede det; strax derefter var alt stille, og Jøden hørte intet mere.

Næste Morgen var Hassan allerede gaaet paa Arbejde, da kom Naboersken til hans Kone, sladdrede om dit og dat, og spurgte hende tilsidst, hvorfor der i Nat havde været saadan en Støj hos hende. »Aa!« sagde Hassans Kone, »i en Fisk har jeg fundet en løjerlig Ting, og den morede Børnene saa meget; det sér ud som et Stykke Glas, og dog funkler den om Aftenen, og gjør vor Stue saa lys, at vi ikke behøver at tænde Lampen.« Med disse Ord tog hun Stenen fra Kaminkarmen og viste Jødekonen den. Hun saa' nu strax ved første Øjekast, at Stenen var den dejligste Karfunkel, som hun i sit Liv havde sét, men hun var meget listig og snu, og sagde ikke et Ord derom, men lo kun og spurgte, om Stenen ikke var tilfals. »Den er af ingen Værdi«, sagde hun, »men jeg har en ganske lignende, og hvis jeg kunde faa denne, saa vilde jeg maaske lade mig gjøre et Par Ørenringe deraf.« Hun bød Konen en Ubetydelighed for Stenen, og lod, som om det slet ikke var hende magtpaaliggende. Konen var ogsaa nær ved at give Jødinden Stenen, men nu begyndte Børnene at græde og skrige og vilde slet ikke lade sig stille tilfreds, indtil hun endelig hviskede til Jødinden, at hun hellere maatte komme

igjen en anden Gang. Jødinden mærkede nok, at der for Øjeblikket ikke kunde blive noget af Handelen, og paalagde sin Naboerske blot ikke at fremvise eller sælge Stenen til nogen anden; derpaa løb hun hjem og fortalte sin Mand det hele. Da sagde denne: »Kjære Kone! denne Sten maa vi have for enhver Pris, thi er den saadan, som Du siger, saa findes der paa Jorden ikke dens Lige, og alt Guld i Verden strækker ikke til at betale den efter dens Værdi. Nu maa vi se til at faa den for godt Kjøb, gaa altsaa endnu en Gang der hen i Aften, og byd først en Ubetydelighed, saa at du ikke vækker disse Folks Mistanke. De er fattige, og sælger den maaske for Spotpris; men vil de ikke bide paa, saa byd mere og mere.« Da det nu var blevet Aften, gik Jødinden igjen til Hassans Bolig og sagde til hans Kone: »Kjære Naboerske, jeg har talt med min Mand om Eders Sten, og han vil nok have den for Løjers Skyld. Vil I sælge ham den?« Men Konen vilde ikke, thi hun betænkte, at hendes Mand maaske vilde blive vred, hvis hun uden hans Vidende havde sluttet Handelen. Da blev Jødinden bange og sagde: »Hør, Naboerske, jeg vil give Jer tyve Zecchiner for Stenen.« Men nu blev Hassans Kone, der slet ikke var dum, først rigtig opmærksom, og svarede ganske rolig: »Jeg sælger ikke Stenen, før min Mand kommer.« Nu bød Jødinden hende halvtredsindstyve Zecchiner og derpaa tredsindstyve, og halvfjerdsindstyve og firsindstyve og til sidst hundrede. Nu kom Hassan. Hans Kone gik ham i Møde og sagde: »Kjære Mand, vor Nabokone her vilde gjærne kjøbe vor smukke Sten, og har allerede budt mig hundrede Zecchiner for den. Men jeg vilde ikke sælge den, før Du kom hjem. Nu kan Du selv afgjøre Sagen, om Du har Lyst dertil.« Hassan undrede sig i Stilhed over det høje Bud og han mærkede nok, at det ikke kunde være et Stykke Glas, og sagde derfor til Jødinden: »Stenen sælger jeg kun for mange Penge.« Nu blev Jødinden først rigtig forhippet, og bød først tusende Zecchiner, og to tusende lige til fem tusende. Da sagde Hassan: »Jeg ser, at det er Eder meget om at gjøre at kjøbe Stenen, og I skal ogsaa faa den, men ikke under hundrede tusinde Zecchiner. Vil I gaa ind herpaa, er det godt, men vil I ikke, saa sælger jeg den et andet Sted og faar maaske endnu mere derfor, thi jeg

véd, at Stenen er meget mere værd. Jeg overlader den kun til Jer for gammelt Venskabs og Naboskabs Skyld.«

Men Jødinden turde dog ikke give saa meget for Stenen, uden at spørge sin Mand. Hurtig sprang hun ind i sit Hus og hentede ham ind, som han gik og stod, og sagde til ham, at han selv skulde slutte Handelen. Da blev Hassan fortrædelig, tog Stenen og vilde gaa og slet ikke høre noget mere. I sin Hjærtensangst slog Jøden til, og Handelen var sluttet. Men han sagde: »Gode Nabo, saa mange Penge har jeg ikke liggende i min Kasse, I maa for i Dag nøjes med to tusend Zecchiner, i Morgen bringer jeg Resten.« Hassan indgik paa denne Betingelse, Jøden skyndte sig af Sted, og bragte to Poser fuldstoppede med Guldstykker. Og den næste Dag bragte han de andre otte og halvfemsindstyve Punge. Nu var Stenen betalt og tilhørte Jøden, men Hassan var blevet saa rig, at han havde nok for sit hele Liv, og havde kunnet gaa omkring uden at bestille noget lige til sin Død. Men det gjorde han ikke; han gik derimod hen til alle Rebslagere i Bagdad, og sluttede Akkord med enhver af dem, og de maatte for Fremtiden allesammen arbejde for Hassan, og turde ikke sælge saa meget som et Stykke Sejlgarn for egen Regning, thi alt deres Arbejde gik til Hassans Oplag. Derpaa lod Hassan i alle Byens Kvarterer opbygge prægtige Magasiner, hvor Rebslagerne kunde aflevere alle deres Arbejder, og hver Gang blev de betalte derfor til Hvid og Skilling. Enhver fandt sin Fordel derved, men den største Vinding tilfaldt dog Hassan, thi hele Byen Bagdad maatte i hans Magasiner kjøbe, hvad de trængte til af Tov, Snore, Sejlgarn og Gjorde. Da han nu havde indrettet sin Forretning saa fordelagtig, byggede han ogsaa for sig og sin Familie et Hus, og da det var færdigt, lignede det mere et Slot, end en borgerlig Bolig, og Hassan blev nu altid kaldet Hr. Hassan, og ikke mere ligefrem Rebslageren Hassan, og han levede æret og agtet af alle sine Medborgere.

Nu hændtes det en Dag, at de to Venner Saadi og Ali gik ud at spadsere sammen, og tilfældigvis vandrede forbi det Sted, hvor Rebslageren Hassan før havde haft sit lille indskrænkede Værksted. De kom nu til at tænke paa ham, og da de ikke fandt ham, spurgte de efter deres gamle bekjendt, og

fik da en Beretning, som forekom dem ganske utrolig. Nu besluttede de hurtig at opsøge Hassans Hus og aflægge ham et Besøg, thi af hans egen Mund vilde de høre, om han da virkelig var bleven saa rig og anset, som de havde hørt af alle Folk. Snart kom de til et prægtigt Hus. Da de nu stod og saa' paa Paladset, der var anvist dem som Hassans Bolig, troede de ikke deres egne Øjne, og spurgte en forbigaaende, om ogsaa virkelig Rebslageren Hassan boede her? »Ja vist,« svarede denne, »Hassan bor her, men ikke Rebslageren Hassan, men Hr. Hassan, den store Fabrikant.« Da gjorde Vennerne store Øjne, troede det endelig og bankede paa Porten. En rigklædt Slave lukkede op for dem, førte dem ind i et prægtigt Værelse, og bad dem dvæle der. Snart efter kom han tilbage og efter ham kom Hassan, deres gamle velbekjendte Ven. Næppe havde han gjenkjendt de to Venner, før han faldt dem om Halsen, og var ude af sig selv af Henrykkelse over at se dem igjen. Nu blev der en Fortællen og en Forundring; Vennerne spurgte stedse paa ny, og lod sig alt fortælle to Gange, og ønskede til sidst Hassan af Hjærtet til Lykke med hans store Rigdomme, som han saa klogt og fordelagtig forstod at anvende. Da de nu rigtig havde udtalt sig for hinanden, bad Hassan Vennerne i det mindste i nogle Dage ikke at forlade ham, og han bad saa inderlig og hjærtelig, at de ikke kunde sige nej. Og nu førte han dem omkring overalt, paa Lofter og i Hvælvinger og viste dem sine umaadelige og kostbare Forraad af Varer; derpaa førte ham dem igjennem alle sine Værelser og de fandt det ene smukkere end det andet. Imidlertid var Bordet dækket i Spisesalen, og mange Retter stode derpaa, fortræffelig tillavede og meget velsmagende. Og da Hassan havde spist med sine Venner, og de alle tre havde sat sig bekvemt til Hvile, traadte Tjenere ind og bød dem Scherbet og Vin i Sølvbægere; da følte de sig alle tre vel til Mode og de vare meget muntre og glade.

Den næste Dag, da de netop havde rejst sig fra Søvnen, kom Hassan ind til Saadi og Ali og sagde: »Mine kjære og højtærede Venner, hvis det behager Jer, saa vil vi i Dag gjøre en Sejltur paa Tigris. To Mil herfra har jeg ladet mig bygge et Landsted ved Flodens Bred, og har kjøbt en dejlig

stor Have dertil. Der vil vi ogsaa finde min Kone og mine Børn, som jeg gjærne vilde forestille for mine Velgjørere, thi jeg har fortalt dem det hele; de elske Jer af ganske Hjærte og vil have stor Glæde af at faa Jer at se!« Saadi og Ali var villige til at benytte denne Indbydelse. De stod op fra deres Leje og kom hurtig i Klæderne. Derpaa spiste de Frokost, og de tre Venner steg derpaa i en Gondol, som paa det herligste var smykket med flyvende Vimpler, Blomstersnore og Kranse, og laa festligt tilberedt for at modtage dem. Gondolen sejlede hurtig ned ad Strømmen, Solen smilede paa Himlen og Vennerne lovede sig en glad Dag. De forkortede Vejen for hinanden med Spøg og Samtaler; og før de saa' sig om, glimtede allerede Hassans Landsted dem i Møde langt borte. De naaede der hen, steg i Land og gik op gjennem Haven. Den var meget stor og overmaade smuk. Over alt glimrede og duftede de sjældneste Blomster. Frugttræer bøjede de fulde Grene næsten mod Jorden, og mange Grene var understøttede med Stænger, for at de ikke skulde knække under Byrden. Til højre grænsede Haven til en stor Skov af ældgamle Træer, og til venstre laa endelig Hassans Landsted for deres Øjne. Før de endnu vare komne tæt derhen, havde Børnene allerede set deres Fader, og styrtede ham i Møde med Glædesskrig og Jubel, hængte sig om hans Hals og klappede og kyssede ham. Nu saa' begge hans Venner, at han ogsaa maatte være en lige saa god Fader, som Forretningsmand. Ogsaa Hassans Kone kom til, og Manden gjorde hende bekjendt med sine Venner, Saadi og Ali. Nu var der en stor Glæde paafærde, og det forekom Saadi og Ali, som om de var i Paradis, og de var nær ved at misunde deres Ven Hassan hans Lykke. Da Følelsernes Storm havde lagt sig, traadte de allesammen ind i Huset og forfriskede sig med Havens Frugter og snakkede sammen, til det blev Aften.

Saaledes hengik et Par Dage. Ingen tænkte paa at vende tilbage til Byen. En Gang sad Hassan med sine Venner paa Landstedets flade Tag, og nød den herlige Udsigt over Haven, Floden og den prægtige Skov, og kom just til at tale om Skæbnens Ustadighed. Da sagde Saadi: »Kjære Ven, tilstaa dog en Gang ærlig og oprigtig, at Du ikke skylder din Lykke til

det Stykke Bly, som Ali forærede Dig, men de firehundrede Zecchiner, som Du fik af mig. Bliv ikke vred, at jeg tvivler paa din Fortælling, det er mig nu en Gang umuligt at tro paa den.« Hassan blev meget bedrøvet over Saadis Vantro og kunde ikke gjøre andet, end beraabe sig paa sin Sandhedskjærlighed og Ærlighed. Ali stod ham trolig bi, og alle tre talte i Munden paa hverandre, og ingen vilde tro den anden. Medens de endnu trættedes frem og tilbage, kom Hassans to ældste Sønner med deres Lærer op paa det flade Tag, og en af dem bragte Faderen en meget underlig Fuglerede. Han sagde: »Se her, Fader, vi have fundet denne Rede oppe i et Træ i Skoven, og taget den ned for dens Mærkværdigheds Skyld, thi den er bygget i en gammel Turban.« Hassan greb Reden, studsede og raabte endelig: »Himlens Barmhjærtighed, hvad ser mine Øjne? dette er min Turban med Zecchinerne, og alle hundrede og halvfems maa findes i den. Hvor lykkeligt træffer det sig ikke, kjære Venner! at jeg kan give Jer Beviset for min Sanddruhed i Hænderne, thi læg vel Mærke til, Reden er saa kunstig bygget, som den aldrig kunde være gjort af Menneskehænder. Læg Mærke til, at Turbanens Klæde er saa medtaget af Vejr og Vind og at Farverne er saa falmede, at de i flere Aar maa have været udsat for den frie Luft.« Vennerne og i Særdeleshed Saadi sad maalløse af Forbavselse. Endelig samlede de deres Tanker, og undersøgte Turbanen og Reden meget nøje og overbeviste sig snart om, at Hassan havde fuldkommen Ret, og at Turbanen i Aar og Dag maatte have ligget i Træet. Derpaa trak Hassan de Kviste, Fjedre og Straa ud, hvoraf Reden var sammensat, og viklede Turbanens Folder op. Og ganske rigtigt, klingende og klirrende faldt Zecchinerne paa Bordet, og da de talte dem efter, fandtes alle hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker samlede. Saadi maatte nu allerede halvvejs give tabt, og sagde: »Forunderligt! Hvis ikke mine egne Øjnes Lys havde overbevist mig, vilde jeg aldrig have troet, at Glenter vilde røve Turbaner og derimod lade Kjød ligge urørt. Én Gaade er løst, men den anden vil sagtens vedblive at være en Gaade, thi jeg maa endnu stedse paastaa, at de andre to hundrede Zecchiner, som jeg gav dig, er Kilden til din Rigdom.« Ali blev ærgerlig over denne hans Haard-

nakkethed og vilde staa op og gaa bort, men Hassan holdt ham tilbage og sagde: »Lige saa godt som det har behaget Allah at stille ét Vidne for min Sandhedskjærlighed, lige saa godt kan han sende mig det andet, hvis det behager ham. Bliv ved din Vantro Saadi! jeg trøster mig med min Bevidsthed og den gode Formening, som vor fælles Ven Ali nærer om mig.« Derpaa lod de tre Venner Striden falde. Men Hassan gjemte den gamle Turban omhyggelig, og det falmede og pjaltede Stykke Tøj blev ham kjærere og mere dyrebart, end ti nye.

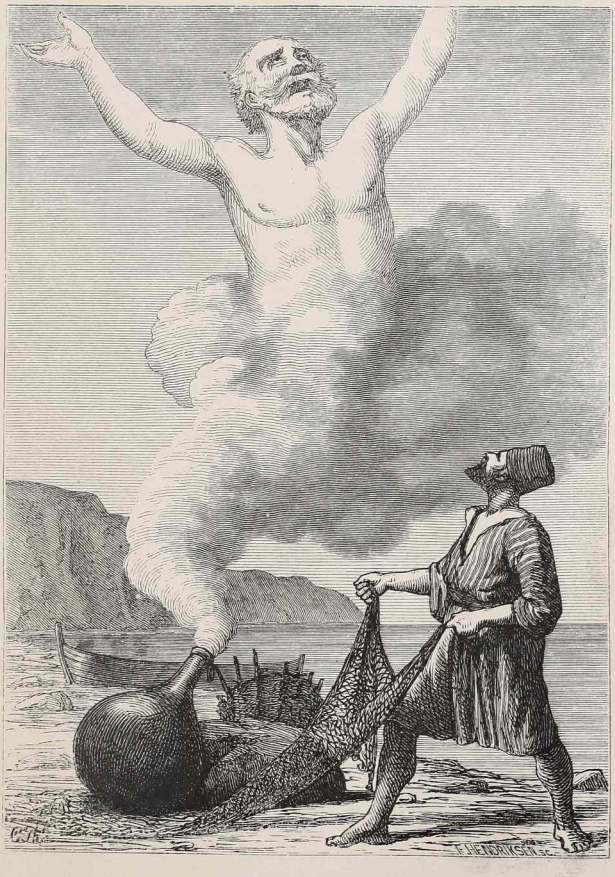
Den ene Dag efter den anden henløb for Vennerne paa Landstedet, og Saadi kom endelig til at tænke paa, at det vilde være paa Tiden igjen en Gang at se til sit eget Husvæsen. Han meldte derfor Vennerne sin Beslutning, og disse vilde ikke alene blive tilbage. Hassan gav fornøden Befaling til at sadle og optømme fire persiske Heste, og da de havde spist til Middag, red de alle tre, ledsagede af en Tjener tilbage til Bagdad. Paa Vejen kom de forbi et Værtshus, og Ali fik Lyst til at tage en Forfriskning, thi Dagen var meget hed og lummer. De steg af, Hestene blev imidlertid førte til Stalden, og Hassan gav Tjeneren Befaling til at give dem et Foder. Tjeneren gik til Værten og forlangte Byg til Hestene. Men Værten blev meget forlegen, thi han havde intet Forraad, og vidste ikke, hvor han skulde faa Byg fra, thi hans Værtshus laa meget ensomt, og næsten i en Mils Omkreds var intet andet Hus at sé. Endelig sagde han til Tjeneren: »Hør, jeg har en gammel Krukke staaende med Klid, den vil jeg give Dig. Klidden vil smage Hestene lige saa godt.« For dog at faa noget, tog Tjeneren Krukken, gik ind i Stalden, hældte Klidden i Krybben og bredte den jævnt ud for Hestene. Da stødte hans Haand paa noget haardt, han greb det, og saa, at det var en Pung fuld af Guldstykker. Tjeneren glædede sig og tænkte: »Dette vil være din Herre behageligt! thi han kjendte hele hans Historie, og vidste meget godt, at Krukken med Zecchiner spillede en Hovedrolle i den. Han tog Pungen og Krukken, gik op til de tre Venner, og sagde til Hassan: »Herre! jeg bringer Jer en Krukke, der var fyldt med Klid, som jeg kastede for Hestene, og da fandt jeg denne Penge-

pung, og jeg tænker mig, at I sagtens kjender begge Dele.« Hassan tog imod Krukken, betragtede den meget nøje saavel som Pungen med Zecchinerne, og fandt, at begge Dele en Gang havde tilhørt ham og udraabte fuld af Glæde: »Nu, Saadi! vil Du ikke mere kunne beskylde mig for Løgn, thi den Almægtige har i denne Krukke og denne Pung givet mig det andet Bevis for min Sandruhed. Gaa«, befalede han Tjeneren, »gaa hen og kald paa Værten, han skal fortælle, hvorledes han har faaet denne Krukke.« Tjeneren adlød hurtig Befalingen og kom tilbage med Værten, og denne fortalte da, at han for flere Aar siden for en Ubetydelighed havde kjøbt den gamle Krukke af en Sæbehandler, som var i Nød og Trang. Men Ingen havde brudt sig om den gamle Krukke, og den kunde sagtens have staaet længe, hvis han ikke netop i Dag havde manglet Forraad af Byg og Havre. Da sagde Ali triumferende til Saadi: »Saadi! Nu er Du slaaet af Marken og nu har Du faaet Bevis for, at Tilfælde og Lykke oftere hjælpe til Rigdom og Gods, end de største Pengesummer.« Saadi maatte ganske give tabt, han gik hen til Hassan, omfavnede ham og bad ham af ganske Hjærte tusinde Gange om Forladelse for, at han i saa lang Tid havde næret en falsk Mistanke imod ham. Hassan tilgav ham gjerne, thi han vidste meget godt, at Vildfarelse er Menneskehedens Arvelod. Han var saa glad, at han vilde have tilgivet alle Syndere i Verden. Krukken kjøbte han af Værten og hans Tjener maatte omhyggelig gjemme den, thi han vilde beholde den til evig Erindring. Men de tre hundrede og firsindstyve Zecchiner, som han saa uformodet og paa en saa vidunderlig Maade igjen havde faaet, uddelte han, med Saadis Samtykke, til de fattige og trængende i Bagdad, da han med sine Venner kom did. Men disse tre, Hassan, Saadi og Ali, sluttede et fast og ubrødeligt Forbund, og levede som trofaste og gode Venner lige til deres Dages Ende. De førte et lykkeligt og Gud velbehageligt Liv.

Fiskeren og Aanden.

Der var en Gang en Fisker, som havde en lille Hytte, der laa tæt ved Havet ikke langt fra en stor By. Han havde ogsaa en Kone og en hel Mængde Børn, men mangen Gang vidste han ikke, naar han stod op om Morgenen, hvor han den Dag skulde tage det kjære Brød fra, thi han var saa fattig, at han ikke en Gang havde en Nødskilling, men maatte leve af den Fortjeneste, som hver Dag indbragte ham. Paa den Maade gik det rigtignok ofte meget knapt til, og Fiskeren maatte mangen Gang med Kone og Børn lægge sig sulten tilsengs. Dog tabte han ikke Modet, thi han satte altid sin Lid til Gud, og tænkte, at den, som ernærer de unge Ravne paa Marken, han vil heller ikke lade Dig forsmægte, og han vedblev trods al Nød og Kummer at være en gudfrygtig og from Mand.

En Morgen stod han efter Sædvane sagte op for ikke at vække Børnene, tog sine Garn, og gik, før Dagen gryede, i Maaneskinnet ned til Havet for at fiske. Han holdt i al Stilhed sin Bøn og kastede Nettet i Bølgerne. Da mærkede han snart, at det blev meget tungt, og haabede at finde en god Fangst i det, og drog det med megen Møje og Anstrængelse igjen op. Men hans Haab blev skuffet, thi istedetfor sprællende Fiske laae der intet ander i Nettet end Benraden af et Æsel. Han ærgrede sig ikke lidt, kastede Benraden ud paa Strandbredden og bødede igjen Garnet, thi paa flere Steder var det af den tunge Byrde sønderrevet og løbet op; derpaa kastede han det atter i Havet. Efter kort Tid blev det igjen meget vægtigt og saa tungt, at han næppe kunde drage det op paa Bredden, og han glædede sig allerede og troede, at han vilde finde det fuldt af Fisk. Men der laa intet andet i Nettet, end en stor Kurv, som saa' meget ubetydelig ud og var fuld af Dynd. Nu blev den stakkels Fisker bange og tænkte, at han i Dag ikke skulde faa noget at spise, thi han havde tidligere en Gang aflagt det Løfte ikke at kaste Garnet ud mere end fire Gange om Dagen. Han slyngede Kurven bort fra sig paa Strandbreddens Sand, rensede Nettet for Dyndet, kastede

Fiskeren og Aanden.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

det tredje Gang i Bølgerne. Da syntes han snart, som om det blev endnu tungere end de to første Gange, og han trak og trak, og han kunde med al sin Magt næppe faa det op paa Bredden. Men sé nu, istedetfor Fiske glimrede et Messingkar ham imøde, som var meget stort og dannet ligesom en Flaske. Naa, tænkte han, den kan Du i det mindste sælge, naar Du gaar til Byen, og Du faar maaske flere Penge for den end for de Fisk, som Du kunde have fanget; han foldede altsaa Nettet sammen og vilde bære Karret hjem.

Imidlertid var det blevet Dag, og han bemærkede, at den store Flaske var lukket med et Blysegl. Og da han vilde løfte den, forekom den ham forfærdelig tung, og han troede slet ikke, at det vilde være ham muligt alene at bringe den hjem. Desuden var han blevet nysgjerrig og vilde sé, hvad der kunde være i Flasken. Han tog derfor sin Kniv, skar Seglet af, og rystede og skvulpede den op og ned, men der kom intet ud, og den syntes at være ganske tom. Dette undrede ham, og han kunde slet ikke forstaa det, han satte Flasken igjen ned og tænkte frem og tilbage over den sælsomme Sag. Da bemærkede han pludselig med Forbavselse, at en tyk Damp trængte frem af Flasken og udbredte sig over Hav og Land, den var at sé til som en tyk Taage, der endog fordunklede Solen. Og da al Dampen var kommet ud af Karret, begyndte Taagen igjen at fortætte sig, og det varede ikke længe, saa havde den formet sig til en stor Kæmpe, der var større end den største og mægtigste Kæmpe i Verden. Og Kæmpen udraabte: »Salomo, store Salomo! jeg er straffet nok, tilgiv mig, og jeg vil underkaste mig dit Herredømme.« Da Fiskeren nu stod og saa' dette, undrede han sig meget og var nær bleven bange for Kæmpen. Dog tænkte han, Du har jo udløst ham af Fangenskabet, han vil altsaa ikke gjøre Dig noget ondt, og derpaa sagde han: »Hør en Gang, Du store Mand, hvorfor kalder Du paa Profeten Salomon? han er jo død og begravet for længe siden, og han vil hverken kunne gavne eller skade Dig.« Men Kæmpen saa' forundret paa den fattige Fisker og raabte med en Stemme, der klang som en rullende Torden: »Du lille Menneske, hvor tør Du tale til mig. Tal med Ærbødighed og fuld af Ydmyghed, thi jeg er en Aand,

mægtig frem for mange andre. Fiskeren blev lidt bange, da han hørte denne mægtige Stemme, dog tabte han ikke Modet, men sagde ganske kjæk og veltilfreds: »Aa hvad, Aand eller Menneske, Du vil ikke tilføje mig noget ondt; kom hid og fortæl mig din Historie.« Og Aanden svarede: »Menneske, Du maa dø og vil ikke levende forlade denne Strand, saaledes har jeg svoret. Dog vil jeg være naadig og tillade Dig selv at bestemme, paa hvilken Maade Du vil dø. Og for at Du kan indsé, at jeg ikke kan gjøre andet, skal Du høre min Historie. Sér Du, jeg er en af de Aander, som gjorde Oprør mod Himlen, og ikke vilde erkjende noget Herredømme eller nogen Magt, som var stærkere end deres egen. Men Gud udrustede Profeten Salomo, saa at han blev mægtig og stærkere end vi. Strax sendte Salomo sine Tjenere ud, og Assaf, Barachias Søn, tog mig fangen og førte mig til den Trones Fod, paa hvilken Salomo hvilede i Pragt og Herlighed Den store Profet lovede mig Tilgivelse for min Oprørskhed, hvis jeg vilde tilstaa, at Gud var den mægtigste. Men jeg var den Gang endnu meget opsætsig og trodsig, jeg svarede med Frækhed og vilde ikke adlyde nogen anden end min egen Vilje. Da var det forbi med Salomos Langmodighed, og han lod dette Messingkar bringe frem, indespærrede mig deri, og tillukkede det med sit hellige Segl, som vi Aander ikke formaa at bryde. Derpaa befalede han en Tjener at kaste mig i Havet, hvor det var dybest, og jeg tænkte altsaa, at jeg aldrig mere skulde sé Dagens Lys.

»Da jeg nu laa under Vandet, angrede jeg, hvad jeg havde gjort, men det var for silde. Da lovede jeg at overøse enhver, der i de første hundrede Aar udløste mig af mit Fangenskab med Rigdomme, selv efter hans Død, og ventede nu paa Forløsning. De første hundrede Aar forløb, men Skæbnen forbarmede sig ikke over mig. Og i det næste Aarhundrede lovede jeg at skjænke min Befrier alle Jordens Skatte. Endnu et Aarhundrede forløb, men jeg forblev indelukket, hvor jeg var. Og for tredje Gang svor jeg, at gjøre min Befrier til Konge og bestandig beskytte ham, og hver Dag tilstaa ham tre Bønner, efter hans Hjærtes Ønske. Men ogsaa det tredje Aarhundrede gik hen, og jeg blev ikke befriet. Da blev mit

Hjærte ganske grebet af Forbitrelse og Vrede, og svor jeg ved alle himmelske Hærskarer og ved Aandernes Konge at dræbe enhver, der havde den Ulykke at udrive mig af min sørgelige Tilstand. Den Skæbne har rammet Dig, o Fisker! og Du maa dø.«

Saaledes sluttede han sin Tale, og Fiskeren indsaa nok, at der for ham ikke var noget Haab om Frelse af Faren, hvis han ikke kunde tage den vrede Aand ved Næsen. Han tænkte paa sin Kone og sine Børn, som uden ham maatte sulte ihjel, og Angsten indgav ham en Tanke, som forekom ham heldig. Han sagde derfor til Aanden: »Store og mægtige Aand! jeg maa finde mig i min Skæbne, men ved den almægtige himmelske Guds Navn besværger jeg Dig før min Død endnu at besvare mig et Spørgsmaal.« Da Aanden hørte Guds Navn, bævede han over sit hele Legeme og hans Ansigt blegnede, men Besværgelsen kunde han ikke modstaa, og han tilkjendegav Fiskeren ved Tegn, at han skulde tale. Denne sagde: »Jeg kan paa ingen Maade faa i mit Hoved, at dit hele mægtige Legeme har kunnet rummes i dette lille Kar; Du har vist bildt mig noget ind. Ikke sandt?« »Nej«, sagde Aanden, »jeg har talt Sandhed.« Men Fiskeren vilde slet ikke tro ham, og raabte bestandig til ham: »Du lyver, Aand! Du lyver,« indtil Aanden endelig blev ærgerlig og skreg: »Hvis Du er saa vantro og endnu kan tvivle paa min Magt, saa vil jeg for dine egne Øjne endnu en Gang krybe ind i Flasken.« Det var netop dette, som Fiskeren gjærne vilde have, thi han var en snu Krabat, og tænkte: Nu skal Du sandelig ikke undgaa mig. Kæmpen begyndte nu igjen ganske at opløse sig i en Taage, som vidt og bredt bedækkede Hav og Land, ja endogsaa formørkede Solen. Og Fiskeren saa', hvorledes den hele Taagemasse lidt efter lidt gled ned i Karret, og det varede ikke længe, saa var der ikke mere at sé deraf, og Aandens Stemme raabte ud af Flasken: »Har Du nu faaet Troen ihænde, Du vantro?« »Javist har jeg det,« sagde Fiskeren, og hurtig greb han Laaget med Salomos Segl og rask proppede han Flasken til og raabte fuld af Glæde: »Sé saa, Du Manddraber! nu har jeg igjen fat paa Dig, og nu skal Du igjen ud i Havet, hvor det er dybest, og jeg skal nok fortælle alle mine Venner

og Kammerater, hvad Du er for en Karl, saa at ingen mere skal lukke Laaget op for Dig.« Og tillige lo han Kæmpen dygtig ud og var umaadelig glad over, at hans List havde hjulpet ham saa godt. Men Kæmpen spidlte sine Kræfter paa igjen at sprænge Laaget, Seglet var ham dog altfor stærkt og mægtigt, og for al sin Umage havde han intet andet end et skuffet Haab. Da gav han sig til at bede, tiggede om sin Frihed og gjorde Fiskeren de største Løfter. Men denne hørte i Begyndelsen slet ikke paa ham, gjorde tværtimod Aanden heftige Bebrejdelser, og havde ikke den ringeste Lyst til endnu en Gang at udsætte sig for Fare. Allerede greb han Karret for igjen at kaste det i Havet, da sagde Aanden: »Fisker! jeg tilsværger Dig ved Gud, den øverste af alle Aander, at jeg vil gjøre Dig rig og ikke tilføje Dig noget ondt, hvis Du sætter mig i Frihed. Du véd, at vi Aander aldrig bryder denne Ed.« Fiskeren tænkte paa sin Kone og sine smaa Børn, og Forslaget behagede ham.

»Naa,« sagde han derpaa og satte igjen Flasken paa Jorden, »naar Sagerne staar saaledes, saa vil jeg nok igjen lade Dig slippe ud.« Thi han vidste meget godt, at Aanden kun da kunde bryde sin Ed, naar han vilde udsætte sig for evig Tilintetgjørelse. Han løste Flaskens Segl, Dampen strømmede igjen ud, og Aanden stod snart igjen lyslevende for ham og takkede. Derpaa greb han strax Karret og kastede det langt ud i Havet, thi han vilde ikke mere have det for Øje, og det havde vel ogsaa skaffet ham Sorg og Kummer nok i hans Levetid. Derpaa befalede han Fiskeren at tage sit Net og følge med ham. Fiskeren gjorde saa, og gik bag efter Kæmpen, forbi Byen, over et højt Bjærg og hen over en Slette; der kom de til en stor Dam, der paa alle fire Sider var begrænset af fire Høje. Her standsede de. Fiskeren undrede sig over Dammens Dybde, thi Vandet var saa klart, at han kunde sé lige til Bunden, og hans Forbavselse voxede endnu mere, da han paa Bunden af Søen saa' en stor By, med Huse og Taarne, med Mure og Moskeer. Paa Gaderne svømmede en uendelig Mængde Fiske omkring, de svømmede ind og ud gjennem Vinduer og Døre, og bar sig ad, som om de vare denne mærkværdige sunkne Stads virkelige Beboere. Fiskeren be-

mærkede kun Fiske af fire forskjellige Farver. Nogle vare nemlig snehvide, andre røde, atter andre blaa og de øvrige gule.

Da han var kommet sig lidt af sin Forbavselse, sagde Aanden til ham: »Kast hver Dag dit Net ud her, men hver Dag kun en eneste Gang, ellers vil der times Dig en Ulykke. Hver Dag vil Du fange fire Fiske, en blaa, en rød, en gul og en hvid, bring dem til Sultanen, saa vil Du faa flere Penge for dem, end Du har sét i dit hele Liv.« Ved disse sidste Ord stampede han mod Jorden med Foden, Jorden aabnede sig, og Aanden forsvandt, uden at efterlade sig noget Spor. Fiskeren tog nu sit Net, og saa', hvorlunde de fire lovede Fisk strax smuttede ind deri, og lod sig drage op af Vandet af ham. Nu tog han fuld af Glæde Fiskene, vandrede til Byen, gik strax lige til Sultanen selv og sagde til ham: »Hr. Sultan! her bringer jeg Jer fire saadanne Fiske, som jeg i min Levetid endnu aldrig har fanget, og dem skal ingen anden have, end min naadigste Fyrste og Herre; og det er I.« Sultanen glædede sig over de prægtige store Fiske, kaldte strax paa sin Vesir og overleverede ham dem med den Befaling, strax at bringe dem til den bedste Mundkok, der skulde tilberede dem, saa godt han kunde. Derpaa lod han udbetale Fiskeren fire hundrede Guldstykker, og befalede ham at bringe alle de Fisk, som han i Fremtiden fangede, til hans Kok, der vilde betale ham godt derfor. Nu gik Fiskeren fuld af Glæde hjem, og det hele forekom ham næsten som en Drøm, thi nu var hans Lykke gjort, og han behøvede ikke længer at lide Nød eller skjære Brødet for tyndt. Og da han kom hjem, fortalte han det hele, og hans Kone og Børn glædede sig med ham. Imidlertid bar Sultanens Vesir de fire Fiske til Mundkokken og befalede ham ifølge Sultanens Vilje at tilberede dem smukt og smagfuldt. Kokken tog dem, skar dem op og vaskede dem, og satte dem derpaa i en Pande paa Køkkenilden for at stege dem. Da de vare møre paa den ene Side, vendte han dem og vilde gjøre dem helt færdige. Men da aabnede sig pludselig en Kløft i Køkkenvæggen, og en Kvinde traadte gjennem Aabningen ind i Køkkenet. Damen var overmaade smuk, var iført prægtige Klæder og holdt en lille Stav i Haanden. Og uden at agte paa den forskrækkede Kok, skred

hun hen til Panden, berørte Fiskene med sin lille Stav og sagde med stræng Stemme:

Fiske, fra det klare Vand!
Lyder nu mit Ord paa Stand:
Løft Jert Hoved, Fiske smaa!
Gjør, I, hvad I bør og maa?

Da løftede alle fire Fiske Hovederne i Vejret og raabte ligesom med en Mund og med en Stemme:

Dronning! alle Fiske smaa
Gjøre, hvad de bør og maa!

og lode Hovederne igjen falde ned paa Panden. Men den skjønne Kvinde væltede Panden med Staven, saa at Fiskene faldt i Gløderne, og derpaa skred hun igjen ud gjennem Kjøkkenvæggen. Kokken spærrede Mund og Øjne op og vidste ikke, hvordan han var faren. Men da han igjen vilde tage Fiskene op af Gløderne, vare de ganske brændte til Kul og slet ikke mere spiselige. Nu kom han i den største Angst, da han frygtede Sultanens Vrede. Kort efter kom Vesiren, og ham fortalte han den hele Begivenhed. Vesiren var ikke mindre forundret end han, men beroligede ham og sagde, at han nok skulde stille Sultanen tilfreds. Han sendte strax Bud til Fiskeren og befalede ham at bringe fire andre Fiske. Men han brugte adskillige Undskyldninger og sagde, at Vejen til Søen var altfor lang, at det snart vilde blive mørkt, og vilde paa ingen Maade adlyde Befalingen, thi han havde ikke glemt, hvad Aanden havde befalet. Dog lovede han næste Dag at bringe fire Fiske, og hermed maatte Vesiren lade det bero. Fiskeren holdt ogsaa Ord; før Daggry næste Dag bragte han Fiskene og overleverede dem til Vesiren, der igjen lod udbetale fire hundrede Guldstykker derfor. Han gik nu glad hjem. Men Vesiren lukkede sig inde i Køkkenet med Kokken, og Kokken skar Fiskene op og vaskede dem og satte dem paa Skorstenen, aldeles som første Gang. Og da de vare stegte paa den ene Side, vendte han dem. Ganske rigtigt, Muren aabnede sig igjen, den skjønne Kvinde traadte ind og sagde med stræng Stemme:

Fiske, fra det klare Vand!
Lyder nu mit Ord paa Stand:
Løft Jert Hoved, Fiske smaa!
Gjør I, hvad I bør og maa?

Og Fiskene løftede atter alle fire Hoveder ivejret og raabte ligesom med en Mund og en Stemme:

Dronning! alle Fiske smaa
Gjøre, hvad de bør og maa!

Derpaa tog den skjønne Kvinde ligesom igaar og væltede med den lille Stav Panden om i Gløderne, og strax var Fiskene brændte til Kul og ikke mere spiselige.

Vesiren havde sét paa alt dette og kunde i Begyndelsen slet ikke sige et Ord af Forbavselse. Endelig sagde han: »Kok! denne Begivenhed er saa mærkværdig, at vi ikke bør skjule den for Sultanen, vor Herre. Vi maa fortælle ham alt, ellers vil han ovenikjøbet straffe os og lade vore Hoveder hugge af.« Og derpaa skyndte han sig hurtig til Sultanen og fortalte ham den hele Begivenhed. Sultanen vilde i Begyndelsen ikke tro ham, og udskjældte Vesiren for en Løgner og Bedrager. Men da Vesiren med sit Hoved tilbød at indestaa for sin Beretnings Sandhed, troede han ham dog endelig og vilde nu selv være Vidne til Æventyret.

Da Fiskeren næste Dag bragte sin Fangst, modtog Sultanen den egenhændig, og lod igjen udbetale Fiskeren fire hundrede Guldstykker. Derpaa indrettede han tilligemed Vesiren og Kokken et Arnested i sin egen Stue, skar Fiskene op, rensede og vaskede dem, og lagde dem derpaa i Panden over Ilden for at stege dem, aldeles paa samme Maade, som Kokken havde gjort. Da de vare brune paa den ene Side, vendte han dem. Da aabnede Væggen sig med Bragen, men denne Gang kom ikke den skjønne Kvinde ind, men en stor sort Mand, af hæsligt Udseende. Han saa' haanlig og stolt paa Sultanen, gik hen til Arnestedet, berørte Fiskene med en Stav, og sagde blot med vild Stemme:

Sig mig, sig mig, Fiske smaa!
Gjør I, hvad I bør og maa?

Fiskene løftede Hovederne i Vejret og svarede:

Ja, det gjør vi Fiske smaa!

Derpaa væltede den hæslige Mand Panden i Ilden, skred ud af Værelset, og strax var Fiskene igjen brændte til Kul.

Sultanen var en tapper og dristig Mand, og af en Despot at være klog nok. Han fattede sig derfor snart af sin Forbavselse og sagde: »Vesir, dette gaar ikke naturligt til, og der maa være ganske egne Omstændigheder ved den Fisker. Gaa hen og bring mig Fiskeren hid.« Vesiren skyndte sig saa hurtig, han kunde, og det varede ikke meget længe, saa kom han tilbage med Fiskeren. Sultanen udspurgte strax denne om det hele, og undrede sig, da han fik høre om en Dam, om hvis Tilværelse ingen hidtil havde havt Anelse. Han befalede strax alle sine Tjenere at ruste sig og holde sig færdige til at ledsage ham paa en Udflugt. Han selv bevæbnede sig, steg til Hest, og Fiskeren maatte vise ham Vej til den vidunderlige Sø. Hele Hoffet fulgte med ham. Vejen gik igjen over det høje Bjærg og hen ad Sletten, og derpaa kom de til Søens Bred, og Sultanen saa' ned i det dybe Vand og øjnede den underjordiske By og Fiskene med de fire forskjellige Farver. Han befalede derpaa sit Følge at slaa Telte op og være beredt paa et længere Ophold der, thi han havde i sit Hjærte fattet den Beslutning under alle Omstændigheder at løse disse Gaader, der allerede næsten havde forvirret hans Hoved. Hvorledes var denne Sø kommen her hid, kun to Mile borte fra hans Hovedstad? den havde ikke før været der, thi ingen kunde mindes at have sét den eller hørt tale om den. Fiskeren gik rigt begavet hjem, og var endnu Vidne til, at Sultanens Befalinger blev udførte, og at der paa Søens Bred rejste sig tusinde Telte, smykkede med brogede Farver og vajende Vimpler.

Da det var blevet Nat, lod Sultanen Vesiren komme og sagde: »Vesir, jeg har ingen Ro paa mig, før jeg er kommet efter denne Hemmelighed, som vi paa en saa forunderlig Maade have erfaret. Jeg vil derfor forlade mit Telt ved Daggry, og alene tilfods tage Vejen over en af hine fire Høje, og

ikke komme tilbage, før alt er blevet mig klart. Men jeg vil ikke have, at mit Folk skal faa Nys om min Fraværelse. Derfor skal hele Hoffet blive her ved Søens Bred, og ingen maa vende tilbage til Hovedstaden eller forlade Lejren. Enhver, som handler imod denne Befaling, skal uden Naade og Barmhjærtighed dø. I Morgen tidlig skal Du sige til mine Tjenere og til Folket, at jeg er upasselig og ikke kan forlade Teltet, og Du skal gjentage dette hver Dag. For Resten skal Du regjere i mit Sted, indtil jeg selv kommer tilbage.« Vesiren kastede sig for sin Herres Fødder, og bad ham inderlig ikke at styrte sig i saadan Fare, thi han elskede Sultanen af ganske Hjærte. Men denne lod sig ikke bevæge, iførte sig en simpel Dragt, spændte sit Sværd om Livet og gik modig og med kækt Hjærte ud i Morgendæmringen. Han steg over en af de Høje, der omgave Søen, saa' igjen en vid Slette ligge for sig. Over denne vandrede han hele Dagen igjennem. Henimod Middag saa' han langt borte et prægtigt Slot, og gik med hurtigere Skridt henad den Kant, thi han haabede der i det mindste at kunne faa en Forfriskning, om ikke just Oplysning og Forklaring paa de sidste Dages Begivenheder. Da han var kommet hen til Slottet, faldt det ham ind, at han aldrig havde sét en skjønnere Bygning. Murene vare helt opførte af sorte Marmorblokke og vare glindsende polerede, men Taget var helt af Sølv. Han fik Øje paa en aaben Port, han gik derhen, bankede paa, og ventede, at en Tjener vilde komme, der kunde føre ham til den prægtige Bygnings Herre. Men hans Banken svandt i det fjærne, og der kom ingen. Han bankede stærkere og stærkere, men intet Menneske hørte det. Sultanen tænkte ved sig selv: det store Slot kan dog vel ikke være ganske ubeboet, og han raabte nu saa højt han kunde: »Er der ingen her, som kan række en træt Vandrer en Forfriskning?« Han ventede paa Svar, men alt var dødstille. Nu blev han tilsidst kjed deraf, trak sit Sværd og gik ind ad Døren i Paladset. Hans Fjed gjenlød og drønede i de lange Gange, som han betraadte, men han kom næsten gjennem dem alle, uden at sé et levende Væsen. Og han aabnede den ene Dør efter den anden og saa' prægtige høje Værelser og store gjenlydende Sale. Endelig kom han til en Sal, der var smukkere end alle de

andre. I Midten var der et stort Bækken fuldt af Vand, og paa en Forhøjning i Bækkenet laa der fire mægtige Løver af Malm, af hvis Gab fire Vandstraaler steg op til Salens Loft og dannede det skjønneste Springvand af Verden. Rundtom stod Divaner af Fløjl, rigt broderede med Guld og Sølv. De høje Vinduer vare tilslørede med folderige Gardiner, og der var saa dejligt og køligt i Salen, at den trætte Sultan lagde sig paa en Divan for at hvile sig.

Medens han nu tænkte paa, hvor skjønt smykkede alle disse Værelser var, uden at noget levende Væsen levede og rørte sig der, hørte han en klagende og smertefuld Stemme. Han blev opmærksom, lyttede, og bemærkede snart, at Stemmen kom fra et Værelse, der maatte ligge tæt ved Siden af Salen. Han gik efter Lyden, og fik Øje paa en halvt tildækket Dør. Han aabnede den hurtig og traadte ind i et Værelse, som han endnu ikke havde sét. I dette Værelse stod der en Trone af sort Marmor, og paa Tronen sad der en ung Mand af udmærket Skjønhed. Paa hans Hoved glimrede en gylden Krone, besat med Ædelstene, om hans Skuldre hang en kongelig Kappe, og han holdt et Scepter i den højre Haand. Sultanen nærmede sig til Ynglingen og bøjede sig dybt for ham. Ynglingen bøjede sit Hoved og hilste, dog rejste han sig ikke for at gaa sin Gæst imøde, men blev ubevægelig siddende paa Tronen og sagde: »Fremmede, hvo Du end er, Du maa ikke undre Dig over, at jeg ikke byder Dig velkommen, kom nærmere og sé!« Og han slog Kongekappen tilside; da gøs det i Sultanen, og han forfærdedes, thi kun til Hofterne var Ynglingen af Kjød og Blod som andre Mennesker, men fra Hofterne nedad var han af sort Marmor og som en Billedstøtte at sé til. Og da Sultanen havde sét dette frygtelige Syn, skjulte Ynglingen sit Ansigt og brast ud i de bitreste Taarer. Sultanen kunde i Begyndelsen slet ikke fatte sig, endelig gik han hen til Ynglingen, omfavnede ham ømt, blandede sine Taarer med den ulykkeliges, talte fuld af Medlidenhed til ham, søgte at berolige ham, og bad ham tilsidst at meddele ham sin Ulykkes Historie. »Jeg spørger ikke af Nysgjerrighed,« tilføjede han, »men jeg er villig og beredt til at udløse Jer af Eders Lidelser, hvis det kun paa nogen Maade kan lykkes ved dødelig Mands

Kraft og gode Sværd.« Da opklaredes Ynglingens Aasyn, hans Taarestrøm standsede, og han sagde: »Fremmede! jeg vil gjerne fortælle Eder det hele, om det end fornyer min Smerte og aabner næppe tillukkede Saar. I vil faa det vidunderligste at høre.« Og han fortalte Sultanen følgende:

»Min Fader hed Mahmud og regjerede over Kongeriget de fire sorte Øer. Han opdrog mig omhyggelig, og jeg maatte lære alt, hvad mine Lærere, de viseste Mænd i Landet, selv vidste. Min Fader døde, og jeg fulgte ham i Regjeringen. Mit Folk elskede mig, thi jeg regjerede med Mildhed og forviste al Grusomhed og Vilkaarlighed fra mit Rige. Nu ønskede jeg da ogsaa at forebygge, at en grusom og blodtørstig Tyran efter min Død igjen skulde tilintetgjøre alt, hvad jeg med alle mine Kræfter havde befordret, og jeg ægtede en Broderdatter af mig, som bestandig havde forekommet mig at være from og hjærtensgod. Jeg levede ogsaa meget lykkelig med hende, og fem Aar forløb, uden at jeg havde haft Aarsag til at fortryde mit Valg. Da vilde min Ulykke, at jeg maatte foretage en Rejse, som i sex Maaneder fjærnede mig fra min Hustru.

I min Fraværelse kom en gammel Mand af ærværdigt Udseende til Slottet, lod sig forestille for min Gemalinde og sagde til hende, at han var hendes Onkel, og at han vilde besøge hende og være Vidne til hendes Lykkke. Min Kone modtog ham venlig og elskede ham snart af ganske Hjærte, thi hun ansaa' Oldingen for velmenende og god, eftersom han hyklede Sagtmodighed og alle mulige Dyder. Men den gamle var ikke andet end en ondskabsfuld, grusom Troldmand og havde i Sinde at fortrænge mig fra Tronen. Han havde taget Tiden godt iagt, thi jeg var borte fra Hovedstaden og kunde ikke have Øje med ham. Nu ytrede min Kone en Dag det Ønske at vide, hvor jeg befandt mig, og om det gik mig godt. Strax gik den gamle Troldmand bort, men kom snart tilbage, og medbragte et fortryllet Spejl, som fremviste alt, hvad man forlangte af det, og bad Dronningen at sige sit Ønske til Spejlet. Dette var hun villig til, thi hun anede intet ondt og Spejlet adlød hendes Ord og viste hende, hvorlunde jeg paa en stolt Hest galloppererede hen over en smuk Slette og syntes glad og munter. Nu var den onde Oldings Ønske opfyldt, og han

sagde: »Min Dronning! Spejlet kan jeg ikke give Dig, thi man kan ikke give det bort, det vilde vende tilbage i min Haand, om Du saa end gjemte det under Laas og Lukke og i det fasteste Taarn. Men det staar i din Magt, selv at indrette et saadant Spejl, og jeg vil meget gjerne være din Lærer og give Dig Anvisning til dette Værk.« Dette var Dronningen tilfreds med og lod sig undervise af den gamle. Han lærte hende da alt, hvad der hører til Trolddom og gjorde hende ligesaa mægtig, som han selv var, og Dronningen mærkede slet ikke, at alle andre Ting undtagen Trolddom, bleve hende aldeles ligegyldige og modbydelige. Hendes Tænkemaade forandrede sig, hendes Blidhed blev til Hidsighed, hendes Godmodighed til Ondskab, og af en venlig og kjærlig Ægtefælle blev hun til en mørk og stræng Kvinde. Da jeg kom tilbage, var det allerede for silde at sætte Grænser for det onde, dog bemærkede jeg nok, at al Kjærlighed til mig i Dronningens Hjærte var udslukket, og at hun kun med Had og Bitterhed kunde sé mig. Jeg blev meget bedrøvet derover, og indsaa' snart, at ene og alene den gamle Troldmand var Skyld i det hele.

Jeg lod da en Dag min Gemalinde kalde til mig, og da hun strax efter med mørk Mine traadte ind, gik jeg hende imøde og bad hende saa hjærtelig og venlig, som jeg kunde, at forvise det onde Menneske fra sin Omgivelse, thi han var Aarsag i, at hendes Kjærlighed til mig var udslukket. Men saa meget jeg end bad, hun var ubønhørlig, og jeg indsaa' nok, at jeg med det gode ikke kunde udrette noget, og tiltalte hende tilsidst haardt, befalede istedetfor at bede, og truede hende med Døden, hvis hun vilde vove at modsætte sig min Villie. Nu blev hun dog bange, og lovede alt, og anstillede sig ydmyg og fuld af Lydighed. Jeg saa' siden ikke heller Troldmanden mere og troede at have vundet Spillet. En Eftermiddag lagde jeg mig paa Divanen for at tage Middagshvile, og befalede to Slaver at komme med Fluevifter for at jage Insekterne bort, som kunde forstyrre mig i min Søvn. Jeg laa en Stund ganske stille, og Slaverne troede formodentlig, at jeg var faldet i Søvn, og da sagde den ene til den anden: »Hvis vor gode Konge her dog vidste, hvorlunde han bliver

bedraget af Dronningen. Hver Aften giver hun ham en Sovedrik, saa at han ikke kan vaagne, før det igjen dages, og saa rejser hun sig fra Sengen og gaar ned i Havehuset, hvor hun holder den gamle hæslige Troldmand skjult, og lader sig der af ham undervise i de slemme Kunster.« Da sagde den anden: »Ja, Du har Ret, men hvem vil vove at give Kongen Underretning derom? Dronningen vilde frygtelig straffe Forræderen.« Derpaa tav de begge; jeg var ganske forskrækket over denne Efterretning, som jeg saa uformodet havde faaet, men jeg laa stille og lod, som jeg slet intet havde hørt. Strax efter lod jeg, som om jeg vaagnede af Søvnen, og sendte Slaverne bort. Jeg var saa forbitret, at jeg fast besluttede at dræbe Troldmanden og lade min Gemalinde kaste i det dybeste Fængsel, hvor hun hverken skulde kunne sé Solens Lys eller Stjærnernes Glans mere.

Jeg lod mig ikke mærke med mit Fortsæt, men holdt mig ganske rolig, indtil Aftenen kom. Jeg gik da ind i mit Sovekammer for at lægge mig. Som sædvanligt kom min Gemalinde og bragte mig med smilende Ansigt mit Aftenbæger og bad mig tømme det. Jeg tog Bægeret og satte det til Munden for at skuffe Dronningen. Men hemmelig kastede jeg Drikken ud af Vinduet, gav min Kone Skaalen igjen, lagde mig til Sengs og syntes strax efter at sove trygt. Dronningen lod sig skuffe, betragtede mig haanlig og sagde: »Gid Du maatte ligge der til evig Tid og aldrig vaagne igjen.« Med dette Ønske smuttede hun ud af Værelset og lod mig være alene. Jeg sprang hurtig op, kastede mine Klæder paa mig, greb et Sværd og ilede efter hende, saa hurtig jeg kunde. Jeg havde snart indhentet hende. Hun gik over Paladsets Gaard og ind i Haven. Alle Døre aabnede sig uden Larm for hendes Trolddomsord. Hun gik bestandig hastig fremad uden at sé sig om, og lige saa hurtig sprang jeg efter hende. Endelig kom hun til Havehuset, klappede tre Gange i Hænderne, Døren gik op, og Troldmanden traadte ud. Jeg holdt mig endnu stedse rolig, og vilde først fuldkommen overbevise mig om, at Tjenerne havde talt Sandhed. De Tvende gik netop langs med en tæt Taxushæk. Hurtig skyndte jeg mig om paa den anden Side af Hækken, og gik saa nær ved Siden af dem, at jeg, uden at sés, hørte

ethvert Ord, som de talte. Nu hørte jeg da, hvorlunde Troldmanden først aabenbarede min Gemalinde forskjellige Hemmeligheder i Magien, og endelig søgte at overtale hende til at dræbe mig og sætte ham selv paa Tronen. Dronningen vægrede sig ikke længe og lovede ham at dræbe mig. Nu kunde jeg ikke længer styre min Forbitrelse, i et Spring var jeg ved Siden af de ugudelige, løftede mit Sværd, huggede ind paa Troldmanden og kløvede hans Hoved, saa at han sank om som død. Derpaa vilde jeg gribe min Kone for at slæbe hende bort, og overøste hende med Skjældsord. Men hurtigt mumlede hun nogle Ord, skrev med en Stav nogle Tegn i Luften, og pludselig forsvandt min Stad og mit Folk, og paa det Sted, hvor Byen havde staaet, bølgede Vandet i en Sø, og Beboerne vare forvandlede til Fiske. Muselmændene vare hvide, Perserne røde, de Kristne blaa og Jøderne gule. Næppe var dette sket, saa følte jeg mig selv hensat paa denne Trone og kunde ikke undfly, thi fra Hoften til Taaspidsen var jeg forvandlet til sort Marmor. Desuagtet var jeg endnu rasende og glædede mig over at have dræbt den ondskabsfulde Gamle, som var Skyld i alle mine Lidelser. Uden Hjælp havde han ogsaa været fortabt, men min Kone brugte sine Tryllemidler, og han vendte tilbage fra Gravens Rand til en Tilstand, der hverken kunde kaldes Liv eller Død. Han ligger ubevægelig, rører ikke et Lem og kan ikke tale. Men Blodet vedbliver at slaa i hans Aarer, han aander svagt. Hans hele Liv er en fortryllet Tilstand.

Hver Dag kommer nu Dronningen med en Svøbe, blotter mine Skuldre og pisker mig saa rædsomt og med saadan Grumhed, at Blodet i klare Strømme løber ned ad mit Legeme, og min hele Ryg er kun et Saar. Mit Smerteskrig rører hende ikke, og hun lukker sit Øre for mine Bønner og Klager. Naar hun har pint mig og gottet sig ved mine Smerter, hænger hun til Spot Kongekappen om mig og sætter Kronen paa mit Hoved, og derpaa gaar hun igjen til sin Lærer og fordriver denne Skurk Tiden paa alle Maader. Hun har opbygget en prægtig Bygning i Haven, altsammen ved Hjælp af Trolddom, og der ligger Troldmanden mellem Død og Liv. Men jeg kan kun blive forløst, naar han og min Gemalinde er døde.«

Saaledes sluttede han sin Fortælling, som Sultanen opmærksomt havde hørt paa, og derpaa sagde denne: »Ulykkelige Konge! jeg vil vove mit Liv for at frelse Dig, og jeg har allerede udtænkt et Middel dertil. Hør nu! Saa snart Dronningen kommer for at piske Dig, vil jeg løbe ned i Haven og gjøre det ganske af med Troldmanden. Derpaa lægger jeg mig i hans Seng, og vender mit Ansigt imod Væggen, saa at Dronningen ikke kan kjende mig, naar hun kommer tilbage, og hun maa tro, at jeg er hendes Troldmand. Det øvrige vil komme af sig selv, og jeg skal nok benytte Omstændighederne, naar de vender sig til vor Fordel.« Da glædede Kongen sig og haabede, at alt vilde lykkes og hans Lidelser faa en Ende. Det varede ikke længe, saa hørte de Dronningens Skridt, og Sultanen greb sit Sværd, ilede ud i Haven, og hørte endnu i Frastand den piskede Konges Smerteskrig gjenlyde, saa at det løb ham selv koldt ned ad Ryggen. Han fandt snart Bygningen, hvor Troldmanden tilbragte sine Dage, gik løs paa ham og gjennemborede hans Bryst med Sværdet, saa at han strax døde uden at give en Lyd. Derpaa tog han ham ud af Sengen, slæbte ham ud i Haven og kastede ham i en Grøft, som han fyldte med Jord. Derpaa lagde han sig i Sengen, vendte Hovedet mod Væggen for ikke at blive kjendt og svøbte sig helt ind i Puderne. Saaledes ventede han paa Dronningens Ankomst. Sit Sværd havde han taget med i Sengen. Dronningen lod ikke længe vente paa sig, traadte ind i Værelset, ilede hen til Lejet, og troede naturligvis, at det var hendes Lærer, der havde drejet sig og vendt Hovedet imod Væggen. Hun spurgte med bekymret Mine, hvorledes han befandt sig, og troede ikke at faa noget Svar. Men Sultanen sagde med forstilt Stemme og ganske sagte, at han befandt sig meget slet, og at han ikke vilde komme sig, hvis hun ikke snart løste den Trolddom, der saa grusomt havde forvandlet Kongens Skikkelse. Dronningen var ude af sig selv af Glæde, da hun hørte, at hendes Lærer, som hun ansaa for sin bedste Ven, igjen kunde tale, og svarede ham: »Min trofaste og kjære Mester, den usle Konges Skrig skal ikke forstyrre og forgifte din Rolighed, jeg skynder mig strax hen til ham for at udløse ham.« Og da hun havde sagt dette, ilede hun til sin fortryllede Gemal, be-

rørte ham med den lille Stav, bestænkede ham med Vand og sagde: »Menneske, hvis Du er født med den Skikkelse, hvori Du nu er, saa bliv, hvad Du er, men hvis ikke, saa bliv, hvad Du var!« Da blev Kongen befriet, og det sorte Marmor forvandlede sig igjen til Kjød og Blod, og han følte sig saa vel, som han aldrig havde følt sig i sit Liv. Men Dronningen befalede ham strax at forlade Slottet og aldrig komme tilbage der hen. Kongen adlød, men istedetfor at flygte, skjulte han sig kun i Havens Buske, og ventede paa, hvad hans Ven Sultanen endnu vilde udrette for ham. Dronningen vendte tilbage til Sultanen, da hun havde befriet sin Gemal fra Trolddommen og sagde: »Kjære Mester, dit Ønske er opfyldt, og Kongen er befriet; er Du nu tilfreds?« Men Sultanen vilde endnu opnaa mere og sagde: »Jeg takker Dig, Dronning! for dette ene Bevis paa dit Venskab, jeg føler mig allerede langt bedre. Men jeg forlanger endnu et andet Bevis, og hvis Du ønsker min fuldkomne Helbredelse, saa maa Du løse den Forbandelse, som endnu hviler paa de sorte Øers Kongerige og sætte alt tilbage i sin forrige Tilstand, saa vil jeg kunne springe op og være frisk.« Fuld af Glæde skyndte Dronningen sig strax at stampe i Jorden og mumlede nogle Trolddomsord. Og sé, næppe var disse Ord ude af hendes Mund, før Søen med de firefarvede Fiske var forsvundet, og Byen stod paa sin gamle Plads og bredte sig ud foran Slottet, og Fiskene havde forvandlet sig til Jøder og Kristne, Tyrker og Perser, og de gik til deres Forretninger, som om der ikke var foregaaet det mindste med dem. Sultanen havde holdt Øje med alt, og da han saa', at Trolddommen var forbi, greb han sit Sværd, sprang hurtig ud af Sengen, og førend den forskrækkede Dronning kunde komme til Besindelse, laa hun med kløvet Hoved for hans Fødder og var død. Nu var Sultanen glad, han havde ærlig holdt sit Ord, og løb jublende Kongen imøde, der med udbredte Arme, straalende af Glæde ilede hen til ham, omfavnede og kyssede ham og takkede ham tusinde Gange for den gode Tjeneste, han havde bevist ham. Begge gik derpaa til Slottet. Dette vrimlede igjen af Tjenere og Slaver, Hejdukker og Soldater, hele Hofstaten havde igjen begyndt sine Forretninger, og alt befandt sig i den skjønneste Orden. Nu

sagde Sultanen til Kongen: »Kjæreste Ven, det er nu paa højeste Tid, at jeg vender tilbage til mit Land, thi mit Folk tror, at jeg er syg, og er sagtens meget bekymret for mig. I Morgen kan jeg meget let komme hid og søge Jer for at se, hvorledes Eders Befrielse fra Trolddommen har bekommet Jer.« Men da smilede Kongen og sagde: »Hr. Sultan, hvor langt tror I da, at I er borte fra Eders Land?« og da Sultanen sagde: »ikke mere end i det højeste fem eller sex Mil,« da lo Kongen endnu mere, og underrettede endelig sin Ven om, at han i det mindste vilde bruge et Aar til Hjemrejsen. Tilligemed Trolddommen var ogsaa Vejens Korthed forsvundet, og han havde en lang Rejse at gjøre. Dette bedrøvede dog Sultanen, og han ytrede for Kongen, at han var bekymret over ikke at vide, hvor hans Vesir og hans Hofstat vel var blevet af, hvilke han havde efterladt paa Bredden af den fortryllede Sø. »Hvis I have efterladt dem dèr, saa maa de være udenfor Byen,« sagde Kongen, og sendte en Tjener ud af Byen, og denne fandt ganske rigtig Sultanens Vesir og Hofstat samt Teltene, og bragte Folkene strax med. Disse var lige saa glade ved at se Sultanen igjen, som han ved igjen at have dem om sig, og især var Vesiren glad over, at hans Herre levede og var i god Behold, thi han havde bestandig og med stor Bekymring tænkt paa ham. De sorte Øers Konge lod nu sine Tjenere komme og befalede dem at foranstalte et stort Gjæstebud. Og da dette var tilberedt, indbød han Sultanen tillige med hele hans Hofstat at tage til Takke, og de holdt Gilde og vare lystige og vel til Mode en hel Uge igjennem.

Da denne Tid var forløben, vilde Sultanen ikke længer dvæle der. Da udrustede Kongen hundrede Kameler og belæssede dem alle med Guld, Sølv, Perler og Ædelstene. Derpaa væbnede han en Krigshær paa henved firsindstyve Tusende Mand. Og da dette var sket, begav han sig til Sultanen og sagde: »Hr. Sultan, I har udløst mig af alle mine Lidelser og Gjenvordigheder, og det vil ikke være sømmeligt for mig at lade Eder drage bort uden at have givet Eder Beviser paa min Kjærlighed og Taknemmelighed. Modtag derfor disse hundrede Kameler til Foræring, og vær saa god at tillade, at jeg og min Krigshær ledsager Jer tilbage til Eders Kongerige.«

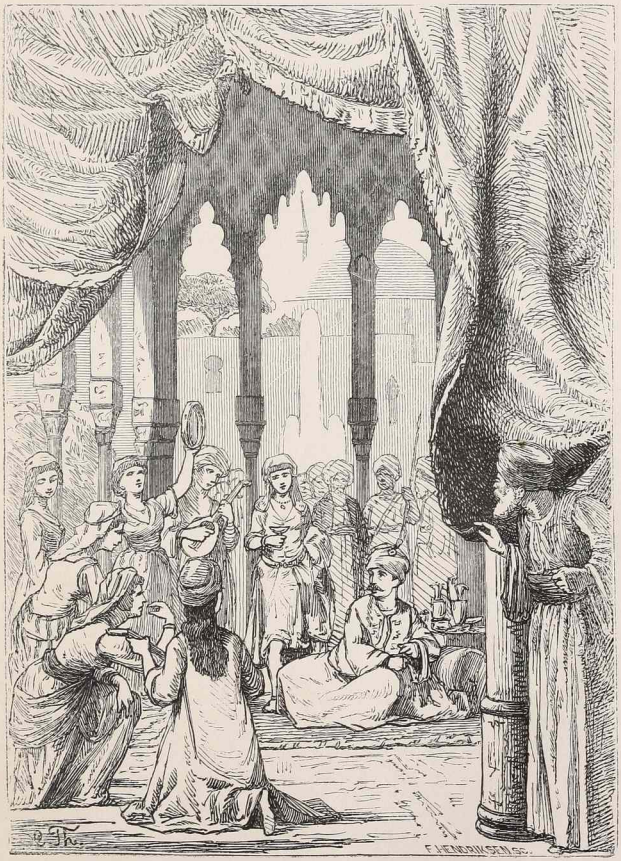
Men Sultanen glædede sig inderlig over Kongens taknemmelige Hjærte og trofaste Kjærlighed, og modtog alt, hvad han havde tilbudt ham. Og inden faa Dage begave sig alle paa Vejen, de rejste mangfoldige Dage og ankom endelig til Sultanens Land. Paa Rigets Grænse tog Kongen tillige med sin Hær Afsked og lovede hellig om fem Aar at besøge Sultanen og blive et helt Aar hos ham. Derpaa skiltes de ad med mange Taarer. Men Kongen holdt Ord og besøgte Sultanen, da de fem Aar vare forløbne, og levede et helt Aar hos ham i Fryd og Glæde.

Da Sultanen ankom til sin Hovedstad, drog hele Folket ham i Møde og jublede højt. Og han gav store Gaver til de fattige, og han regerede som forhen med Visdom og blev elsket af sine Undersaatter. Men den fattige Fisker lod han kalde til sig og skjænkede ham saa meget Guld og Gods, at han havde nok for sin hele Levetid. Og hvis han ikke er død, saa lever han formodenlig den Dag i Dag.

Abu Hassan og Harun al Raschid.

I Bagdad levede en Kjøbmand, som ejede Guld og Gods nok, og havde kun en eneste Søn, som hed Abu Hassan. Han holdt ham meget strængt og indesluttet og gav ham ikke mere end det allernødvendigste. Paa Fornøjelser turde den unge Mand slet ikke tænke, og hvis han vilde have talt noget om sligt til sin Fader, saa vilde han hverken have faaet Penge eller noget som helst, men maaske kun indhøstet Skjældsord og Prygl. Den stakkels Abu Hassan misundte derfor alle Ynglinge af sin Alder, der kunde leve som de havde Lyst til, og fik rigelige Foræringer af deres Fædre.

Imidlertid gik Tiden, Abu Hassan blev med hver Dag mere forstandig og fandt sig til sidst med Ligegyldighed i sin Skæbne. Da døde hans Fader, da Abu Hassan netop havde fyldt sit fem og tyvende Aar, og efterlod ham betydelige Rig-

Abu Hassan og Harun al Raschid.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

domme. Nu skulde man have troet, at han som en løsladt Løve vilde styrtet sig ud i Livet og med fulde Drag nyde hine Fornøjelser, som i hans Faders Levetid havde været forbudne Frugter for ham. Men Abu Hassan var alt for klog og koldblodig hertil, han gik til sin Moder, som han elskede ømt, og sagde til hende: »Kjæreste Moder, jeg vil bede Dig om Raad. Ved min Faders Død er jeg blevet Herre over hans Skatte, og min Fader har været saa flittig og saaledes havt Lykken med sig, at han har efterladt mig mere, end jeg haaber at bruge mit hele Liv igjennem. Nu véd Du nok, hvor ensomt og uden Afvexling jeg maatte tilbringe mine Dage, og Du kan begribe, at jeg har Lyst og Vilje til at indhente det forsømte. Men trods alt dette har jeg slet ikke Lyst til aldeles at ødsle min Arvelod; men jeg har delt det hele i to lige store Dele. Den ene Halvpart vil jeg uden Betænkelighed anvende til mine Fornøjelser; for den anden derimod vil jeg kjøbe mig Huse og Landsteder og Haver; thi saadanne Ting løber ikke bort fra en. Er den ene Halvpart af Pengene fortæret, saa har jeg dog nok endnu tilbage til uden Bekymring at kunne leve for, og saa véd jeg dog i det mindste, hvorledes unge Mennesker ere til Mode, som evig og altid leve i Sus og Dus. Er Du tilfreds med min Plan, kjære Moder?« Hvad skulde den gamle Kone sige, i Grunden kunde hun ikke dadle sin Søn, der havde tilbragt sin Ungdom alt for kummerlig, og da han paa den anden Side dog sikrede sin Fremtid, saa sagde hun: »Kjære Søn, gjør som Du har sagt.« Abu Hassan glædede sig over sin Moders Bifald, thi skjønt hun i Følge Lovene hverken kunde befale eller forbyde ham noget, saa holdt han hende dog højt i Ære og elskede hende ømt, og gjorde alt, hvad han kunde se, hun ønskede, som det nu sømmer sig for alle Børn.

Abu Hassan gik nu hen og tilkjøbte sig for den ene Halvpart af sine Skatte Huse og Landgodser, som indbragte ham gode Renter, og da han var færdig dermed, indfandt han sig paa Forlystelsessteder, hvor Ynglinge af hans Stand altid var at finde. Her gjorde han snart Bekjendtskaber nok, som behagede ham, og fra den Dag af indbød han hver Aften en Del af disse Venner til sin Bolig, og dèr gik det da flot til. Han beværtede dem ikke blot rigelig med de kosteligste Spiser

og Drikkevarer, men han lod ogsaa hver Aften komme Sangere, Dansere og Musikanter, som sang, dansede og spillede, saa længe de kunde røre Arme og Ben, og der blev levet lystigt og jublet og holdt Gilde mangen Gang lige til den lyse Morgen.

Saaledes gik det til hos Abu Hassan hver Dag et helt Aar igjennem, og han levede fuld af Fryd og Glæde, og hans Venner befandt sig vel hos ham. Men da dette Aar var forbi, kom hans Skatmester til ham og sagde: »Kjære Herre! jeg maa bede om Tilskud, thi nu er der ikke flere Penge.« Da blev Abu Hassan meget lang i Ansigtet, han kunde slet ikke begribe, hvorledes dette var gaaet til, og skjændte paa sin Skatmester, fordi han ikke havde holdt bedre til Raade. Men Skatmesteren var en meget ærlig Mand, og gjorde sin Herre begribeligt, at naar han levede, som han nu havde vænnet sig til, vilde selv Sultanens Skatte til sidst ikke slaa til, og gjorde ham en Beregning over, hvad der var brugt. Nu indsaa' Hassan, at hans Tjener havde Ret, og indsaa' tillige, at hans lystige Liv nu maatte være til Ende. Thi han vilde under ingen Omstændigheder bryde sit Løfte. Han udbetalte sine Tjenere deres Løn og gav dem Afsked, og fra den Dag af ventede hans Venner og Bekjendte forgjæves paa Indbydelse til nye Festligheder.

Abu Hassan levede indesluttet og var ærgerlig over, at den Herlighed saa snart havde faaet Ende. Til sidst fik han Lyst til at udtale sig lidt og lette sit Hjærte, og gik til sin Moder og sagde: »Kjære Moder, den ene Halvpart af min Formue er borte, og vi maa nu igjen leve stille og rolig sammen, og Du maa igjen flytte til mig.« Thi den gamle Kone havde ikke kunnet taale den Støj, som Hassan og hans Selskab foraarsagede, og havde opsøgt sig en anden stille Bolig. »Naa, Hassan,« sagde hun, »Du har haft din Vilje, og maa nu finde Dig i din Skæbne som en Mand. Dog behøver Du endnu ikke ganske og aldeles at frasige Dig Selskabelighed. Lad nu dine Venner ogsaa beværte Dig, som Du har beværtet dem.« Dette var hendes Søn ganske klart, og han sprang op og gik ud, for at opsøge sine Venner. Disse havde med stort Mishag bemærket, at Hassan ikke gjentog

sine Indbydelser, at han havde afskediget alle sine Tjenere, og de troede, at han var ganske ødelagt. Og da de vare meget utaknemmelige og hjærteløse Skabninger, saa lode de, som om de slet ikke mere kjendte den stakkels Hassan, da han kom til dem, og naar han vilde tale til en eller anden af dem, vendte de ham Ryggen og undgik enhver Samtale med ham. Der var intet Spor mere at se af den gamle Fortrolighed. Hassan undrede sig derover, og da han saa', at her intet var at gjøre ved, løb han igjen til sin Moder og fortalte hende, hvorledes hans Venner havde modtaget ham. Men Moderen var en meget forstandig og klog Kone, hun havde allerede i Forvejen tænkt sig dette og havde kun af den Grund sendt sin Søn til Vennerne, for at han skulde indse, hvor lidt han tabte ved deres Omgang, hvis Savn just foraarsagede ham størst Bedrøvelse. Hun sagde ham nu aabenhjærtig sin Mening, og viste ham tydelig den slette Opførsel af saadanne Omgangsvenner, som smigrer i Lykken, men i Ulykken endogsaa forhaaner den, som har vist dem Godhed. Hassan vilde i Begyndelsen slet ikke tro, hvad hans Moder forsikrede ham, og sagde efter nogen Betænkning: »Kjære Moder, jeg har slet ingen Ro paa mig, før jeg rigtig faar at vide, om Du har Ret eller ikke. Jeg vil gaa til alle mine Bekjendte, og anstille mig bedrøvet og lade, som om jeg var ganske ødelagt. Derpaa vil jeg anmode dem om en Understøttelse, og vi vil faa at se, om de er saa slettænkende at afslaa mig en saadan.« Og han tog sin Turban og gik til den første. Denne sagde: »Kjære Ven, jeg er selv fattig, og kan ikke give dig noget.« Men Hassan saa', at der laa Penge nok paa Hylden. Han gik til den anden, men denne sagde: »Hvem er Du? jeg kjender Dig ikke. Gaa og pak Dig, ellers vil jeg lade mine Tjenere kaste Dig paa Døren.« Og denne Mand havde været hans Hjærtensven. Og han gik til den tredje, og til den fjerde, men de lod ham slet ikke komme ind og vilde ikke se ham. Da han havde besøgt dem alle, havde der ikke været en eneste af dem, som vilde række ham en Skilling. Nu indsaa' han nok, at hans Moder havde fuldkommen Ret, han forbitredes i sit Hjærte over Verdens og Menneskenes Utaknemmelighed og Slethed, han svor aldrig mere at beværte en Beboer af Bag-

dad eller lade nogen som helst tilflyde Understøttelse. Og da han havde aflagt dette Løfte, blev hans Sind roligt, og han gik til sin Moder, tog hende til sig i sit Hus og levede en Tid lang med hende indesluttet og stille. Men hans Munterhed var forsvundet; Moderen blev ganske ængstelig, da hun saa', at hendes Søn med hver Dag blev mere ordknap og gnaven, og talte til sidst kjærlig til ham om, at han dog igjen skulde se Folk og søge Adspredelse. Men det havde Abu Hassan ingen Lyst til, sprang op og sagde: »Nej, kjære Moder, det vil jeg ikke gjøre, men jeg har udtænkt mig noget andet, og det synes mig ikke saa galt, og skal rigtig more mig og forkorte de lange Aftener. Det Løfte, jeg har aflagt, er, ikke at beværte nogen Indbygger i Bagdad, men hvem vil hindre mig i at indbyde fremmede, og samtale med dem om Aftenen? saa kommer man vistnok tidt i Kast med vidtberejste Folk, og erfarer alle Slags Nyheder og meget belærende. Men jeg gjør mig til Lov, kun en eneste Gang, og saa aldrig mere, at beværte hver enkelt fremmed. Paa denne Maade erhverver jeg mig de indbudnes Taknemmelighed og behøver ikke at frygte noget Venskabsbrud, naar jeg overhovedet ikke indgaar noget Venskab.« Og med et glad Ansigt bad han sin Moder at besørge Indkjøb til Aftensmaden, gik bort, og lovede at komme igjen med en Gjæst.

Han begav sig hen til en Bro, som den største Del af rejsende maatte passere for at komme ind i Byen, og ventede dèr at træffe en Mand, der maaske kunde behage ham. Efter kort Tid havde han gjort sit Valg, traadte hen til en bestøvet og træt Vandrer og indbød ham med megen Høflighed til at hvile sig i hans Hus og tilbringe Aftenen hos ham, men sagde ham tillige ganske aabenhjærtig, at dette kun en eneste Gang kunde ske, da et Løfte hindrede ham i at se en Gjæst to Gange hos sig. Den fremmede var tilfreds med denne Betingelse, fulgte med Hassan, spiste og drak i hans Hjem, og havde sin Fornøjelse af den elskværdige Vært. Denne gik til sidst til Hvile med sin Gjæst, og næste Morgen tog den rejsende Afsked, for aldrig at komme igjen. Saaledes bar Hassan sig ad i lang Tid, og befandt sig vel derved. Ikke en eneste Gang brød han sit Løfte, om saa Gjæsten nok saa meget havde behaget ham. Naar derimod en af dem mødte ham paa Gaden og vilde til-

tale ham og behandle ham venlig og bekjendt, saa gav han enten et grovt Svar eller slet intet, lod sin forhenværende Gjæst staa og gik sin Vej. Det maatte de finde dem i, thi han havde jo sagt dem alle sit Løfte.

En Dag sad han igjen paa Broen, da saa' han langt borte en Mand komme, som fra øverst til nederst var bestøvet, som om han havde gjort en lang Rejse. Hans Holdning og Gang var stolt og ædel, og hans Ansigt smukt og fuldt af Værdighed. Hassan syntes, at dette just var en Mand, saadan som han ønskede for den Aften, og derfor gik han hen til ham, bukkede sig dybt for ham og sagde høflig: »Herre, har I Lyst til at spise til Aften hos mig og i mit Hus udhvile Jer efter Eders Rejses Besværligheder, saa vilde det være mig meget kjært. Dog bør jeg ikke skjule for Jer, at I maa forlade mig i Morgen tidlig og aldrig komme igjen. Ikke heller maa I for Fremtiden betragte mig, som om vi vare bekjendte, thi saaledes fordrer et Løfte, jeg har aflagt, og som jeg paa ingen Maade viger fra«. Den fremmede Kjøbmand lo, men modtog dog Indbydelsen og bad om, at hans Tjener, der gik bag efter ham, maatte følge med. Herimod havde Abu Hassan intet at indvende, og alle tre gik hjem til hans Hus. Men den fremmede var ikke nogen Kjøbmand fra Stambul, som Hassan efter hans Klædning at dømme havde anset ham for, men det var ingen anden end Kalifen Harun al Raschid, de troendes Behersker, og hans Tjener var Storvesiren Giafar. Kalifen havde atter igjen begivet sig forklædt ud i Byen og lovede sig megen Morskab af denne Sammenkomst med Hassan.

Da de kom hjem til hans Bolig, fandt de allerede Bordet dækket, og besat med ikke just mange, men meget veltillavede Retter. Uden at sige et Ord satte de sig alle tre til Bords, tog for sig og spiste med god Appetit. Da de vare mætte, stod Hassan op, gik ud og kom snart igjen tilbage, belæsset med Vinflasker og Glas. Alt dette satte han paa Bordet og sagde: »Mine Herrer, vi Muselmænd maa egenlig ikke drikke Vin, som Profeten siger, men Allah har nu en Gang ladet den voxe og vil ikke vredes, naar vi priser hans Værk. Lad os derfor drikke, det er en udmærket Vext.« Kalifen var ingen Kostforagter og lige saa lidt hans Vesir, de drak altsaa frisk

væk og vare lystige og vel til Mode. Kalifen glædede sig over Hassan, thi han havde tusend snurrige Indfald, og bragte det ofte saa vidt, at hans Gjæster var nær ved at revne af Latter, og Kalifen til sidst maatte raabe: »Hold op! hold op med dine Løjer, min Ven! eller ogsaa vil Du se os faa Krampe af Latter, fortæl os hellere, hvorledes Du er kommet til at gjøre det besynderlige Løfte at beværte fremmede saa godt, og modtage dem saa venlig, og siden ikke at ville vide noget af dem at sige?« Hassan erklærede sig ogsaa gjærne villig hertil og fortalte Kalifen alt rent ud af Posen, hvorledes han havde baaret sig ad med sin Formue, og hvorlunde hans Venner til sidst havde opgivet ham. Da undrede Sultanen sig over Hassans faste Grundsætninger og sagde: »Kjære Herre, jeg har aldrig kjendt nogen, som var stærk nok til at afholde sig fra Ødselhed og Vellevned, naar han en Gang havde hengivet sig dertil, og jeg ser med Beundring, at dette har været Eder muligt, skjønt I dog har Midler til endnu længere at fortsætte det begyndte Levned. Men tilstaa mig dog oprigtig, længes I nu ikke efter et mere larmende Liv? nærer I intet Ønske, hvis Opfyldelse vil gjøre Eder lykkelig?« Hassan svarede, at han følte sig tilfreds og slet intet havde at ønske, naar han blot til sin Død kunde fortsætte sin nuværende Levemaade. Men Kalifen, der fandt stor Behag i Hassan, vilde dog gjærne tilstaa ham en Naade, og vedblev derfor: »Kjære Herre, tænk Jer vel om, før I viser alle Ønsker fra Jer. Jeg er rigtignok en Kjøbmand fra Stambul, men det kunde jo dog nok hændes, at jeg var i Stand til at berede Jer en Glæde, naar jeg blot vidste, hvori den skulde bestaa. Jeg er rig og har mange Venner her.« Da nu Hassan saa', at den fremmede tiltalte ham saa hjærtelig og venlig, smilede han og sagde endelig: »Hvis I ikke ville le mig ud, saa vilde jeg nok sige Jer et Ønske; dog intet Menneske, hverken I eller nogen anden kan opfylde det, end ene og alene Kalifen, vor naadigste Herre. Thi ser I, mit hele Ønske bestaar i, at jeg blot en eneste Dag igjennem kunde være de troendes Behersker, og paa den Dag i Kalifens Sted befale og regere, som det behagede mig.« Den foregivne Kjøbmand fra Stambul, der ikke var nogen anden end Kalifen selv, var her ikke i Stand til at holde sig længere, men brød ud i en vældig Latter, ved-

blev at le og kunde slet ikke komme til Aande. Endelig fattede han sig igjen, og spurgte endnu med Taarer i Øjnene, hvad Hassan da vilde gjøre, hvis nu hans Ønske blev opfyldt? Hassan svarede med Latter: »Ja, min kjære Ven! det vil jeg nok i Fortrolighed fortælle Jer. I ved jo nok, at den store By Bagdad er inddelt i flere Kvarterer, og at hvert Kvarter har sin Moské og sin Iman, som prædiker i Moskéen, og som skal staa for alle andre Folk som et Exempel paa Gudsfrygt og Retfærdighed. Men i mit Kvarter bor en Iman, som netop er det modsatte af alt, hvad han egentlig skulde være. Han har slaaet sig sammen med fire andre gamle graahaarede Karle, og disse fem foretager sig næsten ikke andet end opholde sig over deres Naboer, bagtale dem og nedsætte dem og lader intet Menneske være i Fred, men sværter dem alle. De forstaar at udføre alle slette Streger bedre, end Imanen forstaar at udlægge Koranen. Enhver skal leve efter deres Luner, og de have ogsaa villet mig til Livs. Men det prøver de rigtignok ikke paa anden Gang, thi jeg har strax til Gavns sagt dem Sandheden. Men hvis jeg nu var Kalif, saa vilde jeg ikke undlade strax at tildele Imanen fire Hundrede Stokkeprygl under Fodsaalen, og hans Kammerater hver to Hundrede. Derpaa vilde jeg lade dem sætte baglænds paa et Æsel med Halen i Haanden og føre gjennem Byen, og en Udraaber skulde gaa ved Siden af og raabe: »Dette er Straffen for alle dem, der bagtale deres Naboer og berede dem Fortræd«, thi hermed skete de gamle Skumlere kun deres Ret, og de vilde siden nok lade andre Folk være i Ro og Fred.«

Kalifen fandt ikke ringe Behag i Hassans Ønske, da det var ham selv om at gjøre, at hans Tjenere behørigt opfyldte deres Pligt, og han besluttede i Stilhed at forskaffe sig en Morskab og lade Hassan faa sin Vilje. Da derfor Gjæstebudet var forbi, tog han et Pulver, kastede det ubemærket i Hassans Bæger, fyldte dette endnu en Gang med Vin og sagde: »Kjære Gjæsteven! Eders Ønske er ikke saa galt endda, og skjønt jeg ikke kan opfylde det, saa vil vi dog klinke derpaa. Hvem véd, hvad der kan ske, Tilfældet spiller ofte forunderlig.« Med disse Ord greb han sit Bæger, klinkede med Hassan, og denne tømte sit Glas lige til Bunden. Pulveret gjorde

øjeblikkelig sin Virkning, og Hassan havde næppe Tid til endnu igjen at sætte Glasset paa Bordet, før hans Hoved sank ned paa Brystet, hans Knæ bøjede sig under ham, og han faldt i dyb Slummer til Jorden. Da den gode Hassan saa hurtig faldt om, lo Sultanen igjen, thi han var meget fornøjet, og befalede sin Vesir Giafar hurtigt at gaa ud og hente Slaver, for at de kunde faa den sovende bragt til Paladset. Giafar adlød, og kom snart tilbage med to dygtige Slaver. Disse læssede Hassan paa deres Skuldre, han vedblev at sove, og alle begav sig til Paladset. Her befalede Kalifen sine Tjenere at klæde Hassan af og lægge ham i Kalifens egen Seng. Derpaa forsamlede han den hele Hofstat og befalede dem næste Morgen ganske at behandle Hassan saaledes, som om han var Kalif eller de troendes Behersker, paa det nøjagtigste at adlyde alle hans Befalinger, og vise ham den samme Ærbødighed, som de var vante til at vise ham selv, den egentlige Kalif. Hoffolkene mærkede nok, at Kalifen havde en Spas for; Tjenerne bukkede derfor til Tegn paa Lydighed, og gik atter bort. Kalifen selv gik ogsaa til Hvile, og glædede sig kongeligt til de Løjer, som han næste Dag skulde have paa Hassans Bekostning. Snart var alt roligt i Paladset, og alle sov undtagen Vagterne uden for Døren; de gik som sædvanligt op og ned og holdt Vagt hos deres Herre.

Kalifen havde givet Befaling til næste Morgen ganske tidlig at vække ham, thi han vilde være Vidne til Hassans Forundring. Man adlød ham punktlig, han stod op, og begav sig ind i et Værelse ved Siden af det, hvor Hassan sov, betragtede ham gjennem et Gittervindue, og kunde derfra se alt, uden selv at blive set. Han stod netop paa Stedet, da traadte alle Hoffets Tjenere og Slaver, Vesirerne og Paladsembedsmændene ind i Hassans Sovekammer, stillede sig med ærbødig Tavshed hver paa sin vante Plads, og overtænkte endnu en Gang den Rolle, som de den Dag skulde spille. Thi Kalifen var ikke at spøge med, han iagttog alt, og var der forekommet et Fejlgreb, vilde det sikkert blive haardt straffet. Imidlertid var det blevet Dag, og det var paa Tiden at holde den første Bøn før Solen stod op paa Himlen. Nu tog Giafar, Storvesiren, en Svamp, der var dyppet i Eddike, gik hen til Hassan, og

holdt Svampen under hans Næse. Hassan nyste, vendte Hovedet, slog Øjnene op og vaagnede. Da saa' han sig liggende i en pragtfuld broderet Seng og i et Værelse, som glimrede af rig Forgyldning og var overmaade dejligt. Og omkring hans Seng stod i stor Halvkreds en Mængde prægtigklædte Mænd, af hvilke han ikke kjendte en eneste, end ikke Vesiren Giafar, eftersom han kun havde set ham i en Forklædning. Han spærrede Øjnene op, rejste sig i Sengen og stirrede næsten bevidstløs og fuld af Forundring omkring i Værelset. Paa hans Ansigt malede sig et saa komisk Udtryk af Forbavselse og Overraskelse, at Kalifen i sit Baghold nær havde lét sig fordærvet. Men Hassan tænkte, at han endnu laa i Drømme, lukkede Øjnene og vilde allerede atter lægge sig ned for igjen at sove. Da traadte Mesrur, Slavernes Overhoved, hen til Sengen, bukkede sig dybt for ham, og sagde fuld af Ærbødighed: »Naadigste Herre og alle troendes Behersker; det er nu paa Tide, at Eders Majestæt staar op for at holde Bøn, thi snart vil Solen staa op.« Da Hassan saa uformodet hørte sig tiltalt paa denne Maade, aabnede han igjen Øjnene og saa' sig med forøget Forbavselse omkring. »Er jeg da virkelig bleven Kalif,« sagde han til sig selv, »eller er alt dette kun en Drøm og Taage? ved min Seng ligger Kalifens Kjortel og Kalifens Fez, og mange Folk staa omkring mig og betragte mig saa ydmygt og fuld af Ærefrygt. Men det er jo dog ikke muligt, jeg er jo Abu Hassan, og det maa være en levende Drøm, som driller mig, en Virkning af min Samtale i Gaar Aftes med Kjøbmanden fra Stambul.« Og han vilde igjen lægge sig ned. Da traadte Giafar, Storvesiren, hen til hans Seng og sagde: »De troendes Behersker! Solen er allerede staaet op og Bedetimen er forsømt. I plejede ellers aldrig at staa for silde op. Behager I nu ikke at besøge Statsraadet, thi alle dets Medlemmer ere forsamlede, Eders Feltherrer venter paa at se Jer, og mange Afsendinge fra Rigets Provinser have indfundet sig for at nedlægge deres Andragender for Eders Majestæts Fødder.« Da sagde Hassan: »For Himlens Skyld, hvor er jeg, og hvem er jeg? svar mig dog, I gode Mænd!« Og alle Slaver og Tjenere svarede: »I befinder Jer i Eders Palads, og I er vor naadigste Kalif.« Nu mær-

kede Hassan endelig nok, at han var vaagen og ikke drømte mer, men han var endnu stedse mistroisk, vinkede en Slave hid og spurgte ham: »Sig Du mig, hvem jeg er?« »Alle troendes Behersker,« gjentog Slaven fuld af Ærbødighed og uden at forandre en Mine og traadte derpaa tilbage paa sin Plads. Og Hassan vinkede af Mesrur og spurgte ham ærgerlig: »Hvem tror Du at tale til? mener Du, at jeg er saadan en Nar at bilde mig ind at være Kalifen? Du maa anse mig for meget dum, hvis Du haaber at kunne indbilde mig saadant noget.« Men Mesrur bøjede sit Hoved lige til Jorden og sagde: »Herre! I har i denne Nat vistnok havt slemme Drømme, som endnu forvirre Eders Tanker? Hvem skulde I ellers være, hvis I ikke var Kalif og Hersker over os alle? Mesrur, Eders ydmyge Slave, har nu tjent Jer saa mange Aar, og skulde han ikke kjende Jer? her staar Eders hele Hofstat, kan den være slagen med Blindhed? Herre, hvis I er unaadig stemt, saa lad det ikke gaa ud over os, men lad atter Naadens Sol staa op, som er Livets eneste Lykke for os alle.« Nu troede Hassan endelig, at han var Kalifen, thi hvorledes skulde han endnu længere kunne nære Tvivl derom, og han udraabte: »Godt da, har det behaget den almægtige at gjøre os til Hersker og Herre, saa ville vi ikke modsætte os hans Raadslutning. Kom hid, I Slaver,« tilføjede han med befalende Stemme, »kom og klæd mig paa.« Og Slaverne kom, hjalp ham ud af Sengen, toge Kalifens Klæder og iførte ham dem. Da han var staaet op, opløftede alle tilstedeværende deres Stemme og raabte under dybe Buk: »Himlen skjænke Eders Majestæt en lykkelig Dag.« Derpaa stillede de sig i to Rækker lige til den Dør, som førte til Salen, hvor det store Raad holdtes, og Mesrur gik foran, befalede Dørvogterne at aabne Døren, og alle fulgte efter Mesrur og den falske Kalif ind i Salen. Mesrur gik foran lige til Tronen, og Hassan fulgte efter med faste Skridt og med værdig Mine, thi han havde i Sinde at opføre sig med Anstand, eftersom han nu en Gang, Himlen maatte vide hvorledes, fra sin lave Stand var bleven ophøjet til Kalif. Da han kom til Tronen, besteg han den med alvorligt Ansigt og viste Mesrur tilbage, som vilde hjælpe ham. Han satte sig paa Tronen, greb Scepteret, som laa foran ham, og

kastede et meget skarpt og alvorligt Blik omkring i Salen. Da saa' han for sig Rigets Raadsherrer og Vesirer og vise Mænd, og bag dem stod den prægtigklædte Livvagt, rustet fra Top til Taa med Vaaben og Værge. Alle vare ganske stille og vovede næppe at aande.

Imidlertid havde den rette Kalif begivet sig fra det Rum, hvor han havde været Vidne til Hassans første Forvirring, da han vaagnede og havde let meget af ham, ind i et andet Værelse, hvorfra han kunde overse Salen, uden selv at blive set. Her stod han ganske forbavset over den Værdighed, med hvilken Hassan indtog hans Plads, og over den kongelige Anstand, med hvilken han udførte sit Hverv som Hersker.

Da Hassan nøje havde overset alt, spurgte han Giafar, Storvesiren, der stod ham nærmest tæt ved Tronen, om han havde noget at forebringe ham. Storvesiren svarede: »De troendes Behersker! uden for Døren staar Byen Bagdads Emirer og ønske at gjøre Eders Majestæt deres Opvartning. Tør de træde ind?« Hassan vinkede bekræftende, og Giafar raabte: »Dørvogtere, gjør Eders Pligt!« Da slog Dørvogterne hurtig Døren op, og ind traadte Emirer i glimrende Klæder. skred ærbødigt hen til Tronen, bøjede sig alle for Kalifen og berørte Jorden med deres Pander og raabte hver for sig: »Velsignet være denne Dag og gid den maa bringe de troendes Behersker Lykke!« Derpaa ordnede de sig igjen og stillede sig paa venstre Side i Salen. Hassan saa' paa alt dette, og var nu ikke det mindste mere i Tvivl om sin Værdighed, men havde i Sinde at udfylde sin Plads til Gavns og gjøre sine Sager godt.

Alt var nu igjen dødstille, da begyndte Storvesiren at aflægge den formentlige Kalif Beretning og foredrog ham en Mængde af de mest forskjelligartede Ting, som Hassan skulde fatte Beslutning om. Rigtignok var det ikke Sager af stor Vigtighed, dog afgjorde Hassan dem alle meget klogt og retfærdig og fulgte ganske rolig sin sunde Forstands Indskydelser. Han opførte sig derhos saa vel, at den sande Kalif i sit Baghold maatte tilstaa sig selv, at han til syvende og sidst ikke kunde have gjort det bedre. Derpaa kastede forskjellige Gesandter fra fjærne Provinser sig paa Knæ for Hassans Trone og

aflagde Beretning om dette og hint, og forlangte Afgjørelse, og Hassan gav dem alle god Besked. Endelig vare alle Forretninger afgjorte, og Giafar vilde hæve Forsamlingen og lade Raadets Medlemmer gaa, da sagde Hassan til ham: »Før Politimesteren til mig!« Giafar adlød, og Politimesteren kom hurtigt frem og ventede paa Kalifens Befalinger. Men Hassan befalede ham: »Du gaar øjeblikkelig til det og det Kvarter i Staden, til den og den Gade. Dèr ligger Moskéen. Uden Omstændigheder gaar Du der ind med dine Folk, og Du vil dèr finde Imanen samt fire gamle Mænd, som have lange snehvide Skjæg. Disse Mænd bemægtiger Du Dig, fører dem ud paa Gaden og lader give Imanen fire Hundrede Stokkeprygl paa Fodsaalerne, og hver af de fire gamle to Hundrede, og Du bryder Dig aldeles ikke om nogen Skrigen eller Klagen. Derpaa tager Du fem Æsler, og paa hver af dem sætter Du én af de afstraffede, men med Ansigtet vendt mod Halen, og giver de gamle Knægte Halen i Haanden, i Steden for Tøjle Derpaa fører Du dem i dette Optog gjennem alle Stadens Kvarterer, og lader en Udraaber gaa ved Siden af og udraabe: Dette er Straffen for alle dem, der bagvasker deres Naboer og bereder dem Forargelse. Naar dette er sket, saa kan Du lade dem løbe, men først lægge dem paa Sinde, at ingen af dem maa understaa sig til igjen at betræde det Kvarter af Byen, hvor de hidtil har boet. Gaa nu, gjør efter min Befaling og aflæg mig Beretning.«

Politimesteren lagde til Tegn paa Lydighed sin Haand paa Brystet, bøjede sig lige til Jorden, og gik bort for at udføre Befalingen. Men den sande Kalif lo meget over Hassans Befaling og hans Aandskraft, og glædede sig over, at han ikke havde glemt at udføre alt det, som egentlig havde bevæget ham til det Ønske, blot én Dag at være Kalif. Lige til Politimesterens Tilbagekomst underholdt Hassan sig med Storvesiren og nogle af Raadets Medlemmer, og alle forbavsedes over det Vid og den Klogskab, som han i de forskjellige Samtaler lagde for Dagen. Endelig traadte Politimesteren igjen ind og sagde: »Herre, dine Befalinger er udførte og Forbryderne straffede. Til Bevis for mit Ord overleverer jeg Eders Majestæt dette Dokument, undertegnet af de mest ansete Folk i Kvarteret.«

Hassan tog Papiret, læste det igjennem og fandt Navnene paa flere af sine gamle Naboer, som ogsaa havde underskrevet. Da saa' han, at Politimesteren havde efterkommet hans Befaling og lod ham give en Foræring. Politimesteren kastede sig til Jorden, takkede og traadte ærbødig tilbage.

Hassan vendte sig igjen til Giafar og sagde: »Tag tusend Guldstykker af mit Skatkammer, fly dem til en Slave, og lad ham bringe dem til Moderen til den Abu Hassan, der sædvanlig kaldes den liderlige, og lad ham derhos ikke sige videre, end at det var en Foræring fra Kalifen.« Giafar skyndte sig ud, gjorde, hvad han havde befalet og kom snart tilbage med en Kvittering fra Hassans Moder. Hun havde ikke undret sig lidet over Foræringen og kunde slet ikke begribe, hvordan hun havde kunnet vække Kalifens Opmærksomhed.

Nu traadte Mesrur hen til Kalifen og spurgte, om Forsamlingen nu kunde sluttes. Hassan sagde ja, thi han vidste for Øjeblikket ikke mere, hvad han skulde tage sig for, og vilde igjen lade Tilfældet raade.

Vesiren Giafar gav Tegn, og hele Hofstaten, Livvagten, Byens Emirer, gik alle i bedste Orden forbi Kalifen og ud af Salen. Ingen blev tilbage hos Hassan uden Giafar og Mesrur. Den falske Kalif steg nu ogsaa ned fra Tronen, og gik med begge sine Embedsmænd tilbage til Sovekammeret. Her overrakte Giafar ham et Par guldbroderede Tøfler, som Kalifen efter Skik og Brug tog paa, naar han begav sig til Spisesalen, hvor Hassan nu skulde føres hen. Men Hassan vidste ikke, hvad han skulde gjøre med Tøflerne, derfor puttede han dem med største Sindsro ind i sin Kaftans vide Ærmer. Men nu kunde de to Hofbetjente næppe længer styre deres Latter, og havde nær forraadt alt. Dog overvandt de sig endnu, og Giafar gik ud og fortalte Harun al Raschid, hvorlunde hans Repræsentant havde hjulpet sig ud af Forlegenheden. Harun morede sig ikke lidt derover. Mesrur førte imidlertid den falske Kalif til Spisesalen, og bad ham ydmygeligst at tage Tøflerne paa, hvilket Hassan ogsaa uden videre gjorde, og trak Tøflerne ud af sine Ærmer. Saa snart de traadte ind i Spisesalen, istemtes et Kor af fem Hundrede Sangere og

Sangerinder, og de sang saa henrivende, at Hassan blev ude af sig selv af Glæde.

»Naa«, tænkte han, »jeg drømmer da ikke mere, det er sikkert, og er det alligevel en Drøm, som forlyster mig med alle disse Ting, saa er det den dejligste Drøm i Verden.«

Salen var herlig, stor og glimrende. Hassan havde aldrig set noget smukkere. Fra alle Sider straalede Guld og brogede Farver ham i Møde. Syv gyldne Lysekroner hængte under Loftet, der var overmaade skjønt malet. Der vár dækket et rundt Bord, der sukkede under Byrden af gyldne Fade og Terriner, fyldte med duftende Retter, der vakte Hassans Appetit. Ved hvert Skridt blev han staaende, saa' sig om og beundrede den Pragt, der omgav ham. Han nærmede sig langsomt til Bordet, og havde næppe endnu sat sig ned for at spise, før der allerede fra usynlige Musikantere gjenlød den mest henrivende Musik og opfyldte hans Hjærte med Henrykkelse. Syv dejlige unge Piger traadte ind, opvartede ham og tilviftede ham Køling med deres Vifter. Han betragtede dem alle opmærksomt og sagde endelig, at de skulde holde op med at vifte og hellere sætte sig med til Bords og spise med ham. Pigerne adlød, satte sig til Bords, men vovede af Ærbødighed ikke at tage for sig og spise. Da lagde Hassan selv for, nødede dem venligt og spurgte om deres Navne. Den ene hed Rosenblomst, den anden Koralmund, den tredje Maaneblik, den fjerde Solglans, den femte Øjentrøst, den sjette Hjærtenslyst og den syvende endelig Sukkerrose. Han var meget forekommende og venlig mod dem alle, og den ægte Sultan angrede ikke, at have gjort Hassan til sin Repræsentant. Da Damerne saa', at den falske Kalif ikke havde Lyst til at spise mere, sagde Rosenblomst: »Herren ønsker Vaskevand.« Strax traadte Tjenere ind med et gyldent Bækken, en Flaske af Guld og et Haandklæde af det fineste Tøj. To Damer toge disse Kar af Tjenerens Haand, knælede ned for Hassan, og holdt Bækkenet for ham, medens han vaskede sig. Han toede sine Hænder og tørrede dem i Haandklædet. Saa snart dette var sket, aabnede en Dør sig, og Pigerne forsvandt, og Mesrur bad Hassan at træde ind i en anden Sal. Det behagede Kalifen at opfylde denne Bøn, og en Sal, endnu pragtfuldere

end den første, aabnede sit store Rum for ham. Næppe var han traadt ind, før han atter blev modtaget af Musikkor, der næsten spillede smukkere end de forrige. Under Salens Loft hængte tolv Lysekroner, som alle var af det fineste Guld. Midt i Salen stod et Bord med syv gyldne Skaale, fyldte med de yndigste Frugter; der laa Ferskener og Ananas, Oranger og Kirsebær. De andre indeholdt fin Konfekt og søde Kager. Syv unge Piger, rigt smykkede med Brillanter, modtog ham ogsaa her, førte ham til Bordet, og vilde køle ham med deres Vifter. Men han sagde, at det var slet ikke saa varmt, og nødede dem ligeledes til at sætte sig til Bords og spise med ham.

Timerne svandt som Øjeblikke for ham, og det var blevet Aften, han vidste selv ikke hvordan. Da forsvandt Damerne, og Hassan blev ført ind i den tredje Sal. Denne var prægtig oplyst, et Hav af Lys straalede ham i Møde, og et Kor af Sangerinder sang de mest henrivende Sange ved hans Indtrædelse. Hassan svømmede i et Hav af Lyksalighed. I denne Sal stod intet Bord dækket, men ved Væggen stod et Bord, som var bedækket med Sølvflasker, der indeholdt den kosteligste Vin. Og ved Siden af dette stod et andet Bord, som var rundt ligesom Spisebordene. Hassan gik hen til dette og satte sig ned. En Dør aabnede sig, og ind svævede igjen syv Pigebørn, dansede først noget til Musiken, nærmede sig derpaa til Hassan og rakte ham knælende gyldne Bægere, fyldte med Vin fra Schiras. Og han tog de syv Bægere og drak dem alle ud til Ære for de Damer, der opvartede ham. Derpaa stod Pigebørnene igjen op og den ene efter den anden sang ham Viser, der behagede ham overmaade meget. Saaledes forløb Aftenen som et Øjeblik; den ægte Kalif tænkte endelig, at det nu sagtens var paa Tide at gjøre en Ende paa disse Løjer, og gav hemmelig én af Pigerne et Vink. Forklædt havde han nemlig blandet sig mellem sine Tjenere og set paa alt, hvad hans Repræsentant gjorde, og hvorledes han havde opført sig, og havde stedse været meget tilfreds med hans Opførsel. Pigen havde forstaaet Vinket rigtig, hun gik hen til det Bord, hvor Vinflaskerne stod, skjænkede et Bæger Vin, og kastede noget af det Pulver deri, som allerede én Gang havde dysset Hassan

i Søvn. Derpaa skyndte hun sig hen til den uægte Kalif, bød ham knælende Bægeret og bad ham, at tømme det paa hans Undersaatters Velgaaende. Denne Bøn kunde Hassan ikke modstaa, og tømte Bægeret til den sidste Draabe. Han vilde derpaa række Pigen Bægeret, men Pulveret gjorde allerede sin Virkning. Bægeret slap ud af hans magtløse Haand, hans Hoved sank ned paa Brystet, og han sov strax saa fast, at hundrede Kanoners Torden ikke vilde have vækket ham igjen.

Nu traadte den ægte Kalif frem, befalede alle ved et Vink at forføje sig bort, og lod kun Giafar og Mesrur blive tilbage. Med dem lo han nu hjærtelig over denne Spøg, som havde skaffet ham langt større Fornøjelse, end han i Førstningen havde drømt om, og ytrede, at nu gad han ikke set noget heller, end Hassan, naar han næste Morgen igjen vaagnede. Han forestillede sig saa levende dennes Forundring, at han til sidst besluttede, hvad der saa maatte komme ud deraf, selv at være til Stede. Nu maatte Giafar gaa ud og hente Slaver, der bragte Hassans Klæder, som man om Morgenen havde taget af ham for at iføre ham Kalifens, saa at denne ene Dags Kalif i faa Øjeblikke igjen var forvandlet til den forrige Abu Hassan. Slaverne tog ham paa deres brede Skuldre og vandrede ud af Paladset til Hassans Bolig. Kalifen og Giafar fulgte med dem, men denne Gang i deres fulde Pragt, og da de kom ind i den Stue, hvor de Aftenen i Forvejen var blevne beværtede af Hassan, maatte Slaverne lægge ham ordentlig i Sengen, bedække ham med Puderne, hvorpaa de igjen gik hjem. Men Kalifen gik hen til det Værelse, hvor Hassans Moder boede, bankede paa og traadte ind til hende. Den gode Kone blev overmaade forskrækket, da hun saa' de troendes Behersker i sit lille Kammer, kastede sig for hans Fødder og raabte skjælvende: »Herre, hvad er Eders Befaling?«

Men Kalifen fik hende snart beroliget, og fortalte hende i al Korthed, hvad der var foregaaet Aftenen i Forvejen og paa denne Dag, at Abu Hassan nemlig havde ønsket en hel Dag igjennem at være Kalif, og at han selv, da det stod i hans Magt, havde opfyldt ham denne Bøn. »Jeg har,« tilføjede han, »nu i Dag fra den tidlige Morgen af haft saa megen Morskab af den snurrige Krabat, at jeg er blevet saa

meget mere begjærlig efter at være til Stede, naar han vaagner, og se paa, hvorledes han bærer sig ad, naar han fra Herskerens Glans ser sig sat tilbage i sin sædvanlige Tilstand. I maa derfor tillade mig og min Storvesir at tilbringe Natten her, gode Kone! og I maa paa ingen Maade fordærve os disse Løjer.«

Hassans Moder følte sig i høj Grad beæret ved Kalifens Forlangende og indrømmede ham strax sin egen Stue, i hvis Dør der var et lille Vindue, fra hvilket man meget magelig, uden at blive set, kunde overskue hele Hassans Kammer. Imidlertid lagde Kalifen og Giafar sig til Hvile, og først ved Solens Opgang blev de vækkede igjen af den gamle Kone. Nu gav Kalifen hende Anvisning paa, hvordan hun skulde befri sin Søn for Pulverets Virkning, og hun gik hen og vædede en Svamp med Eddike, og holdt den under Hassans Næse. Han nyste ligesom den forrige Gang, slog Øjnene op, og satte sig oprejst i Sengen. Hans Moder var hurtig gaaet bort igjen, og Harun al Raschid stod ved det lille Vindue i Døren, og kigede med spændt Opmærksomhed ind i Hassans Værelse. Denne saa' sig med Forundring om og kaldte endnu halv søvndrukken paa Giafar og Mesrur, paa Rosenblomst og Koralmund. Men naturligvis hørte intet Menneske paa hans Raab. Da blev han fuldkommen vaagen, følte paa sin Puls og sin Pande, rystede paa Hovedet, og bar sig aldeles ad som en, der vil betænke sig paa noget, men slet ikke kan komme til rette med sine Tanker.

»Hille min Sandten,« mumlede han endelig, »hvad er nu egentlig alt dette? Hvor er mine Slaver, mine Embedsmænd, min Hofstat, min Storvesir? Har de da alle ganske glemt, at det er Morgen?« og derpaa tav han igjen forundret, og betragtede sin Stue og sin Seng, og fandt lutter gamle velbekjendte Gjenstande og sagde: »Som det forekommer mig, er jeg her i Abu Hassans Stue; men hvordan kommer jeg her hid, er jeg da ikke Kalif og alle troendes Behersker? jeg drømmer nok endnu!« og for at overbevise sig, om han var vaagen eller drømte, puttede han Fingeren i Munden og bed den saa heftig, at han skreg højt af Smerte, og Blodet løb ham ned ad Fingeren. »Naa,« sagde han derpaa, »jeg kan ikke drømme, det

er sikkert, thi min Finger gjør da ondt nok. Jeg maa nok kalde paa mine Tjenere.« Og han blev ved at raabe, saa højt han kunde: »Hej Mesrur, holla Giafar, hvor bliver I af, vil I strax komme til Eders Herre og Mester.«

Alt dette saa' Kalifen og kunde til sidst ikke holde det ud mere, men kastede sig paa en Divan og var nær ved at revne af Latter. Til Lykke for hans Morskab hørte Hassan ham ikke, og hans Kalden og Skrigen bevægede endelig hans Moder til at gaa ind i Kammeret og spørge ham, hvorfor han dog gjorde et saa forfærdeligt Spektakel? Men Hassan saa' paa hende med et overmaade stolt Blik og spurgte hende, hvem hun dog egentlig behagede at anse ham for?

»Ih, Du er jo min kjære Søn Hassan, og Du vil gjøre vel i, hvis Du holder Dig lidt stille, før dit Skrig forsamler alle Naboerne om Huset.«

Da skreg Hassan fuld af Raseri: »Gamle Hex, jeg skulde være din Søn? Du er ikke ved din Forstand, forstaar Du mig, véd Du ikke, at jeg er de troendes Behersker? Vær saa god og kast Dig paa Knæ og bed om Forladelse!«

Moderen havde Medlidenhed med hans Vanvid og sagde: »Vær dog nu bare stille, jeg véd jo, at Du i Gaar har sendt mig tusend Guldstykker og ladet Imanen og de fire Oldinge afstraffe,« — og hun vilde tale videre, men hvad hun havde sagt, bestyrkede hendes Søn saaledes i hans Mening, at han heftig afbrød hende og skreg: »Og alt dette véd Du, og tvivler dog endnu om min Magt? Ti stille, ulykkelige! eller Du mister Hovedet ved din Snak!«

Imidlertid var Kalifen igjen traadt hen til det lille Vindue og hørte, at Hassans Moder sagde: »Kjære Søn, jeg beder Dig, styr din Heftighed. Se dog blot paa mig, kjender Du mig da ikke, se dog paa Stuen og Sengen og Møblerne og de øvrige Sager, er det ikke alt dit eget? Vær dog nu fornuftig.«

Hassan betænkte sig nogle Minuter, lagde Hovedet i Haanden, syntes at samle sine Tanker og hviskede: »Ved Allah, det forekommer mig næsten, som om Du kunde have Ret, og jeg har været en Nar.« Derpaa tav han igjen og var en Tid lang

ganske stille. Men formodentlig gik alt det, som han i Gaar havde oplevet, igjen gjennem hans Hoved, hans Tanker forvirredes paa ny, han blev ganske rasende og raabte: »Du lyver, Du lyver, gamle Hex! jeg er dog Kalif, og den, som siger mig imod, skal dø.«

Og da hans Moder igjen vilde begynde at tale, sprang han som rasende ud af Sengen, greb en Stok og vilde uden videre trænge ind paa den gamle Kone for at tugte hende. Men dette gik dog Kalifen for vidt; leende aabnede han Døren og traadte ind i Hassans Stue i sin prægtige Paaklædning med Sultanskappen kastet om Skuldrene og ledsaget af Giafar. Nu gjorde Hassan store Øjne, da han saa' Kalifen, og hans Besindelse kom strax tilbage, og en Anelse om Sandheden fløj gjennem hans Hoved, thi i Kalifen gjenkjendte han øjeblikkelig den formentlige Kjøbmand fra Stambul, som han for to Aftener siden havde beværtet. Dog mælede han i Førstningen ikke et Ord, men kastede sig kun for Kalifens Fødder. Efter en lille Stund sagde han endelig ydmygt: »De troendes almægtige Behersker! jeg tror, jeg har handlet og talt taabelig, og hvis jeg har fornærmet Jer, saa vær saa naadig at tilgive mig og tage min Uvidenhed som Undskyldning.«

Men Kalifen rakte ham med meget venlig Mine sin Haand, befalede ham at staa op og sagde: »Vær rolig, min gode Hassan, Du har forskaffet mig megen Fornøjelse, og jeg skylder Dig snarere Oprejsning, end at jeg skulde have Aarsag til at straffe Dig.«

Han fortalte nu den narrede Hassan hele Sammenhængen med disse Begivenheder med saa meget Vid og Lune, at Hassan selv maatte le hjærtelig deraf, og han glædede sig over ved sin Opførsel at have erhvervet sig Kalifens Tilfredshed. Da Sultanen havde endt sin Fortælling, bad han Hassan at flytte ind i hans Palads og tage sin Moder med; han vilde indrømme ham en hel Række Værelser, og Hassan skulde ikke have andet at bestille, end undertiden at holde ham med Selskab og oplive ham ved sit muntre Lune. Dette modtog Hassan med Taknemmelighed, og angrede det aldrig. Thi Sultanen holdt Ord og var ham bestandig en naadig og venlig Herre, elskede ham

og gjorde ham rig og lykkelig og æret for alt Folket. Og paa den Maade behagede disse Løjer enhver og fik en god og lykkelig Ende.

Prinsen fra Sind og hans Æventyr.

For mange Aarhundreder siden levede der i Arabien en Konge, som herskede over det Land Sind, og han havde en Søn, som hed Mahmud. Dette var en meget kaad, forvoven Prins, som i Grunden gjorde flere dumme Streger, end han egentlig kunde forsvare. Han drillede alle Folk, hvor han kunde komme afsted dermed, og havde alt for megen Lyst til at spille enhver et Puds, men alt dette uden Ondskab, thi trods al Kaadhed var han dog en meget godmodig Ungersvend, og hvor han kunde trøste fattige eller ulykkelige eller hjælpe dem, var han strax ved Haanden og gjorde det efter bedste Evne. At sørge med de sørgende og glædes med de glade, det syntes at være hans Grundsætning. Da han nu efterhaanden blev ældre og tog til i Visdom og Forstand, saa hørte han en Gang, at der langt fra hans Faders Rige boede en Konge, som hed Emir Ben-Naoman, og havde en Datter, der skulde være det dejligste Pigebarn i den hele Verden. Mange Prinser havde allerede villet have hende til Gemalinde, men ingen havde været saa lykkelig at bestaa de tre Prøvelser, som Prinsessens Fader paalagde enhver, der ønskede at bejle til hans Datter. Men det værste ved denne Sag var, at den maatte dø, der ikke som Sejrherre udstod Prøvelserne, og mangen én maatte lade sit unge Liv, thi Sultan Emir Ben-Naoman kjendte ikke til Barmhjærtighed eller Naade. Da Prins Mahmud havde erfaret dette, gik han strax til sin Fader og sagde til ham: »Kjære Hr. Fader, jeg har hørt Fortællingen om Prinsesse Fatime og Sultan Emir Ben-Naoman, jeg har ikke Ro paa mig længer, jeg maa rejse hen og vinde Prinsessen, om jeg saa skulde miste Livet.«

Da Sultanen af Sind hørte sin Søn tale saaledes, blev han meget bedrøvet, thi han kjendte meget godt de Farer, han vilde gaa i Møde, og han advarede ham, og vilde snakke ham fra dette ulykkelige Indfald.

Men Prins Mahmud hørte ikke paa sin Faders vise Tale, men sagde bestandig: »Kjæreste Fader, jeg kan ikke andet, jeg maa afsted.« Da nu alle Sultanens Taler og Forestillinger intet frugtede, saa blev han til sidst vred og raabte: »Naa, som Du vil, saa løb i din Undergang!«

Men Prinsen faldt sin Fader om Halsen, kyssede ham og sagde: »Kjære Fader, Du skal snart se mig igjen med en dejlig Hustru, thi Gud vil staa mig bi til at overvinde de Farer, som true mig, og alt vil faa en lykkelig Ende.« Derpaa gik han ud, sadlede sin smukke persiske Livhest, bevæbnede sig og spændte sit bedste Sværd om Livet. Strax efter red han, kun ledsaget af én Svend, ud af Hovedstadens Port, sine Æventyr i Møde. Han rejste tre Dage i Træk fra den tidlige Morgen til den sildige Aften. Om Natten sov han under aaben Himmel og brugte sin Sadel til Hovedpude. Hans Svend fulgte ham villig og med frejdigt Mod, thi han elskede sin Herre Prinsen af ganske Hjærte, og vilde gjærne have ofret sit Liv for ham, hvis saa skulde være. Den fjerde Dag kom Rytterne til en stor Ørk, hvor der vidt og bredt hverken var Buske eller endnu mindre Træer at se. Da det desuden snart var Aften, saa sagde Prinsen til sin Svend: »Lad os holde, her vil vi hvile os, for at vi ikke skal være nødte til at tilbringe Natten i Ørken.«

Og de steg af Hestene, tog Sadlerne af, og lejrede sig under et Palmetræ.

»Tag nu Vadsækken,« befalede Prinsen, »thi vi er sultne, og vi vil gjøre os til gode, førend vi sover ind.«

Svenden hentede Vadsækken, og de begyndte meget lystig at spise og drikke, thi Prinsen havde forsynet sig godt til den lange Rejse. Da saa' de en lille Sky langsomt sværve hen over Ørkenen; den kom nærmere og nærmere og sank til sidst ned paa Jorden lige tæt foran Prins Mahmud. Og de opdagede, at det var en Flok af alle Slags Fugle, Stære og Bogfinker, Stillitser og Spurve og endnu mange andre Slags. De syntes

alle meget trætte, og saa' ganske forsultede ud, som om de længe ikke havde faaet noget at æde. Da blev Prinsens Hjærte rørt af Medlidenhed og han befalede Svenden at række ham noget Brød. Han brød det i Krummer og smaa Stykker, kastede det hen til Fuglene og havde sin Glæde af at se, hvorlunde de smaa Dyr faldt over det og pikkede det op og fortærede det, indtil der ikke laa nogen Krumme mer paa Jorden, og hele Prinsens Forraad af Brød var gaaet med. Men Fuglene var igjen komne til Kræfter, kigede paa Prinsen med klare Øjne, nikkede med Hovederne og kvidrede høflig deres Taksigelse. En Stær hoppede hen til den gode Prins, satte sig ganske fortrolig paa hans Haand, pudsede sit Næb og sagde til ham: »Kjære Prins, Du har frelst mig og mine Kammerater fra Døden, og vi kan for Øjeblikket ikke gjengjælde Dig din Kjærlighedsgjerning. Men modtag her en Fjer af min højre Vinge; naar Du er i Nød, saa gnid den mellem dine Fingre, saa vil alle vi, som her er til Stede, strax uden Nølen ile til Dig. Lev vel og vær takket!« Da den havde sagt dette, hoppede den igjen ned fra Haanden, og med Susen og Brusen fløj alle Fuglene tilsammen gjennem Luften. Men Prins Mahmud tog Fjeren, lagde den omhyggelig i sin Lommebog og tænkte: Hvem véd, hvad den kan være god til. Derpaa lagde han sig ned og sov til den lyse Morgen.

Den næste Dag, da Solen stod op, vækkede han Svenden og kaldte paa Hestene, som lydig kom travende. De blev sadlede og optømmede, og nu gik det rask afsted lige ind i Ørkenen. De red igjen tre Dage, og Ørkenen vilde endnu ikke faa Ende. Den fjerde Dag saa' de til sidst i lang Frastand en stor Skov, som syntes indbydende at vinke dem. De red hen til den, naaede den inden Solens Nedgang og var glade, da de saa' det friske grønne og de herlige Træer, udsøgte sig en skyggefuld Plads, tog Sadlerne af Hestene, der lystig vrinskede, toge Vadsækken igjen frem og gjorde sig ret til gode. Medens de allerbedst var i Færd med at spise, da gik det med Traven og Trampen til højre og venstre, foran og bagved, og førend de saa' sig om, kom der under alle Buske en Mængde Dyr frem, Elefanter og Løver, Tigre og Leoparder, Hjorte og Raadyr, Harer og Egern, og alle sammen saa' de magre

og elendige ud, som om de led stor Hunger, og saa' bønfaldende og bedende paa Prinsen.

»Naa,« sagde han, »I bliver vel heller ikke vrede, hvis jeg giver jer noget at æde,« og han tog Vadsækken og kastede Kjød og Steg for dem og gav dem noget af alt, hvad han selv havde, og Vadsækken vilde mærkværdig nok slet ikke blive tom. Naar et Stykke Steg var taget ud, laa der allerede strax igjen et andet. Nu mærkede Prinsen nok, at her var Troldom med i Spillet, og gav saa meget des hellere. Da nu alle Skovens Dyr var mætte, bøjede de sig høflig, som om de vilde sige Tak for Mad, og en stor majestætisk Løve traadte ud af Flokken og skred med Anstand hen til Prinsen og sagde trohjærtig: »Prins, Du har haft Medlidenhed med os hungrige Dyr, og vi se, at Du er venlig og har et godt Hjærte. Her giver jeg Dig tre Haar af min Manke, gjem dem vel, og naar Du er i Nød og ikke véd, hvad Du skal gjøre, saa gnid dem i din flade Haand, og Du skal se Følgerne deraf. I øvrigt takker jeg Dig hjærtelig i mine Brødres Navn, jeg siger Dig Levvel og ønsker Dig Lykke og Velsignelse.« Med disse Ord rakte den Prinsen sin brede Pote til Afsked; Prinsen trykkede den kjækt og rystede den venlig. Derpaa vendte Løven sig om, nikkede endnu en Gang til ham, og Trip Trap gik det igjen, Dyrene forsvandt mellem Skovens Træer, og snart kunde de hverken høre eller se noget til dem. Men Prinsen tog de tre Haar af Løvens Manke og lagde dem omhyggelig i sin Lommebog ved Siden af Stærens Fjer, og lagde sig ned og sov rolig hele Natten til den lyse Morgen. Derpaa fortsatte han med sin Svend Rejsen igjen.

De havde ikke redet meget langt, før de mødte en gammel Mand af ærværdigt Udseende, som hilste dem venlig og spurgte, hvor de dog rejste hen. Prinsen fortalte ham det. Men da den gamle hørte, at Mahmud vilde til Sultan Ben-Naomans Rige, saa raadede han ham derfra og advarede ham. Men Prinsen tænkte, det er blot en Prøvelse for din Standhaftighed, han hørte ikke paa ham, og bad den gamle hellere at vise ham den nærmeste Vej, der førte til det farlige Land. Oldingen saa' nok, at hans Advarsler ikke blev hørte, og viste ham langt borte et Bjærg, og sagde, at Vejen gik der over.

Dette lod Prinsen sig ikke sige to Gange, tog Afsked fra Oldingen, og red med sin Svend hen ad Bjærget til. De kom hurtig til Foden af dette Bjærg. Men her saa' de, at det var meget stejlt og højt, og at de ikke før sent om Natten vilde kunne naa op til Spidsen. Svenden raadede Prinsen til i Forvejen ordenlig at udhvile om Natten og først næste Morgen at begynde Opstigningen. »Hvad for noget?« sagde da Prinsen, »hvad Du endnu i Dag kan gjøre, skal Du ikke opsætte til næste Dag, Solen staar endnu højt paa Himlen, og Hestene er raske. Fremad Marsch!« og rask gik det op ad Bjærget indtil det blev mørkt; da besluttede de at gjøre Holdt. Men endnu var de ikke stegne af Hestene, før et Lys glimtede et lille Stykke fra dem, og de hørte en sagte, men overmaade dejlig og melodisk Sang. »Dèr maa vi hen,« tænkte Prinsen, og uden megen Snak galoperede han hen, hvor Lyset kom fra, og Svenden fulgte ham trolig. De kom nu til en stor Hule, sprang af Hestene, gik ind, og saa' ved Hulens Fjældvægge til højre og til venstre, for oven og for neden, en Mængde smaa Dværge med Hakker og Spidshamre, som huggede i Stenen og arbejdede flittig og sprængte her et Stykke og hist et andet Stykke af. Derhos sang de smukke Sange, og enhver af dem havde en lille Lampe i Haanden. Men de saa' alle venlige og godmodige ud. Da Prinsen en Stund havde betragtet denne Vrimlen og Mylren, raabte han højt: »Hejda, I Smaafolk, kan jeg og min Svend faa Nattekvarter hos Jer?« »Ja vist, ja vist!« svarede tusend spæde Stemmer, »bliv kun her, vi gjør Jer ikke noget.« De smaa Dværge kom alle sammen hid med deres Lys, bød dem begge velkommen, og bød dem begge at lade, som om de var hjemme. En af dem, med Krone paa Hovedet og Septer i Haanden, traadte frem, trykkede Prinsens Haand og sagde til ham: »I er os meget velkomne, kun er det Skade, vi kan ikke give Eder noget at spise, thi vi har selv intet.«

»Saa der er Mangel paa Mad?« raabte Prinsen lystig, »det sørger jeg for, I giver mig Logis, og jeg giver Eder at spise og drikke. Vi skal nok komme ud af det med hinanden.« Prinsen hentede Vadsækken, som endnu var ganske fuld. Dværgene lo, sprang og dansede, da de saa' dette, og

hurtig blev der af store Stykker Malm indrettet et Bord, og Vadsækken lagt der paa. Derpaa gik det løs paa Spisen og Drikken, og Vadsækken gjorde, ligesom i Skoven, sin Skyldighed, det vil sige, hvor meget man end tog ud af den, saa blev den ikke tom. Og det var ikke lidt, thi mange tusend Dværge var med ved Gildet. Nu var der et Liv og en Lystighed mellem de smaa Folk, saa det var en Glæde, og Prinsen blev lystig og vel til Mode. De spiste, drak og holdt Banket lige til den lyse Morgen, ingen var bleven træt, ja Prinsen følte sig endog mere livlig, end om han havde sovet. Endelig var det Tid, at Mahmud igjen begav sig paa Vejen; han stod derfor op, gik uden for Hulen og sadlede sin trofaste Ganger. Svenden gjorde ligesaa. Derpaa gik de igjen ind til deres smaa Venner for at tage Afsked, og den lille Dværgekonge kom hen til Prinsen og sagde: »Kjære Prins, Du har været venlig imod os, Du har beværtet os med Spise og Drikke, det er altsaa ikke mer end ret og billig, at vi vise Dig vor Taknemmelighed. Tag denne Ring og gjem den vel; naar Du kommer i Nød, kan Du maaske bruge den. Naar Du er i Fare, saa sæt den paa Pegefingeren af din venstre Haand, da vil Du se, hvad der sker.« Prinsen tog Ringen, som var af Guld og tæt besat med Ædelstene, og takkede meget. Og da han nu tog Afsked med de smaa Dværge, græd de alle bitterlig, thi de havde faaet ham meget kjær, og saa' efter ham, saa længe de kunde øjne ham. Men snart forsvandt han for deres Øjne, thi han havde naaet Spidsen af Bjærget, og travede nu ned ad Bjærget til Sultan Ben-Naomans Kongerige, lige hen imod Hovedstaden, som nu ikke laa langt der fra. Nu gik Dværgene tilbage til deres Hule, og bankede og hamrede rundt omkring paa Fjældvæggene, ligesom før. Men Prinsen ankom til Hovedstaden, lod sig strax føre til Sultanen og sagde: »Hr. Sultan, jeg er kommet langvejs fra og vil have Eders Datter til Kone.« Da saa' Sultanen paa ham med store Øjne og svarede: »Ej, ej, Du lille Prins! véd Du ogsaa, at Du i den Anledning kan sætte Livet til?« »Ja,« sagde Prinsen, »jeg véd alt det, opgiv mig bare hurtig Eders Prøvelser, thi jeg skal nok komme ud af det med dem.« Men Prinsen tænkte, at Prøvelserne sagtens ikke vilde bestaa i andet end Prøver paa Styrke og Tapperhed,

og det var han ikke bange for, thi han var ualmindelig stærk og vel øvet i at føre Vaaben og Værge. Men Tingen kom ganske anderledes.

»Naa, godt da,« sagde Sultanen, »hvis Du ikke vil have det bedre og med Vold og Magt vil løbe i din Undergang, saa kom med mig.« Og han gik foran ned i Slotsgaarden. Prinsen fulgte efter med frejdigt Mod. Men i Slotsgaarden laa en uhyre Dynge Sæd af alle Slags, Havre og Byg, Hvede, Rug, Linser og Ærter, alt var omhyggelig væltet og blandet imellem hinanden, og ved denne Dynge blev Sultanen staaende og sagde: »Se her, min lille Prins, her ser Du alle Slags Sæd, noget af ethvert Slags, trøster Du Dig til, før det igjen gryer ad Dag at adskille hvert Slags for sig og lægge det i Dynge? thi dette er den første Prøve, og hvis Du ikke bestaar den, maa Du uden Naade og Barmhjærtighed dø for Bøddelens Haand. Og selv om Du nu i dette Øjeblik vægrer Dig ved at forsøge det, maa Du ogsaa dø, her hjælper ingen Snak.« Og derpaa tav han stille og saa' haanlig paa Prinsen og morede sig ved hans Forfærdelse. Men Prinsen fattede sig snart og sagde kjækt: »Jeg vil forsøge det.« Derpaa gik Sultanen bort og igjen op paa Slottet, og lod Prinsen sidde. Han gjorde heller ikke mange Omstændigheder, men satte sig ned og begyndte at pille, indtil det blev Aften. Men da saa' han, hvor lidt han havde udrettet, og tænkte ved sig selv: den Hob Sæd faar Du aldrig i dit Liv skilt ad! og han blev ganske sørgmodig og han troede, at hans Dages Ende var kommet. Han lagde sig paa Jorden og fandt sig i sin Skæbne. Da tænkte han paa, hvor det vilde glæde hans Fader, naar han gav ham Underretning om sit ulykkelige Endeligt, trak sukkende sin Lommebog frem og vilde skrive til ham. Men da han aabnede Lommebogen, faldt Stærens Vingefjer ham i Haanden, og pludselig faldt den Tanke ham ind: bi lidt, dine bevingede Venner kan hjælpe Dig ud af Nøden! og han sprang op og gned Fjederen mellem Fingrene. Og se dèr, øjeblikkelig hørte han en Surren og en Susen i Luften, og førend han saa' sig om, var Gaarden bedækket med alle Slags Fugle, hans Ven, den lille Stær i Spidsen, og alle disse smaa Fugle pikkede og pillede, og hele Korndyngen var søgt igjennem

inden en Times Forløb. Hveden laa for sig, og Rugen og Bygget, og alt det øvrige. Da blev Prinsen meget glad, og takkede Gud og tænkte: »Ja, Velgjørenhed bærer Renter.« Men den lille Stær satte sig paa hans Haand, pudsede Næbet og sagde: »Prins, har vi gjort vore Sager godt?« »Ja vist, I kjære Venner og Hjælpere i Nøden,« svarede Prinsen fuld af Taknemmelighed, og næppe havde han sagt disse Ord, saa fløj ogsaa Fuglene allerede igjen bort, og de var som blæste væk. Men Prinsen lagde sig fuld af Glæde til Hvile og sov til næste Morgen.

Da Sultan Ben-Naoman begav sig ned til ham, troede han sikkert at finde Prinsen ligesom hans Forgængere, det vil sige, fuld af Fortvivlelse. Men han tog i høj Grad fejl, og da Mahmud var en smuk og venlig Yngling, ønskede Sultanen næsten, at han ogsaa maatte bestaa i de øvrige Prøver. Han vækkede ham og sagde: »Lille Prins, du har gjort dine Sager godt, skjønt jeg ikke kan begribe, hvorledes det er gaaet til. Staa kun op og kom med, thi i Dag skal du blive godt beværtet, indtil det bliver Aften igjen, saa begynder Løjerne paa ny.« Og han gik med Prinsen ind i sit prægtige Slot, og lod rette an, saa Bordene knagede, og lod Kor af Sangere komme, der maatte synge de dejligste Sange, og Musikanter, som maatte spille op for dem. Saaledes sad han da til Bords med Prinsen, og fik mere og mere Godhed for ham, eftersom han talte forstandig og klogt. Dagen gik, og Aftenen kom. Nu førte Sultanen Prinsen ned i en stor Have, som laa tæt ved Slottet. Her viste han ham en Dam og sagde: »Lille Prins, trøster Du Dig til at udtørre denne Dam, før det bliver Morgen? thi det er den anden Prøve, og bestaar Du ikke den, saa maa Du dø.« Men Prinsen tænkte paa Løvehaarene, forblev rolig og ved godt Mod og sagde: »Gaa kun, Hr. Sultan, jeg vil prøve derpaa.« Sultanen gik, men da han var Prinsen af Syne, tog denne ganske fornøjelig sin Lommebog op, fremtog de tre Haar af Løvens Manke og gned dem mellem sine Hænder. Se, da lød det Trip Trap, og en Hær af Skovens Dyr styrtede frem med Løven i Spidsen, og travede lige hen til vor Prins. »Hvad forlanger Du af os, Du Ven i Nøden?« »Aa,« svarede Prinsen, »se her er denne Dam, den skal jeg have udtørret, før det

bliver Morgen; kan Du hjælpe mig?« »Naar det ikke er andet,« sagde Løven, »saa kan det sagtens ske.« Og han spurgte Dyrene, om de var tørstige, og det var de alle. Og Tigrene, Ulvene, Elefanterne, Harerne og Raadyrene stillede sig ved Dammen og drak i lange Drag og holdt ikke op at drikke, før Dammen var tom og tør, som om der aldrig havde været en Draabe Vand i den. Og da de var færdige med dette, rakte Løven igjen Prinsen til Afsked sin mægtige Pote og sagde: »Har vi gjort vore Sager godt?« »Ja,« sagde Prinsen, »jeg takker Jer mange Gange,« og rystede Løvens Pote hjærtelig og venlig. »Ser Du vel,« sagde Løven, »god Gjerning bærer gode Frugter,« nikkede Levvel til Prinsen, og afsted sprang alle Dyrene ud gjennem Haven, over den fri Mark, og var forsvundne som et Blink. Prinsen lagde sig glad til Hvile, og sov som paa Edderdun, og da Morgenen kom, skred Sultanen frem, og undrede sig ikke lidet ved at finde Dammen tør. Dog var han glad, vækkede Prinsen igjen, omfavnede ham, beværtede ham festlig den hele Dag, og da det igjen begyndte at mørknes, førte han ham hen til en fri Plads, der laa lige over for hans Palads. Her laa en uhyre Mængde Trævarer opstablede, Brædder og Planker og hele Træer, alt mellem hinanden. Da sagde han til Prinsen: »Lille Prins, betragt en Gang alt dette Træfang; trøster Du Dig til inden i Morgen tidlig at tømre et Palads lige saa stort som mit eget, med Stuer og Kamre, med Køkken og Kjælder? thi dette er den tredje Prøve, og hvis Du ikke bestaar den, saa maa Du dø. Men hvis Du udfører alt smukt og ordenlig, saa har Du sejret, og den dejligste Prinsesse i Verden tilhører dig, og alle hendes Skatte, og Du bliver min kjære Søn. Gjør Dig nu brav Umage, thi jeg ønsker af ganske Hjærte, at Du lykkelig maa slippe derfra med Livet.« Prinsen tænkte paa Dværgenes Ring, han var ved godt Mod og sagde: »Hr. Sultan, gaa I kun, det skal nok lykkes mig.« Da blev Sultanen glad og gik. Men Prinsen satte Ringen paa den venstre Haands Pegefinger, og da det var blevet ganske mørkt, begyndte allerede Millioner Lys at glimte ham i Møde, og de kom nærmere og nærmere og lige hen til ham. Og pludselig stod Dværgekongen for ham med Krone og Septer, hilste ham, nikkede til ham og sagde:

»Kjære Ven, hvad kan vi gjøre for Dig?« Da viste Prinsen ham den store Stabel og sagde: »Kjære Ven og Dværgekonge, jeg skal af dette Træ her bygge et Palads lige saa stort som Sultanens, og hvis jeg ikke kan gjøre det, maa jeg dø. Kan Du hjælpe mig?« »Aa, hvis det ikke er andet,« sagde Dværgekongen og lo, »saa skal Du endnu leve længe, og tillige føre den skjønne Prinsesse hjem som Brud. Bi lidt!« og han gav Dværgene Befalinger, de hentede deres Hammere og Øxer og Save, og gav sig i Færd med Tømmeret og arbejdede, saa det var en Lyst, og gjorde Vægge og Tag og Døre og Vinduer, og hvad der ellers hører til, alt i en Haandevending. Og Paladset stod færdig, før Morgendæmringen kom, og det var blevet endnu smukkere og større end Sultanens eget. Thi alle Døre og Vægge glinsede og glimrede med de prægtigste Farver og straalede af Guld og Sølv. Derpaa traadte Dværgekongen igjen hen til Prinsen, som fuld af Forbavselse og Glæde havde set paa det hele, rakte ham sin Haand og spurgte med et Smil: »Har vi gjort vore Sager godt?« »Ak ja vist, ja vist,« sagde Prinsen, »jeg kan jo ikke noksom takke Eder, thi I har frelst mit Liv og min Ære,« løftede Dværgekongen op fra Jorden, og omfavnede og kyssede ham til Gavns. Da han igjen slap ham, sagde Dværgekongen: »Tryk mig bare ikke ihjel af Glæde, min Prins, jeg har allerede faaet nok; men læg Mærke til, en Ven i Nøden er Guld værd, havde Du ikke behandlet os saa venlig, saa havde vi været vrede, men nu er og bliver vi Dig hengivne. Lev vel.« Han saa' endnu en Gang venlig paa Prinsen, og rask smuttede Dværgene bort med deres Lys og forsvandt, ligesom de var komne. Men Prinsen gik ind i det smukkeste Værelse i det nye Slot, lagde sig dèr paa en blød Divan, og sov endnu bedre end de forrige Nætter, thi han havde en god Samvittighed, og havde sejrrig overstaaet alle Farer. Da nu Sultanen den næste Morgen stod op, saa' han fra sine Vinduer allerede det nye Slot blinke og funkle i den opgaaende Sols Straaler. Da glædede han sig i sin inderste Sjæl, og løb, saa hurtig han kunde, ned til Prins Mahmud, omfavnede ham ømt, som en kjær Søn, kyssede ham og sagde: »Prins, Du har sejret, kom nu og modtag din dejlige Brud, Prinsessen!« Derpaa førte han ham til hende, og nu saa' den

lykkelige Prins nok, at han fik den dejligste Jomfru i Verden til Gemalinde, thi hun var hvid som Mælk og rød som Blod, og venlig som en Engel. Det var han ikke lidt glad over, og selv samme Dag stod ogsaa Bryllupet. Alle de fornemste i Landet samlede sig, og ønskede Mahmud Lykke og Velsignelse, og derpaa gav Sultanen en Fest, saa det gjenlød gjennem alle Slottets Vægge, og alle Borde dansede, og det varede en hel Uge igjennem. Derpaa rejste Prinsen med sin smukke og gode Gemalinde og sin trofaste Svend, der havde ledsaget ham, igjen hjem, og Sultanen fulgte ham paa Vej med alt Folket lige til Grænsen. Her tog de Afsked, og Sultanen velsignede sine Børn og rejste derpaa tilbage. Men Prins Mahmud kom igjen lykkelig tilbage til sin Fader. Denne modtog ham fuld af Glæde, omfavnede sin Svigerdatter og kjærtegnede hende, og alle var lykkelige og vel tilfredse. Hvis de ikke allerede er døde, saa lever de endnu den Dag i Dag.

Sindbad, Søfareren.

En Lastdrager i Bagdad, som det gik meget usselt og kummerligt, bar en Dag under en trykkende Hede en Dragt Jærnvarer paa sin Ryg fra den ene Ende af Byen til den anden. Han havde allerede tilbagelagt et godt Stykke af Vejen, da kom han forbi et Hus, fra hvis aabentstaaende Vinduer der klang Musik og Strængespil og Sang, og hvor det lod til, at der var forsamlet et lystigt Selskab. Thi Lastdrageren Jussuf's Næse blev paa det lifligste kildret af en behagelig Lugt, saasom af Steg og andre Spisevarer. Jussuf blev staaende uden for Huset, og da han desuden allerede var meget træt, satte han sin Byrde ned paa Jorden, gik hen til en Tjener, der stod ledig i Døren, og spurgte ham, hvem der dog boede i det smukke Hus, og, som det lod, holdt et saa lystigt Gilde? Tjeneren saa' paa ham med store Øjne og svarede: »Er I saa fremmed i Byen, at I ikke en Gang kjender Hr. Sindbad, den rige Sømand, der har

gjennemsejlet Alverdens Have og paa sine Rejser samlet de største Skatte?« Men Jussuf havde rigtignok allerede hørt Tale om ham, thi i Byen fortalte man de usandsynligste Ting af Verden om denne Mands mærkværdige Æventyr. Han takkede Tjeneren for denne Besked, og vendte tilbage til sin Byrde for igjen at tage den paa Skuldrene og slæbe den videre. Da han nu saadan betragtede de tunge Jærnvarer, sammenlignede han uvilkaarlig sin usle Lod med Sindbads lykkelige Skæbne, og en Bitterhed opkom i hans Sjæl, saa at han raabte højt: »Hvor forskjellig er ikke de dødeliges Lod. Jeg har Møje og Besvær med at erhverve slet Bygbrød til daglig Næring for mig og mine smaa, og den rige Sindbad kan ødsle uhyre Skatte og leve i Herlighed og Glæde, uden at bekymre sig om sin Fremtid. Hvorfor skal jeg være fordømt til Fattigdom og Usselhed, og hvormed har han fortjent en saa lykkelig Lod? Jeg maa slide fra den tidlige Morgen til den sildige Aften, han nyder Livet rigelig uden Kummer baade tidlig og silde!« Medens han saaledes overlod sig til sine mørke Tanker, traadte en Tjener ud af Sindbads Hus, hilste høflig paa ham og sagde: »Kjære Ven, min Husbond og Herre ønsker at tale med Jer; hvis I vil være saa god at modtage hans Indbydelse, saa følg med mig hen til ham.«

Jussuf kunde ikke blive klog paa, hvordan han kom til denne Indbydelse, men modtog den dog af Nysgjerrighed, og gik med Tjeneren ind i Sindbads Hus. Tjeneren førte ham gjennem flere meget smukke og smagfulde Værelser lige til Spisesalen. Her stod et Bord, rigelig besat med rygende Fade, og ved dette sad mange Herrer, Husværtens Venner, og for Enden af Bordet sad denne selv. Sindbad havde et meget venligt og værdigt Udseende; et langt skinnende hvidt Skjæg bølgede i brede Lokker ned paa hans Bryst, Godhed talte ud af hans Øjne, og Visdom fra hans Pande. Han bad Jussuf komme hen til sig, befalede Tjeneren at bringe ham en Stol og en Dækning, og Lastdrageren maatte sætte sig ved hans højre Side og tage for sig af Retterne. Den stakkels Mand var i Begyndelsen meget bestyrtet og vidste ikke, hvorledes han skulde opføre sig i dette udsøgte Selskab; dog fattede han snart Mod,

da han saa', hvor utvungent og frit det gik til, og at ingen betragtede ham med Mishag og Anstød.

Da han havde mættet sig tilstrækkelig, vendte Sindbad sig til ham og spurgte: »Hvad hedder Du, og hvem er Du, min Broder?«

»Herre,« svarede den tiltalte uden Frygt, »jeg er Jussuf, Lastdrageren.«

»Velan,« sagde Sindbad, »jeg vilde meget gjærne endnu en Gang høre Dig sige de samme Ord, som Du før udraabte højt paa Gaden.«

Sindbad havde nemlig gjennem det aabne Vindue tydelig hørt alt, hvad den stakkels Lastdrager i sit Mismod havde sagt, og dette havde da ogsaa været Grunden, der havde bevæget ham til at lade Jussuf kalde. Denne kom ikke i ringe Forlegenhed ved Sindbads Forlangende, han rødmede og vilde paa ingen Maade ud med Sproget.

Sindbad blev endelig ved: »Skam Dig ikke ved dine Ord, min Ven, thi sandsynligvis vidste Du ikke, med hvilke Møjsommeligheder og Farer de Rejser var forbundne, paa hvilke mine Rigdomme er samlede, og Du troede vel i mig at finde én af de lykkelige, hvem de stegte Duer af sig selv flyver i Munden. Det er ganske naturligt, at Mismod kunde bemægtige sig din Sjæl ved saadanne Tanker, naar Du sammenlignede din haarde Stilling med min. Men hør nu til, jeg vil fortælle Dig alt, hvad jeg maatte opleve, før jeg kom i rolig Havn, og Du vil vist ikke længe misunde mig. Ogsaa I, mine Brødre,« sagde han til det øvrige Selskab, »vil vel ikke have noget imod at høre min Historie, thi den indeholder meget, som er værd at lægge Mærke til.«

Og han befalede sine Tjenere at bringe Jussufs Byrde, som endnu laa paa Gaden, til dens Bestemmelsessted, og begyndte derpaa sin Fortælling.

»Da min Fader, der var en meget velhavende Kjøbmand her i Byen, døde, havde jeg netop naaet en Alder af atten Aar og indsaa', at jeg var et ungt Menneske, der havde megen Lyst til at leve muntert og fornøje mig. Jeg levede et helt Aar Dag ud og Dag ind i Lystighed, tænkte aldrig paa Fremtiden, men morede mig med Venner og Bekjendte, saa godt jeg kunde;

ved den Lejlighed skaanede jeg naturligvis paa ingen Maade min Pengepung, men aabnede den flittig og holdt den i god Øvelse. Jeg havde endelig udtømt alle Forlystelser, og det blev mig til sidst selv til Byrde intet at bestille. Stop, tænkte jeg nu, Du kan dog nok anvende dine Penge bedre, end uden Maal og Med at kaste dem væk, for maaske til sidst i din Alderdom at leve i Nød og Trang. Jeg blev forstandig, samlede Levningerne af min Formue, der til min Forskrækkelse allerede var smeltet meget ind, solgte alle mine Møbler og øvrige Ejendele ved offentlig Avktion, og gik hen og indkjøbte alle Slags Varer for den Sum, jeg havde faaet derfor. Derpaa overlagde jeg med nogle Kjøbmænd, der havde været min Faders gode Venner, paa hvilken Maade jeg med mest Fordel igjen kunde afhænde mine Varer, og alle gav mig énstemmig det Raad at gaa til Søs, besøge fremmede Lande og begynde en Tuskhandel. Dette Raad forekom mig forstandigt og var mig indlysende. Jeg rejste til Balsora, fandt i Havnen dèr et Skib og gik om Bord paa dette tillige med mange andre Kjøbmænd. Efter faa Dages Forløb lettede vi Anker og sejlede ud paa det aabne Hav. Fra den ene Ø kom vi til den anden, og overalt tog jeg min Fordel i Agt og handlede og byttede, saa at min Formue daglig blev større, og jeg med Fornøjelse tænkte paa snart at vende tilbage til Bagdad for at leve rolig og fredelig for mine erhvervede Skatte. Da kom vi en Dag til en Ø, som var stor og syntes meget øde. Kun nogle Frugttræer stod ved Stranden og bøjede Grenene under Frugternes Tyngde. Vi havde i lang Tid ikke betraadt Land, og derfor fik vi Lyst til at spadsere lidt paa Strandbredden og smage Frugterne, som vinkede os saa tillokkende. Som sagt, saa gjort. Skibet lagde bi, Ankerne blev kastede i Havet, en Baad blev sat ud, og snart roede jeg tillige med flere af mine Rejsekammerater ind til Strandbredden. Vi kom snart i Land, løb hid og did, og jeg blev til sidst saa træt, at jeg satte mig ved Bredden af en klar rislende Bæk, tog mit Mundforraad og min Vin frem og gjorde mig til gode. Medens jeg saaledes sad dèr, og mine Rejsekammerater sværmede hist og her omkring og plukkede Blomster og Frugter, overfaldt der mig en uimodstaaelig Træthed. Jeg lukkede Øjnene, mit Hoved sank

ned paa mit Bryst, og snart laa jeg i en dyb og sød Søvn. Under min Søvn har man formodentlig fra Skibet givet Signal til Afrejse, mine Ledsagere gik igjen om Bord uden at savne mig; thi da jeg igjen efter nogen Tid vaagnede, var der vidt og bredt intet Menneske at se. Ingen svarede paa mit høje Raab, og med Forfærdelse saa' jeg til sidst, hvorlunde vort Skib for fulde Sejl ilede bort og lidt efter lidt forsvandt i Synskredsen. Med Skibet forsvandt ogsaa mit Haab om Frelse. Fuld af Fortvivlelse kastede jeg mig paa Jorden, udrev i Raseri mit Haar, og slog mig for Brystet. Af Smerte og Mathed faldt jeg endelig i en dyb Afmagt. Da jeg igjen vaagnede, vendte Mod og Livslyst tilbage til mit Hjærte, og jeg foresatte mig i det mindste at forsøge paa at udholde min ensomme Tilværelse. Jeg steg op i et Træ for at se efter, om jeg noget Steds kunde opdage Spor af menneskelige Væsener; men jeg øjnede intet. I nogen Frastand saa' jeg dog noget hvidt glimte, som jeg ikke rigtig kunde blive klog paa, og steg ned fra Træet for at undersøge det nøjere. Jeg kom snart der hen, thi jeg gik meget hurtig, og saa' nu, at det var en stor hvid Kugle, der omtrent havde tresindstyve Skridt i Omfang, og syntes at bestaa af en kalkagtig Masse. Imedens jeg endnu gjorde mine Betragtninger over denne mærkværdige Kugle, formørkedes Himlen pludselig, og den nedgaaende Sol blev bedækket ligesom af en Sky. Skyen kom nærmere og nærmere lige hen til mig, der endnu stod ved Siden af Kuglen. Endelig saa' jeg, at Skyen ikke var andet end Fuglen Rok, og Kuglen maatte altsaa være ét af dens Æg. Og ganske rigtig, saaledes var det ogsaa. Jeg søgte hurtig at skjule mig tæt inde under Ægget, og hørte snart, hvorlunde Kæmpefuglen brusede ned fra Luften og med sit mægtige Legeme bedækkede Ægget. Tæt ved Siden af mig laa dens højre Ben, og dette var tykkere end et hundredaarigt Egetræ. I min farefulde Stilling holdt jeg mig saa rolig som mulig, og sitrede over hele Legemet af Angst; thi det var ingen Spøg. Havde Fuglen Rok set mig, saa vilde den have opslugt mig, som Spurven et Bygkorn. Men den opdagede mig aldeles ikke, og da fattede jeg mig lidt efter lidt, og en besynderlig Tanke fór mig igjennem Hovedet. Jeg tænkte nemlig: hvad om Du benyttede denne Lejlighed og bandt Dig fast

til Fuglens Fod, og lod Dig af den bortføre gjennem Luften og maaske bringe til det faste Land? I Begyndelsen forfærdedes jeg virkelig selv over min Dristighed, men Tanken blev mere og mere tillokkende, Udførelsen forekom mig stedse mindre farefuld, og hvad kunde jeg saa endelig miste mere end mit Liv. Paa denne øde Ø kunde jeg desuden ikke længe friste Livet. Altsaa besluttede jeg modig at udføre mit Forsæt. Ganske sagte løste jeg mit lange Shawl af, som jeg bar om Livet, og behændig og forsigtig slog jeg det først om Fuglens Ben og bandt mig derpaa selv fast dertil. Shawlet var vævet stærkt og fast, det kunde ikke briste, det var sikkert. Desuagtet ventede jeg med Frygt og Bæven paa Morgenens Komme og om mit Vovestykke vilde lykkes. Morgenen kom, Fuglen Rok vaagnede, pudsede sine Fjer, og før jeg saa' mig om, gik det op i Luften og højt op over Skyerne. Jeg hængte fast ved Benet, og Fuglen mærkede det ikke, thi den er saa stærk, at den kan føre to Elefanter, én i hver Klo, gjennem Luften. Nu svævede jeg altsaa mellem Himmel og Jord, og jeg gyste, naar jeg saa' ned i Dybden under mig, og den Tanke faldt mig ind: Hvis nu Shawlet gik i Stykker! men Allah være takket, det holdt, og snart gjorde min Luftrejse mig ordentlig Fornøjelse. Vi fløj over Hav og Land, over Bjærg og Dal, saa at Vinden susede og fløjtede. Endelig gik det ned ad saa hurtig, at jeg nær havde tabt Vejret, og jeg følte Land under min Fod. Hurtig løste jeg Shawlet af, og det var ogsaa paa høje Tid, thi i samme Øjeblik havde Fuglen med sine Kløer grebet en kæmpemæssig Slange, og som en Lynstraale fløj den igjen bort med sit Bytte. Jeg takkede nu først Allah for min Frelse, stod op igjen og saa' mig om. Men her saa' jeg heller ikke meget trøsteligt, thi jeg befandt mig i en meget dyb Dal. Dalen var helt omringet af himmelhøje glatte Klipper, og intet Sted var nogen Sti at se, som jeg havde kunnet benytte for at klavre op. Men desuagtet tabte jeg ikke Modet, thi jeg havde jo ganske nylig oplevet en saa vidunderlig Frelse, at jeg ikke tvivlede om ogsaa at slippe ud af denne Knibe. Jeg gik igjennem Dalen og saa' til højre og til venstre ved Siden af mig en overordentlig Mængde smaa og større Stene ligge dèr, som alle var skarpe og overordentlig glimrende. Jeg tog én af de

smukkeste op, betragtede den meget nøje, og opdagede til min største Overraskelse, at det var den herligste Diamant af det reneste Vand. Da jublede min Sjæl, men mindre over Diamanterne, som laa her ligesom Kiselstene, end over den Vished, at jeg kunde frelses. Thi jeg kom til den Overbevisning, at jeg befandt mig i den berømte Juveldal, og jeg vidste, at mange Kjøbmænd kom hid, for ved en sindrig List at komme i Besiddelse af de Diamanter, som laa i Hobe rundt om mig og glimrede og blinkede. Kjøbmændene driver nemlig store Oxer op til Spidsen af de Bjærge, som indeslutter Dalen, og som paa hin Side ikke er saa stejle og vanskelige at bestige, som op fra Dalen selv. Der oppe slagter de Oxerne, og skærer Kjødet i store Stykker, hvilke de, saa blodige og friske som de er, kaster ned i Dalen. Her klæber nu mange Stene sig fast til Kjødet. Næppe er dette sket, saa styrter en Mængde Ørne, der har Reder paa Fjældspidserne, og er meget store og stærke, sig ned paa disse Stykker Kjød, griber dem med Kløerne, flyver bort med dem og bringer dem som Føde til deres Unger. Men saa snart Fuglene viser sig oppe, opløfter Kjøbmændene et heftigt Skrig, og frembringer med Skralder, som de har bragt med, en saa forfærdelig Allarm, at Ørnene ofte af Skræk giver Slip paa deres Bytte, som da falder i Hænderne paa Kjøbmændene. Paa disse Folks List byggede jeg Planen til min Frelse. Men først og fremmest tænkte jeg paa at opsøge mig et sikkert Tilflugtssted for Natten, thi Dalen var beboet af giftige og meget store Slanger, og alle Huler var fulde af dem. De vover sig kun ud om Natten, eftersom de om Dagen frygter for Fuglen Rok, hvis Yndlingsnæring de er. Jeg søgte rundt omkring og fandt ogsaa snart en lille snæver Hule, som netop var stor nok til at rumme mig. Her opholdt jeg mig til om Aftenen, fortærede, hvad jeg endnu havde i min Madpose, og da det blev Nat, væltede jeg en Sten for Indgangen af mit Tilflugtssted, for at være sikret mod et eller andet venskabeligt Besøg af Slanger. Min Forsigtighed var slet ikke overflødig, thi saa snart det var mørkt, vrimlede disse gyselige Skabninger ud af alle Kroge og Huler, og opfyldte Dalen med deres forfærdelige Hvislen og Hylen, saa at jeg slet ikke kunde faa Søvn i Øjnene. Ja, én af de største

vilde endogsaa stikke sit Hoved ind i mit Tilflugtssted og forpestede allerede Luften ved sin giftige Aande. Da tog jeg hurtig min Kniv og huggede den i Hovedet, saa den af Smerte rejste sig op og saa' til at komme bort saa hurtig som mulig. Endelig stod Solen op og disse Uhyrer forsvandt. Nu krøb jeg frem, thi alt var nu sikkert, samlede hele mit Lommetørklæde fuldt af de skjønneste Diamanter, blandt hvilke jeg kunde vælge de bedste, og ventede nu paa det Øjeblik, da jeg skulde frelses. Det varede heller ikke længe, før jeg paa én af Fjældtoppene opdagede flere Mænd, men formedelst den frygtelige Højde saa' de ikke anderledes ud end de mindste Dværge, og pludselig faldt paa én Gang, som jeg havde ventet, store Stykker Kjød ned for mine Fødder. Nu skyndte jeg mig det bedste jeg kunde, at tage et af de største Stykker og med min Turban at binde det paa langs ned ad min Ryg. Diamanterne havde jeg allerede sikkert og fast gjemt paa mit Bryst. Derpaa lagde jeg mig paa Maven, laa ganske stille og oppebiede, hvad der nu skulde ske. Nu hørte jeg Ørnenes Vingesusen og deres Skrig gjenlyde gjennem Luften, og til højre og venstre slog de ned paa Kjødet. En af de største greb mig og rask gik det igjen opad. Jeg var ikke lidt bange for mit unge Liv, thi hvis Ørnen lod mig falde, og jeg igjen styrtede ned i Dalen, vilde jeg sikkert blive knust i tusende Stykker. Men det hele gik ret godt. Rovfuglen hørte ikke paa Kjøbmændenes Skrig og Skralden, men fløj majestætisk og rolig afsted, og bragte mig endelig til sin Rede, hvor den meget net og høflig vilde lade mig opæde af sin Yngel. Til min Lykke laa Reden temmelig lavt og var tilgængelig nok, saa at én af Kjøbmændene kunde klavre der op. Han gjorde det i det Haab at finde en god Fangst, og var ikke lidt forundret, da et Menneskeansigt i Steden for glimrende Diamanter viste sig for ham. Han blev saare vred, da han saa' sit Haab skuffet og raabte forbitret: »Menneske! vover Du at tilegne Dig mine Diamanter? thi Du er sikkert krøbet her op for at stjæle.« »Paa ingen Maade, min gode Mand!« svarede jeg lystig, »det kan ikke falde mig ind at bestjæle Jer. Løs bare Kjødet fra mine Skuldre og lad os stige ned fra denne Skyernes Bolig, dèr nede skal I af mig faa bedre Diamanter, end I nogen Sinde i jert Liv har set.« Nu stillede han sig tilfreds, befriede mig for

min Byrde, og fulgte mig trolig ned til sine Kammerater. Disse omringede mig, udspurgte mig med Nysgjerrighed om, hvordan jeg var kommet dèr og holdt ikke op at spørge, før jeg havde fortalt dem min hele Historie. Da forbavsedes de mere over min Dristighed, end de forundrede sig over min List, de rystede paa Hovederne og ytrede, at de rigtignok ikke vilde have vovet sig til sligt. Endelig tog jeg min samlede Diamantskat frem, rakte den til ham, som havde befriet mig fra Ørnens Rede, og sagde: »Kjære Ven, udsøg Jer her Diamanter, saa mange som I ønsker.« Han løste Tørklædet op, og da han fik Øje paa Skattene, slog han Hænderne sammen over Hovedet, thi han havde i sine Levedage aldrig før set en saadan Mængde af de ædleste og kostbareste Stene. Og han tog kun en eneste Sten, og gav mig alle de øvrige igjen, saa meget jeg end søgte at overtale ham til at tage brav mange. »Nej,« sagde han, »jeg har nok i denne ene Diamant, saa længe jeg lever, og behøver aldrig mer at foretage denne Rejse, som er forbundet med mange Farer og Besværligheder. Jeg takker Jer af Hjærtet.« De øvrige Kjøbmænd misundte mig min gode Lykke, men de var retskafne og gode Mænd og tilføjede mig ingen Skade paa Liv og Lemmer, men de var tvært imod venlige og høflige imod mig, saa længe vi færdedes med hinanden. Efter nogle Dages Forløb rejste de endelig hjem igjen, thi deres Forraad af Kjød var gaaet op, og tillige var de tilfredse med deres Fangst. Vi satte os paa Muldyr, red ned af Bjærgene, rejste derpaa gjennem mange Skove, over Klipper og Dale, og maatte gjennemgaa mange Farer og Kampe med Slanger og glubende Dyr, førend vi naaede til Kjøbmændenes Hjem. Men vi fægtede os dog sejrrig igjennem, og ingen af os mistede Livet. Mine Rejsekammerater boede paa en Ø, der frembragte mange Mærkværdigheder, blandt andre ogsaa det store Kamfertræ, under hvis Grene fem Hundrede Ryttere kunde tumle deres Heste uden at blive besværede af Solstraalerne, thi dets Grene strækker sig langt ud og er ganske tæt bevoxede med det skjønneste Løv. Tillige findes her ogsaa Næshorn og Elefanter, og det hændes ofte, at disse Dyr kæmper med hinanden paa Liv og Død; da træffer det sig stundom, at Elefanten bliver overvundet af Næshornet, dette støder sit Horn ind i Elefantens

Legeme, og slæber den, skjønt med Nød og næppe, afsted med sig. Men hvis Fuglen Rok er i Nærheden og ser Kampen, saa slaar den strax ned fra Luften, fører Næshornet og Elefanten, begge to med Lethed over Land og Hav, og deler dem med sine Unger. Jeg skaffede mig dèr Underretning om endnu mange andre Ting, da jeg opholdt mig dèr næsten i tre Uger. Derpaa gik jeg med mine Skatte og Varer om Bord paa et Fartøj, som gik til Balsora, ankom efter en hurtig og lykkelig Fart snart igjen til Bagdad, og levede næsten et helt Aar tilfreds og lykkelig. En Del af mine umaadelige Rigdomme skjænkede jeg til fattige, thi jeg havde endda saa meget tilbage, at det havde været tilstrækkelig, om jeg saa i to Hundrede Aar havde villet og kunnet leve nok saa overdaadig og ødselt. Saaledes endte da min første Rejse, og Du vil vel indrømme, Jussuf, at jeg ikke uden Møje og Fare havde erhvervet mig mine Rigdomme.« Sindbad tav stille, og Gjæstebudet havde Ende. Han lod Lastdrageren give hundrede Zecchiner til Foræring, og lod ham sige, at han næste Dag skulde komme igjen, saa skulde han høre mere. Gjæsterne begav sig alle bort, og efter at Jussuf havde takket for Foræringen, gik han ogsaa bort.

Vor Lastdrager ventede paa den følgende Dag med stor Utaalmodighed. Timerne forekom ham uendelige og syntes at have Bly i Fødderne. Thi han var færdig at forgaa af Nysgjerrighed efter at høre flere af den berømte Sømands Æventyr. Endelig kunde han give sig paa Vejen, klædte sig paa, saa godt han kunde, og skyndte sig hen til sin Velynder. Han blev igjen modtaget paa' det venligste, maatte spise og gjøre sig til gode, og da Maaltidet var forbi, opløftede Sindbad igjen sin Stemme og begyndte at fortælle om sin anden Rejse.

»Det varede ikke længe, kjære Venner,« saaledes begyndte han, »før jeg blev kjed af det rolige Liv, og jeg kunde ikke holde det ud her længere, og Rejselysten pirrede mig i Hænder og Fødder. Kort og godt, jeg kjøbte igjen Varer, satte Levningen af min Formue i Landgodser, og rejste igjen til Balsora, hvor mine Varer allerede laa, da jeg havde sendt dem forud. Snart sejlede et Skib ud af Havnen, som behagede mig vel, thi jeg befandt mig paa det tillige med mine Skatte. I de første

Uger kunde man ikke tænke sig en lykkeligere Fart end vor. Gunstige Vinde fyldte vore Sejl, ikke den mindste Sky stod paa den mørkeblaa Himmel, og Solen vandrede majestætisk og uden Slør sin daglige Bane. Jeg og mine Bekjendte, af hvilke der befandt sig mange paa Skibet, havde overalt, hvor vi landede, gjort gode Forretninger. Vi længtes allerede efter at komme hjem, da rejste der sig en stærk Storm, og det Held, som havde fulgt os, syntes nu at være til Ende; og saaledes var det ogsaa, Gud bedre det. Vi blev snart drevne ud af vor Kurs og kastede frem og tilbage paa Havet, som et Spil for Vind og Bølger. Efter mange Dages Forløb lagde Stormen sig endelig igjen; men den havde gjort Skade nok. Vort Skib var i saa slet Stand, at vi maatte kaste Anker i en Bugt, som dannedes af to Øer, for om mulig at istandsætte Fartøjet noget, før vi fortsatte vor Rejse. Vi havde endnu ikke ligget længe for Anker, før det paa den ene Ø begyndte at kravle og vrimle, saa at vi ikke vidste, hvad det var, og kaldte paa Kaptejnen. »Ak,« skreg denne, «der kommer de jo allerede, og Himlen bevare og hjælpe os, at vi ikke dræber en eneste af dem, det vilde være en Ulykke for os alle. Jeg kjender disse to Øer, mellem hvilke vi ligger for Anker. Den til højre bliver beboet af de mindste Mennesker i Verden, den til venste derimod af de største Kæmper. Dværgene iler allerede ud til os, og de vil sikkerlig fratage os alt, hvad vi ejer. Men nu beder jeg Jer, mine Venner! ikke at slaa eller dræbe nogen af dem, thi det vilde styrte os i en Fordærvelse, som vi dog maaske endnu kan undgaa.« Medens han endnu talte, kom den lille Hær af smaa Dværge, som havde et laaddent langhaaret Skind, allerede svømmende ud til os, thi alle var uden Betænkning sprungne i Vandet, saa snart de var komne ned til Strandbredden. Det varede ikke længe, saa naaede de vort Skib, og klavrede paa højre og venstre Side, for og bag op paa Dækket med en saa beundringsværdig Behændighed, at det saa' ud, som om de var faldne ned fra Luften. Uden i mindste Maade at bryde sig om os, løb de smaa laadne vilde ned ad Skibstrappen, og gjorde Overslag over de Varers Værdi, som laa i Rummet. De kom snart igjen op med tilfredse Miner, thi de Skatte, som jeg og mine Venner havde liggende stuvede i Rummet, maa sagtens have behaget dem vel;

de var af en næsten uberegnelig Værdi. Nu kastede den hele Hob sig med vildt Raseri over Skibsmandskabet og os Passagerer, som alle sammen fulde af Forundring stod rundt om paa Dækket, og i et Nu løb de os over Ende, og der laa vi nu alle tilsammen i Vandet, førend vi kunde fatte os, og maatte nødtvungne svømme over til Kæmpernes Ø, der heldigvis ikke laa langt fra os. Vi naaede alle svømmende til Kysten, rystede os ligesom vaade Pudelhunde og maatte uvilkaarlig le over den Hurtighed, med hvilken de smaa Gavtyve havde slynget os fra Dækket i Havet, skjønt vor Tilstand slet ikke var til at le ad. De vilde drejede imidlertid vort Skibs Ror, kappede Ankerne og lod det langsomt drive til deres Kyst. Vi saa' endnu med meget bedrøvede Miner, hvorlunde de lossede vore Varer, og vendte derpaa vore Skridt ind ad Landet til for at søge Ly og om mulig Hjælp, thi vi var hverken forsynede med Spise eller Drikke. Kysten gik temmelig stejl opad. Vi var netop naaet op paa det højeste, da saa' vi allerede i kort Frastand et Hus af en saa uhyre Størrelse, som vore Øjne aldrig før havde set. Vi formodede strax, at det maatte være én af Kæmpernes Bolig, der i Følge vor Kaptejns Beretning skulde have deres Opholdssted paa denne Ø. Hvad skulde vi gribe til? vi syntes fortabte baade paa den ene og den anden Maade, og vi gik altsaa hen til Huset, for paa Naade og Unaade at overgive os til dets Beboer. Vi kom derhen og gik ind ad en Dør, der var saa høj, at den største Mast kunde have gaaet der igjennem, og kom derpaa ind i Kæmpehusets Indre. Alt, hvad vi saa' der inde, var tømret og bygget efter den største Maalestok, og vi tænkte med Forfærdelse paa at se Kæmpen selv, som ejede dette Hus. Til Lykke var denne ikke hjemme, og derfor gav vi os i Færd med nogle Stege og en Mængde Kjødretter, som vi fandt i Køkkenet og spiste os dygtig mæt.

Vi havde netop stillet vor Hunger, da hørte vi uden for en Lyd, der brusede frem som en rullende Torden, og vi troede, at et Tordenvejr trak op. En af os løb ud for at se paa Himlen, men strax styrtede han med dødblegt Ansigt og skjælvende over hele Legemet tilbage til os og raabte fuld af Forfærdelse: »Kæmpen, Kæmpen kommer, den Torden, som vi

troede at høre, kommer fra ham, thi han har kun en Gang nyst en lille Smule.« Ved disse Ord greb en stor Angst os, og alle saa mange vi var, krøb hurtig ind under Arnestedet i Køkkenet og smigrede os med det Haab, at Kæmpen ikke skulde finde os dèr. Det var paa høje Tid at skjule os, thi næppe sad vi dèr i vort Skjul rystende af Angst og næppe aandende, før der gjenlød Trin gjennem Huset, saa at Væggene rystede, og det nærmede sig mere og mere til Køkkenet. Og det var virkelig Kæmpen, og hvilken Kæmpe! Et Kirketaarn var en Dværg imod ham. Ak, og hvor gyselig saa' han ud! Hans Haar var blodrøde, de strittede som et Vildsvins Børster, og glimrede som Ild; midt paa Panden havde han ét Øje, saa stort som en Tallerken, og glødende som Kul, og han kunde med det ene Øje vist se mere, end andre skikkelige Folk med to; hans Øren var som Elefantøren og faldt som to Vifter ned paa hans Skuldre; hans Tænder stod som Hugtænder ud af hans Mund. Det var et ganske forfærdeligt Uhyre. Da han kom ind i Køkkenet, greb han strax efter Stegen, og saa' strax, at nogen havde spist deraf og skreg med frygtelig Stemme: »Hvem har spist af min Steg?« Derpaa gik han til Kjødretterne og saa', at nogle af dem var ganske fortærede, og skreg rasende: »Hvem har spist mit Kjød?« Han var rædsom at se i sin Vrede. Hans store Øje brændte som en Komet og rullede hid og did, og det var, som om det kastede blændende Lysstraaler. I vort Skjul var vi allerede nær ved at dø af Angt og Forfærdelse. En Tid lang fór den store Karl omkring i Huset og syntes at søge den, der havde stjaalet hans Steg. Men da han ingen fandt, kom han tilbage til Køkkenet, og brummede forbitret i sit store Skjæg. Paa én Gang blev han staaende og snusede med sin Elefantnæse og raabte: »Jeg lugter, jeg lugter Menneskekjød.« Da blev vi alle forfærdelig bange og frygtede for, at han skulde finde os; og meget rigtig, han gik efter Lugten lige hen til Arnestedet, bukkede sig, og fandt os ulykkelige Orme, som fulde af Angst sad sammenkrympede der inde. Saa længe jeg lever, glemmer jeg ikke den Skræk. »Hejda,« raabte Kæmpen, »her har jeg Jer, I Gavtyve, som har spist af min Steg. Vil I komme frem, I Pak, I smaa Mennesker! bi lidt!« og han greb den ene efter den anden, og satte os i et stort

Fuglebur, der hængte paa Væggen, smækkede Døren i og sagde: »I Morgen skal Turen komme til Jer, bi kun, I Gavtyve!« og derpaa gik han bort. Med Skjælven og Bæven ventede vi paa Dagen, og ikke en eneste af os kunde sove om Natten. Morgenen kom, og Kæmpen kom. Han aabnede Døren til vort Bur og tog os alle igjen ud deraf. Vi var omtrent fyrretyve i Tallet. Han betragtede os hver for sig meget nøje. Men vi var formodentlig ikke nok for ham, thi han kastede os alle igjen væk og mumlede derhos: »Usselt Kram, de maa først fedes.« Endelig tog han ogsaa vor Kaptejn, som var en temmelig velnæret og tyk Mand, med sine to Fingre, befølte ham fra øverst til nederst og sagde endelig: »En god Mundfuld, en god Mundfuld, Du skal smage mig godt, lille Menneske, bi lidt!« og han greb et Stegespid, der stod i en Krog og var saa stort som en Vognstang, og spiddede den stakkels Kaptejn der paa ligesom en Lærke. Her hjalp hverken Skrig eller Jammer. Derpaa optændte Menneskeæderen en stor Ild, tog Spiddet og stegte den gode Kaptejn efter alle Kunstens Regler, og dyppede ham flittig med Smør, indtil han var smuk brun og sprød. Derpaa tog han ham af Ilden, lod ham køles noget, og opslugte ham med Hud og Haar; end ikke det mindste Ben levnede han, og vi saa' paa hans Ansigt, hvor delikat Stegen havde smagt ham.

Da han var færdig, sagde han til os, der gysende af Forfærdelse havde set paa alt dette: »I smaa Mennesker, jeg gaar nu ud at spadsere og kommer først hjem i Aften. Hvis jeg da ikke finder Jer, saa opsøger jeg Jer og knækker alle Ben i Jeres Krop. I kan ikke slippe bort, thi rundt om Øen flyder Havet.« Ved disse Ord saa' han bistert paa os med sit store glødende Øje og truede os med sin knyttede Næve. Derpaa gik han med lange Skridt bort, og hans lange Ben bragte ham snart af Syne. I Begyndelsen overlod vi os ganske til vor Smerte, hylede og jamrede, saa det maatte have rørt en Sten, og græd os næsten Øjnene ud af Hovedet, thi ingen Skæbne syntes os at være frygteligere, end i levende Live at blive spiddede og stegte af dette Afskum, denne Kæmpe, og siden som en fed Mundfuld at vandre ned i hans Bug. Lidt efter lidt holdt vore Taarer dog op at flyde, da Kilden til sidst var

udtømt, og vi sad en lang Tid stumme og med mørkt Aasyn sammen. Da faldt der mig en lykkelig Tanke ind. »Gode Venner og Ulykkesbrødre,« raabte jeg ivrig og sprang op, »der foresvæver mig et Redningsmiddel.« Da hørte de forundrede paa mig, og vaklende mellem Angst og Haab spurgte de mig, hvad jeg egentlig mente. »Ja,« vedblev jeg, »vi vil her ikke omkomme i Elendighed, hvis vi er modige og vover alt for alt. Lad os hurtig løbe ned til Havbredden, dèr har jeg set ligge nok af Brædder og Planker af strandede Skibe. Her er Tov og Søm (begge Dele laa i Kæmpens Bolig), lad os tage dem og af Brædderne sammentømre smaa Flaader og kaste dem i Havet. I Nat, naar Kæmpen kommer tilbage, vil han være træt og sove fast. Da tænder vi en Ild op, gjør Spidsen af dette Stegespid glødende og brænder Kæmpens Øje ud dermed. Da kan han ikke se os, og vi vil let kunne flygte til Havet, bestige Flaaderne og slippe bort. Mislykkes vor Plan, kan der ikke hændes os andet, end at Kæmpen slaar os alle ihjel, men selv denne Skæbne foretrækker jeg for i levende Live at blive stegt.« Jeg tav, men mine Følgesvende sprang op, jublede og lo af Glæde over den kostelige Udsigt, som jeg havde aabnet dem, og bar sig ad som vanvittige af lutter Glæde. Og vi tog Tovene og Sømmene, løb den nærmeste Vej til Havet og arbejdede, saa at Sveden haglede fra vore Pander. Men det lykkedes vore Bestræbelser endnu før Nattens Komme at gjøre Flaaderne fix og færdige og skyde dem i Vandet. De blev foreløbig omhyggelig fortøjede ved Pæle, som vi rammede i Jorden. Med glade Ansigter ilede vi derpaa igjen hjem, og satte vort Haab til Gud, at han vilde forunde vort Forehavende et lykkeligt Udfald.

Men da Kæmpen endelig kom, havde vi igjen skjult os under Arnestedet, og lod, som om vi sov aldeles fast og anstillede os ganske dumme og sløve. Kæmpen lod sig ganske rigtig skuffe, og vi hørte, at han brummede: »Jeg vil for det første lade de smaa Mennesker i Ro, de kan dog ikke slippe bort, og til sidst bliver de mig ganske magre af lutter Frygt.« Han gik bort, kastede sig paa sin Seng, saa det knagede og bragede, og snart hørte vi ham snorke højere, end om en Stormvind havde hylet uden for, og vi vovede nu at krybe frem, og

med saa lidt Støj som mulig at skride til Værket. Snart flammede en frygtelig Ild paa Arnestedet. Vi stak Spiddet deri og ventede, til Spidsen var ganske hvidglødende. Derpaa trak jeg det igjen ud og vinkede én af de tapreste af vor Skare hid for at hjælpe mig, thi for mig alene var Spiddet alt for tungt. Han tog dygtig fat, og nu listede vi os ganske sagte hen til Kæmpens Sovekammer. Her laa Uhyret, og havde til vor Lykke sit Ansigt vendt lige imod os og sov som et Murmeldyr. Jeg gav min Ledsager endnu et opmuntrende Blik, og med faste Skridt gik vi hen til Uhyret, løftede Spiddet, og med Syden og Susen fór det midt ind i Kæmpens Øje, saa at Vand og Blod sprøjtede frem deraf og bestænkede os fra øverst til nedest. Med en Brølen, stærkere end tusend Kanoners Torden, sprang Kæmpen op og greb skrigende efter sit Øje, thi Smerten maa have været frygtelig. Men vi skyndte os, det bedste vi kunde, ilede tilbage til vore Kammerater, der med Rædsel havde hørt Kæmpens Skrig, og raabte til dem: »Lykkelig overstaaet!« og som springende Bukke løb vi derpaa ned til Strandbredden, besteg vore Flaader, og sejlede og roede af alle Kræfter ud i det aabne Hav. Kæmpens Brølen hørte vi endnu, da vi allerede var langt borte fra Strandbredden, og saa' ham ogsaa selv, hvorlunde han tumlede omkring ved Kysten, og greb store Klippestykker og slyngede dem ud efter os. Men vi var allerede for langt borte fra ham, til at han kunde ramme os, og vi forhaanede ham og lo ham ud, til han kom i et ustyrligt Raseri og til sidst brølende igjen løb afsted. Jeg har aldrig siden set ham, og det er mig ogsaa meget kjært.

Vi drev nu som et Spil for Vind og Vove nogle Dage omkring paa Havet uden Maal og Med, og frygtede allerede for at maatte sulte ihjel, eftersom vi kun havde kunnet forsyne os med ringe Mundforraad. Men vi stolede paa Gud, og bad inderlig, og Himlen hørte ogsaa endelig vor Bøn og beviste os Naade. Det var bleven Nat, og Morgendæmringen var nær. Se, da stod Solen op, som en straalende Dronning i glimrende Klædebon, og da dens første Lysstriber hoppede og sitrede hen over Havet, raabte vor Styrmand jublende: »Land, Land!« og lige for vore Øjne udbredte sig en Kyst, der var at se til som et Paradis. Da jublede vi og lo alle, og var fulde af Glæde,

og da vore skrøbelige Flaader stødte til Kysten, sprang vi i Land, omfavnede og kyssede hinanden, knælede derpaa og priste Gud Herren, som havde ført os saa viselig.

Da den første Glædesrus var forbi, kastede vi os over de Frugter, som rigelig og i stor Mængde laa under utallige Træer, og vi fandt dem i høj Grad velsmagende og forfriskende. Derpaa saa' vi os om paa Landet, besteg et Bjærg og fandt, at vi var landede paa en Ø. Skjønt dette nu betog os det Haab, snart at blive befriede og at kunne vende tilbage til vort Fædreland, saa knurrede vi dog ikke, men fandt os trøstig i vor Skæbne. Thi Øen var saa frugtbar og saa velsignet med Frugttræer af alle Slags, at vi ikke behøvede at frygte for at dø af Sult. Vi spredtes nu ad i forskjellige smaa Flokke, for at gaa paa Opdagelser og søge et Tilflugtssted, hvor vi kunde tilbringe Natten. Thi vi vidste jo dog ikke, om Øen ogsaa var saa ubeboet, som det saa' ud til, og om den ikke i sine Skove skjulte glubende Dyr. Det varede ikke længe, saa fandt jeg og mit Parti en rummelig Hule, som kun havde en ganske snæver Indgang, saa at den let kunde spærres. Jeg kaldte strax vore Ledsagere hurtig tilbage, viste dem vor Opdagelse, og de var lige saa tilfredse dermed som jeg selv. Dagen gik hen, og det begyndte at blive mørk Nat. Nu krøb vi ind i vor Hule, satte inden for en stor flad Sten, og overlod os derpaa til en rolig, vederkvægende Slummer. Vi havde ikke ligget meget længe, før jeg vaagnede ved en sælsom Raslen og Hvislen, jeg rejste mig op, krøb hen til Indgangen af vor Hule og kigede gjennem en Sprække paa den flade Sten. Da saa' mine Øjne det frygteligste Udyr af Verden. Det var en Slange, vel to Hundrede Alen lang og meget tykkere end det største Egetræ paa Jorden. Dens Krop var bedækket med glimrende Skæl ligesom et Harnisk, og disse Skæl raslede ved enhver Bevægelse af Dyret, som om man rystede Jærnlænker. Den snusede rundt om Indgangen til vor Hule, og dens Aande trængte gjennem Dørens Sprække saa giftig og pestagtig, at jeg næsten blev bedøvet deraf og tumlede tilbage.

Da jeg igjen var kommen mig lidt, saa' jeg igjen ud og opdagede, at Udyret ligesom legende rejste sig op og stod næsten lodret som et Mastetræ. Derpaa slyngede den sig igjen

bort, hængte sig med Halen ved et stort Palmetræ og gyngede sig frem og tilbage. Pludselig kom en stor Elefant løbende, vaklede fra den ene Side til den anden, og bemærkede slet ikke Slangen, som rolig og uden Bevægelse blev hængende ved Træet, indtil Elefanten var kommet tæt hen til den. Da slap den pludselig Palmetræet, styrtede som et Lyn paa den forskrækkede Elefant, der forgjæves søgte at fly, omsnoede den i et Nu med sin Kæmpekrop lige fra Hovedet til Bagbenene, og knugede den saa mægtig sammen, at Skovens Kæmpe af Smerte udstødte et jammerligt Skrig, og efter faa krampagtige Trækninger styrtede og laa død. Nu løste Slangen den igjen af sin Omfavnelse, viklede sig op og dansede nogle Gange, ligesom i Glæde over Sejren, omkring det dræbte Dyr. Derpaa begyndte den at overspy det og slikkede det saa længe, indtil det saa' ganske vaadt og glinsende ud og fra øverst til nederst var blevet ganske slimet. Derpaa spærrede Slangen sit uhyre Svælg op og opslugte først Elefantens Hoved, derpaa Forbenene og Kroppen og til sidst hele det mægtige Dyr paa én Gang. Men nu laa den ganske træt og stille, den var saa opsvulmet, at den til min og mine Kammeraters store Lykke hverken kunde røre eller bevæge sig; thi nu havde vi den i vor Magt og kunde med Lethed dræbe den. Uden at spilde nogen Tid vækkede jeg altsaa hurtig mine Kammerater, fortalte dem, hvad jeg havde været Vidne til, bad dem at tage deres Øxer, som vi havde bragt med fra Kæmpens Hus, og at følge med mig for at hugge Hovedet af Slangen, der ellers sikkert vilde have opslugt os alle sammen. De var strax villige dertil, sprang op og gik ud med mig, bevæbnede med deres Øxer. Nu saa' de Udyret ligge dèr og forfærdedes ved dette Syn. Men da den ikke kunde røre sig af Pletten, fattede de Mod, og vi gik løs paa Slangen, og huggede den friskvæk i Halsen. Dyret stønnede, men det kunde ikke komme af Stedet, og slog kun i Dødens Smerte heftig omkring paa Jorden med Halen. Men Skælpanseret, som omgav dens Krop, var saa fast, at vi havde megen Møje med at hugge igjennem det med vore Øxer. Endelig lykkedes det; nu var det vanskeligste overstaaet, og snart laa den gruelige Skabning hovedløs og langstrakt i Døden, og vi takkede vor Skaber, thi vi var undslupne en stor Fare. I

lang Tid levede vi fremdeles meget forsigtig og vovede os ikke langt bort fra vor Hule, da vi frygtede for, at den dræbte Slange maaske ikke var den eneste paa Øen. Og dog var dette Tilfældet, thi der lod sig ikke nogen anden se, og vi blev til sidst rolige, og det kunde vi uden Fare. Der fandtes hverken vilde Dyr eller andre glubende Skabninger paa vor Ø; kun Elefanter lod sig hist og her se. Men disse var fredelige og næsten tamme og gjorde os ingen Skade. Paa denne Maade forløb omtrent et halvt Aar, og vi blev uforstyrrede, og havde allerede gjort os ganske fortrolige med den Tanke at maatte blive her til vore Dages Ende. Da gik jeg en Morgen op paa det Bjærg, der hævede sig ved Siden af vor Hule, saa' mig om til alle Sider og stirrede tankefuld ud over Havets Bølger. Og se dèr, i Horisonten dukkede der ligesom en lille Sky op, den kom hurtig nærmere og nærmere, og fuld af Henrykkelse opdagede jeg endelig et Skib, som styrede lige til vor Ø. Hurtig løb jeg ned af Bjærget, kaldte paa mine Kammerater og raabte allerede i Frastand: »Et Skib, et Skib!« De lod alt staa og ligge, vi optændte strax af vaadt Træ et stort Baal, for at det ret skulde dampe og ryge, vi tog Stænger og bandt Skjorter og Tørklæder derpaa og vinkede og viftede med dem, for at gjøre Skibsfolkene opmærksomme paa, at der var nødlidende, som trængte til og bad om deres Hjælp. Til vor usigelige Glæde blev vore Signaler sete, Skibet styrede lige hen til os, lagde bi, en Baad roede til Land og blev hilset med Jubel og Glæde af os. Skibets Kaptejn steg i Land, og jeg maatte fortælle ham alle vore Æventyr. Da han nu havde hørt dem, erklærede han sig villig til at tage os om Bord i sit Skib, og førte os strax der ud i sin Baad. Nu var vi altsaa frelste, og min Glæde derover var saa meget større, da den brave Kaptejn underrettede mig om, at han sejlede til Balsora og vilde sætte mig i Land dèr.

Efter nogle Ugers lykkelig Fart kom vi ogsaa til denne By, og vor gode Kaptejn tog venlig Afsked med os og vilde hverken vide af Taksigelse eller Betaling, men sagde: »Ti stille, jeg har kun gjort min Skyldighed,« og vendte sig bort. Vi maatte altsaa forlade ham, men vi ønskede ham al Lykke og Held og Velsignelse og bad for ham, at det saa længe han

levede, maatte gaa ham saa godt, som han fortjente. Derpaa tog jeg venlig og rørt Afsked med mine Kammerater og de adspredte sig hver til sit, og jeg har aldrig set dem siden. Jeg selv opholdt mig nogle Dage i Balsora og overlagde, paa hvilken Maade jeg igjen vilde vende tilbage til Bagdad. En Morgen gik jeg ned til Havnen for at adsprede mig og se paa den Vrimmel, som dèr tidlig og silde finder Sted. Et Skib var just nylig løbet ind, og man var netop i Begreb med at losse det. Kaptejnen stod ved Kysten, modtog Ballerne og Kasserne, og dikterede bestandig en Skriver, der maatte indføre hvert enkelt Stykkes Faktura i en stor Bog. Da jeg var kommet noget nærmere til, hørte jeg tit og mange Gange mit eget Navn Sindbad nævne, jeg saa' nøjere paa Kaptejnen og gjenkjendte med Forundring i ham den Skibsfører, som paa min første Rejse havde ladet mig blive tilbage paa en ubeboet Ø, hvorfra jeg ved Hjælp af Fuglen Rok igjen var blevet befriet. Nu vilde jeg se, om Kaptejnen var en Bedrager, gik hen til ham og spurgte ham, hvem dog den Sindbad var, som ejede saa mange Baller og Kasser? »Ak, kjære Herre!« svarede Kaptejnen, »dette Gods tilhører en Kjøbmand, som en Gang ulykkeligvis tillige med flere andre rejsende forlod mit Skib, gik i Land paa en Ø og sandsynligvis er omkommet. Hans Ledsagere kom nemlig om Bord igjen, men bragte ham ikke med. Da jeg havde meget at bestille, agtede jeg ikke paa dette, og bemærkede først hans Fraværelse, da det var umuligt at vende om og afhente ham, thi Vind os Strøm var os imod. Senere hen lagde jeg igjen til ved Øen for at tage ham om Bord, men da var den ulykkelige forsvundet og intet Spor af ham at opdage. Nu har jeg passet paa hans Gods og vil spørge mig for om Sindbads Slægtninge, for at overlevere dem deres Arvelod.« Saaledes sluttede han sin Tale, og jeg saa' nok, at han havde handlet som en redelig Mand og spurgte ham: »Kaptejn, kjender I mig ikke mere?« Da betragtede Manden mig opmærksom fra Top til Taa, men kunde i Begyndelsen ikke besinde sig paa mig, eftersom jeg siden min første Rejse havde forandret mig meget. Endelig klarede det op i hans Erindring, og fuld af Forundring og Glæde raabte han pludselig: »Sindbad, Sindbad! Ja det er jo Jer selv!« og omfavnede mig og

græd af Glæde, »thi,« sagde han, »jeg har bestandig skudt Skylden af Eders Død paa mig, og mit Hjærte er glad, fordi det er lettet for denne Byrde.« Derpaa førte han mig til sin Bolig, beværtede mig festlig og gav mig ærlig og redelig hele min Formue tilbage. Vi skiltes ad med Forsikringer om evigt Venskab, og jeg vendte rigere end før tilbage til Bagdad og til mit Hus. Her,« saaledes sluttede Sindbad sin Fortælling, »ender min anden Rejse. I Morgen vil jeg fortælle Jer den tredje, mine Venner, hvis I har Lyst at høre den.« Han lod igjen give Lastdrageren hundrede Guldstykker, og Jussuf gik hjem fuld af Glæde og tænkende over Sindbads mærkværdige Hændelser.

Næste Dag begyndte Sømanden at fortælle sin tredje Rejse med følgende Ord: »Mine Venner, trods alle de Farer, som jeg havde maattet udstaa, havde jeg snart ingen Ro mere paa Landjorden, hvor jeg dog havde kunnet leve i al Bekvemmelighed. Snart følte jeg Væmmelse ved de Fornøjelser og Morskaber, som jeg hengav mig til, jeg tog min Beslutning, ordnede mine Sager, kjøbte igjen saadanne Varer, som jeg lovede mig rig Fordel af, og begav mig paa Vejen. Men denne Gang vendte jeg min Vej til en persisk Søhavn, da jeg ikke længer havde Tillid til den ved Balsora, og haabede, naar jeg løb ud fra en anden, at faa færre Besværligheder og Farer at overvinde. Denne Tanke fandt jeg rigtignok senere meget taabelig og som grebet ud af Luften, thi den hjalp mig til intet, og det gik mig paa den tredje Rejse lige saa slemt, ja endnu værre end paa de forrige. Naa, jeg fandt da et Skib, og gik om Bord med mine Varer. Den første Dag gik alt godt, den anden og tredje med, og jeg begyndte allerede at fatte godt Haab. Men da rejste sig paa den fjerde Dag en Storm, saa at Syn og Hørelse forgik os alle paa Skibet. Kaptejnen, en rask Sømand, blev rigtignok uforfærdet, lod tage Reb i Sejlene og styrede Skibet med stærk Haand. Men hvad hjalp det. Det varede ikke en Time, før Stormen sønderrev Sejlene, saa at de som Pjalter fløj til højre og venstre, og vi havde ingen Sejl. Derpaa greb Vinden Skibet med fornyet Magt, slyngede Rorpinden ud af Kaptejnens Haand, og nu gik det op og ned, saa min Forstand ordentlig stod stille. Alle Matroserne svævede i

Dødsangst, og jeg med. Snart fløj Fartøjet i Luften, snart sank det i en Afgrund, og blev kastet hid og did som en Fjerbold. Vi, som var om Bord, maatte taale alt dette og kunde ikke gjøre andet end holde fast ved Haabet. Men ogsaa dette blev os røvet, thi pludselig brusede en uhyre Bølge hid, kom nærmere og nærmere, greb Skibet, slyngede det højt op, og knæk! styrtede det ned igjen paa et Klipperev og sloges i tusende Stykker. Nu var da den Spas forbi, hele Mandskabet blev opslugt af Bølgerne, og det lykkedes kun mig alene og et Par andre Kjøbmænd at gribe nogle Vragstumper. Havet havde Medlidenhed med os og kastede os i Land paa en Ø, hvor vi ganske udmattede en Tid lang laa som bevidstløse og kun langsomt igjen kom til os selv.

Da vi atter var os bevidste, var det næsten allerede blevet Aften. Vi fandt nogle Frugter, som laa under forskjellige Frugttræer, og tog til Takke med dem, saa godt det vilde gaa, thi de var bitre eller sure. Men imidlertid var dog vor Sult foreløbig stillet, og da det var blevet mørk Nat, lagde vi os alle sammen paa Jorden og sov uforstyrrede til om Morgenen. Vi vaagnede først, da Solen stod paa Himlen, og holdt nu Raad om, hvad vi nu skulde gjøre. De fleste var af den Mening, at vi skulde gaa ind i Landet for at opsøge menneskelige Boliger, der sikkert maatte findes paa denne Ø. Vi begav os altsaa paa Vejen, og havde næppe gaaet en Time, før en Mængde Hytter med ganske runde Tage, dannede som Kupler, i nogen Frastand viste sig for os. Vi var endnu ikke ganske komne nær dertil, saa kom en Flok sorte Negre os i Møde og nærmede sig til os ganske venlig og hyggelig. Men næppe havde de omringet os, før de med Støj og Skrig anfaldt os, bandt vore Hænder paa Ryggen og drev os paa denne Maade til deres Hytter. Her blev vi delte, og en Karl, i hvis Ansigtstræk man ikke kunde opdage det mindste Spor af Velvilje eller Medlidenhed, tog mig og et Par af mine Ulykkesbrødre til sig. Hans Ansigt var gyseligt og dyrisk, ligesom hans Sjæl. Han bragte os til sin Bolig, tog Lænkerne af os og truede os med Døden, hvis vi vovede at forsøge paa at flygte. Derpaa anstillede han sig medlidende og spurgte os, om vi ikke var sultne. Det var vi vistnok, og det i ingen ringe Grad. Der-

paa gik Negeren bort og kom snart derpaa tilbage med en Favn fuld af besynderlige Urter; dem kastede han paa Bordet og sagde, at vi skulde spise dem. Mine Kammerater gav sig ivrig i Færd dermed, og aad som hungrige Ulve, men jeg holdt mig tilbage og beroligede min Mave, saa godt jeg kunde, thi disse Urter var mig modbydelige. Og hvor maa jeg ikke takke Gud for, at han styrkede mig i min Afholdenhed. Mine Kammerater, som havde spist sig mætte paa disse Urter, blev vanvittige, teede sig i deres ulykkelige Tilstand glade og lystige, og dansede med fordrejede Ansigter og stive Øjne som rasende og blinde omkring i Hytten. Saaledes vilde vor grusomme Ejermand have det, thi nu fodrede han de stakkels sindssyge Mennesker med nærende Spiser, med Ris, Mælk og Kjød, og mæskede dem, indtil de var ganske fede. Det varede ikke længe, thi de vanvittige levede uden Bekymring Dag ud, Dag ind og gjorde sig ingen Betænkninger, men aad og drak bestandig hele Dagen igjennem. Da vor Herre nu saa', at de ulykkelige formelig stønnede af Fedme, saa tog han sin Kniv, slagtede den ene efter den anden, huggede dem i Stykker og bar sig ad med dem ligesom med Svin. En Del af deres Kjød blev stegt, noget blev lavet til alle Slags Pølser, og det øvrige ligesom Flæsk og Skinker hængt i Røg. Alt dette var for mig, der endnu havde min fulde Forstand, skrækkeligt at se paa, og jeg faldt saaledes af ved Sorg og Græmmelse, at min Herre slet ikke ansaa' det for Umagen værd at slagte mig, thi han havde ikke faaet andet ud deraf end Skind og Ben. Deraf kom det da, at man slet ikke gav Agt paa min usle og magre Person. Man lod mig løbe, hvor hen jeg vilde, og tit var jeg hele Dage borte, uden at man bemærkede det. Herpaa byggede jeg en Plan til Frelse. Hvor som helst jeg kunde, samlede jeg Frugter og andre Levnetsmidler og skjulte dem paa et afsides Sted til belejlig Tid. Paa den Maade skaffede jeg mig lidt efter lidt et anseligt Forraad, med hvilket jeg nok kunde friste Livet otte eller fjorten Dage.

Nu hændte det sig, at alle Landsbyens Mænd og Kvinder en Dag drog ud, bevæbnede og udrustede; thi de vilde overfalde en Fjende, der boede to Dagsrejser fra dem. Ingen blev tilbage i Landsbyen uden nogle gamle Kvinder og Mænd og

Børn. Da glædede jeg mig i mit Inderste, thi nu var Frelsens Time kommet. Jeg lod nogle Timer hengaa efter Krigernes Bortgang for at være ganske sikker paa, at de ikke uformodet kom tilbage. Derpaa gik jeg sagte til min Herres Hestestald, sadlede og optømmede hans bedste Hest og belæssede den med mit samlede Forraad af Levnetsmidler. Derpaa satte jeg mig selv op, og rask galoperede jeg gjennem Landsbyen forbi Oldinger og Børn, som ude af sig selv af Forbavselse og Raseri dog ikke kunde hindre min Flugt. De skreg og raabte, de forbandede mig, men jeg brød mig ikke derom, men var glad, da jeg havde den forfærdelige Menneskeæderby bag ved mig. Jeg lod Hesten løbe den hele Dag lige til om Aftenen. Da blev den meget træt og udmattet, og jeg maatte forunde den Hvile. Jeg steg altsaa af, spændte mit Mundforraad og Sadlen af, tøjrede Hesten ved en Palme, og samlede Græs og Urter til Foder for den. Derpaa lagde jeg mig til at sove. Næste Dag fortsatte jeg min Rejse paa samme Maade, kun lidt langsommere, thi nu behøvede jeg ikke længer at frygte for at blive eftersat.

Paa den ottende Dag kom jeg endelig til Havet, og, Allah være lovet, jeg fandt her et stort Antal hvide Mænd, som besøgte Kysten for at indsamle Peber, der groede her i stor Mængde. Disse Folk modtog mig venlig, jeg maatte fortælle dem mine Æventyr, og de lovede mig at føre mig med til deres Land og paa enhver Maade være omhyggelige for mig. Fire Uger efter min Ankomst til dem, var Peberhøsten forbi, alle Skibe var fuldt ladede, vi gik om Bord, og sejlede til mine nye Venners Hjem, som vi ogsaa i faa Dage lykkelig og uden Uheld ankom til. Her blev jeg forestillet for Kongen og maatte længe tale med ham. Han var endnu ung, en meget venlig Mand, og syntes at finde Behag i at samtale med mig. Da han lod mig gaa, befalede han sine Tjenere stedse at lade mig uanmeldt komme ind, og lod mig tillige give fem Punge, hver paa hundrede Zecchiner. Dette var mig meget velkomment, thi jeg var ganske blottet for Penge, og vilde uden Kongens Foræring næppe have været i Stand til at skaffe mig Ly og Næring. Men nu forsynede jeg mig med nye Klæder og udstyrede mig smagfuldt og godt.

Jeg havde allerede tilbragt nogen Tid i Hovedstaden, da jeg en Gang bemærkede, at Kongen saa vel som alle hans Hoffolk og Rigets store og det hele Folk red uden Sadel og Stigbøjle, og jeg meddelte Kongen aabenhjærtig denne Bemærkning. Kongen forstod slet ikke, hvad jeg mente, før jeg endelig tydelig og omstændelig forklarede mig, og det kom nu for Dagen, at Sadel og Stigbøjle i dette forunderlige Land var ubekjendte Ting. Jeg gik strax til forskjellige Haandværkere, til Snedkere og Remmesnidere, forelagde dem ganske nøjagtige Tegninger og viste dem til rette, for at de skulde forfærdige mig en smuk og bekvem Sadel. De forstod mig alle meget godt og leverede et Stykke Arbejde, som var upaaklageligt. Jeg gik strax hen og bragte Kongen den som Foræring, han lod strax en Hest trække frem, lagde Sadlen paa den, steg til Hest, red frem og tilbage og tumlede Hesten dygtig. Da han igjen steg af, roste han mig, bestilte endnu en hel Mængde Sadler, og lod mig overrække endnu en betydelig Foræring, thi denne Sag havde behaget ham overmaade meget. Nu var jeg en holden Mand, thi Alverden vilde følge Kongens Exempel, mange Folk kom til mig og bad mig om Sadler, og jeg havde saa meget at bestille, at jeg snart ikke saa' Ende paa mit Arbejde. Men dette indbragte mig saa mange Penge, at jeg inden kort Tid var en af de mest velhavende Folk i Hovedstaden, og snart ikke mere blev betragtet og anset som fremmed, men ganske og aldeles som indfødt og Borger. Kongen holdt daglig mere og mere af mig, og alle mine Fritimer, som jeg kunde afse, maatte jeg tilbringe i hans Selskab, ja han drev sin Naade imod mig saa vidt, at han til sidst gav mig en af sine Broderdøtre, en udmærket smuk og god Pige, til Kone. Paa denne Maade levede jeg i Grunden meget behagelig, thi jeg havde ikke Mangel paa noget, alle Livets Bekvemmeligheder og Nydelser stod til min Raadighed, og jeg kunde have været tilfreds og lykkelig. Desuagtet var jeg det ikke, thi bestandig længtes jeg efter Bagdad, min Fødeby, midt i min Herlighed kunde jeg ikke glemme mit Hjem, og Tanken derom lod mig ikke have Ro. Jeg fattede ogsaa den Beslutning at gribe den første Lejlighed til at vende tilbage, om jeg saa skulde vove Livet derfor.

Da hændtes det en Dag, at min nærmeste Nabos Kone — han var min meget gode Ven — blev syg og døde. Det gjorde mig ondt, og jeg iførte mig Sørgeklæder for at besøge den gode Nabo, og om mulig skjænke ham nogen Trøst. Jeg traadte ind i hans Værelse og sagde: »Fred være med Jer, og gid Allah maa skjænke Jer et langt Liv!« Da saa' den stakkels Mand fuld af Bedrøvelse paa mig og sagde: »Kjære Ven, véd I da ikke, at mine Dage er talte, og at jeg kun kan leve til i Morgen?« Jeg forstod ikke, hvad han vilde sige med den Snak og troede sikkert, at kun Bedrøvelsen over hans Kones Død bragte ham til at tale saaledes, og søgte at trøste ham ved kjærlige og venlige Ord. Men nu forklarede han mig til sidst, at hans Ord indeholdt den bitreste Alvor og strængeste Sandhed; »thi,« sagde han, »naar en Mand her til Lands dør, maa hans Kone lade sig begrave levende med ham, og omvendt ligeledes Manden med sin Kone. I Morgen kommer den Dag, da Solen for sidste Gang beskinner mit Ansigt, thi saa kommer de og fører mig ud til Dødens Bjærg og nedsænker dèr ved Tove først min Kones Lig og derpaa mig selv i den store Gravhvælving, som i sin Dybde opsluger alt levende.« Derpaa skreg den ulykkelige, indhyllede sit Hoved og græd bitterlig. Men jeg blev meget bestyrtet over denne Nyhed, som jeg ved denne Lejlighed havde erfaret, gik bort og vendte mine Skridt til Landets Konge. Jeg fortalte ham, hvad jeg havde hørt, og spurgte om de fremmede, ligesom Rigets indfødte, var underkastede denne grusomme Lov. Kongen lo og svarede: »Ganske vist, min Ven, det er de, de maa vente den samme Skæbne, naar de har ægtet en Kone i mine Stater, og hun dør. Loven er meget stræng, og selv jeg, Kongen, maa underkaste mig den. Vær altsaa trøstig og betænk, at I er ikke den eneste, som den Lod kan ramme at blive levende begravet.« Kongen tav, og jeg gik bort i dybeste Bedrøvelse, thi Kongens Ord kunde paa ingen Maade yde mig Trøst. Nu blev min Længsel stedse stærkere efter at forlade dette barbariske Land, og der manglede mig kun Lejlighed til at udføre mit Forsæt. Nu vaagede jeg med Ængstelighed over min Kones Befindende, og naar hun blot blev angreben af den mindste Upasselighed, var jeg nær ved at dø af Angst og sendte Bud efter alle Doktorer

og lod hende kurere af alle Kræfter. Men hvad hjalp al min Ængstelighed Forog sigtighed; Gud er stor og Mennesket kan ikke undgaa sin Skæbne. Min Kone blev alvorlig syg, og skjønt jeg gjorde alt, hvad der var menneskelig muligt, for at holde hende i Live, saa nyttede det til intet. Efter faa Dages Forløb døde hun og laa Lig.

At beskrive min Fortvivlelse, da jeg nu virkelig saa', at hun var og blev død, og ikke kunde vende tilbage til Livet, er mig aldeles umuligt. Jeg var i den mest fortvivlede Tilstand af Verden. Alt var mig ligegyldigt; stum og sløv sad jeg hele Timer og kunde ikke fastholde nogen anden Tanke end den over al Beskrivelse frygtelige og rædsomme: »I Morgen bliver Du levende begravet.« Jeg var i en skrækkelig Tilstand. Det gryede langsomt ad Dag, men dog alt for hurtig for mig. Værgeløs og kraftesløs sad jeg dèr, et Billede paa Ulykke og Elendighed. Jeg kunde ikke en Gang vove et Forsøg paa at flygte, thi mit Hus var omringet og indesluttet af Kongens Livvagt, som hermed vilde bevise mig en Ære. Endelig rullede Ligvognen dump og drønende frem og holdt stille uden for min Dør. Derpaa kom Kongen med hele sin Hofstat, thi han elskede mig, og vilde med sit Følge ledsage mig til Toppen af Dødens Bjærg. Ligbærerne kom ind i mit Hus, tog min Kones Lig og bar det ud paa Ligvognen. Derpaa opfordrede man mig til at rejse mig og følge efter Vognen. Vaklende og halv vanvittig, med stive Blik, gik jeg ud, og Toget satte sig i Bevægelse. I Spidsen marscherede Kongens Livvagt, dernæst kom Ligvognen, bag efter den vaklede jeg bevidstløs, og Kongen med Hofstaten sluttede Toget. Vejen gik langsomt op ad Dødens Bjærg. Efter en Times Forløb ankom vi til Spidsen, en Falddør blev løftet op, og Dødens Afgrund aabnede sit Gab imod mig. Uden Bevidsthed faldt jeg ved dette skrækkelige Syn baglængs til Jorden og blev liggende uden Bevægelse. Da jeg igjen vaagnede af min Bedøvelse, var min døde Kone ved lange Snore allerede nedsænket i Afgrunden, og Turen var nu til mig at følge efter. Graverne greb mig allerede ved Armen for at slæbe mig bort, men fuld af Fortvivlelse rev jeg mig løs fra dem, løb hen til Kongen og kastede mig for hans Fødder og jamrede og bad for mit Liv. Den gode Fyrste græd selv,

rakte mig Haanden, og raadede mig med Venlighed til at være standhaftig, thi han kunde med hele sin Magt og sin bedste Vilje ikke lette eller afvende min Skæbne. Nu var altsaa alt Haab svundet. Karlene greb mig igjen, fik Magt med mig og slæbte mig hen til Afgrunden. Med et Jammerskrig forsvandt jeg under Jorden; bevidstløst kom jeg ned til Bunden og hørte næppe, at Falddøren der oppe blev slaaet i, og at hele Følget gik bort. Hvor længe jeg saaledes laa uden Besindelse, det véd jeg ikke, men da jeg vaagnede, nagede en rasende Hunger paa mit Legeme, og begjærlig greb jeg efter et Brød, som tillige med mig var sænket ned i min Begravelse. Jeg fortærede det, tømte en Krukke Vand, som stod ved Siden af mig og tænkte nu over min ulykkelige Tilstand. Jeg indsaa' meget godt, at jeg ikke kunde haabe Frelse paa naturlig Maade, og jeg havde ingen anden Udsigt end at omkomme af Hunger eller af Væmmelse. Rundt om mig laa der Benrade, Pandeskaller og halvt fortærede Lig, paa hvilke Rotter og Slanger krøb omkring og gnavede og ikke i mindste Maade lod sig forstyrre ved deres Maaltid af mit Skrig. En frygtelig Stank forpestede Luften, saa at jeg næppe kunde aande. Et Glimt af Dagslyset, som gjennem en Sprække i Bjærget trængte ind i Dødens Hule, forøgede kun det gyselige i min Stilling, thi jeg saa', hvorledes Dødningehovedernes tomme Øjenhuler gloede paa mig, og de for Kjød blottede Tænder grinede mig i Møde. Hvor jeg saa' hen, overalt var der Død og Gysen og Forraadnelse. Min Sjæl blev fuld af Fortvivlelse, jeg rev i mit Haar, brølede af Raseri, rendte med Hovedet mod Klippevæggen for at knuse min Hjærneskal. Havde jeg blot haft et Vaaben, en Dolk eller en Kniv, med Vellyst vilde jeg have stødt den i mit Bryst og set mit Liv forbløde. Ja, jeg kunde have dræbt mig selv med en Strikkepind. Jo mere mine Øjne vænnede sig til det svage Lys, jo højere steg min Rædsel. Alle Slags Utøj vrimlede, krøb og kravlede omkring mig, og jeg kunde ikke jage dem bort, ja de syntes endogsaa at anse mig levende for deres Bytte. Der kom Slanger og Rotter og begyndte at krybe op ad mig. Med krampagtig Rædsel slog og traadte jeg omkring mig og dræbte, hvad der kom mig nær. Og derhos glimrede i denne Ensomhed, i denne frygtelige Dødens Hule

rundt om for mine Blikke Diademer og Halsbaand af kostbare Juveler; Diamanter og Rubiner og Safirer laa rundt omkring og hængte paa Benradenes kjødløse Halse og nøgne Pander. Thi Landets Indbyggere smykkede bestandig deres døde paa det kosteligste. For mig havde disse Skatte ingen Værdi, jeg vilde have givet dem alle for et eneste Brød, kun saa stort som en Haand, thi allerede rasede Sulten igjen i mine Indvolde. Jeg saa', at det blev Nat, Dagens svage Glimt forsvandt fra min store Grav, og det blev bælgmørkt omkring mig. Jeg stod stille støttet til Væggen, den eneste levende blandt utallige Lig, og hørte med skærpet Øre paa Slangernes Hvislen og Rotterne, der gnavede og holdt deres Maaltid. Jeg blev tit besværet af dem, Slangerne snoede sig op ad mig og snusede med deres vaade, kolde Snuder paa mine Hænder. Jeg søgte at jage dem bort fra mig.

Saaledes havde jeg vel tilbragt mange Timer, og jeg var ganske udmattet af Rædsel og Væmmelse, da hørte jeg i nogen Frastand fra mig en lydelig Pusten og Stønnen. I Begyndelsen forfærdedes jeg derover, men da det kom nærmere og nærmere, samlede jeg alt mit Mod, og gik efter Lyden. Da holdt det pludselig op. Men strax derpaa hørte jeg det igjen, dog syntes det at fjærne sig. Jeg gik stedse efter det, og det samme Spil gjentog sig. Snart var det ganske stille, derpaa hørte jeg igjen denne Raslen og Snusen, som om det vilde flygte for mig, og jeg mærkede endelig, at det bevirkedes ved et Dyr, som syntes at ville undgaa min Forfølgelse. Det gjorde mig saa meget mere ivrig, hurtigere og hurtigere ilede jeg fremad, jeg hørte stedse Dyrets Raslen nærmere, da saa' jeg langt borte et klart Skin, aldeles som om Dagslyset skinnede igjennem Klipperne. Det gjorde mig saa meget mere dristig, thi det Haab opsteg i mit Hjærte, at der hist maaske smilede mig en Udgang i Møde. Og ganske rigtig, Lysningen blev stærkere, jo nærmere jeg kom; endelig kom jeg til Aabningen, styrtede ud, og den mest henrivende Svimmel af Glæde greb mig: jeg saa' den blaa Himmel over mig og lige for mig det aabne Hav, jeg indaandede den friske rene Luft og sank af Glæde bevidstløs til Jorden. Da jeg igjen vaagnede, jublede jeg højt af Glæde, dansede som tosset omkring, kastede mig paa Jorden og kyssede

den, indsugede med usigelig Henrykkelse den klare Luft og kunde i Begyndelsen slet ikke fatte mig. Endelig faldt jeg paa Knæ og bad længe og takkede Allah, som saa vidunderlig havde opholdt og frelst mig. Hin Raslen og Snusen, som jeg havde hørt i Graven, jeg var sluppet ud af, var Anledningen til min Frelse, og den kom virkelig fra et Dyr, som formodentlig vilde søge Næring og fortære Ligene, som laa omkring i Hulen. Det styrtede sig ud i Havet i samme Øjeblik, da jeg igjen hilste Dagens Lys. Allah selv maatte have ført det til mig. Da min Sjæl igjen var kommet til Ro, saa' jeg mig om og fik Øje paa mange Skibe, der med viftende Sejl fór hen over Havet. Jeg raabte et af de nærmeste an, og bad om at blive taget om Bord. Min Bøn blev hørt, og snart var jeg i Sikkerhed og landede i en Havn paa Persiens Kyst. Jeg vendte tilbage til Bagdad og var nu i længere Tid mæt og træt af at rejse, thi Opholdet i den gyselige Dødens Hule vilde i lang Tid ikke ud af min Hukommelse; jeg drømte tit derom, og fór midt om Natten forskrækket op af Søvne. Om jeg end fra denne Rejse ingen Skatte bragte hjem, saa var jeg dog i Forvejen saa velsignet med Rigdom, at jeg kunde begive mig til et af mine mange Landgodser, hvor jeg da uden Bekymringer, i Bekvemmelighed og Ro i nogen Tid henlevede mine Dage.« Saaledes sluttede Sindbad og indbød sine Venner og Lastdrageren Jussuf igjen til næste Dag. Jussuf fik igjen hundrede Guldstykker og gik fornøjet hjem. Næste Dag efter Maaltidet begyndte Sindbad at fortælle sin fjerde Rejse.

»Det skrækkeligste Æventyr, som jeg maatte opleve, forsvandt dog lidt efter lidt i min Sjæl, og snart kunde jeg igjen ikke længer modstaa den Tillokkelse at tiltræde en fjerde Rejse over Havet. Mine Venner advarede mig, jeg hørte ikke paa dem, thi jeg havde i Sinde denne Gang at indrette mine Sager klogere end nogen Sinde før. Jeg gik da hen og kjøbte mig et eget Skib, for ikke at være afhængig af andre Folk og at kunne sejle, hvor hen jeg vilde, og havde i Sinde, naar det ringeste Uheld tilstødte mig, strax igjen at sejle hjem. Jeg tog en brav og klog Styrmand i Tjeneste og satte ham til Fører af Skibet. Derpaa ladede jeg Skibet med indkjøbte Varer, tog endnu flere Passagerer om Bord, der ligesom jeg vilde drive

Handel og prøve deres Lykke, og nu sejlede mit Skib en Dag ud paa det aabne Hav, og vi saa' intet uden den blaa Himmel og det blaa Hav, saa langt Øjet naaede. Vor Rejse var lykkelig, og vilde maaske have vedblevet at være heldig lige til dens Ende, hvis de Kjøbmænd, som jeg havde taget om Bord i mit Skib, ikke havde begaaet en højst ubesindig Streg, der maatte drage de fordærveligste Følger for os alle efter sig. Vi landede nemlig en Dag, for at indtage frisk Vand, ved en øde og sandet Strandbred, og da vi en lang Tid ikke havde betraadt Land, steg hele mit Skibs Mandskab fra Borde og begav sig til Kysten for at spadsere noget omkring. Men Øen var ingen anden end Rok-Øen, og vi ankom just paa den Tid, da der igjen laa et Æg af denne mægtige Fugl i Sandet. Mine Ledsagere og jeg selv saa' det, løb der hen og betragtede det, fulde af Forundring. Men Ægget var allerede saa vidt udruget, at vi hørte, hvorlunde Ungen der inde pikkede med Næbet paa sit Fængsels Vægge, og se, efter faa Minuters Forløb havde den sprængt Skallen, og kigede ligesom forundret med Hovedet ud af det brustne Æg. Strax greb mine Passagerer deres Haandøxer og uden at høre paa mine heftige og indtrængende Advarsler trak de Fugleungen helt ud af Æggeskallen, dræbte den, huggede den i Stykker og optændte et stort Baal for at stege og fortære den. De var endnu beskæftigede med dette ulykkelige Forehavende, da jeg langt borte i Horisonten saa' to mørke Skyer stige op, som med forunderlig Hurtighed kom lige hen til os, og med Forfærdelse opdagede jeg begge de gamle Rokfugle, og indsaa' nok, at der kun i den hurtigste Flugt var et svagt Glimt af Haab for os om at frelse os fra deres Vrede. Øjeblikkelig skyndte jeg paa mine Kammerater, at de skulde lade alt i Stikken og saa hurtig som mulig skynde sig tilbage til Skibet. Min Styrmand, som ligeledes ikke var ubekjendt med den Fare, hvori vi svævede, understøttede mine Bestræbelser, og vi kom saa hurtig som mulig igjen om Bord. Men det var allerede for silde. Medens vi satte Sejl til og kom afsted, hørte vi de gamle Fugles Smertesskrig, da de havde fundet Ægget ødelagt og deres Unge sønderhugget og blødende, og dette Skrig gik mig gjennem Sjælen. Derpaa saa' jeg, at begge Dyrene fulde af Raseri svang sig op i Luften og

hurtig som en Lynstraale fløj bort. Jeg troede allerede, at de ikke havde set os, og aandede friere. Men mit Haab bedrog mig, thi de kæmpemæssige Fugle kom allerede igjen tilbage i rask Flugt, hver af dem holdt et stort Klippestykke i Kløerne, og de fløj lige løs paa vort Skib. De kom tidsnok, hævede sig højt op imod Skyerne, og svævede lige over os. Nu lod den ene Fugl sit Klippestykke falde, for at slynge det ned paa vort Skib, men min Styrmand passede godt paa, drejede Roret, og tæt ved Siden af os faldt Klippestykket med saadan Magt ned i Havet, at det aabnede en Afgrund lige til Bunden, saa at vi for et Øjeblik kunde se Havbunden. Den anden Rok havde næppe bemærket, at vi havde undgaaet det første Kast, før den kastede det andet Klippestykke ned, og til vor Ulykke ramte dette bedre. Det faldt lige midt paa Skibet, dette knustes med frygtelig Bragen, og Vragstumperne spredtes rundt om. Alle Passagererne og hele Mandskabet blev knust, jeg alene blev, som ved et Underværk, forskaanet, thi jeg stod just i Skibets Forstavn, da Klippen styrtede ned, og jeg blev ikke rørt af den. Nu havde de ulykkelige da faaet deres Løn for den Grusomhed, med hvilken de dræbte den unge Rokfugl, uden at ville høre paa mine Advarsler.

Jeg var heldig nok til at faa fat paa en af de Skibsplanker, som adspredte, svømmede hist og her paa Havet, og svømmede nu af alle Kræfter hen til en Ø, hvis stejle Kyst jeg allerede længe havde bemærket. Jeg kom lykkelig der hen, men træt til Døden, satte mig udmattet i det høje Græs, som voxede paa Strandbredden og søgte at komme lidt til Kræfter. Derpaa steg jeg op ad den stejle Kyst, og da jeg var kommet øverst op, havde jeg Udsigt ligesom ned i en Have, og glædede mig allerede over min gode Lykke, som havde ført mig til det yndigste Opholdssted i Verden. Mange Tusend Blomster bedækkede Jorden ligesom et kostbart vævet Tæppe, smaa Lystskove, ganske fulde af Frugttræer, laa adspredte hist og her, Palmer med deres høje Kroner og Oranger og Citroner og Lavrbærtræer, fulde af Frugter, som guldfarvede glimtede frem af det mørke Løv, vinkede mig i Møde, Vinranker, belæssede med modne Druer, lokkede til Nydelse, en rislende Bæk, omskygget af Krat og Buske, hoppede muntert blinkende og glim-

rende over glatte Stene, Sommerfugle svævede ligesom lysende Gnister frem og tilbage, og tusende Sangfugle opfyldte Luften med dejlige Toner. Fuld af Henrykkelse vandrede jeg ned i denne himmelske Dal, og ansaa' den næsten for et lille Stykke af Paradis, som var faldet ned fra Himlen. Jeg vandrede frem og tilbage, plukkede saftige Frugter og søde Vindruer, og saa' mig saa meget omkring paa Øen, at jeg om Aftenen var meget træt, lagde mig i det duftende Græs, og fik en rolig og kvægende Søvn lige til næste Morgen.

Jeg vaagnede, badede mine Lemmer i den forfriskende Bæk og gik derpaa længere ind i Landet for nærmere at lære den dejlige Ø at kjende. Jeg havde endnu ikke gaaet meget langt, da saa' jeg en lille gammel Mand sidde ved Bredden af Bækken, han syntes meget svag og affalden og saa' ganske jammerlig ud. Han vinkede ad mig, og jeg ilede hen til ham. Derpaa lod han mig forstaa, at han var stum, rakte mig sin magre, tørre Haand og bad mig ved Tegn om, paa mine Skuldre at bære ham over Bækken, thi han vilde plukke Frugt, som paa den anden Side af Bækken voxede i stor Mængde og skinnede liflig igjennem Løvet. Jeg anede ikke noget ondt, læssede den spinkle Mand paa Ryggen og vadede gjennem Vandet. Paa den modsatte Bred bad jeg ham at stige ned og bukkede mig for at gjøre det lettere for ham. Men da slog det lille Uhyre en rædsom Latter op, der klang, som om hundrede Ravne skreg, slyngede sine magre Ben fast om min Hals, og knugede mig sammen med en saadan Kraft, som jeg aldrig havde tiltroet ham. »Stop, Menneskebarn!« raabte han nu med sin skraldende Stemme, »saaledes er det ikke ment, nu er Du blevet min Livhest, og Du maa bære mig, hvor hen jeg lyster!« og nu lo han igjen, saa at jeg blev ganske angst og bange ved de skrækkelige Toner og holdt mig for Ørerne, for ikke at høre dem. Hans Lumskhed ærgrede mig frygtelig, dog tænkte jeg nok igjen at kunne skaffe mig Uhyret af Halsen og raabte: »Er det din Mening, Du Bedrager! det skal ikke lykkes Dig.« Og jeg forsøgte at rive hans Ben fra hinanden, som han holdt paakors over mit Bryst, men det lykkedes mig ikke, og den gamle hamrede med sine tørre Knokkelhænder omkring paa mit Hoved, som om det var af Jærn og slog mig næsten ihjel. Nu blev jeg mere

og mere ærgerlig, og kneb og bed ham rasende i Fødder og Lægge; men ogsaa dette var forgjæves, thi hans Hud var tykkere end Rinoceros-Skind, og jeg trængte ikke igjennem. Nu lo Uhyret mig igjen ud, slap med det ene Ben og slog mig dermed i Underlivet, saa at jeg stønnede af Smerte og endelig faldt omkuld. Den gamle lod mig hvile et Øjeblik; men saa snart han saa', at jeg igjen var kommet til Kræfter, stødte og sparkede han mig igjen dygtig, og jeg var nødsaget til at staa op, og nu maatte jeg med den hæslige gamle paa Ryggen trave afsted, hvor han befalede, og han jagede mig dygtig, og lod mig ikke have Ro. Med Nød og næppe fik jeg hist og her saa megen Tid, at jeg kunde plukke en Frugt og forfriske mig ved dens Saft. Da det var blevet Aften, befalede min Bøddel mig at bære ham til hans Bolig, og han viste mig Vejen. Vi kom der hen, og jeg saa', at hans Hus ikke bestod i andet end en tæt sammenvoxet Løvhytte. Her lagde vi os ned, men den gamle slap ikke med Benene; selv i Søvnen maatte jeg bære min Byrde. Skjønt dette var meget ubekvemt, sov jeg dog, thi jeg var blevet forfærdelig træt.

Den næste Dag gik det ligesom før; det gamle Udyr vækkede mig med Stød i Ribbenene, og jeg maatte trave og galopere efter Kommando ligesom en Hest; der hjalp hverken Løn eller Bøn. Alt dette varede omtrent fire Uger, og jeg havde næsten allerede saaledes vænnet mig til min Byrde, at jeg næppe mere mærkede den; da fandt jeg i Nærheden af en Vinstok, der hang fuld af Druer, et Flaskegræskar, og en Tanke fór igjennem min Sjæl, som jeg strax udførte. Jeg rev Græskarret af, som allerede var ganske modent og tørt, tog omhyggelig alle Trævler og Kjærner ud og løb derpaa til Vinranken for at plukke Druer. Den gamle lod mig gjøre, som jeg vilde, thi han var nysgjerrig og vilde vide, hvad jeg havde i Sinde at foretage mig med Græskarret. Men jeg tog Druerne og trykkede deres Saft i Flasken, indtil den var ganske fuld, og satte derpaa Karret i Solen, for at lade Druesaften gaa i Gjæring. Næste Dag gik jeg igjen der hen, tog Karret, satte det for Munden, og ganske rigtig! Druesaften havde ved Gjæring forvandlet sig til den kosteligste Vin. Jeg gjorde mig til gode med den og den ædle

Druesaft opmuntrede mit Sind og lod mig i den Grad glemme al Besvær, at jeg fuld af Glæde sang de lystigste Sange, jublede og lo, sprang og dansede med den gamle Fyr paa Ryggen, saa det var en Lyst. Dette var ham naturligvis meget paafaldende, han mærkede nok, at Kilden til min Lystighed havde sit Udspring i Flasken, og uden videre Snak rev han Karret ud af min Haand, satte det for Munden, smagte derpaa, og det lod til at smage ham meget vel. Flasken var næppe halv tømt af mig, og den gamle slap ikke løs, han drak og drak, indtil den sidste Draabe svandt i hans Mave. Nu skulde I, kjære Venner, have set, hvor løjerlig den gamle teede sig, thi Vinen var steget ham til Hovedet, og han var, som man plejer at sige, kommet paa Kant. Først lo han længe i et væk og hoppede omkring paa mine Skuldre som besat og sparkede med Hænder og Fødder. Derpaa begyndte han at holde af mig og klappede mine Kinder og var ganske overhaands kjærlig. Til sidst begyndte han at synge, og hans Stemme gjenlød over Sletten som Ravneskrig og Ugletuden. Han sang i et væk, først med lydelig Stemme, derpaa sagtere og sagtere, til sidst nynnede han kun Tonerne af og til. Nu var det paa Tiden. Før han saa' sig for, rev jeg hans Ben bort fra mit Bryst, slyngede dem bag over, rystede mig, og, Allah være lovet og priset derfor endnu den Dag i Dag, dèr laa nu det gyselige Uhyre paa Jorden og var saa beruset, at han næppe kunde trække Vejret. Jeg hentede hurtig en stor Sten og slog uden Betænkning Hovedet i Stykker paa min Bøddel. Nu var han da død, og jeg befriet for min Byrde. Den afskyelige Skabning havde pint mig mere end nok, og jeg gjorde mig ikke den ringeste Bebrejdelse eller følte Samvittighedsnag over hans Drab, jeg var tvært imod i højeste Grad glad og følte mig lyksalig. Det første, jeg nu gjorde, var at gaa ned til Havets Kyst, hvor jeg oprejste en høj Stang med et Nødsignal paa, og derpaa byggede jeg mig en Hytte, hvorfra jeg kunde have Udsigt over Havet. Thi saa herlig og yndig denne Ø end var, saa længtes jeg dog efter at komme bort og følte mig alt for ensom og forladt. Derfor var jeg flittig paa Udkig efter forbisejlende Skibe. Der kom ogsaa mange, men de var alle for langt borte fra Kysten, til at jeg havde kunnet praje dem. Da

vilde min gode Skæbne, at et stort og smukt Fartøj kastede Anker tæt ved min Bolig og sendte en Baad i Land for at forsyne sig med frisk Vand, Frugter og andre Vederkvægelser. Da Matroserne var komne i Land, raabte jeg dem an, løb hen til dem og bad dem tage mig om Bord i deres Skib. Disse Mænd undredes meget ved at se mig og forbavsedes over at finde et levende Menneske paa denne berygtede Strandbred; »thi«, sagde de til mig, »I er den første, som Havets gamle har sluppet ud af sine Kløer.« Øen var hos alle Søfolk berygtet, og naar et Skib maatte lande, vovede Folkene sig kun i stort Antal til Kysten og var meget bange for den gamle. Jeg fortalte dem nu den List, som jeg havde brugt for at skaffe denne Skræmsel ud af Verden, og de roste mig meget, tog mig uden Indsigelser om Bord i deres Skib og forsynede mig med alt, hvad jeg trængte til. Saaledes blev jeg udfriet fra Øen og sejlede med mine Beskyttere til en stor Søstad paa den afrikanske Kyst. Her lagde Skibet til for at tage Ladning af Kokosnødder, som i Overflødighed findes i denne Egn, hvor man driver en livlig og fordelagtig Handel med dem.

Da jeg havde forladt Skibet og havde takket Kaptejnen for hans Godhed, tog en Kjøbmand mig til Side og bad mig at følge med ham til hans Bolig, da han vilde sørge for at skaffe mig frem. Jeg havde lært denne Mand tilstrækkelig at kjende og vidste, at han var en meget godhjærtet og venlig Mand; jeg fulgte derfor uden Betænkning og med taknemmelige Følelser hjem med ham. Her gav han mig en stor Sæk og sagde: »Kjære Ven, gaa ud af Byen og saa en halv Mils Vej lige frem, saa vil I komme til en lille Skov, som ganske bestaar af Kokostræer, og bliver beboet af utallige Aber. Her maa I tage Stene og lade, som om I vilde kaste dem efter Aberne i Træerne, saa skal I se, hvad der sker.« Jeg tog Sækken, fulgte hans Anvisning og kom snart hen til den lille Skov. Her saa' jeg de dejligste Kokospalmer i Verden med utallige Frugter, og som min Ven havde sagt, en stor Mængde smaa Aber, der legede i Træerne og klatrede op og ned med en Hurtighed og Behændighed, som satte mig i Forbavselse, thi Træerne var meget høje og Stammerne glatte som et Aaleskind. Jeg tog nogle Stene og kastede efter Aberne, men naturligvis

naaede jeg med mine Stene næppe til Halvdelen af den Højde, hvor Aberne sad sikkert nok. Dog næppe havde disse bemærket mit Kast, før de gjorde de afskyeligste Grimaser med deres smaa Ansigter, skreg, som om de vilde skjælde mig ud, og rev alle sammen pludselig en Mængde Kokosnødder af, som de med saadan Behændighed og Sikkerhed kastede efter mig, at jeg næppe var i Stand til at undgaa deres Kast. Jeg trak mig derfor mere tilbage i Baggrunden og lod de smaa Dyr kaste, saa meget som de lystede. Deres Vrede lagde sig snart, og da de ikke længere gav Agt paa min Nærværelse, løb jeg hen, proppede min store Sæk ganske fuld af Kokosnødder, og maatte endogsaa lade mange ligge paa Jorden, eftersom jeg ikke kunde faa dem med. Hvad jeg havde indsamlet, bar jeg til Byen til min Ven, Kjøbmanden, der udbetalte mig en ikke ubetydelig Sum derfor. Denne Forretning drev jeg over et Fjerdingaar; da havde jeg samlet Kokosnødder og Penge nok, saa at jeg kunde tænke paa igjen at rejse hjem til Bagdad. Jeg lejede altsaa et helt Skib, ladede det aldeles med mine Nødder, gjemte mine Penge omhyggelig, tog Afsked med min gode Ven og sejlede tilbage til Bagdad. Undervejs tog jeg overalt Lejligheden i Agt til dels at sælge mine Varer, dels at ombytte dem med andre, og tjente derved en betydelig Formue. Med en rig Ladning af Aloetræ, Peber og de herligste Perler ankom jeg til Balsora, solgte alt med god Fordel, og kom igjen tilbage til mit Hjem i Bagdad rigere, end jeg havde forladt det. Nogle Dage udhvilede jeg efter mine Besværligheder, derpaa begav jeg mig ud paa et af mine Landgodser og saa' efter, om al Ting dèr var i Orden. Jeg levede derpaa igjen nogen Tid i Ro, tilbragte Dagen med intet at bestille, gav de fattige Almisser, og bestræbte mig for ved Forlystelser og Morskab at kvæle den Rejselyst, der nu som før pinte og plagede mig paa det faste Land. Men denne Lyst overvældede mig dog til sidst igjen, og i Morgen, mine Venner, vil jeg fortælle Jer min femte Rejses Begivenheder, hvis I har Lyst til at høre den.« Sindbad tav, lod udbetale Jussuf hundrede Guldstykker og lod sine Tilhørere gaa. Men Lastdrageren var forbavset over alt, hvad han havde hørt, og forsømte ikke næste Dag at

indfinde sig igjen i Tide. Efter Bordet begyndte Sindbad igjen som sædvanlig sin Fortælling, nemlig om den femte Rejse.

»Kjære Brødre, som jeg igaar sagde Jer, min Rejselyst lod mig ikke have Ro. I forundrer Jer maaske og spørger, hvor det dog kunde være muligt, at jeg efter saa mange ulykkelige Rejser ikke skulde være blevet klogere, og vilde vove endnu en Gang at friste Himlen; og jeg tilstaar gjærne, at min Daarskab nu er mig selv ganske ubegribelig. Dog skete, hvad der maatte ske, jeg hørte ikke paa mine Slægtninges Bønner og Raad, men begav mig ganske magelig og uden Anelse om fremtidig Uheld igjen paa Vejen. Denne Gang rejste jeg først med en Karavane til Lands gjennem mange af Persiens og Indiens Provinser, gjorde overalt gode Forretninger og kom efter en lang Rejse vel forsynet med Skatte til en indisk Søhavn, hvor jeg gik om Bord paa et godt og stærkt Skib, betroede min Person og mine Rigdomme igjen til de bedrageriske Bølger og gjorde mig Haab om en lang lykkelig Fart. Lang var den visselig, men ingenlunde lykkelig, thi vor Kaptejn var en uerfaren og uduelig Karl. Vi drev flere Uger omkring paa Havet, øjnede ikke Land, og Kaptejnen sagde til sidst, at han ikke vidste, hvor vi befandt os, thi han var ganske og aldeles kommet ud af Kursen. Bestyrtelsen blandt os Passagerer var ikke ringe. Vi sejlede en Tid lang, vistnok over otte Dage, frem og tilbage paa Havet, og lod os drive af Vind og Strøm, som de bedst vilde. Da kom vi en Morgenstund, før vi saa' os for, ind i en meget heftig Havstrømning; med frygtelig Magt og rivende Hurtighed drog den os med sig, og nu vidste da endelig vor Kaptejn, hvor vi befandt os. Men vi havde sandelig ingen Grund til at føle stor Glæde over denne hans Kundskab. Thi pludselig rev Kaptejnen sin Turban af Hovedet, løb som forrykt op og ned paa Dækket, hylede af Fortvivlelse, udrev sit Skjæg og skreg: »Godtfolk, vi er alle fortabte, thi vor Ulykkesstjærne har ført os til det farligste Sted i Havet, og denne Strømning vil rive Skibet med sig, indtil det uden Frelse maa strande paa Kysten af et Klippeland og synke i Havets Dyb. Beder Gud, at han vil frelse os og staa os bi i denne rædsomme Nød.« Og da han havde raabt dette, begyndte han igjen at jamre sig og klage, og vi andre saa' nok,

at her var intet andet at gjøre, end at finde os i vor Skæbne. Vi lagde Armene paakors over Brystet, raabte: Allah Kerim, Gud er barmhjærtig, og ventede udvortes rolige, men med indre Skjælven paa vor Tilintetgjørelse. Strømmen rev os bestandig med samme Kraft og Hurtighed afsted, og snart saa' vi et højt Bjærg stige op af Havet. Endnu før en Times Forløb var vi tæt derved, vort Skib stødte paa og sad fast paa et Skjær og havde faaet en saa stor Læk, at Vandet i Strømme trængte ind i de nederste Skibsrum. Desuagtet var det, trods al denne Ulykke dog gaaet os heldig nok, idet vi nemlig var komne paa Grund tæt ved Kysten, og kunde ikke blot frelse vort Liv, men desforuden bringe en Mængde Forraad af Levnedsmidler og alle vore kostbare Varer bort fra Skibet, førend dette endnu aldeles blev knust af Bølgerne. Men trods alt dette saa' det dog meget kummerligt ud med os. Strandbredden, som vi var kastede hen til, strakte sig langt hen, og viste sig aldeles øde og ufrugtbar. Hen imod Havet var den flad og lav, men omtrent en Fjerdingvej fra Havet hævede sig en lang Klippevæg, saa stejl og saa forfærdelig høj, at det vilde have været Vanvid at gjøre Forsøg paa at bestige den. Til højre og venstre strakte denne Klippevæg sig ud i Havet, og der stod os altsaa ingen Vej aaben, som kunde føre os fra dette ufrugtbare Stykke Land til andre Egne. Tæt ved Havet, hvor vi steg i Land, udsprang en temmelig bred og dyb Bæk, men strømmede ikke, som andre Bække, ud i Havet, men hen imod Klipperne, hvor den forsvandt i en bred Hule og fortsatte sin Vej under Jorden. Langs med hele Kysten laa der en Mængde Benrade af Mennesker, og viste os en saa liden trøstelig Udsigt til vor egen Lod, at vi kun med Gysen og Afsky kunde betragte dem, og lidt efter lidt kastede vi dem alle i Havets Bølger. Stranden var desuden bedækket med store Stykker af kostbart Rav, der formodentlig var skyllet op af Bølgerne, og i Klipperne fandt vi, forunderlig nok, en uendelig Mængde af de kosteligste Ædelstene indfattede, saa at man med ringe Møje kunde tage dem ud. Der laa ogsaa en Mængde Diamanter og Smaragder adspredte ved Bjærgets Fod, som om det var Sand eller Kiselstene. Ak, vi foragtede alle disse Skatte og Kostbarheder, thi vi kunde ikke haabe at komme bort fra denne ulyksalige Kyst.

Intet Skib havde nogen Sinde igjen forladt denne Kyst, naar det var drevet hen i dens Nærhed, thi den frygtelige Havstrøm tilintetgjorde ethvert Forsøg derpaa. Medens vi betænkte alt dette, satte vi os paa Jorden, og jamrede og klagede over vor Skæbne. Men Kaptejnen sagde: »Naada, vi kan lige saa godt grave vor Grav, thi ingen af os vil levende forlade denne Kyst.« Dette forøgede end mere vor Smerte, og vi kunde slet ikke komme os af vor Bedrøvelse.

Dog noget maatte der til sidst gjøres, og vi stod da op og delte alle Levnedsmidler redelig mellem hinanden; derpaa forberedte vi os hver Dag til Døden, bad, og anbefalede Herren vore Sjæle. Levnedsmidlerne var nær ved at slippe op, og snart døde saa en og saa en anden af mine Kammerater, og vi overlevende beviste de døde den sidste Ære og begravede dem med Taarer og Suk; thi Turen maatte snart komme til os. Endelig var de alle døde, og kun jeg var endnu i Live. Jeg havde nemlig meget sparsomt holdt Hus med min Føde, og desuden gjemt et lille Forraad af Levnedsmidler, som jeg særskilt havde kjøbt for mine egne Penge, uden at sige mine Kammerater noget derom. Hvad kunde det have hjulpet til? jeg kunde ikke have holdt Liv i nogen med dem, og vilde kun have afskaaret mig selv Udsigten til at forlænge mit Liv. Der hengik endnu nogle Dage efter min sidste Ulykkesbroders Død, da faldt det mig ind, at det dog nok var paa Tiden at grave mig min egen Grav, og gik hen til Bredden af Bækken, der væltede sine Vover gjennem Klippevæggen, og stirrede tankefuld ned i Bølgerne, som uden Hvile forsvandt i Hulens Mørke. Jeg forbandede min taabelige Rejselyst, som havde styrtet mig i denne nye Elendighed; og da jeg nøjere overtænkte min ulykkelige Tilstand, kom jeg i Raseri mod mig selv, vred Hænderne og ruskede i mit Skjæg.

Da faldt det mig midt i min Fortvivlelse ind, om jeg ikke kunde benytte Bækken som Middel til Frelse. Denne Tanke greb mig saa heftig og levende, at jeg glemte al min Vrede, holdt op med at pine mig selv og løb hen til Hulen, hvor Bækkens Vande forsvandt. Jeg tænkte mig, at disse Bølger dog et eller andet Sted igjen maatte komme for Dagens Lys. Naar jeg nu byggede mig en Flaade, satte mig paa den,

og lod den drive paa Bækkens Bølger, saa var der dog Mulighed for, at jeg kunde frelses. Lykkes det ikke, tænkte jeg videre, saa har jeg byttet en Dødsmaade med en anden, og det er, naar alt kommer til alt, bedre hurtig at dø i Bølgerne end langsomt pines ihjel af Sult. Jeg er før blevet frelst fra saa mange Farer, sagde jeg højt, og vil i Guds Navn forsøge den eneste Udvej, som endnu staar mig aaben. Som sagt, saa gjort. Jeg samlede strax Levningerne af vort Skib, som til Lykke endnu laa omkring paa Kysten, og bar dem alle ned til Bredden af Bækken, som jeg allerede betragtede med et vist Velbehag og Haab. Derpaa begyndte jeg at sammenføje Planker og Brædder og omhyggelig at befæste dem, og før Aften kom, havde jeg allerede tømret et saa stærkt, fast og tæt Fartøj, at jeg uden Frygt kunde betro min Person dertil. For det Tilfælde, at mit Vovestykke lykkedes, samlede jeg mig endnu en uhyre Mængde Ædelstene og Rav og fik af disse Sager saa meget, at man slet ikke kunde beregne deres Værdi, som var umaadelig. Jeg bandt dem fast paa min Flaade, tog derpaa Levningerne af mine Fødemidler og et Ror, skød Flaaden ud i Vandet, sprang selv derpaa, og — nu gik Rejsen afsted gjennem Klippehvælvingen. Saaledes var jeg da i Bølgernes Vold og i Allahs Haand.

Næppe havde jeg sejlet et Stykke ind under Klippeportalen, før jeg var omhyllet af det tykkeste Mørke. Intet Glimt, ingen Solstraale trængte ned gjennem Klipperne, som hævede deres Toppe maaske tusend Fod over mit Hoved til Skyerne. Det var dødstille rundt om mig, og jeg hørte intet andet, end Vandets Brusen og en dump Lyd, naar min Flaade tørnede mod Klippevæggen. Hulen var undertiden saa lav, at mit Hoved stødte mod Loftet, og jeg hurtig maatte lægge mig ned for ikke at faa en alvorlig Beskadigelse. Saaledes gik det nogle Dage, og jeg ventede forgjæves paa at komme til en Udgang. Jeg levede sparsomt og nød saa lidt af mine Levnedsmidler, som jeg uden at sulte ihjel kunde holde ud, men alligevel formindskedes mit Forraad stedse mere, og til sidst havde jeg ikke en Krumme Brød mere at stille min Sult paa, og jeg forudsaa', at jeg var udsat for at sulte ihjel, hvis jeg ikke snart kom til Mennesker og beboede Egne. Lidt efter lidt blev jeg saa svag,

at jeg ikke mere kunde sidde over Ende paa Fartøjet og til sidst udbredte en dyb Afmagt medlidende sine Vinger over mig. Hvor længe jeg laa saaledes, kan jeg ikke skjønne, men da jeg vaagnede igjen og slog Øjnene op, laa jeg paa Bredden af en Flod mellem Blomster og Græs og saa' op i den blaa Himmel. En Mængde sorte Folk var med Godmodighed i Færd med mig, hvilket bragte mig tilbage af Besvimelsen og vakte mig igjen til Live. Jeg rejste mig strax op, saa' mig forundret omkring, hilste mine Frelsere og takkede dem. Men de forstod mig ikke, og forsikrede mig kun ved Miner og Fagter om deres venlige Sindelag. Hvad de sagde forstod jeg heller ikke, og var desuden saa fuld af Gæde over min lykkelige Redning, at jeg højt og lydelig lovpriste Allah og fremsagde nogle arabiske Vers til hans Lov. Da traadte en af de sorte hen til mig, han forstod det arabiske Sprog, tiltalte mig og berettede: »Min Broder, Du ser meget forbavset ud og véd ikke, hvorledes Du er kommet hid. I Morges, da vi som sædvanlig begav os ud paa Marken for at pløje og saa, opdagede vi paa denne Flod, der hist strømmer frem af det høje Bjærg, dit Fartøj, som drev dèr, og saa' Dig selv afmægtig ligge udstrakt paa Flaadens Planker. Strax sprang nogle af os ud i Vandet, fik fat i Fartøjet, trak det til Bredden og bar Dig i Land. Her bragte vi Dig til Live igjen, og her, min Broder, er alle dine Skatte og Ejendele, vi har intet rørt deraf. Men hvis Du vil gjøre os en Fornøjelse, saa fortæl os, hvorledes Du er kommet paa Floden og i vort Land.« Han tav, og jeg svarede ham, at jeg gjærne vilde meddele alt, hvad han ønskede at vide, men først og fremmest maatte han lade mig faa noget at spise, thi jeg var meget sulten. Paa Øjeblikket blev der sat alle Slags Madvarer for mig, og aldrig har et Maaltid smagt mig bedre end hin Morgen; thi jeg havde formodentlig tilbragt adskillige Dage uden Mad og Drikke. Da jeg var blevet mæt, fortav jeg ingen af mine Begivenheder for disse gode Folk, men fortalte dem omstændelig og nøjagtig alt, hvad der var hændet mig. Da forbavsedes de og raabte: »Hvilken vidunderlig Historie! det er uhørt og utroligt! det maa I selv fortælle vor Konge. Han vilde ikke paa en andens Beretning tro, hvad I har oplevet. Kom, kom med til Kongen!« Jeg var

ogsaa meget villig hertil, og strax løb nogle af de sorte bort og kom snart tilbage med Heste. Jeg selv maatte sætte mig op paa en, de andre blev belæssede med mine Juveler og Ravskatte, og saa gik Toget afsted til Hovedstaden, Serendib, og lige ind i Kongens Slot. Ved vor Ankomst samledes mange Tjenere og fik af mine Ledsagere den Befaling strax at melde os hos Kongen. Lidt efter kom de tilbage fra Kongen, bad mig at stige af Hesten, og førte mig gjennem mange prægtige Sale og glimrende Værelser til Foden af Herskerens Trone. Denne kom os med smilende Ansigt i Møde og vilde række mig Haanden, men jeg kastede mig for hans Fødder, kyssede Jorden og raabte: »Hil være Kongen i dette Land, som saa gjæstmildt har optaget mig. Gid dine Dage være lykkelige, o Fyrste! og gid Du maa blive overøst med Velsignelse og Glæde!« Men Kongen greb min Haand, løftede mig naadig op og befalede mig at fortælle, hvorledes jeg var kommet til hans Land, og var saa naadig, at byde mig sidde ned paa en Divan. Jeg svarede: »Herre, mit Navn er Sindbad, med Tilnavnet Søfareren, eftersom jeg min hele Levetid har foretaget mange og store Rejser. Min Fødeby er Bagdad.« Derpaa fortalte jeg ham oprigtig og ærlig alle mine Begivenheder, og dette morede ham saa meget, at han befalede sine Skrivere at optegne min Fortælling med gyldne Bogstaver og omhyggelig at gjemme den i Rigets Arkiv. Imidlertid blev mine Skatte bragt ind, og Kongen undrede sig ikke mindre over de skjønne kostbare Stene, end over min vidunderlige Fortælling. Da jeg saa', hvor opmærksomt han betragtede Stenene, tog jeg Mod til mig, kastede mig for hans Fødder og bad ham at modtage alle disse Skatte af mig som Foræring, som den eneste Maade, hvorpaa jeg kunde gjengjælde hans store Godhed og Venlighed. Men nu smilede Kongen og sagde: »Paa ingen Maade, Sindbad, jeg vil ikke røre noget af det, der tilhører en Mand, hvem Allah saa synlig har beskyttet og holdt sin Haand over. Behold alle dine Skatte og Rigdomme, jeg vil snarere, som et Tegn paa min Naade, forøge dem, end formindske dem.« Han befalede strax at give mig en betydelig Foræring, og lod mig derpaa gaa med den Befaling daglig at komme til ham for at give ham Beretning om mine andre for-

hen oplevede Æventyr. Med let og glad Hjærte gik jeg bort og levede en Tid lang lykkelig ved denne Herres Hof. Endelig blev jeg betaget af Hjemve og Længsel efter min Fødeby, og jeg bad Kongen, at han naadigst vilde tillade mig at rejse bort. Det indrømmede han, og paalagde mig kun at medtage til min Kalif, Harun al Raschid, de troendes Behersker, et Brev samt Foræringer, som han allerede før havde besluttet at give ham. Dette Hverv paatog jeg mig med Glæde, og næste Dag blev Brevet forelæst og overleveret mig. Dets Indhold var meget smukt og venligt, og jeg tog det, svøbte det omhyggelig i Silketørklæder og gjemte det paa mit Bryst. Derpaa blev Foræringerne til Kalifen overleverede mig, og de var overmaade kostbare og prægtige. Alt dette blev læsset paa Kameler og ført ned til Kysten ved Havet, hvor der laa et Skib sejlfærdig og prægtig udstyret og ventede paa mig for at bringe mig til Balsora. Nu tog jeg Afsked med Kongen af Serendib, han omfavnede mig som en Broder, velsignede mig og lod mig endelig med Taarer i Øjnene gaa. Jeg var ikke mindre rørt end han, thi han havde overøst mig med Velgjerninger og holdt meget af mig.

Da jeg var kommet om Bord, befalede jeg at lette Anker, og rask som en Fugl sejlede Skibet med gunstig Bør afsted og bragte mig sikkert og i god Behold til Balsora. Her lod jeg strax saa vel mine egne Skatte som Foræringerne til vor Sultan bringe i Land, uddelte rigelige Gaver til Skibets Mandskab, og ilede derpaa uden Ophold til Bagdad. Jeg gav mig ikke Tid til Hvile, men rejste Dag og Nat, til jeg endelig befandt mig inden for Byens Ringmure. Nu var min Sjæl glad, og med frydefuldt Hjærte aflagde jeg det Løfte aldrig mere i mit Liv at tiltræde nogen Rejse igjen, men at ende mine Dag paa Landjorden i Ro og Magelighed. Næppe havde jeg udhvilet mig noget, saa tænkte jeg saa vel paa den Foræring, som jeg skulde overrække Kalifen Harun al Raschid, som paa Brevet, og begav mig altsaa ledsaget af Slaver, der bar Foræringerne foran mig, til Storsultanens Palads, og anmodede Tjenerne om at føre mig til deres Herre, eftersom jeg havde noget vigtigt at meddele ham. Vi blev strax førte til Kalifen; jeg kastede mig for hans Fødder, overrakte ham Brevet fra Kongen

i Serendib og lod Foræringerne bringe ind og med Omhyggelighed fremlægge paa et Bord. De var af mange Slags; det kostbareste var en Skaal, dannet som et Drikkebæger og forfærdiget af en eneste Rubin, omtrent tolv Tommer høj. Dette Bæger var af en uberegnelig Værdi. Derpaa lagde jeg et Tæppe frem af ubetydeligt Udseende, men af stor Værdi, thi det besad den Egenskab at bevare enhver, der sov der paa om Natten, for alle Sygdomme. Foruden dette fremlagde jeg endnu mange Ædelstene, Perler og Rav af ringere Værdi. Imidlertid havde Kalifen læst Brevet, vendte sig om til mig, betragtede med Fornøjelse og opmærksom alt, hvad jeg havde bragt med. Endelig spurgte han mig, om Kongens Magt og Rigdom i Serendib virkelig var saa stor, som han tit havde hørt. Dette bekræftede jeg, og fortalte Kalifen meget om den gode Herre, der saa venlig og kjærlig havde modtaget og behandlet mig. Endelig lod Kalifen mig gaa og lod mig forsikre om sin Naade og tilstille en smuk Foræring. Jeg vendte tilbage til mit Hjem, og havde nu i Sinde fremdeles at ville henleve mine Dage i al Stilhed.«

Her sluttede Sindbad Fortællingen om sin femte Rejse, og lovede næste Dag at fortælle den sjette og sidste. Dagen kom, Gjæsterne blev beværtede, og efter Bordet fortalte Sindbad, som følger: »Mine Venner, som jeg i Gaar sagde Jer, havde jeg aflagt det Løfte aldrig mere at foretage nogen Sørejse, og jeg blev ogsaa standhaftig og bekæmpede enhver Lyst, der, trods mit Forsæt, af og til opsteg hos mig. Desuden var jeg nu ikke nogen Yngling mere, mit Haar begyndte at graane, og jeg vilde ikke længere haft Kræfter til at udholde saadanne Lidelser, som jeg før havde gjennemgaaet. Dog Mennesket bilder sig ofte ind at indrette en Ting meget klogt, det hjælper ham dog aldeles ikke, naar Gud ikke har sagt Ja dertil. Saaledes gik det just mig. En Gang, da jeg havde mine Venner til Gjæst og ved Bordet fortalte dette og hint, traadte Giafar, Kalifens Storvesir, ind til mig, hilste os alle høflig og bad mig at skjænke ham Opmærksomhed et Øjeblik. Ved hans Indtrædelse havde jeg hurtig rejst mig, og førte ham nu ind i et mindre Værelse ved Siden af Spisesalen. Giafar sagde til mig: »Sindbad, Du skal øjeblikkelig komme til Kalifen, vor

Hersker; han har befalet mig strax at bringe Dig med.« Hvad var herved at gjøre? jeg fulgte med, som jeg gik og stod, thi jeg havde en Højtidskjortel paa og anede intet ondt. Vi kom til Sultanens Værelse, jeg kastede mig for hans Fødder og spurgte, hvad han befalede. »Kjære Sindbad,« begyndte de troendes Behersker, »jeg har ladet Dig kalde, for at bede Dig om en Tjeneste. Du har bragt mig Foræringer fra Kongen i Serendib, og som en klog Mand vil Du indse, at jeg ikke kan undlade at gjengjælde disse Foræringer og besvare Kongens Brev. Jeg har altsaa givet Befaling til i Havnen ved Balsora at udruste et Skib, som skal bringe min Gesandt til Serendib, og denne Gesandt skal ikke være nogen anden end Dig, Sindbad, thi Du har fortjent denne Belønning.« Jeg blev som ramt af Lynet ved denne Sultanens Tale og følte ikke den ringeste Lyst til at paatage mig dette Ærende og svarede: »De troendes Behersker! jeg er villig til at gjøre alt, hvad Eders Majestæt forlanger, kun maa I ikke befale, at jeg endnu en Gang skal udsætte mig for Farerne paa en lang Rejse, thi jeg har paa mine forrige Rejser oplevet alt for mange ulykkelige Hændelser. Ja, jeg har endogsaa aflagt det hellige Løfte aldrig mere at sætte min Fod fra det faste Land.« Sultanen syntes at blive ærgerlig over min Vægring, dog var han endnu saa naadig at udspørge mig om alle mine tidligere Hændelser og Æventyr, og jeg maatte give ham Beretning om dem alle. »Ja,« sagde han endelig, »min kjære Sindbad, nu kan jeg nok forklare mig din Modbydelighed for at rejse, men desuagtet bliver jeg fast i min Vilje, og, i Kraft af min Magt og min Myndighed, løser jeg Dig fra dit hellige Løfte. Gaa nu og gjør Dig uden Nølen færdig til Rejsen, thi i Morgen maa Du være paa Vejen til Balsora.«

Efter denne strænge Befaling var der intet mere at udrette, og jeg turde ikke tænke paa at gjøre Indvendinger, jeg gik altsaa hjem, ordnede mit Hus, udrustede mig med Mod og Haab, og trøstede mig med den Tanke: din Skæbne er bestemt, Gud er barmhjærtig! Næste Dag begav jeg mig til Kalifen for at tage Afsked, og for at modtage Brevet og Foræringerne. Fyrsten lod udbetale mig tusend Zecchiner til at bestride Rejseomkostningerne, gav mig Brevet, som var skrevet med hans egen

Haand, lod mig derpaa naadig tage Afsked og ønskede mig en lykkelig Rejse. I Slotsgaarden stod der Kameler belæssede med Foræringerne og derhos et Dyr sadlet og optømmet til mit Brug. Flere Tjenere og Kameldrivere ventede paa mine Befalinger. Jeg satte mig op, gav Tegn til Afrejsen, og nu travede vi afsted den nærmeste Vej til Balsora. Jeg var ganske vemodig stemt, da vi havde Bagdad i Ryggen, og jeg frygtede i Stilhed for aldrig mere at faa denne By at se. Paa hele Vejen til Balsora talte jeg ikke et Ord, og da vi var komne til Havnen, og Skibet laa dèr og ventede paa os, lod jeg strax læsse af mine Kameler og Ladningen bringe om Bord i Skibet, thi jeg havde hverken Rist eller Ro og søgte at faa alt færdig saa hurtig som muligt, for dog, hvis det var muligt, igjen snart at kunne komme tilbage til Bagdad. Snart var de nødvendige Forberedelser gjorte, jeg afskedigede altsaa Kalifens Tjenere og sendte dem igjen til Hovedstaden. Selv besteg jeg Skibet og satte Kurs til Serendib. Imod min Forventning var Rejsen lykkelig. Ingen Storm, ingen Klipper, ingen Havstrømning kom os i Vejen, og førend vi saa' os om, kastede vi Anker, og var uden Uheld ankomne til Kongeriget Serendib. Jeg var naturligvis meget glad derover og spildte heller ikke her nogen Tid, men lod mig strax føre til Kongen, kastede mig for hans Fødder og sagde: »Naadigste Konge! Min Herre, Kalifen af Bagdad, lader Eder ved mig formelde tusend Hilsener og forsikre Eder om hans Venskab og Hengivenhed. Han glædede sig meget over Eders Brev og de rigelige Foræringer, og har befalet mig at rejse til Eders Stater og kaste mig for Eders Fødder.« Med disse Ord overrakte jeg Kongen Kalifens Brev, hvilket han med Tegn paa stort Velbehag gjennemlæste, hvorpaa han vendte sig til mig, rakte mig venlig sin Haand og lod mig staa op fra Gulvet. »Hvor det glæder mig at se Dig igjen, Sindbad,« sagde han, »vær mig hjærtelig velkommen, Du kan tro mig, siden Du rejste, har jeg daglig tænkt paa Dig.« Derpaa tog han Kalifens Foræringer i Øjesyn, syntes meget tilfreds med alt, og affærdigede mig endelig med stor Naade, idet han lovede i kort Tid at tilstille mig en Skrivelse til Storsultanen. Det varede heller ikke længe, før jeg fik Brevet, og jeg skyndte mig næste Dag at anholde

om Afskeds-Avdiens, thi jeg havde nu en Gang for alle ingen Ro paa mig. Jorden brændte under mine Fødder, og min Utaalmodighed oversteg alle Grænser. Avdiensen blev mig bevilget, jeg begav mig sidste Gang til Kongen og talte en Times Tid med ham om forskjellige Ting. Endelig sagde Kongen mig Levvel, jeg kastede mig for hans Fødder, kyssede Jorden tre Gange og forlod ham derpaa. Men i Forværelset stod Kongens Ministre og ventede paa mig, og i Følge deres Herskers Befaling overleverede de mig en prægtig Hædersdragt og rige Foræringer. Jeg var meget rørt over Kongens overvættes Godhed, og bad Ministrene at bringe ham min ydmygste Taksigelse. Derpaa skyndte jeg mig til min Bolig, og før det blev Aften, var jeg allerede igjen om Bord paa mit Skib og ilede nu for fulde Sejl til Havnen ved Balsora og til min Fødeby. Havde jeg paa Hidrejsen været bedrøvet og mismodig, saa overlod jeg mig nu paa Hjemrejsen til de mest overgivne Forhaabninger og havde ingen Anelse om den Ulykke, som kun alt for snart skulde indhente os. Thi en Morgen tidlig raabte Matrosen i Merset med høj Stemme: »En Sejler i Vest!« Kaptejnen tog strax sin Kikkert frem, betragtede nøjagtig det hidsejlende Fartøj og sagde endelig: »Vi maa være belavede paa at forsvare os, thi dette Skib er en Sørøver og føres af den farligste Pirat.« Jeg blev naturligvis ikke lidt bestyrtet, og ængstede mig meget for Udfaldet af den forestaaende Fægtning. Kaperen sejlede meget hurtig; efter en Times Forløb havde den naaet os og hejset et blodrødt Flag, og gjennem Raaberen spurgte Kaptejnen: »Vil I stryge Jert Flag?« Men vor Kaptejn var en uforfærdet og tapper Mand, og skjønt han vel indsaa', at vi kun vanskelig vilde kunne holde os mod et saa vel bemandet og bevæbnet Skibs Angreb, saa holdt han dog gode Miner og gav Sørøveren det lydelige Svar: »Kom kun, hvis I har Mod, og stryg det selv!« Øjeblikkelig lagde Kaperen tæt hen til os, og vi saa', at hele Dækket var fuldt af Sørøvere, som med blanke Sabler og skjæggede Ansigter kun ventede paa deres Kaptejns Befaling for at hugge ind. Da Skibet var saa nær ved os, at vi kunde have rakt Sørøverne Haanden, hørte vi den Kommando: »Til Entring!« Strax sprang nogle Mænd paa Kaperen frem med lange Entrehager i Hænderne, slog

disse i vort Fartøj, og trods vor fortvivlede Modstand trak de dog vort Skib saa nær til deres, at de begge med forfærdelig Bragen tørnede mod hinanden. Nu sprang Sørøverne med lydeligt Skrig, med blinkende Sabler og vilde Ansigter over paa vort Dæk, saa at det drønede, og huggede morderisk ind paa vort svage Mandskab. Men vor Kaptejn værgede sig brav, jeg selv havde grebet en Sabel, og fægtede ved Siden af ham, saa godt jeg kunde. Fægtningen gik frem og tilbage, snart blev vi, snart blev Sørøverne fortrængte. Vor Kaptejn var altid i Spidsen og huggede løs paa Røverne, saa at Gnisterne sprang, og snart fløj der hist et Hoved, her en Arm, og dèr en Haand af en Bandit, som afskaarne ved et Lyn. Men saa godt vi end værgede os, længe kunde vi dog ikke modstaa Overmagten. Kaperens Mandskab var to, tre Gange saa stærkt som vort. Vore Kræfter begyndte at tage af, og Sved og Blod rendte ned af vore Pander. Da besluttede vor tapre Kaptejn at gjøre den sidste kraftige Anstrængelse. Med gjennemtrængende Stemme kaldte han Mandskabet sammen, og uden at lade sig forstyrre af Røverne, dannede han af vore Folk en tæt Hob, og med Skrig og Skraal trængte vi ind paa vore Fjender, og anvendte vor sidste Kraft med fortvivlet Anstrængelse. Faldt der en Kammerat til højre eller venstre, saa traadte vi over ham, thi nu gjaldt det Sejr eller Død. Og se, Fjenderne forfærdedes ved vort Raseri, de kunde ikke modstaa vort Angrebs mægtige Stød, fægtede kun endnu svagt, og styrtede som Straa for vore mejende Sabler. Fulde af Glæde skreg vi allerede Sejr, Sejr! og jublede højt. — Ak, da vilde vor Ulykkes Stjærne, at vor tapre Kaptejn kom til at glide paa det blodige, slibrige Dæk, snublede og faldt, og næppe saa' Fjenderne det, saa fik de atter Mod, og før vor Kaptejn kunde rejse sig igjen, stormede de ind paa os, kastede os kraftig tilbage, og nu var Sejren afgjort, thi vor Kaptejn blev taget til Fange og strax bragt om Bord paa det fjendtlige Skib. Nu opgav vi alt Haab, kastede Vaabnene bort og lod os taalmodig binde og tage til Fange. Nu rejste sig en stor Jubel blandt Fjenderne. De rensede snart begge Skibene for Blod, kastede Ligene over Bord og sejlede bort. I Fægtningen havde

vi mistet fyrretyve Mand, og kun sexten af os var undslupne Døden.

Sørøvernes Tab af Mandskab var dog endnu meget større og oversteg vistnok hundrede Mand, men de holdt det meget hemmeligt, og vi kunde ikke erfare noget sikkert desangaaende. Vi troede bestemt, at Sejrherrerne vilde dræbe os, og beredte os allerede til at dø. Men Tingen kom ganske anderledes; thi efter at Røverne havde udplyndret os og frataget os al vort Eje, lagde de bi ved en afrikansk Havn, bragte os i Land og solgte os som Slaver. Nu var da i det mindste Livet frelst, og for Resten satte jeg min Lid til Allahs Hjælp i Nøden. Jeg blev kjøbt af en Kjøbmand, som tog mig hjem, gav mig Klæder og Pleje, og da jeg ganske var kommet til Kræfter, spurgte han mig, om jeg forstod et Haandværk? Da dette ikke var Tilfældet, spurgte han mig, om jeg forstod mig paa at bruge Pil og Bue? »Ja,« svarede jeg, »thi i min Ungdom har jeg øvet mig meget i at skyde med Bue og selv i min modne Alder aldrig forsømt det!« Dette var den rene Sandhed, og jeg kunde virkelig gaa og gjælde for en god og sikker Skytte. Derpaa overleverede min Herre mig en Bue tillige med et Kogger fyldt med Pile, lod en afrettet Elefant trække frem, vi satte os paa dens brede Ryg og red ud i en uendelig stor Skov, der laa omtrent to Mil fra Byen. Her befalede Kjøbmanden mig at stige op i et Træ og sagde: »Naar det bliver mørkt, vil der fra Skovens Tykning komme en stor Mængde Elefanter, der søger ud paa fri Mark for dèr at more sig paa deres Vis. Skyd paa dem, naar de gaar forbi, og naar Du har nedlagt en, saa bring mig hurtig Efterretning derom.« Derpaa gav han mig en Mængde Levnedsmidler, satte sig igjen paa den tamme Elefant og skyndte sig tilbage til Byen. Jeg blev siddende oppe i Træet, indtil det blev mørkt og nærede ikke den ringeste Frygt, thi jeg ansaa' mig, saa højt som jeg sad, for aldeles sikret mod ethvert Angreb af Dyrene. Men Natten gik hen, og ingen Elefant lod sig se. Endelig om Morgenen, da Solen netop stod op, hørte jeg allerede langt fra, at de trampede, saa Jorden rystede derved, og langsomt kom de vandrende fra Sletten og drog tæt forbi mit Træ ind i Skoven. Det var en hel Hjord, vistnok henved hundrede

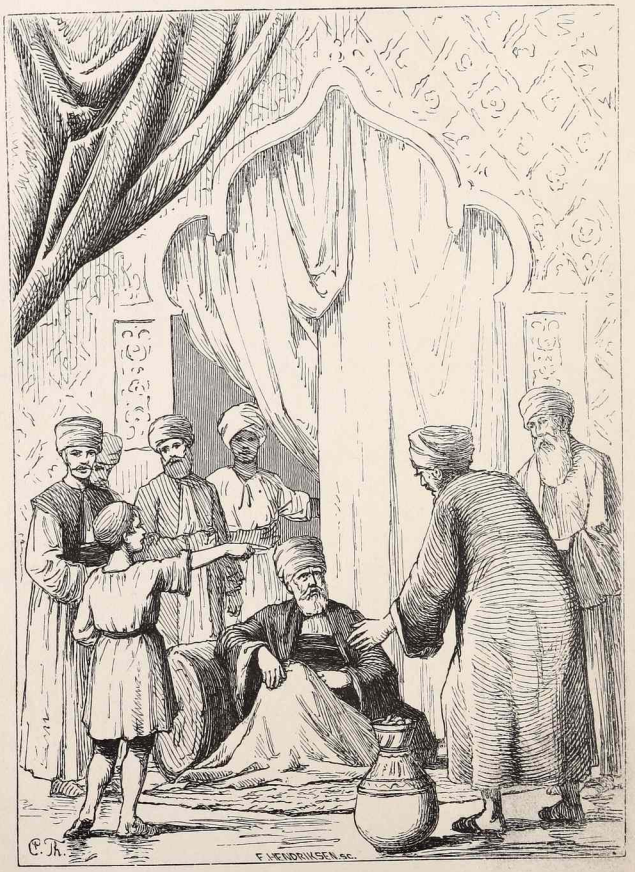
Stykker. Jeg nølede ikke længe, men spændte Buen, sigtede og afskød mine Pile. De traf alle, men saarede kun let. Jeg blev allerede ærgerlig. Da styrtede endelig en Elefant til Jorden, saa det gjenlød deraf. Aldrig saa snart saa' de øvrige Elefanter deres Kammerat falde, før de satte sig i et hurtigere Trav, forsvandt snart i Tykningen og lod mig beholde Marken. Gjennem Elefantens Øje var min Pil trængt ind i Hjærnen. Jeg var meget stolt af mit Mesterskud, klavrede ned fra Træet, betragtede det mægtige store Dyr, som jeg med en saa lille Pil havde fældet, løb derpaa til Byen, og meldte min Herre den vundne Sejr. Han glædede sig ikke lidt derover, roste mig meget og beværtede mig kostelig. Derpaa satte vi os igjen paa den tamme Elefant, red ud og nedgravede det fældede Dyr i Jorden. Her skulde det gaa i Forraadnelse, og saa vilde min Herre brække Tænderne ud paa det, hvilke, som bekjendt, udgjør en kostbar Handelsartikel. Kjøbmanden red tilbage til Byen, og jeg steg igjen op i Træet, skød hver Dag min Elefant, og fortsatte uforstyrret denne Jagt næsten hele to Maaneder. Men denne Sag endte med Forskrækkelse. Som sædvanlig sad jeg en smuk Morgen i Træet og holdt min Bue og mine Pile i Beredskab. Da saa' jeg Elefanterne igjen komme frem, men denne Gang i en utallig Mængde. De stampede Jordbunden, slog om sig med deres lange Snabler, piskede Siderne med deres Haler, pustede og brølede og bar sig ad, som om de var meget vrede og opbragte. Den største af dem alle gik foran, og den hele Hær gik ikke som sædvanlig forbi mit Træ, men stilede lige hen imod det. De omringede Træet paa alle Sider, strakte deres Snabler op mod mig, som om de vilde pege paa mig, saa' stift paa mig med deres smaa Øjne, rystede de brede Øren og brummede dygtig op til mig. Jeg kunde slet ikke forklare mig denne Dyrenes Opførsel, men mærkede dog snart, at det ikke gjaldt nogen anden end mig, og jeg blev greben af en saa forfærdelig Angst, at jeg sitrende og bævende og med den kolde Sved paa Panden ikke længer vidste, hvad jeg gjorde, og i min Angst lod Buen falde ned fra Træet. Dette var min Lykke, thi hvis jeg havde skudt paa Elefanterne, vilde de have traadt mig i Mas. Men at jeg nu var afvæbnet, syntes at formilde dem, thi de blev roligere, stak

Hovederne sammen og brummede til hinanden, ret som om de holdt Raad over min Ringheds Skæbne. Endelig vandrede den største Elefant hen til mit Træ, slyngede sin Snabel om det og rev det med et eneste Ryk op af Jorden, saa at baade Rødderne og megen Jord fulgte med. Bragende og splintrende faldt det omkuld med mig. Ak, tænkte jeg i min Angst, nu vil det gaa Dig dejligt, og befalede Gud min Sjæl. Men se, den store Elefant kom hen til mig, greb mig blidt og sirlig med sin Snabel om Livet, og satte mig, uden at gjøre andet ved mig, meget pænt op paa sin brede Ryg. Derpaa travede den foran og den hele Flok bag efter, saa Jorden skjælvede. Jeg vidste slet ikke, hvordan det var fat med mig, eller hvad jeg skulde tænke. Rejsen varede omtrent et Kvarters Tid, da ankom vi til en stor fri Plads i Skoven, som var omgiven af de højeste ældgamle Træer og ganske tæt bedækket med Elefanttænder og Benrade, der næsten dannede et lille Bjærg. Her standsede den store Anfører og hans Hærskare med. Derpaa greb den mig igjen med sin Snabel, satte mig paa Jorden, pegede paa Elfenbenshøjen og løftede derpaa Snabelen og saa' meget alvorlig paa mig, som om den vilde true mig. Derpaa satte det hele Tog sig i Bevægelse og løb endnu længer bort og lod mig staa alene ved Elefantskatten. Man har aldrig siden i denne Egn igjen set Elefanter, og jeg maatte beundre disse Dyrs Klogskab, at de for at undgaa Forfølgelse frivillig tilbød de Skatte, for hvis Skyld de blev dræbte. — Det Sted, som de førte mig til, har sikkert været deres Begravelsesplads, og Knoklerne maa her vistnok i Aarhundreder være opdyngede, thi Antallet af de her liggende Tænder var mange Tusende og havde en Værdi af flere Millioner Guldstykker. Saa snart jeg var kommet mig af min Forbavselse, tænkte jeg paa min Herre, og løb alt hvad jeg kunde til Byen for at forkynde ham hans Lykke. Han blev saa overrasket derover, at han strax paa Stedet skjænkede mig min Frihed, og højtidelig besvor, at Halvdelen af den fundne Skat skulde være og blive min Ejendom. Vi gik derpaa hurtig ud i Skoven, og jeg førte ham til den saa mærkværdig opdagede Rigdomskilde. Han blev her ikke lidt forundret. Næste Dag afhentede vi ved Hjælp af fem Hundrede Elefanter alle Tænderne og bragte dem til Maga-

sinerne. Min forhenværende Herre var ærlig, han delte nøjagtig alt, hvad vi havde faaet, og overleverede mig Halvparten af Tænderne til fri Ejendom. Nu var jeg da blevet saa rig, som jeg aldrig før havde været, jeg solgte Elfenbenet, og fik derfor en Sum af sex Millioner Guldstykker. Nu havde jeg hverken Rist eller Ro paa mig, jeg kjøbte et Skib, ladede dette med lutter Fade med Guld, tog Afsked med min forhenværende Herre, Kjøbmanden, og kom efter en lang men lykkelig Rejse igjen til Bagdad. Allerførst bragte jeg mine Skatte i Sikkerhed, og derpaa ilede jeg til Kalifen Harun al Raschid og fortalte ham mine Hændelser. Kalifen hørte opmærksom paa min Beretning, overøste mig derpaa med Velgjerninger og har siden vedblevet at være mig en naadig Herre og god Ven. Men nu har jeg rigtignok i Sinde i Fred at nyde min Alderdom lige til mit salige Endeligt.« Saaledes sluttede Sindbad sin Fortælling, vendte sig derpaa til Jussuf, Lastdrageren, der fuld af Forundring havde hørt paa alt dette, og spurgte ham: »Misunder Du mig saa endnu, Jussuf?« Da bøjede Lastdrageren sig ned, kyssede Sindbads Haand og raabte med rørt Stemme: »Nej, Herre! jeg kan aldrig misunde Jer, thi Eders Lykke er vel fortjent og tilkæmpet med Besvær. Gid Allah maa forlænge Eders Dage og skjænke Eder sin Velsignelse!« Derpaa vilde han gaa bort, thi han var saa rørt, at han græd. Men Sindbad sprang op, omfavnede ham kjærlig og raabte: »Ikke saaledes, min Broder, bliv hos mig, thi jeg har faaet Dig kjær og vil ikke give Slip paa Dig. Du har et trofast og godt Hjærte, Du har vist Deltagelse for mine Lidelser, naar jeg fortalte dem, Du har været bedrøvet, naar jeg var ulykkelig, og Du har glædet Dig, naar Lykken smilede til mig. Saa flyt da ind i mit Hus og bring mig dine smaa Børn. De skal for Fremtiden ogsaa være mine, og Du skal vedblive at være min Ven og Broder, saa længe jeg lever.« Nu var Jussuf da ganske lyksalig, græd af Henrykkelse, omfavnede sin Velgjører og kyssede ham. Men alt skete, som Sindbad havde sagt. Jussuf flyttede ind i hans Hus og bragte sine smaa med, og Sindbad blev igjen et Barn med Børnene, og opnaaede en høj og lyksalig Alderdom.

Her ender Historien om Sindbad, Søfareren.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Den lille Kadi.

Den lille Kadi.

Under Harun den retfærdiges Regering boede der i Bagdad en Kjøbmand, som en Dag fik det Indfald at foretage en Rejse til Mekka til Profeten Mahomeds Grav. Han solgte sine Ejendele og sine Varer, og indkjøbte for en Del af de derved indkomne Penge alle Slags Kostbarheder, som han undervejs i Byer og Landsbyer havde i Sinde med Fordel at ombytte for andre Handelsartikler. Da han tilstrækkelig havde forsynet sig med alt, hvad han trængte til, havde han endnu tusend Zecchiner i rede Penge tilbage, hvilke han ikke gjærne vilde tage med, da de paa den lange Rejse vistnok vilde blive ham til Byrde og falde ham meget besværlige. Altsaa gik han hen og kjøbte sig en Lerkrukke og lagde Zecchinerne deri. Derpaa tog han syltede Oliven, bedækkede Guldstykkerne med dem og fyldte Krukken lige til Randen. Han bandt derpaa et Tørklæde der over, gik ind til sin Nabo, som han ansaa' for sin bedste Ven, og sagde til ham: »Mustapha, jeg vil foretage en lang Rejse, men jeg véd ikke, hvor jeg med Sikkerhed skal anbringe denne Krukke med Oliven. Tillader Du, at jeg til min Hjemkomst lader den staa i dit Hus?« »Med Fornøjelse, kjære Ven,« svarede Mustapha, »sæt kun Krukken dèr under Trappen, dèr staar den godt og sikkert.« Ali Kodjah, Kjøbmanden, satte Krukken hen paa det betegnede Sted, tog Afsked med sin Ven, og befandt sig allerede næste Dag med en Karavane paa Vejen til Mekka. Da han var kommet dèr, gjorde han saa gode Forretninger med sine Varer, og fortjente saa mange Penge, at han lod sig forlede til mere og mere at udstrække sin Rejse, i Steden for, som han først havde i Sinde, at drage tilbage til sit Hjem. Han rejste fra den ene By til den anden, strejfede gjennem hele Syrien, Persien, Ægypten og de tilgrænsende Lande, og lidt efter lidt svandt paa denne Maade det ene Aar efter det andet for ham; da han nu endelig tænkte paa igjen at vende tilbage til Bagdad, havde han været borte fra sit Hjem hele syv Aar i Steden for efter Bestemmelsen to eller tre Maaneder. Medens han paa denne

Maade vandrede om i Verden, tænkte hans Ven Mustapha ikke en eneste Gang paa Krukken med Olivenerne, som nu allerede i Aar og Dag havde staaet i Rummet under Trappen, hvor Ali Kodjah havde sat den. Nu havde han en Dag flere Venner og Bekjendte til Gjæstebud hos sig. Ved Bordet vendte Samtalen sig snart hist snart her, og man snakkede om Dit og Dat. Da kom Mustaphas Kone til at sige, at hun holdt grumme meget af syltede Oliven. »Min Gud«, raabte Mustapha, da han hørte dette, »nu falder det mig ind, at Ali Kodjah, vor forrige Nabo, da han rejste, satte en Krukke med Oliven under vor Trappe, for at den skulde være sikkert gjemt dèr. Jeg vil dog strax se efter, hvad der er blevet af dem, og hvis Frugterne endnu er gode, saa vil jeg bringe Dig, min Kone, et Par her op.« Med disse Ord stod han op, gik ned i sit Hus, og fandt ganske rigtig Krukken endnu staaende under Trappen. Han tog Laaget af og smagte paa Olivenerne; de smagte ilde og var ganske fordærvede. Han tænkte, at de, som laa nederst, maaske kunde være bedre, og hældte hele Krukkens Indhold ud. Da faldt de klingende tusend Guldstykker ud, som Ali Kodjah havde skjult paa Bunden af Krukken, og rullede klirrende omkring paa Jorden. »Allah il Allah!« raabte Mustapha, »hvor kommer det Guld her!« Hans første Tanke var at lægge Guldstykkerne tillige med Olivenerne igjen i Krukken, men hans anden Tanke var, selv at beholde Guldet, og at fylde Krukken igjen med andre Oliven; og til sin Skam og største Skade udførte han dette uredelige Forsæt. Foreløbig lukkede han dog nu Aflukket under Trappen saa omhyggelig, at ingen kunde aabne det, og derpaa gik han igjen op i Spisestuen og sagde ikke andet, end at han havde fundet Olivenerne ganske fordærvede. Men i den første ubevogtede Time tog han frisk nedlagte Oliven, fyldte med dem Ali Kodjahs Krukke, tilbandt den nøjagtig saaledes igjen, som han havde fundet den, og satte den paa sin gamle Plads. De tusend Zecchiner puttede han rolig i sin Lomme. — Omtrent syv Maaneder, efter at dette var sket, kom Ali Kodjah sund og frisk tilbage til Bagdad fra sine vidtløftige Rejser. Han lejede et smukt stort Hus, og da han dèr havde indrettet sig prægtig og magelig, tænkte han paa sin Krukke med de tusend

Zecchiner, og besluttede strax at tage hen til Mustapha, sin gamle Nabo, og af ham tilbagefordre det betroede Gods. Han kom ind til ham, hilste paa ham og sagde: »Kjære Ven, hvad er der blevet af den Krukke, som jeg for mere end syv Aar siden gav i din Varetægt?« »Gaa kun hen«, svarede Mustapha uden Forlegenhed, »gaa kun hen og se under Trappen, dèr vil Du finde den.« Ali Kodjah gik der hen, fandt ganske rigtig Krukken paa samme Sted, hvor han for Aar og Dag siden havde stillet den, aabnede den, hældte Olivenerne ud og søgte efter sine Zecchiner. Men Zecchinerne var borte. Han ragede omkring i Olivenerne og tænkte, at Pengene maatte og skulde findes, — men han fandt ikke det mindste. Da sagde han: »Mustapha, der var tusend Zecchiner i Krukken, og ingen anden end Du kan have taget dem. Giv mig dem igjen.« »Hvad er det for Snak, Du kommer med, min gode«, raabte Mustapha og anstillede sig ganske opbragt, »hvor kan Du beskylde mig for et saadant Tyveri? Du har betroet mig en Krukke med Oliven, og jeg giver Dig en Krukke med Oliven igjen. Jeg har i de syv Aar, medens Du var borte, hverken set Krukken eller nogen Sinde rørt den!« Ali Kodjah var nu rigtignok en hovedrig Mand og kunde meget godt have undværet de tusend Zecchiner, men han oprørtes ved dette Bedrageri af en Mand, som han altid havde anset for sin bedste Ven, og han talte derfor alvorlig til ham og raadede ham til at komme frem med Pengene. Men Mustapha stod haardnakket paa sin Forsikring, at han ikke havde rørt Krukken, og tilbød sig endelig med fræk Pande for Retten højtidelig ved en Ed at bekræfte sit Udsagn. »Godt«, raabte Ali Kodjah, »læg den ene Synd til den anden, jeg vil ikke hindre Dig, og Du skal ogsaa komme til at aflægge Ed.« Han greb strax Mustapha ved Armen førte ham til Kadien og foredrog denne sin Klage. Kadien hørte paa ham, vendte sig derpaa til Mustapha og spurgte: »Hvad har Du at svare paa denne Mands Beskyldning?« »Hr. Kadi«, raabte Mustapha, »Sagen er ganske simpel. Denne Mand gav mig for syv Aar siden en Krukke med Oliven i Forvaring. Olivenerne stod den hele Tid under min Trappe, og ingen bekymrede sig om dem. Nu kommer Manden hjem,

forlanger igjen Krukken af mig, undersøger Krukken i min Nærværelse, og er saa uforskammet og dristig at beskylde mig for at have stjaalet tusend Zecchiner, som han paastaar at have lagt i Krukken. Det er det hele.« »Kan Du aflægge Ed paa«, spurgte Dommeren igjen, »at Du ikke har berørt Krukken, efter at den var hensat i dit Hus?« »Det kan jeg, og det vil jeg«, forsikrede Mustapha, og aflagde virkelig uden at skjælve eller fortrække en Mine den falske Ed. Nu maatte Ali Kodjah gaa hjem; han havde tabt sin Proces, og hans Hjærte var fuldt af Vrede og Forbitrelse mod den falske Ven. Da han kom hjem, satte han sig strax ned og skrev et Bønskrift til Kalifen Harun al Raschid, fortalte ham den hele Begivenhed og bad ham, at han selv i højstegen Person vilde undersøge Sagen. Bønskriftet sendte han til Kalifen og haabede, at Allah dog nok vilde bringe Sandheden for Dagen, naar Tid var. Harun al Raschid modtog Bønskriftet, læste det og lagde det indtil videre hen uden at sige et Ord derom.

Nogle Dage derefter fik han Lyst til forklædt at vandre om i Bagdads Gader. Han iførte sig en simpel Paaklædning, lod Giafar, sin Storvesir, kalde, og forlod i Følge med ham Paladset, da Natten allerede var faldet paa. Fuldmaanen stod dog paa Himlen og skinnede klar og blank. De gik gjennem forskjellige Gader og kom til en Gaard, hvis Porte stod paa vid Gab. Kalifen saa' der ind, og fik Øje paa syv eller otte Drenge der inde, som legede sammen i Maaneskinnet, rendte efter hinanden, lo og larmede. Da sagde den ene af dem, som det lod til, den ældste af Drengene, til sine Kammerater: »Drenge, kommer her hid, nu vil vi lege Kadi og Kjøbmand. Jeg vil være Kadi, Du Hassan kan forestille Kjøbmanden Ali Kodjah og Du Achmet skal være Tyven Mustapha. I andre maa være til Stede som Vidner.« »Ja, ja det er morsomt, lad os lege det«, raabte alle Drengene, og syntes meget glade over Solimans Indfald og samlede sig om ham. Men Kalifen blev meget opmærksom, da han hørte denne Snak, han huskede øjeblikkelig paa Ali Kodjahs Bønskrift, og var meget begjærlig efter at høre, hvorledes denne indviklede Proces vilde blive ført og afgjort af disse Smaafolk.

Imidlertid havde Soliman, den ældste Dreng, der havde paataget sig Kadiens Rolle, sat sig ned med Værdighed og Anstand, og de andre to, Klageren og den anklagede, stod foran ham. Den lille Kadi opløftede sin Stemme og sagde alvorlig: »Hvad har I at foredrage Godtfolk.« Hassan tog Ordet, traadte frem og sagde: »Herre, denne Mand, som hedder Mustapha, har berøvet mig tusend Zecchiner; jeg havde lagt dem i en Krukke og derpaa fyldt Krukken med Oliven, og givet ham den i Varetægt, medens jeg var borte paa en lang Rejse. Pengene laa paa Bunden af Krukken, og Olivenerne oven paa. Da jeg forlangte min Ejendom tilbage, fandt jeg i Krukken ikke andet end Olivenerne, men Pengene var forsvundne.« »Hvad har Du at svare her paa, Mustapha?« spurgte den lille Kadi ham. »Jeg svarer,« raabte Achmet, som forestillede Mustapha, »at Alis Paastand er en fræk Løgn, og at hverken jeg eller noget andet Menneske har berørt Krukken eller forgrebet sig paa dens Indhold; jeg er tillige villig til, hvad Øjeblik det skal være, at bekræfte min Uskyldighed ved den højeste Ed.« I det samme traadte han frem og løftede Fingrene i Vejret for at aflægge Eden. »Holdt,« raabte den lille Kadi til ham, »holdt, min Ven! vi er ikke saa vidt endnu. Bring mig Krukken hid.« En af de andre Drenge løb bort og bragte et gammelt Skaar, som maatte forestille den forlangte Krukke. Den lille Kadi spurgte derpaa: »Mustapha, erkjender Du denne Krukke for den, som Du skulde gjemme, og som Du, efter din egen Paastand, i syv Aar ikke har rørt ved?« »Ja, jeg erkjender den for den samme,« svarede den lille Mustapha. »Godt,« vedblev Soliman, den lille Kadi, »nu vil vi strax se, hvem af Jer to har Ret eller Uret. Man skal føre to erfarne Kjøbmænd hid for min Dommerstol.« To Drenge traadte frem og lod, som om de var Kjøbmænd. »Mine Herrer,« sagde Kadien til dem, »sig mig dog en Gang, hvor længe nedlagte Oliven kan holde sig friske og gode?« »I det højeste tre eller fire Aar,« sagde Drengene, »ikke længere. Siden raadner de og bliver uspiselige.« Da den lille Kadi havde hørt dette Svar, lod han, som om han aabnede Krukken og smagte paa Olivenerne. »Hvad er det,« sagde han endelig, »I siger, at Oliven kun tre eller fire Aar kan holde sig friske,

og disse her i Krukken, som nu dog maa være over syv Aar gamle, hvis Mustapha taler Sandhed, smager ganske fortræffelig. Hvorledes gaar det til? kom her hid, I Kjøbmænd, og smager paa dem.« Kjøbmændene lod, som om de smagte paa Olivenerne og raabte: »Hr. Kadi, vi kan aflægge Ed paa, at disse Oliven næppe er et halvt Aar gamle.« »Naa saaledes,« sagde nu den lille Kadi og satte et alvorligt Ansigt op, »forholder Sagen sig saaledes? Sig frem, Mustapha, din Kjæltring, kan Du endnu nægte, at Du har rørt ved Krukken og tømt den, og lagt friske Oliven i den i Steden for de gamle? bekjend strax, eller frygt Domstolens Magt!« Den lille Mustapha anstillede sig, som om han rystede over hele Legemet, og sagde forknyt: »Ja, Hr. Kadi, jeg har stjaalet Zecchinerne.« »Velan, din Kjæltring, raabte Soliman heftig, »saa skal Du da ogsaa igjen tilbagebetale dem, og til Straf for din Frækhed og dit Tyveri hænges op ved din Hals, indtil Du er død!« Med disse Ord rejste han sig fra sit Sæde og erklærede Sagen for endt. Drengene jublede alle og legede igjen. Men Kalifen sagde til Giafar: »Vesir, Du skal i Morgen bringe den Dreng som hedder Soliman, og som nylig spillede Kadiens Rolle, til mig i Paladset.« Derpaa vendte han sig om, gik hjemad og beundrede i Stilhed denne Skarpsindighed hos den lille Soliman, der i det højeste kunde være ti Aar gammel, og dog allerede med en forbavsende Snildhed afslørede en Forbrydelse, hvis Løsning var mislykket for den virkelige Kadi.

Næste Morgen lod Kalifen Kjøbmanden Ali Kodjah og dennes Fjende Mustapha kalde til Paladset, og befalede tillige at hente to af de mest ansete Kjøbmænd i Bagdad. Medens disse Befalinger blev udførte, bragte Vesiren den lille Soliman; Kalifen Harun al Raschid talte en Tid lang med Drengen, som han fandt meget Behag i, og befalede ham til sidst at holde Forhør over Ali Kodja og Mustapha og at forsøge paa at bringe Tyven til at bekjende sit Tyveri paa samme Maade, som han forrige Aften havde forhørt den Dreng, der kun forestillede Tyvens Person. Skjønt Soliman i Begyndelsen blev ængstelig og forlegen ved denne Befaling, saa blev han dog ved Kalifens venlige Opmuntringer meget snart igjen sikker og rolig. Da Parterne, Mustapha og Ali Kodjah, blev

førte frem for ham, var han meget sindig og alvorlig, og opførte sig saa fortræffelig, at han fuldkommen indtog Kalifens Hjærte. Han forhørte Parterne ganske paa samme Maade, som i Gaar sine Kammerater, og bragte det virkelig ogsaa ved sin Klogskab og Snildhed saa vidt, at Mustapha blev ganske overrasket og forvirret, og til sidst med Skjælven og Bæven tilstod sin Forbrydelse. Men i Steden for nu at dømme Tyven til Døden, vendte Soliman sig til Kalifen og sagde med Beskedenhed: »Herre! den skyldige er opdaget, men mig tilkommer det ikke at bestemme hans Straf, og jeg beder Eder selv, naadigste Herre! at fælde Dommen.« Kalifen klappede ham venlig paa Kinden og smilede til ham; men derpaa vendte han sig med strængt Alvor til Forbryderen og dømte ham uden Naade til Døden. Dommen blev strax fuldbyrdet, og Ali Kodjah fik sine Penge igien. Men Kalifen tog fra den Dag af Drengen Soliman til sig og lod ham af de bedste Lærere undervise i alle Videnskaber. Drengen var flittig og ordentlig, og voxede daglig i Visdom og Forstand. Da han blev Mand, gjorde Harun al Raschid ham til sin Vesir, elskede og ærede ham, satte ham meget højt i sit Hjærte, udmærkede ham og begunstigede ham frem for alle Statens Tjenere, thi Soliman var blevet en brav, retskaffen og vís Mand.

Sultanen og Scheichen.

For mange Aar siden levede der i Ægypten en Sultan, som en Gang samlede alle sit Riges lærde og Vismænd, for med dem at raadslaa om Landets bedste. Da disse vigtige Forretninger var endte, rejste sig pludselig en heftig Trætte blandt de lærde. En af dem fortalte, at Engelen Gabriel en Morgenstund havde taget Profeten Mahomed ud af hans Seng og vist ham alle syv Himle, og Paradis og Helvede. Efter firsindstyve Tusend Samtaler, som den store Profet derpaa skulde have haft med Gud, var han til sidst af Engelen bragt

tilbage til sin Seng. Alt dette, tilføjede den lærde, skete i saa kort Tid, at Mahomed ved sin Tilbagekomst endnu fandt Sengen varm, ja, at en Krukke med Vand, som Engelen, idet han bortførte Mahomed, havde væltet, endnu ikke var løbet ud, da Profeten igjen kom tilbage til sit Kammer.

Striden desangaaende varede længe og blev stedse heftigere. Da rejste Sultanen sig og sagde: »Hvor kan I tale saaledes og sige, at Mahomed i saa kort Tid har gjort en saa lang Rejse? Naar I vælter en Krukke med Vand og i samme Øjeblik stiller den op igjen, saa vil den dog være tømt. Men nu gives der syv Himle, og enhver af disse er fem Hundrede Dagsrejser fra den anden. Bevis mig nu blot den Mulighed, at Mahomed har set dem alle og ved sin Tilbagekomst dog endnu ikke fundet Krukken tom, saa vil jeg ikke mere være Sultan! Hvem er lettroende nok til at anse slige Opdigtelser og Æventyr for sande?«

De lærde beraabte sig paa Guds Almagt og paastod, at intet var umuligt for den allerhøjeste. »Et Mirakel er et Mirakel,« sagde de alle, »og et Mirakel kan ikke ske paa naturlig Maade.« Men Sultanen var en Mand, der kun vilde tro det, han med egne Øjne kunde se og fatte med sin Forstand. Han hævede Forsamlingen og Trætten blev uafgjort. Enhver blev ved sin Mening.

De lærde forlod endelig Hovedstaden og begav sig til deres Hjemsteder, der laa adspredte i hele Landet. Enhver af dem fortalte om den mærkværdige Trætte, og det varede ikke længe, før Efterretningen derom var udbredt i Sultanens umaadelige Rige, saa at Børnene paa Gaderne talte derom.

Paa Bjærget Kiseldag boede paa den Tid en lærd og i alle Videnskaber dybt indviet Mand, som Eneboer. Denne hed Schahabeddin. Efterretningen om Sultanens Vantro trængte til sidst ogsaa ind i hans dybe og stille Ensomhed. Saa snart han havde hørt dette, begav han sig paa Vejen og vandrede til Sultanens Palads, thi han haabede at befri Sultanen for disse hans Vildfarelser. Næppe havde Sultanen erfaret den vise Scheichs Ankomst, før han gik ham i Møde og modtog ham med megen Venlighed. Efter at have budet ham velkommen, førte han ham til et prægtigt Værelse med fire Vinduer, som

aabnede en vid Udsigt til Verdens fire Hjørner. Her satte de sig ned paa guldvævede Divaner, og Schahabeddin talte længe og meget om Guds Almagt og om hans Underværker. Sultanen hørte meget opmærksom paa ham; men da Scheichen var færdig, sagde Sultanen igjen: »Jeg lader mig aldrig overtale til at tro Ting, der umulig kan ske eller nogen Sinde vil ske.

Da rejste Scheich Schahabeddin sig med Værdighed, og førte Fyrsten til et Vindue, hvor fra man havde Udsigt til en stor og frugtbar Slette, der var begrænset af høje Bjærge. Han bad Sultanen at aabne Vinduet og se ud. Sultanen gjorde det, og pludselig øjnede han paa Sletten og paa Bjærgene en stor Krigshær bestaaende af Fodfolk og Hestfolk. Solen blinkede paa Skjolde, Harnisker og Lanser, og den krigerske Larm brusede og trængte lige op til Vinduet. Nu drog Krigshæren fremad. Rytterne svang deres Lanser og galoperede med slap Tøjle brusende som en Stormvind, der kaster alt i Støvet hen imod Sultanens Palads. Sultanen blegnede og raabte: »O Scheich, se dèr ude, hvorledes skal jeg forsvare mig mod disse Skarer, de vil tilintetgjøre mig og mit Folk!« Scheichen smilede og sagde: »Se endnu en Gang ud af Vinduet, o Sultan!«

Sultanen adlød, og Forbavselse malede sig i hans Ansigt, thi den hele Krigshær var forsvundet, og hverken Mand eller Hest var mere at se. Sletten laa som forhen stille og rolig i Solens Glans.

Scheichen førte Sultanen til et andet Vindue, hvor fra der var Udsigt til Staden Kairo. Sultanen aabnede Vinduet og saa' ud. Der laa den mægtige Stad for hans Fødder med sine utallige Taarne og ranke Minareter. Brede Mure omgav den til Skjærm og Beskyttelse. Pludselig hævede sig paa hundrede Steder paa en Gang Luer og Røgstøtter, og i et Øjeblik syntes den hele Stad at være et forfærdeligt Ildhav. Gnister sprudede rundt om og steg i vide Buer op af den knitrende Ild. Sultanen forfærdedes og jamrede: »O Scheich, Du som er saa almægtig, frels det skjønne Kairo, og lad det ikke synke i Støv og Aske.«

Scheichen sagde: »Din Bøn være opfyldt, se ud, ingen Fare truer mere den herlige Stad.« Og det var saaledes, som Scheichen sagde.

Saa' man ud af det tredje Vindue, saa fik man Øje paa Nilen, der langsomt væltede sine majestætiske Bølger. Scheichen bad Sultanen ogsaa at aabne dette Vindue. Næppe havde han vendt sit Øje til Nilen, før han forfærdet fór tilbage, og hans Kinder blev bedækkede med Frygtens Bleghed. »Nilens Bølger«, udraabte han, »har forladt deres Seng, og styrter i mægtige Strømme mod Byen og Paladset. Vi maa alle drukne i Bølgerne«.

»Frygt intet«, sagde Schahabeddin, »Nilen flyder igjen tæmmet i sin Seng.« Kongen saa', at den vise talede Sandhed, og hans Ansigt straalede af Glæde.

Nu aabnede Scheichen det fjerde Vindue. Her fra havde man Udsigt til en øde, ufrugtbar og stenet Egn. Intet Græsstraa voxede paa Markerne, intet Træ, ingen Busk var at se. Man øjnede intet andet end den ensformige, langstrakte, mørke Flade, et Billede paa Trøstesløshed. Da Sultanen saa' ud af dette Vindue og igjen var beredt paa et skrækkeligt Syn, smykkede et Smil hans Ansigt, og med Velbehag glattede han sit lange, gnistrende sorte Skjæg. I Steden for den sørgelige Ørk viste sig for hans Blikke Vinbjærge med svulmende Frugter og en prægtig Have, som man næsten ikke kunde overse, og hvor fra der opsteg sød Duft og Vellugt. Tusende Blomster og Blade med de livligste Farver glimrede dèr, omsvævede af letbevingede Sommerfugle og blinkende Biller. Rislende Bække med krystalkart Vand snoede sig i hundrede yndige Krumninger gjennem Haven. En skyggefuld Lund med Slyngplanter og højstammede Træer indbød til Spadseregang. Skoven var oplivet af Sangfugle, der af fuldt Bryst slog deres Triller i den blaa Luft. Nattergalen fløjtede, Droslen sang sine sødttonende Sange, Bogfinkerne slog deres Triller og med kvidrende Jubel steg Lærken op mod den blaa Himmel, indtil den næsten var forsvundet for det søgende Øje.

»Hvilken Pragt«, raabte Sultanen henrykt, »hvilken dejlig Have, hvilken yndig Lystskov! hvor jeg glæder mig til hver Dag at kunne vandre dèr. Hvor disse løvfulde Træer indbyder

mig med deres Skygger, hvilke henrivende Timer vil jeg ikke drømme bort under deres Grene.«

»Hold inde, Sultan«, afbrød Scheichen ham, »styr din Glæde, thi aldrig vil dit Øje igjen faa hin Paradishave at se.« Med disse Ord lukkede han Vinduet, og med Bedrøvelse saa' Sultanen, at den hele prægtige og skjønne Have i et Nu forsvandt, og at den sørgelige Ørk igjen i sin Uendelighed laa for hans Blik.

»Herre«, vedblev Scheichen, »jeg har ladet Dig se nogle Mirakler, og Du begriber ikke, hvorledes de er frembragte. Men alt dette er dog intet mod det, som Du nu skal erfare, hvis Du vil betro Dig til mig. Befal dine Tjenere, at de skal bringe et Badekar fuldt af Vand her ind.«

Sultanen gav Befaling, og snart stod Badekarret i Salen.

»Nu, o Herre, lad Dig klæde af og lægge i Badet«, sagde Schahabeddin.

Sultanen, der nysgjerrig ventede paa det nye Under, der var lovet ham, lod alt taalmodig foretage med sig. Da han laa i Badet, sagde Scheichen: »Duk nu dit Hoved i Vandet, og løft det strax op igjen.«

Sultanen adlød, og i samme Øjeblik var han borte fra sit Værelse og Badekarret, og laa nøgen og hjælpeløs paa Sandet ved Havets Bred. Han forbavsedes, forfærdedes og raabte: »Troløse Scheich, benytter Du kun din Magt til at bortføre mig fra mit Rige og styrte mig i den mest fortvivlede Elendighed og Ulykke? Jeg har haft Tillid til Dig, og Du har paa en saa skammelig Maade bedraget mig. Ve Dig, hvis jeg kommer tilbage paa Tronen! Min Hævn skal knuse Dig!«

Saaledes jamrede og klagede Sultanen længe, og udstødte Forbandelser mod Scheichen og mod sig selv. Men endelig steg Solen højere og højere, og Heden blev saa utaalelig, at Kongen maatte tænke paa at søge Beskyttelse mod den og faa noget til at bedække sin Nøgenhed med. Han rejste sig fra Jorden og lod sine Øjne løbe rundt om. Da saa' han i nogen Frastand en stor og tæt Skov og nogle Brændehuggere, som dèr i deres Ansigts Sved fældede Træer og huggede Brænde. Han besluttede at anraabe deres Medlidenhed og gik med hurtige Skridt hen til disse Folk. De forbavsedes, da de saa' det

nøgne Menneske komme hen til dem, men Sultanen raabte hurtig: »I Mænd dèr, hvis I kan føle Medlidenhed, saa viser Barmhjærtighed mod mig i min Ulykke. Jeg er en Kjøbmand og har lidt Skibbrud. Havet har opslugt al min Ejendom, og jeg kunde ikke frelse andet end det usle nøgne Liv. Med Nød og næppe holdt jeg mig oppe ved Hjælp af en Planke, og Vind og Strøm drev mig til denne Strand.«

Brændehuggerne følte Medlidenhed og forbarmede sig over ham. Den ene gav ham et Par gamle Sko, en anden et Par Benklæder, af den tredje fik han en pjaltet Kjole, og Sultanen iførte sig alt, saa godt han kunde. Derpaa førte Folkene ham til en nærliggende By, som laa bag et Bjærg. Kongen takkede dem venlig, Brændehuggerne overlod ham derpaa til hans Skæbne og gik bort. Nu stod da den mægtige Hersker, som befalede over flere Millioner Undersaatter, her langt borte fra sit Rige uden for en fremmed By, uden Raad eller Hjælp. Han, der ejede skjønne Klæder i Hundredvis, havde næppe en pjaltet Kjole til at slaa om sin Krop. Han, der var vant til at spise af Guld- og Sølvfade, havde ikke en Brødskorpe til at stille den mest pinlige Sult. Den ulykkelige Konge stod længe uden for Porten og stirrede følesløs og tankeløs paa de prægtige Bygninger, høje Taarne og Byens Ringmure. Endelig tog han Mod til sig, vandrede ind i Gaderne, og gik uden Plan snart til højre, snart til venstre, indtil han træt og mødig blev staaende uden for en Vaabensmeds Hus og saa' paa, hvorlunde Svende og Drenge svang de store Hammere for at smedde de mægtige rødglødede Jærnstænger. Mesteren bemærkede ham, og da Sultanen saa' meget træt og udmattet ud, gik han ud til ham, og indbød ham i sin Stue, for at han kunde vederkvæge sig med Spise og Drikke. Kongen betænkte sig ikke paa at modtage denne Indbydelse. Da han havde spist sig mæt, udspurgte Smeden ham om hans Haandværk og Omstændigheder, og tilbød sig tillige at staa ham bi med Raad og Daad. Kongen fortalte ham alt det, han havde sagt til Brændehuggerne, thi han ønskede ikke, at han i sin Fornedrelse skulde gjenkjendes som Konge. Da Sultanen havde endt sin Fortælling, sagde den brave Mester: »I har maattet udstaa en stor Ulykke, men dog bør I takke Allah, at han i det mindste har frelst

Eders Liv fra Skibbruddet. Timelige Goder, som I har mistet, kan erhverves igjen. Hvis I har Lyst til at blive boende i denne By, hvis Sæder og Skikke ikke er ugunstige for fremmede, saa vil jeg give Jer et Raad. Gaa hen til de offentlige Bade for Fruentimmer, sæt Jer paa Trappetrinet ved Indgangen og spørg enhver Kvinde, som træder ud, om hun er gift. Svarer en af dem Nej, saa maa hun, i Følge Landets Love, tage Eder til Ægtemand. Hvis altsaa Lykken er Eder gunstig, kan I maaske faa en smuk og rig Kone og leve lykkelig og tilfreds.«

Sultanen takkede Smeden for hans Raad og besluttede at følge det. »Hvad kan jeg gjøre bedre«, sagde han, »end at sætte min Lid til Gud? Han alene véd, hvad der er godt og tjener til mit bedste.«

Smeden viste ham nu Vejen til Badene, tog Afsked med ham og gik igjen hjem. Sultanen sad ikke længe alene. Mange Kvinder gik lidt efter lidt forbi ham, gode og onde, smukke og stygge. De besvarede alle hans Spørgsmaal med Ja. Nu aabnede Døren sig igjen, og en ung Dame traadte ud, der forekom Sultanen meget smuk og venlig af Udseende. Han tiltalte hende og sagde: »Er I gift, min unge Dame?« Fruentimmeret studsede, saa' paa ham med et stolt Blik, og betragtede ham fra Top til Taa. Vistnok var Sultanens Udseende ikke synderlig anbefalende, naar man betragtede hans Klædedragt. Han havde en pjaltet og sønderrevet Kjortel paa. Damen var pyntet med en prægtig guldvirket Kjole, Diamanter funklede i hendes Haar, og et Guldbælte var spændt om hendes Liv. Endelig svarede hun: »Nej, Herre! jeg er ikke gift,« saa' endnu en Gang med store Øjne paa Sultanen og skred med sin Terne stolt og langsomt forbi. Kongen undrede sig derover. Han tænkte: nu har Smeden vist løjet mig noget for og har ikke holdt sig til Sandheden. Thi hvorfor var ellers den skjønne Jomfru gaaet bort fra mig, da hun jo dog ikke var gift? Medens han spekulerede herpaa, kom en prægtig klædt Slave gaaende, hans Øjne syntes at søge nogen. Han fik Øje paa Sultanen, gik hen til ham og sagde: »Jeg gaar og søger efter en fremmed med pjaltede Klæder og et fattigt Udseende, jeg tror at have fundet ham i Eder. Staa op og følg med mig. Vær uden Frygt,

det vil ikke være til Eders Skade.« Sultanen anede Sammenhængen med denne Indbydelse, stod op og fulgte med Slaven gjennem flere Gader til et prægtigt Palads. Her blev han ført ind i et Værelse, der forenede den største Pragt med den mest udsøgte Smagfuldhed. Ved Væggene stod Divaner af rødt Fløjel, broderet med Guld, og Slaven bød Sultanen ved Tegn at sætte sig ned, indtil hans Herskerinde kom. Det varede heller ikke længe, før hun traadte ind, og Sultanen gjenkjendte i hende den Dame, hvis Opførsel havde været ham saa paafaldende. Hun bad ham med Venlighed være velkommen, og snakkede længe med ham. Endelig sagde hun, at han nu, i Følge Landets Love, var hendes Herre og Ægtemand. Sultanen var meget fornøjet dermed, og skjønt han var særdeles tilfreds med hendes Godhed, kunde han dog ikke afholde sig fra at spørge, hvorfor hun uden for Badene havde vist sig saa stolt imod ham. Damen svarede: »Skik og Brug her i denne By tvinger os til uden for Huset at te os stolt. Men hjemme er vi derfor saa meget mere venlige.«

Dette var Sultanen da tilfreds med og bad sin Kone nu at forsyne ham med anstændige Klæder, for at han ikke mere skulde have nødig at skamme sig ved sig selv. Damen gik bort med det Løfte, at hans Ønske strax skulde blive opfyldt. Der kom ogsaa snart nogle Tjenere, som bragte ham en Mængde af de skjønneste Dragter. Han udsøgte sig omhyggelig en Paaklædning og stod snart smykket paa det herligste og ventede paa, at hans Kone skulde komme tilbage. Da hun endelig kom ind igjen, forbavsedes hun over Sultanens forandrede Udseende, og var overmaade tilfreds med sin Ægtemands Skjønhed og Anstand. De gik derpaa begge ind i et andet Værelse, som overgik det første i Pragt, og satte sig ved et Bord, som var dækket med de fineste og mest velsmagende Spise- og Drikkevarer. Medens Sultanen her gjorde sig til gode, tonede fra et Sideværelse den herligste Musik, Sangere traadte ind og sang med henrivende Stemme de dejligste Sange til Ære for deres Herskerinde. Derpaa nærmede sig nogle Danserinder og udførte de yndigste Lege og Danse. Sultanen var over al Maade lykkelig.

Paa denne Maade levede Sultanen med sin Kone hele syv Aar i Pragt og Herlighed, og hvert Aar skjænkede hans Kone ham en Søn og en Datter. Men som nu al Ting faar en Ende, saa slap ogsaa Konens Skatte op; alle hendes Rigdomme forsvandt, som om de var blevne til Støv og Aske. Hun var nødsaget til at sælge alle sine mange Slaver og Slavinder, sit smukke Hus, sine Kostbarheder, kort sagt alt, hvad hun endnu ejede, for at kunne holde Livet i sin Mand og de fjorten Børn. Men snart var ogsaa denne sidste Hjælpekilde udtørret, og Sultanen og hans hele Familie havde intet at stille deres Sult med. Da sagde hans Kone til ham: »Kjære Mand, vi er komne i den dybeste Elendighed. Saa længe mine Skatte strakte til, har Du svælget i Lediggang og Vellevned, nu er den Tid kommen, da Du skal arbejde og drage Omsorg for at ernære din Familie.«

Skjønt Sultanen var meget ærgerlig og bedrøvet derover, saa indsaa' han dog, at hans Kone havde Ret, og han huskede paa Smeden, der for syv Aar siden havde været hans Frelser i Nøden. Han gik hen til ham og sagde: »Du ser nu her mig igjen uslere end Du saa' mig første Gang ved min Ankomst til denne By. Jeg er gift, har fjorten Børn og véd ikke, hvordan jeg skal ernære dem.« Smeden rystede paa Hovedet og spurgte Sultanen: »Forstaar Du et Haandværk?« Den stakkels Sultan forstod intet. »Naa da«, sagde Smeden og tog to Guldstykker op af Lommen, »tag disse Penge, gaa hen og kjøb Dig for dem to Bæreseler; begiv Dig derpaa hen til den Plads, hvor Lastdragere søge Arbejde. Vent dèr din Skæbne«. Da Kongen ikke vidste at finde anden Udvej, gav han efter for den haarde Nødvendighed, og snart stod han med sine Bæreseler færdig til at bære Byrder og bad de forbigaaende om Beskæftigelse. En Kjøbmand hørte hans Ord, befalede ham at følge med og overleverede ham en tung, stor Kiste, som han skulde besørge til hans Hus. Med Møje og Besvær fik Kongen denne Byrde paa Ryggen. Selerne skar ham i Skuldrene og foraarsagede ham heftige Smerter. Han vaklede stønnende og sukkende under Kisten og var hjærtelig glad, da han igjen kunde sætte den fra sig. Kjøbmanden betalte ham i Løn en Ubetydelighed, som han modtog og bragte hjem til

sin Kone. Da Konen havde faaet Pengene, sukkede hun og sagde, at hans Familie vilde dø af Sult, hvis han ikke hver Dag i det mindste kunde bringe ti Gange saa meget hjem.

Det gjorde Kongen meget ondt, thi han ansaa det for aldeles umuligt at fortjene saa meget, og han gik tungsindig og fuld af Bekymring uden for Byen og ned til Havets Bred dèr, hvor han for syv Aar siden nøgen og hjælpeløs var kastet paa Sandet. Her græd han bitterlig og forbandede sin Ulykke og Scheich Schahabeddin. Da han endelig ved mange Taarer havde lettet sit Hjærte og Sind, huskede han paa, at han før sin Morgenbøn burde foretage Renselsen. Han klædte sig af og dukkede ned i Havets Vand. Da han igjen rejste Hovedet af Vandet, vidste han slet ikke, hvorledes det var fat med ham. Han forbavsedes og saa' sig vantro omkring, — thi han befandt sig igjen i sit eget Palads og i sit eget Badekar. Scheich Schahabeddin stod ved Siden af ham og rundt omkring stod hans Tjenere. Sultanen gned sine Øjne og vilde ikke tro sine egne Sanser. Endelig udraabte han: »Du grusomme og utro Scheich! i hvilken Elendighed har Du styrtet mig? har Du ikke Frygt for den Synd saa skjændig at behandle din Herre og Konge?«

»Hvad er det, Du siger, o Herre«, svarede den vise Schahabeddin, »i dette Øjeblik dukkede Du Hovedet i Vandet og rejste det strax op igjen«.

Men Sultanen vilde ikke tro ham, blev meget vred, fortalte sine Hændelser om sin Kone og de fjorten Børn, og at han var bleven gift for syv Aar siden. Men Scheichen smilede og sagde: »Spørg dine Tjenere, om jeg har løjet. De vil bekræfte mit Udsagn. Men erkjend nu, o Herre, Guds Almagt, der ved min svage Kraft lod dette Underværk ske, og tvivl ikke længere om den vidunderlige Rejse, som Mahomed, den store Profet, med Engelen Gabriel foretog gjennem de syv Himle.« Sultanen forbavsedes, og da han ikke længere kunde tvivle, løftede han sine Hænder og udraabte: »Tilgiv mig, o store og barmhjærtige Gud! at jeg har næret Tvivl om din Almagt. Aldrig skal min Sjæl vende tilbage til de gamle Vildfarelser.«

Den vise Scheich velsignede Sultanen og vandrede tilbage til sin Ensomhed. Men Sultanen regerede siden som en from og trofast Fyrste, hans Folk velsignede ham, og hans Minde blev æret og agtet, selv efter at han forlængst i Fred var bortgangen.

De tre Prinser.

Der var en Gang en Sultan, der herskede over et stort Land; han havde uhyre Rigdomme i sit Skatkammer og talrige Hjorder af Faar, Kameler og Hornkvæg. Denne Sultan blev dødssyg; da han følte sig Døden nær, lod han sine tre Sønner kalde til sig og sagde med svag Stemme til dem: »Mine elskede Børn, jeg maa nu snart dø, og jeg har ladet Eder kalde, for i Forvejen at dele alle mine Ejendomme mellem Eder, for at I, naar jeg er begravet, skal leve i Fred og Enighed med hinanden, ligesom i min Levetid. Derfor vil jeg, at Du, Achmet, som den ældste, naar jeg er død, skal bestige Tronen og herske over mit Rige. Du, min Jussuf, skal tage mine Skatte i Guld og Juveler, og din Arvelod, Ali, skal være Hjorderne, der adspredte i Landet græsser paa Sletterne, hvor der er frugtbarest. Værer føjelige mod hinanden, mine Børn! og værer enige, enige, enige!« Ved disse sidste Ord sank han tilbage paa sit Lejes Puder og var død. Nu græd de tre Brødre og sørgede inderlig over ham, og begravede ham med stor Pomp og Pragt. Men da Achmet derpaa vilde bestige Tronen og gribe Regeringens Tøjler, saa vilde hans Brødre ikke vide mere at sige af deres salig Faders sidste Ord; de gjorde begge to den ældste Broder Herredømmet stridigt, og hver af dem sagde: »Jeg vil være Sultan.« Achmet var forstandig, og vilde ikke, at der skulde opstaa en Borgerkrig af denne Strid; han sagde derfor: »Kjære Brødre! Jeg vil gjærne for Fredens Skyld give Afkald paa min gode Ret. Men lad os dog gaa hen til Sultan Soliman i Kaschgar og forelægge denne

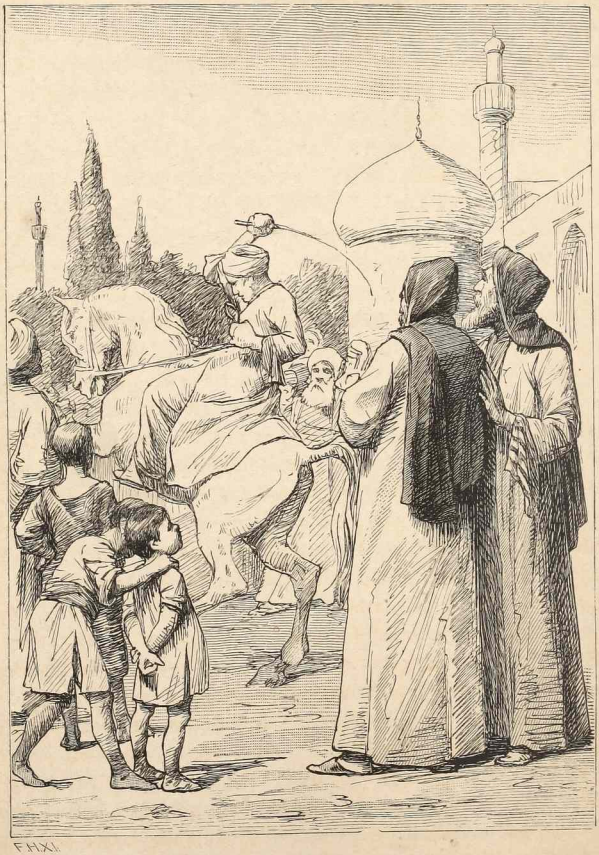
vise og mægtige Hersker vor Tvist til Afgjørelse. Men hans Dom maa vi uden Modsigelse underkaste os, og nu spørger jeg Eder derfor, om I er tilfredse med mit Forslag?« »Ja«, raabte Jussuf og Ali, »vi er tilfredse dermed!« »Godt«, vedblev Achmet, »saa lad os ikke nøle med at udføre vort Forehavende, for at der kan komme Ro og Fred i Landet.«

Næste Dag smykkede de tre Brødre sig, spændte deres Vaaben om, satte sig paa raske Heste og red ud af deres Hovedstads Port paa Vejen til Soliman. Efter nogle Dagsrejser øjnede de langt borte Taarnene i Kaschgar; da deres Heste var trætte, og deres Rejses Maal laa dem saa nær, steg de af Sadlerne og lejrede sig ved en muntert rislende Bæk, der klar og gjennemsigtig slyngede sig hen i en blomstrende Eng. De havde ikke hvilet længe, før en Kameldriver kom til dem og spurgte, om de ikke havde set en belæsset Kamel løbe, som var sluppet fra ham. »Jeg har ikke set den«, sagde Achmet, »men den maa være løbet her forbi, den er paa den ene Side belæsset med Sukker og paa den anden med Bly.« »Jeg har ikke set den,« sagde Jussuf, men dog véd jeg, at den er blind paa det venstre Øje.« »Jeg har heller ikke set den«, sagde Ali, »men den halter paa det højre Bagben, det er sikkert.« »Hvad for noget, I Kjæltringer!« skreg Kameldriveren, »vil I nægte, at I har stjaalet mit Dyr? hvorledes kunde I ellers vide, at det halter og er halv blind? giv mig det strax igjen, eller jeg anklager Eder for Sultanen.« »Klag Du kun«, raabte Brødrene med én Mund, »klag i Allahs Navn og kom, vi er færdige til at følge med Dig.« De steg strax til Hest og fulgte virkelig med Kameldriveren til Sultanen. De blev alle fire førte ind, og Kameldriveren sagde: »Hr. Sultan, jeg anklager disse tre Mænd, thi de har stjaalet en belæsset Kamel fra mig og har beskrevet mig Ladningen og det hele. Desuagtet nægte de og paastaa, at de slet ikke har set Dyret.« »Forsvar Jer«, sagde Sultanen til Brødrene. Achmet tog Ordet: »Herre, I vil tro os paa vort Ord, at vi ikke kan være Tyve, naar jeg siger Jer, at vi er tre Prinser. Denne Mands Kamel har jeg ikke set, men dog véd jeg, at den paa den ene Side var belæsset med Sukker og paa den anden med Bly. Jeg bemærkede nemlig tæt ved den

Plads, hvor vi udhvilede efter vor Rejse, et Sted, hvor Græsset var ganske nedtraadt og nedligget, og af denne Plets Størrelse kunde jeg slutte mig til, at en Kamel for kort Tid siden havde ligget dèr. Nu saa' jeg paa den ene Side af denne Plet en utallig Mængde Fluer, men lige overfor ikke en eneste, og deraf sluttede jeg let, hvad Dyret havde været belæsset med.« »Jeg«, vedblev Jussuf, »bemærkede paa en Fodsti ikke langt fra os, at Græs og Blomster kun var afgnavede paa den Side af Stien, men at den anden Side syntes urørt. Deraf sluttede jeg, at Kamelen ikke havde kunnet se med det ene Øje.« »Og jeg«, saa talede Ali, »betragtede Dyrets Fodspor, og fandt, at de tre af dem var trykkede lige dybt i Jorden, men at den fjerde Fod næppe havde efterladt et Spor. Deraf maatte jeg slutte, at hin Kamel var halt paa det højre Bagben.« Sultanen var ganske forbavset over Prinsernes Skarpsindighed og sagde til Kameldriveren: »Gaa nu, gode Ven, og søg efter dit Dyr. Disse Folk har ikke taget det fra Dig.« Da skyndte Manden sig undseelig bort, og Prinserne forebragte Sultanen deres Stridighed og bad ham om hans Afgjørelse. »I Morgen vil jeg fælde Dom i denne vigtige Sag«, sagde Sultanen, »men for i Dag maa I tage til Takke i mit Palads og være mine Gjæster.« Det maatte Brødrene nu finde sig i; de blev førte til et prægtigt Værelse og om Aftenen kostelig beværtede. Medens de sad ved Bordet og spiste, sagde Achmet: »En syg Kvinde har bagt dette Brød«. Jussuf sagde: »En Tæve har ammet dette Kid.« Ali sagde: »Og I kan tro mig, kjære Brødre, at Sultanen af Kaschgar er et underskudt Barn.« Sultanen havde i et Sideværelse hørt, hvad Brødrene sagde, traadte pludselig ind i Stuen og spurgte i Vrede: »Hvor tør I vove at komme med saadanne Paastande, som jeg i dette Øjeblik har hørt af Jer, og som er fornærmelige for mig?« »Herre«, svarede Achmet, »vi har kun sagt Sandheden, og hvis Du vil spørge Dig for, saa vil Du blive overbevist derom«. Men Kongen gjorde hurtig omkring, gik ind til sin Moder i Haremet, talte hende haardt til, og truede hende med Døden, hvis hun ikke tilstod, om han var den forrige Sultans virkelige Søn eller ikke. Hans Moder forskrækkedes og tilstod nu, hvad hun saa længe havde fortiet.

»Sultanen«, sagde hun, »var ærgerlig over, at han ingen Efterfølgere havde i Regeringen, eftersom der ikke var født ham nogen Søn. Til min Skræk fødte jeg igjen en Datter, men til min Lykke fik Mundkokkens Kone samme Dag en Søn. Da jeg nu skjælvede og bævede for min Husbonds Vrede, byttede jeg hurtig og i Hemmelighed min Datter for Kokkens Søn; og denne Dreng var Du. Intet Menneske vidste noget om Bedrageriet, og jeg begriber ikke, hvorledes Du er kommet efter det.« Sultanen gik videre, og indhentede Underretninger om Brødbagningen og Kiddet. Han hørte da til sin Forundring, at en Tæve virkelig havde ammet Kiddet, og at Brødet ogsaa virkelig var slaaet op af et sygeligt Fruentimmer. Han begav sig nu igjen hen til Prinserne og sagde: »Kjære Herrer og Venner! hvad I har paastaaet, er virkelig sandt, jeg kan ikke nægte det. Men nu beder jeg Eder, sig mig dog, hvorledes I har erfaret mit Palads's Hemmeligheder.« Prinserne smilede og Achmet, den ældste, svarede: »Hr. Sultan, da jeg brækkede Brødet her midt over, faldt det fra hinanden i Krummer. Deraf sluttede jeg, at Dejen ikke var tilbørlig æltet, og formodede med nogen Vished, at en svagelig Kvinde maatte have slaaet det op.« Jussuf, den anden, sagde: »Hr. Sultan, da jeg spiste Kiddet, fandt jeg, at alt Fedtet endnu sad paa Benene, og dog finder man dette hos ethvert andet Dyr, undtagen hos Hunden, tæt under Skindet. Deraf formodede jeg, at Kiddet maatte være ammet af en Tæve.« Ali, den yngste, sagde: »Hr. Sultan, eftersom I er af samme Rang som vi, og dog ikke spiste med os her ved Bordet, men lod os spise alene, af den Grund troede jeg, at I var et underskudt Barn. Enhver arver sin Faders Egenheder, og da Eders Fader, Sultanen, elskede Selskab og gjærne var lystig og glad mellem Venner, saa sluttede jeg deraf, at I ikke kunde være hans Søn, siden I elskede Ensomhed.« Sultanen slog Hænderne sammen over sit Hoved af Forbavselse over Prinsernes Skarpsindighed og sagde: »Men kjære Børn, sig mig dog, hvorledes kommer I til at vælge en fremmed til Voldgiftsmand angaaende Ting, der nærmest angaar Eder selv, og som ingen bedre kan jævne end I selv? I er alle tre meget dueligere til at løse vanskelige Opgaver, end jeg; derfor raader

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sidi Numan og hans Hest.

jeg Eder, begiver Eder rolig hjem, og hold Fred med hverandre.« Da lo Prinserne over sig selv og deres Strid, red igjen hjem og regerede siden alle tre sammen i største Endrægtighed, delte med hinanden i lige Dele Herredømme og Magt, Skatte og Hjorder, og deres Folk befandt sig vel derved, thi de regerede med Visdom, Forstand og Retfærdighed.

Sidi Numan og hans Hest.

Den store Kalif Harun al Raschid sad en Dag mismodig og meget fortrædelig i sit prægtig smykkede Værelse og kjedede sig overordentlig. Da lod han sin Vesir Giafar kalde og sagde til ham, at han skulde more ham med noget og faa Tiden til at gaa. Vesiren tog al den Munterhed til Hjælp, der stod til hans Raadighed, og gjorde, hvad han var i Stand til for at faa sin Herre og Hersker til at smile, men forgjæves, thi Kalifen gabede den ene Gang efter den anden og satte mere og mere et fortrædeligt Ansigt op. Giafar lod hente nogle Krønnikefortællere, og lod ham forelæse af sjældne Haandskrifter vidunderlige Æventyr og Rejser; Kalifen gabede. Han sendte Bud efter de bedste Harpespillere og Sangere, for at de skulde synge lystige Viser og slaa Strængelegen dertil; Kalifen jagede dem bort og gabede. Han bragte Danserinder og lod dem springe, saa det var en Lyst; Kalifen laante dem ikke et Øje, men gabede. Nu var Giafars Opfindsomhed udtømt, og han mistvivlede om at kunne befri de troendes Behersker fra hans Mismod og Ærgrelse. Endelig faldt det sidste Middel ham ind, og han foreslog Kalifen forklædt at vandre gjennem Byen, for igjen en Gang at se, om alt gik, som det skulde; dette hjalp. Glad sprang Kalifen op, trak en Dervischkutte paa, befalede Giafar at gjøre det samme, og uden at

nogen mærkede eller saa' det, listede de sig begge ud af Paladset, vandrede omkring paa Bagdads Gader, spøgede og lo. Da kom de til en stor Plads og fik Øje paa mange Folk, som betragtede en ung Mand, der tumlede sin Hest omkring paa Pladsen og behandlede den meget grusomt og umenneskelig. Han slog Dyret med sin Ridepisk, saa at det stejlede højt og Skummet stod det for Munden af Angst, han huggede Sporerne i dets Side, saa at der hver Gang strømmede Blod, der farvede Stenbroen ganske rød. Kalifens Ansigt glødede af Vrede, og hans Øjne funklede, da han maatte se paa dette Plageri, dog beherskede han sig endnu saa vidt, at han kun hviskede til Giafar, at han nøje skulde lægge Mærke til, hvem den unge Dyrplager var, der paa offentlig Gade saa taabelig rasede mod det ulykkelige Dyr, og at han strax skulde lade ham gribe og bringe til Paladset. Derpaa vendte han sig hurtig om og gik stille hjem, thi det var ham umuligt længer at være Vidne til den unge Mands Grusomhed. Men Giafar adlød hans Befaling og gik efter Rytteren, da denne kort derefter red hjem. Han bankede stærkt paa Døren, indtil en Slave aabnede den og spurgte ham, hvad han vilde. »Hvis Du har dit Liv kjært, saa før mig øjeblikkelig til din Herre«, lød Vesirens Befaling, idet han tillige gav sig til Kjende for Slaven. Denne bukkede sig dybt, bad Giafar høflig at træde nærmere og førte ham strax til sin Herre. Giafar meddelte den unge Mand Sultanens Forlangende; og denne nølede intet Øjeblik med at adlyde, han tog sin Turban og fulgte med Giafar til Kalifens Palads, kastede sig paa Knæ for ham og spurgte ydmyg: »De troendes Behersker! hvad forlanger Du af mig?« Men Kalifen tilkastede ham et vredt og meget alvorligt Blik og svarede med Heftighed: »Unge Menneske, jeg vil vide, hvad Du hedder, og hvorfor Du behandler din Hest saa grusomt, som jeg i Dag selv har været Vidne til?« Det unge Menneske tog Ordet og sagde: »Herre, tæm Eders Vrede og lad mig tale. Naar jeg har fortalt Eder min Historie, vil Eders Vrede forsvinde, og I vil med Retfærdighed kunne afgjøre, om jeg af Naturen er grusom eller kun af Omstændighederne tvungen til Grusomhed. Jeg hedder Sidi Numan«, vedblev han, »og jeg er Søn af en Juvelhandler i Bagdad, der ved sin Død efterlod mig saa

mange Rigdomme, at jeg magelig kunde leve deraf, uden at behøve at arbejde. Længe vogtede jeg mig for at gifte mig, som om jeg anede, at et Giftermaal maatte blive Spiren til min Ulykke og Aarsagen til de Lidelser, som siden virkelig har rammet mig. Men til sidst lod jeg mig dog overtale af mine Venner og bejlede til en ung Pige, hvis skjønne Ansigt havde Udseende af Mildhed og Blidhed. Jeg førte hende hjem i mit Hus, viste hende den hele Indretning og sladrede et Par Timers Tid med hende, indtil det var Tid at gaa til Bords. Jeg havde befalet min Kokkepige at sørge for gode og velsmagende Retter, og jeg saa', at hun punktlig havde efterkommet min Befaling, satte mig ved Siden af min Kone og haabede, at det vilde smage hende godt. Men hvor forundret blev jeg ikke, da hun ikke tog andet paa sin Tallerken end en ganske lille Smule kogt Ris, trak et eget Bestik frem og med den mindste Gaffel, jeg nogen Sinde havde set, ikke nød mere end tre, fire Riskorn og nogle smaa Krummer Brød, kort sagt ikke mere, end en Spurv kunde spise. Trods alle mine Bønner og min venligste Nøden kunde jeg dog ikke bevæge hende til at nyde mere, og jeg beroligede mig til sidst ved den Tanke, at Maden maaske ikke var efter hendes Smag. Vi stod op fra Bordet, og jeg førte min Kone ind i det for hende indrettede og meget sirlig smykkede Værelse. Derpaa gik jeg til Kokkepigen, skjændte dygtig paa hende og bestilte bedre Retter til den næste Dag. Men det hjalp mig intet. Min Kone satte sig til Bords, tog det fordømte lille Bestik frem igjen og spiste ligesom forrige Dag intet andet end nogle Riskorn og tørre Brødkrummer; men nu blev jeg dog ærgerlig og spurgte hende alvorlig, om min Mad maaske forekom hende alt for slet, eller om hun maaske troede, at jeg ikke havde Raad til at betale saa meget, som hun med god Appetit kunde spise, og udbad mig en aldeles oprigtig Forklaring. Men hun svarede næppe paa, hvad jeg sagde, og ytrede kun, at hun nu en Gang ingen Appetit havde, og at hun var vant til kun at spise lidt. Naturligvis kunde en saadan Undskyldning umulig tilfredsstille mig, og jeg foresatte mig en Tid lang at have Øje med min Kone for at udforske den egentlige Grund til hendes Mangel paa Appetit. Dog lod jeg, som ingen Ting var, og

saa' med største Rolighed paa, at hun vedblev at holde sig til et Par Riskorn og faa Brødkrummer, og ellers ikke nød noget.

En Aften lagde jeg mig til Sengs og lod, som om jeg var faldet i dyb Søvn. Da hørte jeg min Kone komme listende ind i mit Kammer, blive staaende ved min Seng, idet hun i nogen Tid betragtede mig. Jeg rørte ikke et Lem, trak ikke en Mine og syntes at ligge i en fast Slummer. Min Kone lod sig skuffe og gik bort lige saa sagte, som hun var kommet. Øjeblikkelig sprang jeg som et Lyn ud af Sengen, tog hurtig nogle Klæder paa og listede mig sagte efter hende. Da jeg kom til Husdøren, fandt jeg den halv aaben, gik uden for og saa' min Kone med hurtige Skridt ile hen til en Begravelsesplads, der laa ikke langt borte fra mit Hus. Forsigtig sneg jeg mig efter hende, thi nu pintes jeg af den heftigste Nysgjerrighed, jeg var nemlig ikke i Stand til at begribe, hvad dog min Kone om Natten kunde have at bestille paa Begravelsespladsen. Hendes hvide Slør forsvandt endelig bag Døren, der ellers altid var lukket i Laas, men som nu syntes af sig selv at aabne sig for hende og igjen selv at lukke sig i; thi da jeg vilde lukke op, fandt jeg den tillaaset. Men denne Hindring kunde ikke standse mig, jeg svang mig med et rask Spring over Kirkegaardsmuren, saa' mig forsigtig om og spejdede efter min Kone. Herre! tænk Jer min Rædsel, da jeg fik Øje paa hende i en muret Begravelse, hvor hun med Latter og Spøg underholdt sig med en Varulv. Varulvene er nemlig Skabninger af det afskyeligste Slags, forhexede Skurke, hvis Sjæle efter Døden ikke en Gang faar Adgang til Helvede, men i frygtelig Ulveham maa strejfe om paa Jorden og nære sig af de dødes Ben. Derhos er de i Besiddelse af stærk Trolddomsmagt og kan tale som Mennesker. Da jeg saa' min Kone saaledes sidde ved Siden af Varulven, var jeg nær faldet i Afmagt af Skræk. Men min Afsky blev forøget, thi det varede ikke længe, før Varulven skrabede en Grav op, trak et Lig frem og rev det i store Stykker. Dem tog han i Flaben, bragte dem til min Kone, og begge fortærede det væmmelige Maaltid og, som jeg af deres fornøjede Ansigter kunde slutte, spiste med god Appetit. Herre, jeg kan ikke beskrive Jer,

hvad jeg følte, da jeg fik denne Afskyelighed at se. Nu kunde jeg rigtignok forklare mig, hvorfor min Kone spiste saa lidt ved mit Bord, men Grunden dertil opfyldte mig med Rædsel. Dog beholdt jeg min Fatning, skjønt kun med stor Anstrængelse, sprang igjen ud over Kirkegaardsmuren, vendte bedrøvet og fuld af Hævntanker tilbage til min Bolig, og var saa forsigtig igjen at lade Husdøren staa saa vidt aaben, som jeg havde fundet den. Derpaa klædte jeg mig af, lagde mig hurtig i min Seng, og lod, som om jeg sov. Denne Forsigtighed var meget god, thi kort efter hørte jeg min Kone komme, hørte, at hun listede sig ind i mit Kammer og saa' paa mig; da hun fandt mig sovende, gik hun til sit eget Leje. Den hele Nat kunde jeg slet ikke sove.

Da jeg næste Dag som sædvanlig gik til Bords, fandt jeg allerede min Kone siddende dèr; med sin lille Gaffel prikkede hun i Risfadet og puttede nu og da et lille Korn i Munden. Herre, dette oprørte mig, og nu kunde jeg ikke længere holde mit Raseri tilbage i Hjærtet, men sagde med Vrede og Haan: »Amine, er mit kogte og stegte Kjød da ikke mere velsmagende, end Kjød af døde og begravede? her ud af mit Hus, Du afskyelige Skabning! og vogt Dig vel for, at mine Øjne nogen Sinde faar Dig at se, det vilde blive din Død!« Næppe havde jeg udstødt disse Ord, før min Kones Aasyn paa den frygteligste og forfærdeligste Maade forandrede sig. Hun blev ganske blodrød i Ansigtet, Øjnene trængte langt frem af deres Huler, og hun stirrede paa mig med rasende vilde Blikke. Pludselig greb hun en Skaal Vand, som stod paa Bordet, stænkede mig, før jeg kunde forhindre det, nogle Draaber i Ansigtet, mumlede hurtig nogle Ord mellem Tænderne og raabte derpaa rasende: »Menneske, bliv til en Hund til Straf for din Nysgjerrighed.« Øjeblikkelig gik hendes Ord i Opfyldelse, og til min Forbavselse saa' jeg mig forvandlet til en firbenet Skabning. Før end jeg kunde fatte mig og flygte, greb min Kone en tyk Stok, og slog med Skjældsord og Forbandelser saa kraftig løs paa mig, at jeg hylede af Smerte, og jeg endnu i Dag ikke kan begribe, at hun ikke paa Stedet slog mig ihjel. Med vidunderlig Behændighed sprang jeg fra den ene Side til den anden, over Borde og Divaner, ja endog-

saa højt op ad Væggene for at undgaa de smertelige Slag. Men det hjalp intet, de haglede ned over min Ryg, mit Hoved og mine Ben, og jeg tudede saa det var en Ynk. Endelig slap jeg ud af en Dør, rendte som besat ned i Gaarden og vilde ud af Bagporten. Den var ulykkeligvis lukket. Nu begyndte Dansen igjen forfra i Gaarden, og Amine svang Stokken, til hun ikke mere kunde røre Armen. Da opfandt hun en List, kastede Kniplen bort, som saa lystig havde bearbejdet mig, gik hen til Døren, aabnede den paa Klem og havde sagtens i Sinde at klemme mig ihjel, naar jeg vilde prøve paa at løbe ud. Men i min Puddelskikkelse havde jeg dog beholdt Forstand nok tilbage til at gjennemskue hendes Plan, og jeg tog derfor mine Forholdsregler saa godt, at jeg narrede Amine, tog Lejligheden i Agt og fløj med ét Spring ud af Gaarden. Vovestykket lykkedes ret godt, og jeg var saa heldig mellem Dør og Dørpost kun at efterlade et lille Stykke af min Hale, som min onde Kone ganske rigtig fik klemt af. Saaret gjorde forfærdelig ondt, og jeg løb hylende af Smerte ned ad Gaden. Dette hørte flere af mine daværende Kammerater, de overfaldt mig og bed mig saa dygtig, at jeg tog alle mine Kræfter sammen og søgte i fuldt Firspring at løbe fra dem. Dette lykkedes, og aandeløs styrtede jeg ind i en Slagters Bod, hvor jeg skjælvende af Angst og Smerte skjulte mig under en Bænk. Hundene forfulgte mig lige til Butikens Dør, hvor jeg havde fundet mit Tilflugtssted, gjøede og hylede og gjorde saa længe en ugudelig Larm, til Slagteren blev utaalmodig og med Stenkast jog dem alle bort. Paa den Maade var jeg for det første i Sikkerhed. Men det varede ikke længe, thi min Beskytter var en snurrig Person og kunde slet ikke lide Hunde. Desuagtet gav han mig nogle Ben, som jeg begjærlig gnavede, thi jeg var blevet overmaade hungrig. I min Hundeskikkelse smagte de mig ganske fortræffelig. Men derpaa jog Slagteren mig ud af sit Hus, uagtet jeg bedende og tiggende saa' paa ham, logrede med Halen, bukkede mig og indsmigrende krøb paa alle fire for hans Fødder. Jeg maatte ud og afsted. Dog lod jeg mig ikke narre, passede godt paa, og næppe vendte han en Gang Ryggen til, saa sprang jeg igjen ind i Boden og skjulte mig saa godt, at Slagteren ikke kunde se mig. Jeg

blev liggende stille til det blev Nat, og overlod mig til de sørgeligste Tanker. Endelig fattede jeg den Beslutning modig at bære mine Lidelser og haabe paa Forløsning.

Næste Morgen tog jeg igjen Lejligheden i Agt, da jeg ubemærket kunde slippe bort, og rendte ud paa Gaden. Her blev jeg staaende, opsnappede begjærlig det Affald af Kjød og Ben, som Slagteren kastede paa Gaden, og stillede fuldkommen min Sult. Derpaa gjorde jeg endnu et Forsøg paa at røre den ukjærlige Slagters Hjærte, sprang hen til ham, logrede og gjøede og hoppede op ad ham. Men nu blev han for Alvor vred, tog en Stok, og før jeg saa' mig for, gav han mig et Par Slag, saa jeg tudede, trak Halen mellem Benene og løb alt hvad jeg kunde. Jeg standsede uden for en Bagers Bod, thi jeg saa' Mesteren der inde, og hans Ansigt syntes mig godmodigt. Det var en venlig, tyk Mand med en kuglerund Mave og et Ansigt rødt og glinsende som Fuldmaanen. Han fik Øje paa mig, og da jeg saa' meget artig og velopdragen ud, tog han en Kringle, kastede den med et velvilligt Smil til mig og sagde: »Se der, Du Fyr, det vil smage Dig godt.« Skjønt jeg nu ikke var mere sulten, snappede jeg dog efter Kringlen, greb den i Luften med Tænderne, gjorde et meget fornøjet Ansigt, logrede livlig med Halen og gav den gode Bager min Taknemmelighed paa alle Maader til Kjende. Derpaa lagde jeg mig sirlig ned paa Jorden, tog Kringlen mellem Forbenene og gnavede lystig paa den. Da jeg havde spist den helt op og saa', at Bageren endnu bestandig saa' efter mig, vilde jeg vise mig for ham fra min fordelagtige Side, jeg stod altsaa op, og gjorde alle Slags Kunststykker for ham. Først sad jeg, derpaa dansede jeg pænt og net paa Bagbenene og fægtede derhos saa nydelig med Forpoterne, at den tykke Bager lo og holdt paa sin Mave. Derpaa apporterede jeg net og hurtig et Kringlebrædt, som han under sin Latter havde stødt ned af Disken, tog det sirlig mellem Tænderne og bragte ham det gaaende paa Bagbenene, saa at han med Magelighed kunde tage det fra mig; kort sagt, jeg udviklede en saadan Mængde af elskværdige Talenter, at Bageren til sidst raabte: »Kom her, Du snurrige Knægt, jeg vil beholde Dig hos mig, og Du skal ikke mangle noget.« Og som et Lyn sprang jeg

hen til ham og strøg mig kjælende mod hans Knæ. Da klappede han mig venlig paa Ryggen og kløede mig bag Ørerne. »Du vil vel ordentlig sige Tak«, sagde han. Jeg gjøede strax højt og lystig og sprang op ad ham. »Naa, Du er en meget lærvillig Fyr af en Puddel at være«, sagde han forundret, tog mig ind i Stuen og anviste mig til Leje en varm og behagelig Plads bag Ovnen. Men jeg viste mig ogsaa taknemmelig for saa megen Kjærlighed, fulgte min gode Herre altid med Øjnene og var stedse ved Haanden, naar han trængte til min Tjeneste. Og naar han tog sin Turban for at gaa ud, saa behøvede han ikke først at raabe Ali, thi Ali var strax ved Haanden og sprang glad og logrende omkring ham. Han havde nemlig kaldt mig Ali, og jeg vænnede mig snart til at lyde dette Navn. Kort sagt, jeg og den tykke Bager levede i Enighed, Fred og Venskab. En Dag traadte en Kone ind i Boden, kjøbte en Mængde Varer og gav min Herre sex Guldstykker derfor. Men der var en falsk Penge der imellem, som min Herre ikke vilde tage, og han trættedes desangaaende længe med Konen, som vedblev at paastaa, at Mønten var god, at hun ikke kunde give nogen anden, og at den var god nok for de slette Bagervarer. Min Herre blev til sidst saa ærgerlig, at han raabte: »Kvinde, min Hund forstaar sig bedre paa Penge end Du, det vil jeg vædde paa.« Han kaldte paa mig, og jeg sprang op paa Disken. Nu sagde han: »Hør Ali, blandt disse sex Guldstykker er ét falsk, søg det ud for mig.« Jeg bukkede mig ned, søgte mellem Guldstykkerne, opdagede ganske rigtig det falske mellem dem, skød de gode til Side og ragede det slette frem med Poten. Min Herre og Konen stod stive af Forbavselse og brød til sidst ud i Udraab af Forundring og Overraskelse. Konen erkjendte sig overvunden, tog den falske Penge igjen, ilede hurtig bort, og vilde nu med kvindelig Sladderagtighed fortælle sine Naboersker om den lærde Puddel, thi det laa hende alt for tungt paa Hjærtet. Ogsaa Bageren gik ud af Huset, sammenkaldte sine gode Venner og Bekjendte i Nabolaget og fortalte dem saa meget om min Duelighed, at de alle kom løbende og medbragte falske Mønter, som jeg skulde søge ud mellem andre gode Pengesorter. Jeg gjorde mine Sager hver Gang rigtig og tog

aldrig fejl, saa at de alle var nær ved at daane af Forundring, og den kloge Puddels Rygte i faa Dage var udbredt i hele Bagdad. Fra alle Byens Kvarterer strømmede der nu Kunder til min Herre, intet Menneske vilde hente Brød eller andet Bagværk uden tillige at se Prøver paa min Færdighed; paa denne Maade var jeg min Herre til stor Nytte, og han sagde selv tit, at han i mig havde en sand Skat og en rig Guldgrube. Naturligvis var der mange, som misundte ham min Besiddelse, og jeg bemærkede alt for snart, at jeg havde god Grund til at være paa min Post, at jeg ikke uforvarende en Gang skulde blive snappet bort. Thi der var mange, der lurede paa mig. En Morgen kom en gammel Kone ind i Butiken, kjøbte nogle Varer, lod, som ogsaa hun var drevet af Nysgjerrighed, og lod et falsk Guldstykke søge ud for sig. Men under alt dette betragtede hun mig med spejdende Blikke, og fæstede sit Øje saa opmærksomt paa mig, at det blev mig paafaldende, og jeg endogsaa kom paa den Tanke, at Konen maatte have en Anelse om min Forhexelse. Jeg var naturligvis stedse betænkt paa igjen at ombytte min Hundeskikkelse med en menneskelig, og derfor slap jeg ikke denne gamle Kone af Syne. Hun gik endelig ud, saa' paa mig med et betydningsfuldt Blik og gav mig hemmelig ved Vink at forstaa, at jeg skulde følge med. Men jeg havde endnu ikke rigtig Tro til Tingen, og blev med stor Selvbeherskelse liggende paa min Plads paa Disken. Men næppe var Konen gaaet fem, sex Skridt bort, saa vendte hun sig endnu en Gang om, gav mig et skjult Vink med hemmelighedsfuld Mine. Nu var jeg overtydet om, at Konen umulig blot havde til Hensigt at stjæle, men at der snarere skulde foregaa noget andet med mig, og saa snart min Herre vendte mig Ryggen, sprang jeg fra Disken ud paa Gaden og satte efter Konen, der strax drejede om et Hjørne, saa at vi kom Butiken af Syne og ikke mere kunde blive opdagede og forfulgte. Vi gik gjennem flere Gader og kom til sidst til et lille Hus, hvor Konen boede. Hun aabnede Døren, gik inden for, kaldte paa mig og sagde: »Kom kun, Du kloge Dyr, det skal ikke fortryde Dig.« Modig sprang jeg efter hende og fulgte hende ind i en Stue, hvor jeg fik Øje paa en ung Pige, som flittig var i Færd med kvindelige

Arbejder. »Her, min Datter«, sagde den gamle, »bringer jeg Dig den Puddel, der har vakt saa megen Opsigt i Bagdad, og jeg tror sikkert, at din Mening er rigtig, og at det stakkels Dyr ikke er andet end et forhexet Menneske. Thi en sædvanlig Puddel kan umulig have saa megen Forstand, som denne her. Han forstod ethvert Vink og ethvert Ord, og fulgte mig alt for villig, saa at der bestemt maa stikke noget særegent bag ved. Det er umuligt, at jeg kan tage fejl.« Datteren stod op, betragtede mig længe og sagde til sidst: »Nej, Moder, Du har ikke taget fejl, det skal jeg strax vise Dig.« Derpaa gik hun ud, hentede en Skaal med Vand, mumlede sagte nogle Ord, og stænkede endelig med Fingrene nogle Vanddraaber hen over mig. Derhos sagde hun: »Menneske, født af Mennesker, bliv Menneske! Hund, født af Hunde, bliv Hund!« og øjeblikkelig stod jeg igjen der i min naturlige Skikkelse, Puddelen var som blæst bort, og Trolddommen var løst. Min Henrykkelse kan jeg ikke beskrive. Jeg græd af Glæde, kastede mig paa Knæ for Pigen, kyssede Sømmen paa hendes Kjortel og takkede hende med et Hjærte, som var nær ved at springe af Fryd. »Sig mig,« udraabte jeg, »hvordan skal jeg gjengjælde din Velgjerning? hvorledes kan jeg takke Dig? jeg er din Skabning og tilhører Dig! befal, jeg adlyder, jeg vil gjøre alt, hvad Du forlanger!« Pigen bad mig være rolig, og bragte mig endelig saa vidt, at jeg kunde fortælle min hele Historie, som hun hørte paa med Opmærksomhed. Da jeg derpaa igjen brød ud i taknemmelige Udraab, sagde hun: »Ti stille, Sidi Numan, og tak mig ikke for meget. Jeg er belønnet nok, thi mit Værk var heldigt, og jeg har givet et godt Menneske tilbage til Verden. Lad os hellere overveje, hvorledes Du igjen kan komme til din Ejendom og straffe din onde Kone, der var saa grusom at forvandle Dig til en Hund. Jeg kjender Amine, din Kone, meget godt og véd saare vel, hvad hun er i Stand til, thi jeg har tillige med hende faaet Undervisning i Trolddom. Desværre anvender hun sin Magt kun til onde Gjerninger og maa derfor gjøres uskadelig. Jeg vil se til, hvorledes alt dette bedst kan opnaas.« Hun tav og gik ind i et Værelse ved Siden af. Imidlertid snakkede jeg med hendes Moder om et og andet; hun fortalte mig, at hendes Datter ved

sin Trolddomskunst allerede havde udrettet meget godt, og at hun aldrig havde gjort en slet Brug deraf. Jeg hørte alt dette kun med et halvt Øre, thi jeg var saa opsat paa at faa min Skæbne aldeles afgjort, og ventede med pinlig Følelse den unge Dame, hvis Navn var Zobeide, da hun jo havde lovet mig sin Hjælp. Endelig kom hun ind igjen med en lille Flaske i Haanden og sagde: »Sidi Numan, jeg har set efter i mine lærde Bøger, og dèr fundet, at din Kone i dette Øjeblik er gaaet ud, og først om nogle Timer vil komme hjem igjen. Bøgerne siger mig ogsaa, at Amine har anstillet sig meget bedrøvet over din Forsvinden og fortalt til Tyendet, at Du ved Bordet var bleven kaldt ud og gaaet ud af Huset. Du havde ladet Døren staa aaben, og en Puddel var sprungen ind i Spisestuen, som hun med velfortjente Prygl igjen havde jaget bort. Denne Opdigtelse er alt for troværdig og snild til at nogen et eneste Øjeblik kunde tvivle om dens Sandhed, og dine Tjenere er derfor meget bedrøvede over din Udeblivelse, og søger Dig overalt, naturligvis forgjæves, thi det kan ikke falde dem ind, at Du skulde være en Puddel. Men din Kone spiller den sørgende, og ikke den ringeste Mistanke falder paa hende. Mit Raad er nu, at Du skal gaa hjem, gaa ind i Amines Kammer og dèr oppebie hendes Tilbagekomst. Saa snart hun aabner Døren, skal Du pludselig træde hende i Møde. Hun vil blive forskrækket og i den første Bestyrtelse søger at undfly, uden at huske paa sin Trolddomsmagt. Hæld hende da strax den mørkerøde Vædske, som er i denne Flaske, ned ad Ryggen, og udraab disse Ord: »Modtag Straffen for din Ondskab!« Derpaa vil Du faa at se, hvad der sker. Følg nøjagtig mit Raad, og alt vil lykkes.« Zobeide tav, gav mig Flasken, og jeg skyndte mig hurtig hen til mit Hus, og var saa heldig, uden at blive bemærket, at slippe ind i min Kones Kammer. I pinlig Forventning stod jeg dèr henved to Timer, da hørte jeg, at Amine kom op ad Trappen, gik gjennem Forsalen, aabnede Døren til sin Stue og kom der ind. Pludselig traadte jeg hende i Møde, og lige som hun saa' mig, udstødte hun et højt skingrende Skrig af Skræk, blev som et Lig, vendte sig og vilde løbe bort. Men jeg holdt allerede min lille Flaske i Beredskab, og med de Ord: »Modtag Straffen

for din Ondskab!« hældte jeg hende den røde Vædske ned over Ryggen; strax stod Amine for mig forvandlet til en Hest og rystede af Angst og Skræk over hele Legemet. Uden at lade Dyret komme til Fatning sprang jeg til, greb det i Pandelokken og trak det hurtig ned i Gaarden og ind i Stalden. Her lagde jeg en stærk Kapsun paa det, og havde nu Spillet vundet. Men til Straf for Amines Slethed og Ondskab rider jeg nu Hesten dygtig hver Dag, og I, de troendes Behersker, vil indrømme, at denne Straf ikke er for grusom, men kun den retfærdige Løn for en saa utrolig Forbrydelse. Zobeide, min Frelserinde, blev senere hen min Hustru, og jeg lever endnu lykkelig og tilfreds med hende, thi i hende har jeg fundet Himlen paa Jorden.« Her tav Sidi Numan og ventede paa, at Harun al Raschid skulde sige sin Mening. Kalifen indsaa' nok, at Sidi Numan ikke var strafskyldig og sagde efter nogen Betænkning: »Sidi Numan, Du er uden Brøde. Men betænk dog vel, om ikke din Kone er straffet nok, naar hun fremdeles maa forblive i Dyreskikkelse, saa længe hun lever. Hvis Du vil høre paa mit Raad, saa skal Du ikke mere pine hende, men nøjes med at have gjort hende uskadelig, saa at hun ikke kan tilføje Dig noget ondt mere.« Dette lovede Sidi Numan meget gjærne, og Kalifen lod ham gaa med Forsikringen om sin Naade og overøst med Foræringer. Men Harun al Raschid undrede sig meget over den unge Mands besynderlige Skæbne og raabte til sidst: »Allah il Allah, Gud er stor, og der foregaar vidunderlige Ting paa denne Jord.«

Abu og Niutyn.

For mange Aar siden levede der i Bagdad en fattig, fattig Mand, der næppe kunde fortjene saa meget Brød, at han kunde friste sit usle Liv dermed. Men han var meget from og gudfrygtig, levede slet og ret, vogtede sig for enhver Synd, og gjorde intet, som stred mod Guds Bud. En Dag besluttede

han at forlade Byen og drage til en fremmed langt fra liggende Egn; thi han haabede dog til sidst paa et andet Sted at kunne tilkæmpe sig en bedre Lod. Han omgjordede altsaa sine Hofter, solgte sine usle Ejendele, vandrede med én Zecchin i Lommen ud af Porten og gik langsomt og tankefuld den Skæbne i Møde, der var ham beskikket. Da han havde tilbagelagt omtrent en Milsvej, indhentede en Vandrer ham med hurtige Skridt, hilste ham og spurgte, hvor hans Rejse gik hen. Abu fortalte den fremmede aabenhjærtig sine Hensigter og sagde, at han vilde søge Lykken, thi af sig selv vilde den ikke komme til ham. »Naa da«, sagde den fremmede, som hed Niutyn, »det er ogsaa min Hensigt, kom, lad os rejse sammen og føre fælles Kasse.« Han overleverede Abu ti Zecchiner, det var hans Formue. Nu havde de tilsammen i det hele elleve Zecchiner, ansaa' sig rige som Konger, og vandrede muntert og rask fremad. En Dag, da de havde gjort en møjsommelig og besværlig Rejse, kom de til en stor By, hvor de uden for Porten af en Tigger blev anmodede om en Almisse. I sin Hjærtensglæde og rørt af Medlidenhed gav Abu ham en hel Zecchin Men nu blev Niutyn meget vred, skjændte dygtig paa sin Rejsekammerat og sagde: »Du Taabe, hvor kan Du saa tosset ødsle med vor Formue. Løb alene, og giv mig mine Penge igjen, thi jeg vil ikke have mere med Dig at gjøre!« Han snappede ham Pengene ud af Haanden og gik sin Vej. Dèr stod nu den stakkels Abu, han havde ikke en Hvid i Eje, og saa' med Bedrøvelse efter sin haardhjærtede Ven. Endelig tog han Mod til sig, vandrede ind i Byen, og gik ind i en Moské, hvor han længe og ivrig holdt Bøn og bad Allah at forbarme sig over ham. Han blev den hele Dag i Moskeen og Natten med. Men næste Dag drev Sulten ham ud, tungsindig løb han op og ned af Gaderne og haabede at faa en Almisse af de forbigaaende. Men ingen gav ham noget uopfordret, og til at tigge havde han ikke Mod. Da saa' han, at en Slave aabnede en Husdør og kastede ubrugelige Levninger af Mad paa Gaden, for at Hundene kunde æde dem. Da ilede Abu hurtig der hen, greb til Forundring for Slaven, der lagde Mærke til ham, nogle Ben, satte sig stille hen i en Krog og gnavede begjærlig de faa Levninger af Kjød af, som

endnu sad paa Benene. Derpaa knælede han og takkede Allah for det jammerlige Maaltid. Thi han var nøjsom og ydmyg. Men Slaven beundrede hans Fromhed, ilede til Husets Herre og fortalte ham om Abu og alt, hvad han havde set. Hans Herre havde et meget mildt og velgjørende Hjærte, tog ti Zecchiner af sin Lomme og gav Slaven dem med den Befaling at gaa ud og bringe den nødlidende fremmede denne Foræring. Slaven adlød Befalingen og ilede ud paa Gaden. Men undervejs faldt det ham ind, at ni Zecchiner dog egentlig ogsaa var nok for Abu, og lod den tiende glide ned i sin egen Lomme. Men hans Herre havde imidlertid stillet sig i et Vindue og saa', hvorlunde Abu modtog Foræringen og paalagde Slaven at bringe hans Velgjører tusend Taksigelser. Slaven gik bort, og med et glad Hjærte talte Abu Guldstykkerne. Endelig begyndte han at le højt og sagde: »Forunderligt! i Koranen staar skrevet: det Gods, Du giver til fattige og trængende, skal Du faa igjen tifoldigt! og dog har jeg kun faaet ni Zecchiner for den ene, som jeg gav Tiggeren! men dog er jeg lige glad!« Han puttede Guldet i Lommen og vilde gaa videre. Men Husets Herre havde børt, hvad Abu havde raabt, og sendte hurtig en Tjener bag efter ham og lod ham bringe ind til sig. Han spurgte nu Abu, om han virkelig kun havde faaet ni Zecchiner, og da han havde overbevist sig derom, lod han den bedragerske Slave give en dygtig Dragt Prygl, og vendte sig derpaa igjen til Abu, der maatte fortælle ham sit hele Levnedsløb. Han saa' nu nok heraf, at Abu var en god og gudfrygtig Mand, fik megen Kjærlighed til ham og beholdt ham hos sig. Og da et Aar var forløbet, talte han alle sine Skatte og Rigdomme, tog en Tiendedel deraf, forærede denne til Abu og sagde: »Ven og Broder! jeg har prøvet Dig et helt Aar igjennem og fundet Dig duelig og retskaffen. Her forærer jeg Dig den Tiendedel af min Formue; tag den og giv Dig til at drive Kjøbmandskab.« Abu modtog Pengene, takkede ydmyg og fuld af Glæde, gik hen og lejede en Bod, indkjøbte Forraad, og besørgede med Flid og Omhyggelighed sine Forretninger. Efter et Aars Forløb var han den rigeste Kjøbmand i Byen, thi Allah havde velsignet hans Arbejde. Og han sad en Dag i sin Bod og saa' ned paa Gaden, da saa' han sin

gamle Rejsekammerat Niutyn komme gaaende, iført pjaltede Klæder, med blegt Ansigt og magert Legeme; han klynkede ynkelig og anraabte alle forbigaaende og bad med bønlig Stemme om en Almisse. Øjeblikkelig stod Abu op, kaldte paa Niutyn, bad ham høflig at træde ind i Boden og spurgte: »Min Ven, kjender Du mig ikke mere?« Men Niutyn kjendte ham ikke, thi Abu var blevet en pyntelig Mand, var iført prægtige Klæder og saa' ganske anderledes ud end den Gang, da de havde rejst sammen. Endelig gav Abu sig til Kjende, omfavnede den overraskede Niutyn, gav ham Klæder til at dække hans Nøgenhed med, lod ham vederkvæge sig ved Spise og Drikke og sagde: »Kjære Ven og Broder! jeg har ikke forglemt vor tidligere Overenskomst, og Halvparten af mine Rigdomme tilhører Dig«. Og næste Dag delte han virkelig sin hele Formue i to lige Dele, overgav den ene til den troløse Ledsager, gav ham Anvisning til ligeledes at begynde en Handelsforretning, og understøttede ham med Raad og Daad. Han handlede saaledes højmodig og ædelt og kunde vel have fortjent Niutyns Tak; men Verden lønner med Utaknemmelighed. Efter nogen Tids Forløb traadte Niutyn ind i Abus Hus og sagde med hykkelsk og smigrende Stemme: »Abu, jeg vil gjøre Dig et Forslag. Lad os sælge alle vore Varer, tage Pengene og foretage store Rejser. Saa fortjener vi langt mere end her i Byen og maa i kort Tid blive uhyre rige.« Abu vægrede sig længe, raadede Niutyn derfra, og forestillede ham, at de jo nu førte det behageligste Liv af Verden og aldrig kunde forlange det bedre; men Niutyn vilde ikke høre paa ham, thi det skjændige Menneske havde i Sinde at plyndre sin Velgjører, naar han havde lokket ham langt nok fra Byen, og vilde derpaa flygte med alle Rigdommene og lade Abu i Stikken, ja maaske endog dræbe ham. Og han overtalte saa længe Abu, til denne endelig blev træt af at sige Nej, og skjønt ugjærne gav efter for den falske Vens Ønske. Begge solgte strax deres Ejendomme, der indbragte en stor Sum Penge, satte sig derpaa paa Kameler og red afsted paa Vejen til Staden Mussul, som var berømt for sin udbredte Handel. For at komme der hen maatte de rejse over en stor Ørk. Midt paa denne Ørk kom de en Aften til en Brønd, besluttede dèr at opslaa deres Natlejr, steg af Kamelerne

og lod dem løbe frit omkring. Abu tørstede efter en Drik frisk Vand og haabede at finde noget paa Bunden af Brønden. Derfor sagde han til Niutyn: »Min Broder, Du maa hisse mig ned i Brønden ved et Tov. Jeg vil tage Vandsækkene med ned og fylde dem med Vand. Naar jeg saa raaber til Dig, maa Du trække mig op igjen.« Niutyn smilede og var strax villig dertil, thi i Stilhed havde han taget den Beslutning, aldrig igjen at trække Abu op af Brønden. Abu bandt Tovet fast om Livet, greb Vandsækkene, og den falske Ven hissede ham ned i den dybe Brønd. Men saa snart han var kommet der ned, skar han Tovet over, slog en Haanlatter op og raabte: »Bliv nu der nede og dø.« Og uden at betænke sig længe steg han op paa sin Kamel, tog den anden Kamels Grimeskaft i Haanden, ilede afsted og overlod den stakkels Abu til den grusomme Skæbne ynkelig at sulte ihjel. Nede i Brønden bedrøvedes Abu over den formentlige Vens Troløshed, dog forbandede han ham ikke, men tænkte, dette Mammon har forført ham, og forberedede sig paa at dø. Da Solen var gaaet ned, og den mørke Nat omhyllede ham, hørte han i sin Brønd to Aanders Stemmer, der talede med hinanden. Den ene sagde: »Endelig har jeg været saa heldig med Hensyn til Prinsessen i Mussul at forvirre hendes Forstand, saa hun nu er ganske vanvittig. Saaledes hævner jeg mig paa hendes Fader, som en Gang fornærmede mig blodig. Intet Menneske kan helbrede hende for hendes Vanvid, hvis han ikke paa en Fredag under Gudstjenesten i Moskeen stænker Malurtvand i hendes Ansigt; det er det eneste Middel til Hjælp, men det falder ingen saa let paa.« Den anden sagde: »Og jeg er endnu heldigere end Du, thi jeg har i Bjærget Kaleb ved Mussul fundet en stor Skat af Juveler og Guld, men jeg har fortryllet den, saa at intet Menneske kan faa den i sin Magt, med mindre han paa Bjærgets Top slagter en snehvid Hane og bestænker Jorden med Blodet. Da aabner Jorden sig og Skatten ligger fri. Men jeg frygter ikke, thi hvem skulde vel falde paa at benytte dette Middel?« Aanderne tav stille, fjærnede sig kort efter og fløj fra Brønden op igjennem Luften. Men Abu havde lagt nøje Mærke til alt, hvad de sagde, og bad hjærtelig til Allah om Frelse. Og det skete, thi næste Morgen lejrede en stor Karavane,

der vilde til Mussul, sig tæt ved Brønden for at forsyne sig med Vand. Abu hørte dem og raabte om Hjælp saa højt han kunde. Hans Skrig blev hørt, og den gode fromme Mand blev befriet fra sit Fængsel. Kjøbmændene i Karavanen spurgte ham, hvorledes han dog var kommet der ned. »Ak,« svarede Abu, »jeg kom her forbi i Gaar Aftes, jeg var træt, lagde mig paa Brøndens Rand og gled der ned i Søvne«. Han røbede ikke sin troløse Kammerat; Kjøbmændene troede ham paa hans Ord, tog ham med sig til Mussul, og forsynede ham med alt, hvad han behøvede. Da Abu var kommet til et Karavanseraj i Mussul, vederkvægede han sig først med Spise og Drikke, derpaa gik han til Sultanen og sagde til ham: »Hr. Sultan, Himlen har udrustet mig med Kraft, og jeg kjender et Middel, der kan helbrede Eders Datter for Vanvid. Jeg forlanger ingen Belønning derfor, men beder Jer kun at skjænke den stakkels Læge Livet, der i Dag paa Eders Befaling skal henrettes!« Thi Abu havde paa sin Vandring hen til Sultanen set mange Folk stimle sammen ligesom ved et Oprør, han havde spurgt om Grunden dertil og hørt, at en Læge skulde henrettes, der havde dristet sig til at ville helbrede Prinsessen, men dog ikke været i Stand dertil. Af den Grund maatte han dø. Men Sultanen saa' meget strængt paa Abu og sagde: »Véd Du ogsaa, at Du selv vil miste Livet, hvis dit Forehavende mislykkes?« »Jo,« svarede Abu, »det véd jeg nok, men desuagtet er min Vilje fast, og alt vil lykkes mig, hvis Du opfylder mit Ønske!« Derpaa befalede Sultanen at opsætte Henrettelsen, førte Abu ind i et prægtigt Værelse og beværtede ham kostelig. Men Abu sagde: »Sultan, lad der udgaa Befaling til, at hele Folket næste Fredag i Moskeen skal holde Bøn for Prinsessen, Eders ulykkelige Datter, thi paa den Dag skal hun blive helbredet.« Sultanen adlød, gik bort, anordnede til næste Fredag den højtideligste Gudstjeneste, og da Dagen kom, var Moskeen propfuld af troende. Alle sammen bad og anraabte de Herren om hans Velsignelse. Nu kom Sultanen og førte sin Datter ind i Moskeen og bag efter kom Abu. Under den almindelige Andagt tog Abu en Flaske frem med Malurtvand, hvormed han pludselig bestænkede Prinsessens Ansigt; et skingrende Skrig hørtes tæt ved Siden af hende, Prinsessen rejste sig rank op, saa' sig

omkring med klare lyse Øjne, gjenkjendte sin Fader og alle omstaaende, og Vanviddet var veget fra hende. Sultanen jublede af Glæde, omfavnede snart sin Datter og snart Abu, og var saa henrykt, at de klare Glædestaarer trillede ham ned ad Kinderne. Under hele Folkets Jubelskrig gik endelig Sultanen med sin Datter og Abu tilbage til sit Palads og spurgte den undergjørende fremmede: »Abu, hvorledes skal jeg takke Dig? forlang Halvparten af mit Rige, Du skal faa den. Forlang mit Liv, det er dit! forlang hvad Du vil, alt skal være Dig bevilget!« Men Abu forlangte hverken Sultanens Rige eller hans Liv, han havde ganske andre Tanker i Hovedet og sagde: »Hr. Sultan, hvis jeg da skal modtage en Belønning, nu vel, saa giv mig Eders Datter, Prinsessen til Kone, thi hun behager mig overordentlig meget.« Sultanen svarede: »Dèr, tag hende, Du har vel fortjent hende.« Og Abu omfavnede Prinsessen fuld af Glæde, kyssede hende og sagde derpaa: »Hr. Sultan, I har bevist mig stor Naade og gjort mig Gjengjæld som en ægte Konge, thi I troede, at jeg var fattig og ikke havde en Skilling i Lommen, og gav mig i Dag Eders Datter til Hustru. Men pas vel paa, i Morgen skal I se mine Rigdomme, og I skal selv tilstaa, at der i Verden ikke findes noget lignende. Giv blot Befaling til, at man bringer mig en snehvid Hane.« Sultanen smilede, og troede slet ikke, hvad Abu snakkede om Rigdomme, thi han havde allerede hørt, at han fattig og trængende var kommen til Mussul med Karavanen; men han føjede sig efter sin Svigersøns Vilje og lod ham strax bringe en snehvid Hane. Nu gik Abu ned og hentede ti Kameler fra den kongelige Stald, hængte store Kurve over deres Ryg og drog næste Morgen, før det dagedes, i al Stilhed og ubemærket op paa Bjærget Kaleb uden for Mussul; da han var kommet op paa Spidsen, tog han Hanen, skar dens Hoved af med sin Kniv og lod dens Blod dryppe paa Jorden. Da aabnede Bjærget sig med stort Brag og lige for hans Fødder laa der Skatte, der langt overgik hans egen Forventning. Diamanter glimrede ham i Møde saa store som Dueæg, Rubiner og andre Ædelstene, som var endnu større, og Stænger af det fineste Guld, der vejede mange Centner. Hans Sjæl glædede sig nu og hans Hjærte lo i hans Liv; med megen Besværlighed læs-

sede han Skattene paa Kamelernes Ryg, og Byrden var saa tung, at Dyrene havde Møje med at bære den og stønnede under den tunge Byrde. Derpaa drev han Kamelerne ned til Byen og lige ind i Sultanens Palads, og da han stod i Gaarden, raabte han saa højt, han kunde: »Hejda, Hr. Svigerfader! vær saa god at komme her ned!« Da Svigerfaderen kom, viste han ham sine Rigdomme, og fuld af Forbavselse udraabte Sultanen: »Ved Allah! hvis alle Konger i Verden kastede deres Juveler i Hob, saa vilde det ikke udgjøre halvt saa meget som det, der ligger paa disse Kameler!« Men Abu tog Ordet og sagde: »Godt, Hr. Svigerfader, jeg vil forære Jer disse Smaating.« Da smiskede Sultanen ikke lidt, lo i Skjægget og sagde: »Velan, min Søn, jeg modtager Foræringen og takker hjærtelig. Men nu skal vi ogsaa holde Bryllup i Dag, Du skal blive min kjære Søn, og naar jeg en Gang dør, skal Du, saa sandt Gud hjælpe mig, arve mit Rige. Og det skete, som han sagde, der blev holdt et lystigt Bryllup, og Abu var blevet Prins og kunde leve i Herlighed og Glæde. Og det gjorde han da ogsaa og nægtede sig ingen Ting. Nu hændtes det en Dag, at han sad i et Vindue i sit prægtige Palads og saa' ud og betragtede Menneskenes Færd paa Gaden. Da opdagede han blandt andre en Mand, som var pjaltet og elendig og gik omkring og tiggede. Men da han tog ham nøjere i Øjesyn, opdagede han, at denne Stakkel ikke var nogen anden end Niutyn, hans troløse Ven og Rejsekammerat. Han sendte strax sin Livdrabant ned paa Gaden og befalede ham at bringe Tiggeren op til ham. Drabanten ilede ned, greb Niutyn, førte ham ind i Abus Stue og gik bort igjen. Abu spurgte: »Hvem er Du?« »Ak naadige Herre«, svarede Niutyn, jeg er et stakkels ulykkeligt Menneske, jeg er blevet overfaldet af Røvere, der plyndrede mig, pryglede mig og lod mig knapt beholde Livet.« Abu saa' derpaa skarpt paa ham og raabte: »Kjender Du mig ikke mere?« Niutyn gjenkjendte ham ikke, og Abu vedblev og sagde: »Naa da, tænk Dig om, jeg er din Velgjører og Ven, Abu, som Du har behandlet saa forræderisk og vilde lade sulte ihjel i en dyb Brønd. Ser Du, din Ondskab har ikke hjulpet Dig noget, men mig har den opløftet til Ærens Top. Derfor vil jeg tilgive Dig og gjengjælde ondt

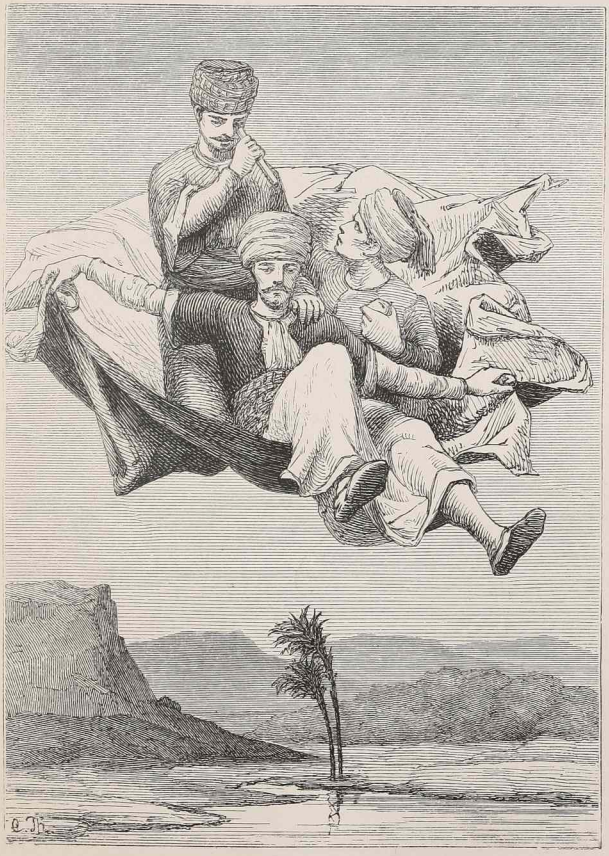
med godt.« Nu fortalte han Skurken sit Æventyr, hvorlunde Aanderne i Brønden ubevidst havde betroet ham deres Hemmeligheder. Derpaa lod han Niutyn bringe i et Bad, lod ham to og paaklæde og antog ham igjen til sin Selskaber og delte sin Herlighed med ham. Men Niutyn blev betaget af den bitreste Misundelse, han kunde næppe holde ud at være Vidne til sin Velgjørers Lykke, og til sidst faldt det ham ind: siden Brønden har bragt ham Lykke, saa vil den vel ogsaa bringe mig Lykke. Maaske siger Aanderne mig endogsaa et Middel til at fortrænge Abu fra hans Lykke og sætte mig i hans Sted.

En Morgenstund forlod han virkelig Abus Slot, ilede ud til Brønden, lod sig selv med et Tov glide der ned og ventede at høre Aandernes Stemme. Og da Natten faldt paa, hørte han, at den ene sagde: »Broder, en eller anden listig Fugl maa have beluret vor Hemmelighed, thi Prinsessen er igjen frisk.« »Ja vist«, svarede den anden Stemme, »Du har Ret, thi min Skat er ogsaa borte. Men hvorledes er det gaaet til? denne fordømte Brønd er vist Skyld i vor Ulykke, kom, lad os hurtig dække den til.« »Ja«, sagde den første Stemme, »lad os gjøre det.«

Og næppe var dette sagt, før Aanderne fløj ud af Brønden, slæbte Klippestykker og store Stene hid, kastede Brønden til og knuste den troløse, lumske og misundelige Niutyn i hans egen Fælde. Saaledes fik han sin Løn. Men Abu levede lykkelig til sit Livs Ende; thi Himlen er retfærdig, den beskytter Dyden og straffer Lasten.

Prins Achmet og Feen Paribanu.

Der var en Gang en Sultan, som havde en vidunderlig dejlig Datter og tre Prinser, som var hans Brodersønner. Disse Børn legede sammen, saa længe de endnu var smaa, men da de blev store, saa havde den Glæde en Ende. Prinsesse Amine maatte tillige med sin Kammerpige og sine andre Terner

Prins Achmet og Feen Paribanu.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

opholde sig i et højt Taarn, og de tre Prinser, Hussein, Ali og Achmet, maatte ogsaa være alene og kunde ikke mere besøge hende; de legede nu med hinanden og øvede sig flittig i at fægte, brydes, skyde med Bue, gaa paa Jagt og ride, saa at de alle tre voxede op og blev med Tiden stærke og kraftige Ynglinge. De havde ogsaa alle tre en meget god Karakter, kom godt ud af det med hinanden og kivedes aldrig, som andre Brødre alt for ofte plejer at gjøre. De var alle tre ret smukke, men Achmet, den yngste, var dog den smukkeste og elskværdigste af dem alle, dog det vidste han ikke selv, og hans Brødre ikke heller. De levede lystig og vel til Mode Dag ud og Dag ind, og paa den Maade, inden de saa' sig for, var Hussein blevet tyve Aar gammel, Ali nitten og Achmet sytten. Da faldt det Sultanen, deres Onkel, ind, at han en Gang vilde se dem for at gjøre Prinserne et behageligt Forslag og sagde derfor til sin Kammertjener: »Hør Du, hent mig en Gang de tre!« Anderledes kaldte han aldrig Prinserne, og alle Tjenerne vidste nok, hvem han mente med de tre. Brødrene kom til Sultanen, alle sammen blussende af Varme; de kom nemlig fra at have skudt med Bue, øvet dem i Bryden og Lansekasten; de hilste venlig paa Onkelen og spurgte: »Kjæreste Onkel, hvad skal vi?« »Kom en Gang her«, sagde Sultanen, »og hør ordentlig paa, hvad jeg vil sige Jer. I véd sagtens, at jeg skal dø, ligesom andre skikkelige Folk, og skjønt jeg endnu er frisk og rask, saa gad jeg dog nok vide, hvem af Jer en Gang skal være min Efterfølger paa Tronen. Men nu skal Den være Konge, som faar Amine, min Datter, til Kone. Sig mig nu, vil én af Jer tre ægte hende?« Men de tre Brødre elskede deres lille fordums Legekammerat lige højt, og alle tre skreg derfor paa én Gang: »Jeg vil have hende!« Dette énstemmige Skrig forekom nu Sultanen saa komisk, at han maatte le hjærtelig derover og sagde til sidst: »Ja hør nu, Børn, det er mig meget kjært, at I alle tre vil have min Datter, men I indser dog vel, at hun ikke kan være tjent med tre Mænd. Forstaar I ikke nok det?« »Jo!« sagde de tre Brødre. »Naa«, vedblev Sultanen, »saa maa vi se til, hvordan vi indretter Tingen. Det bedste er, at I begiver Eder paa Vejen saaledes, at den ene rider til venstre, den anden

til højre, den tredje lige ud i Verden, og den af Jer, som inden et Aars Forløb bringer den skjønneste Foræring, han skal have Amine og blive Kronprins. Er I tilfredse med det?« »Ja!« sagde de alle tre, og enhver tænkte ved sig: jeg skal nok opdrive det bedste, og derpaa gik de igjen bort. Men Sultanen lod sin Staldmester komme og sagde: »Staldmester, Du skal endnu i Dag udsøge mig de tre bedste af mine Gangere, og send mig saa Livskrædderen hid.« Hofskrædderen kom, og Sultanen gav ham den Befaling: »Gaa strax hen og tag Maal af Klæder til de tre, inden otte Dage maa de være færdige, ellers lader jeg dit Hoved hugge af. Men til Klæderne skal Du tage det skjønneste Klæde og Silketøj, som Du kan faa fat paa. Gaa nu, og send mig min Skatmester hid.« Livskrædderen gik, og Skatmesteren kom hurtig løbende. »Skatmester«, sagde Sultanen, »gaa hen og bring mig fra mit Skatkammer tre smukke Pengepunge, som er ganske ens, og put fire Tusend Zecchiner vel talte i hver af dem. Skynd Dig!« Skatmesteren skyndte sig alt, hvad han kunde, og Sultanen lagde Pungene indtil videre i sit Pengeskab og tog Nøglen af, for at de ikke uformodet en Gang skulde løbe bort. Efter otte Dages Forløb bragte Skrædderen sit Arbejde, nedlagde med et dybt Buk tre prægtige guldbroderede Klædninger for Sultanens Fødder og sagde: »Hr. Sultan, her er Klæderne, de er blevne meget smukke, en Skjælm gjør det bedre, end han kan.« Sultanen betragtede alt nøje, han var tilfreds, gav Livskrædderen en smuk Ring til Tegn paa sin Naade og sagde: »Gaa nu, og lad de tre komme her ind, de driver vel igjen om paa Slotspladsen og gjør dumme Streger.« Livskrædderen fløj afsted som en Fugl, de tre kom med Latter og Skrig ind og raabte: »Hr. Onkel, hvad har I at befale?« »Mine kjære Venner«, sagde Sultanen, »nu er det paa Tiden, at I kommer afsted. Jeg giver Jer hver en god Hest af min egen Stald, en af disse prægtige Dragter og en Pung med fire Tusend Zecchiner i til Rejsepenge. Gjør Jer nu færdige, klæd Jer paa og rid ud i Verden.« Prinserne lod sig ikke dette sige to Gange. De tog Klæderne, hver gik til sit Kammer, pyntede sig saa stolt, han kunde og spændte sit bedste Sværd om Livet. Paa en og samme Tid kom de til-

bage, og Sultanen havde sin Glæde af deres mandhaftige og prægtige Udseende. Da Prinserne nu tog Afsked, omfavnede han den ene efter den anden med stor Kjærlighed, gav dem endnu nogle gode Lærdomme og velsignede dem. Derpaa tog han Pengepungene ud af Skabet, gav dem disse, og nu spankede de tre med klirrende Sporer ned ad den brede Slotstrappe, satte sig paa de vrinskende, modige Heste og red afsted. Sultanen stod i Vinduet og saa' efter dem, saa længe han kunde øjne dem, thi han holdt grumme meget af de tre. Da han ikke længer kunde se dem, lagde han sig paa Divanen, græd sig først rigtig mæt og gik derpaa til Amine, sin Datter, og fortalte hende den hele Begivenhed. Men de tre Prinser red imidlertid med frejdigt Mod hen ad Vejen. Enhver af dem sagde: jeg bringer sikkert det bedste, og med Latter og Spøg drillede de hinanden indbyrdes desangaaende, indtil de efter tre Dages Forløb kom til en Korsvej; her standsede de, og Hussein sagde: »Kjære Brødre, lader os skilles ad her. Rider hen, hvor I vil, jeg rider lige ud.« »Jeg rider til højre«, sagde Ali. »Godt«, sagde Achmet, »saa rider jeg til venstre, thi vende om vil jeg ikke.« Og alle tre raabte: »I Dag om et Aar mødes vi atter her, hvis vi endnu er i Live.« Derpaa gav de hinanden Hænderne, trykkede dem dygtig til Afsked, og red til højre, til venstre og lige ud i den vide Verden. Prins Hussein havde oftere hørt meget tale om Byen Bisnagars mægtige Rigdom og store Handel, han vidste, at den laa midt i Afrika og tænkte: Du skal ride ad den Vej til Du kommer der hen. Træffer Du undervejs allerede paa noget smukt og udsøgt, saa kan Du jo kjøbe det og spare Besværlighed nok, men i ethvert Tilfælde finder Du i Bisnagar udmærkede Sager i Mængde. Og uden just at overile sig for meget red han langsomt fra By til By, fra Landsby til Landsby, opholdt sig et Par Dage hist, udhvilede et Par Dage her og spurgte alle Vegne om Mærkværdigheder. Folkene viste ham ogsaa mange, men om der end stundom fandtes noget smukt der iblandt, saa var det ham dog alt sammen ikke godt nok, og han tænkte, at han nok skulde finde noget bedre. Af de tolv Maaneder var allerede fem henløbne, da saa' han endelig endnu i Frastand Byen Bisnagars høje Taarne, der funklede og

blinkede i Solens Straaler. »Det er nu ogsaa paa Tiden«, sagde han til sig selv, »thi nu maa jeg snart igjen vende om, ellers kommer jeg for silde til vor Korsvej, og mine Brødre vil komme til forgjæves at vente paa mig.« Han sporede sin fyrige Hest og i Galop gik det lige til Bisnagar. Nu var han der da, han red gjennem lange prægtige Gader, beundrede de skjønne og høje Huse og Paladser til højre og til venstre og syntes, at han aldrig i sit Liv havde set noget saa herligt. Han holdt stille ved et stort Værtshus, steg af Hesten, og leverede den til en Staldknægt, der hurtig var kommen springende, og derpaa gik han ind i Huset, gjorde sig i Stand og pyntede sig fra øverst til nederst. Næste Dag gik han ud paa det store Torv, beundrede de dejlige Ting af Guld, Sølv og Ædelstene, der blanke og glimrende laa opdyngede i mange Butiker, og der var meget, der behagede ham, men det var alt sammen dog ikke nok, og han mistvivlede allerede om at kunne bringe den bedste Foræring hjem til sin Onkel. Det ærgrede ham ganske forfærdelig, og han blev til sidst gnaven og modløs. Da kom der en jævn Mand gaaende op ad Gaden, som bar et gammelt ganske uanseligt Tæppe i Haanden, og raabte saa højt, han kunde: »Den, som vil kjøbe dette Tæppe, skal faa det for tre Tusend Zecchiner.« Alle Mennesker lo rundt omkring, spottede Udraaberen og sagde: »Hvem vil være saa dum, at give tre Tusend Zecchiner for denne gamle Pjalt.« Men Hussein formodede strax, at dette Tæppe maatte have skjulte Egenskaber, og at det maaske netop var noget for ham. Derfor gik han med lange Skridt hen til Udraaberen og spurgte: »Min Ven, sig mig dog, hvordan er det fat med dette Tæppe? saadan uden videre kan det dog umulig koste saa mange Penge.« »Naadigste Herre og Prins«, sagde Udraaberen, »Tæppet har en vidunderlig Egenskab. Thi naar I lægger det ned og sætter Jer paa det, saa behøver I kun at sige, jeg vil dèr eller dèr hen, saa er I strax paa Stedet. Det slaar aldrig fejl.« »Naa«, sagde Hussein, »det er ikke saa galt, og jeg vil kjøbe den Tingest, men vi vil først gjøre en Prøve med det, thi jeg lader mig ikke tage ved Næsen.« »Ja gjærne, ja gjærne«, skreg Udraaberen, »I skal faa Lov at gjøre en Prøve. Kom kun med, Hr. Prins.« Og han gik ind i en Bod, hvis

Ejermand var ham vel bekjendt; Hussein gik bag efter ham og tænkte, hvis Tæppet holder Prøve, saa kan Du le begge dine Brødre ud, og ganske rigtig, Tæppet stod sin Prøve. Thi da Prinsen og Udraaberen i Kjøbmandens Stue satte sig paa det og begge sad fast derpaa, sagde Prinsen kun: »Jeg vil tilbage til mit Værelse i Værtshuset«, og i en Haandevending var de begge dèr. Hussein sprang op, jublede højt, hentede strax de tre Tusend Zecchiner af Pungen og betalte Udraaberen til Hvid og Skilling. Denne gik bort med Pengene, men Prinsen lo, sang, jublede, sprang omkring i sin Stue og raabte: »Nu skal Amine nok blive min Kone, og jeg Arveprins og Sultan!« og der var ingen Ende paa hans Jubel. Han vilde allerede sætte sig paa Tæppet og strax igjen sejle hjem, men til al god Lykke betænkte han sig, det var jo endnu ikke Tid, og han havde jo endnu syv Maaneder at vente i. Imidlertid, tænkte han, kan Du endnu se Dig lidt om i Verden, Du har nu den bedste Lejlighed dertil. Han pakkede da sine Ejendele sammen, gav dem i Forvaring til Værten og sagde: »Gjem dette kjønt for mig, til jeg kommer tilbage.« Derpaa satte han sig paa Tæppet og sagde: »Jeg vil til Peking!« Næppe var Ordet fløjet ud af hans Mund, før han ogsaa var der og saa' sig forundret om. Da han havde faaet nok af Peking og hele Kina, fløj han et andet Sted hen, og saaledes bestandig fra Sted til Sted, indtil Tiden var omme. Han hentede nu først omhyggelig sine Sager fra Bisnagar, derpaa fløj han som i en Haandevending til Korsvejen og ventede dèr paa sine Brødre, der endnu ikke var ankomne.

Prins Ali var imidlertid redet paa Vejen til højre og overvejede bestandig, hvilken Mærkværdighed han vel kunde kjøbe. Men trods al hans Overvejelse faldt der ham intet ind; han overlod sig endelig til den gode Lykke og besluttede at rejse til Schiras i Persien. Undervejs indhentede han en stor Karavane, han holdt sig til den, og man drog langsomt hen over Bjærg og Dal, Bække og Floder, og til sidst endog over en stor Ørk. Dette faldt ham inderlig surt, thi om Dagen brændte Solen paa hans Hoved, saa at han af Heden næsten var blevet farvet sort og saa' ud som en Neger, og om Natten havde han ingen Ro, men maatte passe paa at vogte sig for

Løver, Tigere, Pantere og andre vilde Dyr, der sagte listede sig frem og ofte ganske uformodet anfaldt Karavanen. Ved saadanne Lejligheder kunde han rigtignok vise sig tapper nok, han dræbte med sit gode Sværd mangen Løve og kløvede Hovedet paa mangen Tiger, saa at han indgød Kjøbmændene i Karavanen sømmelig Respekt for hans Styrke og Tapperhed, og næsten blev anset og behandlet som det hele Togs Anfører. Men dog behagede det hele ham ikke synderlig, og han var glad, da de efter tre Maaneders Forløb havde naaet Schiras. Her bad en Kjøbmand ganske venlig og høflig Prinsen om ikke at tage Kvarter i et Gjæstgiversted, men hellere at komme i hans Bolig, hvor han skulde faa det efter Behag. Det var ikke Prinsen imod og han gik med. Næste Dag gik han omkring paa Torvet og støvede omkring i alle Butiker for at indkjøbe Rariteter. Han fandt nok, men bestandig ikke det rette, og gik endelig hjem igjen uden at have kjøbt saa meget som en Knappenaal. Den følgende Dag bar han sig lige saadan ad og Dagen derpaa med, og saaledes søgte og søgte han to hele Maaneder uden at finde noget. Nu blev han til sidst fortvivlet og tænkte paa at søge sin Lykke et andet Sted og vilde rejse bort igjen. Allerede havde han ladet sin Hest trække frem; den stod allerede sadlet og optømmet for Døren, og han vilde kun endnu sige sin Gjæsteven Farvel, da traadte denne just ind i hans Stue i Følge med en Mand, der i Haanden bar et Rør af Elfenben, næppe tre Tommer langt. »Her bringer jeg Jer noget smukt, min Prins«, raabte Kjøbmanden, »men det er rigtignok en Smule dyrt; dog I har jo Penge nok, og noget for noget. Se en Gang paa dette Rør.« Prinsen tog Røret, betragtede det fra øverst til nederst, men kunde ikke opdage noget dejligt derved og sagde endelig: »Hvad skal saa den Tingest koste?« Nu tog Manden, hvem Røret tilhørte, til Orde og sagde: »Naadigste Herre, jeg kan ikke sælge Røret under tre Tusende Zecchiner, ikke en Skilling ringere.« »Hvad«, skreg Prinsen, »er I fra Forstanden, eller tror I, at jeg er en Gjæk og saadan uden videre vil lade mig tage ved Næsen af Jer? Se til, at I kommer afsted, ellers skal jeg give Jer et Livfuld Hug, uden Zecchiner, ganske gratis!« »Aa«, sagde Manden, »rolig og ikke saa hidsig, min

lille Prins! lad mig først komme til Orde, og hvis I da ikke kjøber Røret, saa kan I lade det være. Jeg skal nok andet Steds blive af dermed, og har slet ingen Brug for Jeres Prygl. Se en Gang ind ad den ene Ende og tænk saa paa, hvad I ønsker at se, og I vil øjeblikkelig se det saa tydelig, som om I stod i dets Nærhed. Har I forstaaet mig?« Prinsen tog Røret, saa' i den ene Ende og bemærkede dèr et Glas og ligeledes for den anden Ende. »Naa«, tænkte han, »her vil jeg faa noget smukt at se«, og troede ikke et Ord af, hvad Manden sagde. Dog føjede han ham, satte Røret for Øjet og tænkte: jeg vil se min Onkel. Og ganske rigtig, han saa' ham midt blandt sine Ministre i Statsraadet, og han syntes at være munter og vel tilfreds. Røret var nær faldet ham af Haanden af Forbavselse. Derpaa kigede han efter Amine, og fandt hende i det gamle Taarn leende og spøgende mellem sine Damer, og han frydede sig over hendes glade Udseende. Og han lod alle sine Bekjendte komme for, og de viste sig alle paa hans Vink. Nu vendte han sig til Manden og sagde: »Min bedste lille Mand, dette lille Rør giver jeg ikke Slip paa, thi det er mig af langt større Værdi, end I forestiller Jer, se her er tre Tusend Zecchiner, alle runde og blanke.« Men han omfavnede sin Vært fuld af Henrykkelse og skreg: »Ha, hvor jeg skal udle begge mine Brødre! saadan et Rør finder de aldrig i deres Livs Dage, og dets Lige findes ej i Verden. Amine maa og skal blive min Kone, og jeg Kronprins og Sultan!« Han jublede i et væk, saa at hans Gjæsteven ordentlig blev bange og troede, at han havde mistet Forstanden. Det var nu rigtignok ikke Tilfældet, men halvtosset var han af lutter Glæde, det er sikkert. Et Par Maaneder var han endnu i Schiras, morede sig dèr uden Ængstelse og Bekymring, og da det endelig var paa Tiden at rejse bort, besteg han sin Hest og travede lystig afsted til den bekjendte Korsvej. Paa den bestemte Dag kom han ogsaa lykkelig der hen; han saa' sin Broder Hussein allerede sidde der, og raabte til ham langt fra med høj Latter: »Jeg har vundet, jeg har vundet, jeg har den bedste Foræring til den gamle Onkel.« Hussein smilede og tænkte: kom kun nærmere, stakkels Gjæk! det vil snart vise sig, hvem der har det bedste.

Ali og Hussein havde maattet søge længe, før de kunde finde nogen Foræring. Den gode Prins Achmet lykkedes det bedre. Han red sørgmodig hen ad Stien til venstre; da han havde forladt sine Brødre, vendte han sig ofte om og saa' efter dem, saa længe han endnu saa' deres Fjerbuske paa Turbanen vaje i Luften, og da han ikke mere kunde se dem, steg han af Hesten, lod den løbe frit omkring, satte sig paa Jorden og græd bitterlig over Skilsmissen. Medens han endnu sad dèr, kom der en lille Mand gaaende og blev staaende foran Achmet, uden at denne bemærkede det. »Lille Prins, lille Prins!« sagde han endelig, »hold op at græde og sørg ikke alt for meget. Om et Aar ser Du begge dine Brødre igjen friske og muntre. Vær rolig, lille Prins! vær rolig og kom med mig til mit Hus, jeg holder af Dig, og Du skal befinde Dig vel hos mig, og jeg vil ogsaa forære Dig noget smukt og nyttigt, kom kun med.« Her tav Manden, klappede Achmet paa Kinden og trøstede ham saa kjærlig og godmodig, at Prinsens Taarer standsede og han endnu halv grædende dog allerede maatte smile. Han rejste sig op, kaldte paa sin Hest og sagde: »Lille Mand, hvad er Du for en, og hvad vil Du mig egentlig?« »Ja«, sagde den lille Mand, »det skal Du nok faa at vide, kom kun med.« Achmet førte sin Hest ved Tøjlen og fulgte med Manden hen imod en Bjærgkløft, som laa næppe en Fjerdingvej fra dem. De gik ind i Kløften og ind mellem himmelhøje Klipper, indtil de traadte ind i en lille yndig Dal. Denne Dal var meget liflig og fornøjelig at se, den saa' ud som et stort Blomsterbed. Glatte Klippevægge omringede den, saa at der var Læ mod Storme og Nordenvinde, og paa den Maade herskede der i Dalen et evigt Foraar. »Her vil vi standse«, sagde den lille Mand til Prinsen, »træk dit Sværd og hug imod Klippevæggen.« Achmet adlød, huggede mod Klippen, saa at Gnisterne fløj, og øjeblikkelig aabnede sig en bred Revne i Væggen og en prægtig smykket, glimrende Hule laa for Prinsens Øjne. »Her vil vi bo, indtil Du igjen skal til Korsvejen. Indret Dig nu magelig.« Saaledes talte den lille Mand; Prinsen fandt sig vel deri og tænkte: Du kan jo en Stund se paa disse Løjer, naar Du ikke længere har Lyst, kan Du jo gaa din Vej. I Hulen

Sindbad, Søfareren.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

stod to smukke Senge med røde guldbroderede Gardiner og bløde Puder, og da det blev Aften, lagde Achmet sig i den ene og den lille Mand i den anden Seng, og de sov begge til den lyse Morgen. Da de igjen var staaede op og havde klædt sig paa, sagde den lille Mand: »Achmet, nu maa Du gjøre mig en Tjeneste. Vil Du det?« »Aa ja«, svarede Prinsen, »meget gjærne, hvis jeg bare kan og mine Kræfter ikke er for svage dertil.« »Naa da, saa sæt Dig her ved Siden af mig«, sagde den lille Mand, »jeg vil sige Dig, hvad Du har at udrette. Ser Du, jeg er Dværgekongen Myggedræber og har for lang Tid siden og med megen Møje indrettet denne Hule for mig. Da den nu var færdig, og jeg vilde bo her, kom en stor Slange krybende til mig, truede mig og sagde: »Hør, Du lille Myggedræber, hvis Du bilder Dig ind, at Du har bygget denne smukke Hule for Dig alene, saa tager Du meget fejl. Jeg er Slangekongen Frøbider og vil tage Hulen i Beslag for mig, saa ofte det lyster mig, se altsaa strax til, at Du kommer afsted, ellers opsluger jeg Dig med Hud og Haar. Om et halvt Aar kan Du komme igjen, da rejser jeg bort, og til jeg kommer tilbage fra Rejsen skal Du bevogte Hulen for mig og holde al Ting blankt og pænt. Forstaar Du mig?« Hvad skulde jeg gjøre? saa meget det end ærgrede mig, saa maatte jeg bort og overlade den stygge Frøbider mit smukke lille Hus, thi jeg var alt for svag til at kunne jage ham bort. I Forgaars var det halve Aar forbi, og Frøbider har tiltraadt sin Rejse, saa at jeg igjen tør bo i Hulen. Nu beder jeg Dig med dit Sværd at hugge Hovedet af den gamle Slange, saa snart den kommer igjen. Saa er den død, og jeg har Fred. Til Belønning giver jeg Dig en dejlig Foræring, som Du med Ære kan være bekjendt at give din Onkel, saa at Du ikke skal staa til Skamme for dine Brødre. Vil Du gjøre, hvad jeg beder Dig om?« »Ja«, sagde Prinsen, »det skal ske, og jeg skal nok gjøre det af med Frøbideren.« Nu var Dværgekongen glad og fordrev Prinsen Tiden med alle Slags Løjer og beværtede ham den ene Dag kosteligere end den anden. Saaledes forløb Tiden hurtig, og den Dag nærmede sig allerede, da de tre Brødre skulde mødes paa Korsvejen; men Slangen kom ikke, og Prins Achmet kunde til sidst ikke bie

længere, men fik fat paa sin Hest, der lystig sprang omkring i den lille Dal og vrinskede, lagde Sadel og Bidsel paa, og da alt var færdigt, gik han endnu en Gang tilbage til Hulen og rakte Myggedræber sin Haand til Afsked. »Bi endnu et Øjeblik«, sagde den lille Dværgekonge, »kom blot her, ser Du, jeg forærer Dig dette Æble til Belønning for din gode Vilje. Slangen kommer ikke igjen, og hvis den kommer, kan jeg nok selv dræbe den eller jage den bort. Jeg vilde kun sætte Dig paa Prøve, om Du ogsaa havde Hjærte nok til at hjælpe mig i Nøden. Du har staaet din Prøve godt, og det vil gaa Dig vel i Verden, hvis Du bevarer dit Hjærte for Synd og onde Tanker. Dette Æble her har meget gode Egenskaber, Du maa holde det højt i Hæder og behøver ikke at skamme Dig derved. I mange Nætter og med meget Arbejde og Møje har jeg tilberedt det, men det lønnede ogsaa Umagen, thi naar Du holder det for Næsen af et Menneske, som ligger for Døden, og han indaander den Duft, som udstrømmer fra Æblet, vil han strax blive rask. Æblet helbreder enhver Sygdom, af hvad Navn nævnes kan. Gjem det derfor forsigtig, kom hid og giv mig et Kys, og nu lev vel, vi ses vel nok endnu en Gang i Livet. Prinsen tog Dværgekongen paa sin Arm, takkede for det lægebringende Æble og klappede og omfavnede Myggedræber med stor Kjærlighed og Venlighed. Derpaa gjemte han Æblet godt og red hen til Korsvejen, hvor han til sin Glæde allerede saa' Hussein og Ali sidde.

Brødrene modtog ham med Jubel, og de var alle tre glade over at se hinanden igjen levende. Enhver af dem fortalte nu med stor Selvtilfredshed om sin Foræring til Onkelen, alle sagde de: jeg har det allerbedste og haabede at vinde Prisen. Men dog vilde i Begyndelsen ingen af dem rigtig ud med Sproget og sige, hvori egentlig Foræringen bestod, og nu drillede de hinanden saa længe, til Hussein tog sit Tæppe frem og sagde: »Dette uanseelige Tæppe er det bedste, thi det kan i et Øjeblik bringe mig her fra til Verdens Ende.« »Hvad vil det sige«, sagde Ali, og tog sit Rør frem af Lommen, »saa mange Omstændigheder behøver jeg ikke at gjøre. Naar jeg vil se, hvad der foregaar ved Verdens Ende, saa kiger jeg kun gjennem mit lille Rør og ser alt saa tydelig, som om jeg var

lige i Nærheden.« »Det er ikke sandt«, sagde Hussein. »Hvis Du ikke vil tro mig,« gjentog Ali, »saa lad kun være. Men Du kan overbevise Dig selv, se en Gang gjennem Røret og forlang at se, hvad Du vil, saa staar det der strax.« Da tog Hussein hurtig Røret og raabte: »Velan, saa vil jeg se Amine, som dog skal blive min Kone.« Han satte Røret for Øjet, saa' deri, og med et Jammerskrig slap han det af Haanden, saa det faldt paa Jorden. »O Gud, o Gud!« skreg han, »Prinsessen ligger for Døden, hun er dødssyg. Hendes Damer staar omkring hende og græder og sukker, saa det er en Ynk. Nu er al vor Umage spildt.« »Stop lidt«, sagde nu Achmet, »det skulde gaa forunderligt til, hvis jeg ikke skulde kunne helbrede Prinsessen, thi jeg har her et lille Æble, det er som et Slags Medicin, der selv kan overvinde Døden. Kom blot hurtig, lad os sætte os til Hest og sætte afsted saa hurtig de kan løbe. Naar vi blot kommer til rette Tid og der blot er en eneste Gnist af Liv tilbage i hende, saa vil hun igjen komme sig.« »Ak, Du gode Gud«, jamrede Hussein »før end vi kan komme, er hun forlængst død, hun ligger jo allerede paa det yderste.« »Naa«, sagde Ali da, »saa kan Du jo probere dit Tæppe og lade det gjøre sine Kunster; hvis Du ikke har løjet os noget for, maa vi jo strax være der.« Da sprang Hussein op og raabte fuld af Glæde: »Ja, det er sandt, sæt Jer kun med mig paa Tæppet, der er Plads nok.« De skyndte sig at stige af Hestene, som de lod løbe, hvor de vilde, satte sig fast paa Tæppet og raabte alle tre paa én Gang: »Vi vil til Prinsesse Amine.« Ganske rigtig, næppe havde de sagt Ordene, saa var de ogsaa paa Stedet, midt i Stuen, mellem de grædende Kvinder. Prinsessen saa' allerede ganske dødbleg ud, kunde ikke røre et Lem og var netop lige ved at dø. Da tog Achmet hurtig sit Æble frem af Lommen og holdt det under Amines Næse; men næppe havde hun indaandet dets Duft saa rejste hun sig med klare Øjne op, smilede og sagde: »Lovet og priset være Allah, jeg er igjen blevet rask.« Nu var der stor Glæde paa Færde, Brødrene omfavnede hinanden og raabte jublende: »Vi har frelst Amine!« derpaa løb de til Sultanen og raabte allerede i lang Frastand: »Glæd Dig, hun er rask igjen.« Den gamle Konge blev meget glad, thi han troede

allerede at have mistet sin Datter. Da nu den første store Glæde havde lagt sig, sagde Sultanen: »Naa da, I gode Prinser, hvad har I bragt mig til Foræring, kom nu frem med Jeres Pillerier. Den, som har det bedste, faar Amine til Kone og bliver efter Bestemmelsen Kronprins.« Nu trak Hussein sit Tæppe frem, Ali tog sit Rør og Achmet sit Æble frem af Lommen, og alle tre raabte med én Mund: »Her, højstærede Onkel, her er det bedste, thi det har frelst vor Prinsesse«, og enhver af dem overleverede ham sin Foræring. Sultanen modtog de vidunderlige Ting, lod sig underrette om deres Egenskaber, betænkte sig længe og sagde til sidst: »Hør, véd I hvad, dette er en ganske aparte Sag, og der vil vel ikke komme andet ud deraf, end at ingen af Jer har vundet. Thi hør nu vel efter: Havde Ali ikke haft sit Rør, vilde I ikke have vidst, at Amine var syg, og hun vilde været død, før I kom her; havde Hussein ikke laant sit Tæppe til Rejsen, vilde hun været død og begravet længe før end I ankom her; men hverken Tæppet eller Røret vilde paa den anden Side have hjulpet noget, hvis Achmet ikke havde haft sit Æble, thi dette har forjaget Døden og igjen helbredet Prinsessen. Sig nu selv, om ikke den ene af Eder har lige saa megen Ret som den anden? Der er altsaa ikke nogen anden Udvej, vi maa se at finde paa noget andet. thi I kan ikke forlange, at jeg skal gjøre to Uret for paa deres Bekostning at gjøre den tredje lykkelig. Kan I begribe det?« »Ja«, svarede de alle tre, »det begriber vi, og der er intet at gjøre ved. Men sig strax, hvad vi nu skal udføre.« »Ja«, sagde Sultanen, »det vil jeg sige Jer. I Morgen tidlig vil vi gaa uden for Byen, enhver af Jer skal tage en Bue med, og den af Jer, hvis Pil skyder længst, han skal have min Datter, blive Kronprins og holde Bryllup samme Dag. Er I tilfredse med det?« »Ja«, svarede de tre Brødre og gik ud, tog uden Opsættelse deres Buer frem, spændte nye, stærke Strænge paa og haabede hver for sig at gjøre det bedste Skud. De var alle tre lige stærke og lige vel øvede i de ridderlige Kunster. Den næste Morgen, strax efter Solens Opgang, drog Sultanen med Brødrene ved sin Side, og efterfulgt af hele Hofstaten, til Hest ud paa en bred Slette, hvor Skydningen skulde foregaa. Alle steg af Sadlerne

og var fulde af Forventning. Hussein, den ældste, havde det første Skud. Han stillede sig paa sin Plads, støttede Foden fast mod Jorden, tog en Pil, spændte med Kraft sit Vaaben, og i en stor Bue fløj hans Pil pibende og surrende hen gjennem Luften. »Et godt Skud«, sagde Sultanen, »lad os se, hvem der gjør det bedre.« Ali traadte frem, skød, og se, hans Pil fløj dog endnu bedre end Husseins og faldt et godt Stykke længere borte ned paa Jorden. »Godt gjort«, sagde Sultanen, »Hussein har tabt. Nu, Achmet, flink frem, og vis ogsaa dine Kunster.« Achmet traadte modig frem, og uden lang Nølen skød han løs. Med vidunderlig Hurtighed fløj hans Pil afsted langt forbi Husseins og Alis, bestandig længer bort, og faldt ikke ned igjen og var endelig forsvundet, og intet Menneske vidste hvor. Alle Tilskuerne forbavsedes og undrede sig, og Sultanen sagde: »Den yngste har altsaa sagtens stukket Jer ud og kan le ad Jer.« Han red frem for at hjælpe til at søge Achmets Pil. Men han og de andre Folk søgte og søgte vel over en Time, Pilen var borte, de fandt den ikke. Det var slemt, thi saa havde Ali vundet. Achmet ærgrede sig sort, dog det kunde ikke hjælpe ham noget. Det gjaldt nu en Gang om den Pil, der blev fundet. Uden længere at opholde sig ved at søge, vendte Hofstaten med den lykkelige Ali i Spidsen tilbage til Hovedstaden, og selvsamme Dag blev Brylluppet holdt. Men Hussein og Achmet kunde ikke være Vidner dertil, thi de havde begge elsket Prinsessen meget højt, og lod sig derfor ikke se ved Brylluppet. Hussein forlod Byen for stedse, begav sig op paa et nærliggende Bjærg, hvor der boede Dervischer, og blev selv en Dervisch. Men Achmet satte sig til Hest, red igjen ud paa Sletten, hvor Skydningen var foregaaet, og vilde endnu en Gang se efter sin Pil; thi det var ham alt for ubegribeligt, hvor den kunde være blevet af. Han red stedse fremad, saa' sig flittig om til højre og til venstre, og tænkte bestandig, jeg vil og maa finde den. Tre Timer havde han saaledes redet, da han kom til en bred, høj Klippevæg, og tænkte, hvis Pilen er fløjet her hid, maa den være sprunget tilbage fra Klippen. Langsomt red han langs med Klippevæggen, og ganske rigtig, dèr laa Pilen i Sandet, Spidsen var ordentlig bleven bøjet og krum

af Stødet, og Achmet sagde: »Sandelig, saa langt har endnu intet Menneske skudt, og dette kan ikke gaa ret naturlig til.« Han stak Pilen i sit Kogger, saa' endnu en Gang op og ned ad Klippevæggen og tænkte paa det sælsomme Skud. Da saa' han pludselig i Klippen en Dør, som han ikke før havde bemærket, og blev saa nysgjerrig, at han steg af Hesten og nærmede sig Døren. Den stod kun paa Klem og var ikke i Laas. Uden Betænkning stødte han den op, gik der ind og kunde nu se ned ad en snæver Gang, som han modig betraadte og derpaa gik videre. Nu kom han til en anden Dør, ogsaa den aabnede han og blev nu af Forundring staaende som en Støtte, thi en prægtig Sal laa for ham. Det havde han ikke ventet. Noget saa dejligt som denne Sal havde han i hele sit Liv aldrig set. Væggene var helt af Guld, alle Borde og Stole, Gulvet og alt, hvad han saa', var af Guld og saa blankt poleret, at det ordentlig lynede, og Achmet maatte holde Haanden for Øjnene for ikke at blive blændet. Med varsomme og usikre Skridt gik han endelig ind i Salen og tænkte, at der dog nok vilde komme et eller andet Menneske, der kunde vise ham til rette, ja han vilde hellere udsætte sig for de største Farer, end forlade Salen uden at have tilfredsstillet sin Nysgjerrighed. Se, da gik der en Dør op og ind traadte en vidunderlig dejlig Dame med et stort Følge af Pager og Hofdamer, alle i den mest glimrende Paaklædning. Damen holdt en Lilje i Haanden, paa hendes Hoved glimrede en Diamantkrone. Hun svævede hen til Achmet, som stod der stum af Forundring, tog ham ved Haanden og sagde: »Kjære Prins, jeg ser, Du er forbavset over alt, hvad Du her har for Øje, Du har ikke ventet at finde denne Pragt bag denne raa, stejle Klippe. Men Du vil ikke undre Dig mere, naar Du faar at vide, at jeg er Feen Paribanu, og dette er mit Slot. Du vil endnu dvæle her længere og endnu faa prægtigere Ting at se end denne Sal, thi jeg vil gjøre Dig til min Ægtefælle og til Konge over al denne Herlighed. Er Du tilfreds dermed?« Achmet vidste ikke, om han var vaagen eller drømte, og maatte først igjen samle sine Tanker, før han kunde svare. Endelig stammede han endnu ganske forvirret: »Min kjære Fe Paribanu, vistnok gad jeg gjærne blive din Husbond, men sig dog blot

for Himlens Skyld, hvordan jeg er kommet her hid, og hvor fra Du kjender mig? thi jeg har jo dog aldrig i mit Liv set Dig.« Da tog Feen ham ved Haanden, førte ham til en Divan og sagde: »Det vil jeg nok sige Dig, kjære Achmet. Jeg kjender Dig og dine Brødre allerede fra Eders Barndom af, thi Eders gode Moder var min bedste Veninde. Da hun døde, sagde hun til mig: »Paribanu, pas godt paa mine Børn.« Det lovede jeg hende gjærne og havde et vaagent Øje med Eder. Men Du, Achmet! var mig altid den kjæreste af de tre, og da Du blev stor og stedse holdt dit Hjærte rent, da besluttede jeg, at Du skulde faa Del i den største Lykke, som kan times en dødelig Mand, og udkaarede Dig til min Ægtefælle. Det var mig, som spillede Jer Røret, Tæppet og Æblet i Hænderne; det var mig, som ved den lille Dværg lod Dig lokke til Hulen, hvor Du kunde opholde Dig rolig og uden Fare; og endelig var det ogsaa mig, der bevingede din Pil og lod den flyve lige til Klipperne over os, hvor den stødte imod og faldt paa Jorden. Thi jeg vidste meget godt, at Du vilde løbe efter den for at opsøge den. Saaledes gik det ogsaa, paa den Maade er Du kommet her hid, og Du skal leve i Herlighed og Glæde. saa længe det behager Dig.«

Feen tav, og fuld af Fryd og Glæde sagde Achmet: »Naar Tingen forholder sig saaledes, saa kan jeg sagtens finde mig deri, og vil aldrig i mit Liv forlade Dig mere.« Og selvsamme Dag holdt han Bryllup, ægtede den skjønne, mægtige Fe Paribanu, og forekom sig selv som det lykkeligste Menneske paa Jorden. Feen viste ham sit underjordiske Rige, førte ham hele Dagen omkring og havde sin Glæde af hans Forbavselse, som stedse voxede, jo mere han saa' og jo længere de skred frem. Feernes hele Rige lignede en uendelig Have fuld af de skjønneste Blomster og sjældneste Træer. En Mængde Paladser stod deri. Et var helt af Guld, det havde han først set, et andet var af Sølv, det tredje af Staal, det fjerde af Krystal og ganske gjennemsigtigt, det femte af lutter Rubiner, og bestandig det ene skjønnere end det andet. Dette behagede Prins Achmet overmaade meget, han levede et helt Aar hos Feen og kjedede sig ikke en eneste Dag. Endelig tænkte han dog en Gang igjen paa sin gode gamle Ønkel, følte stor Længsel

efter at besøge ham og gik til sin Kone og sagde: »Kjære Paribanu, jeg kunde have Lyst til at gjøre en Rejse hen til min Onkel. Vil Du tillade mig det?« »Meget gjærne«, svarede Feen, »men kun under den Betingelse, at Du ikke siger ham, hvor Du bor, ikke heller at Du har ægtet mig, ellers kan det blive din Ulykke. Lov mig det, og kom snart igjen.« Prinsen lovede det hellig og højtidelig, og strax aabnede Feen Klippen og førte ham sagte ud. Her ventede allerede en Mængde Tjenere med de skjønneste Heste paa hans Ankomst, og en Vaabendrager fremførte en herlig snehvid Hest, som han selv skulde ride paa. Han satte sig op, tog Afsked med sin Kone, og derpaa gik det i susende Galop hen ad hans Onkels Hovedstad til, og alle Tjenerne bag efter ham. Han kom snart der hen, ilede op ad Paladsets Trapper lige ind i sin Onkels Værelse og omfavnede ømt den gamle Mand, som slet ikke vidste, hvad han skulde sige, og den ene Gang efter den anden udraabte: »Min Dreng, min kjære Dreng, hvor kommer Du dog fra, hvor har Du været saa længe? jeg troede allerede, at Du for længe siden var død!« derhos klappede og kyssede han ham, og hans Glæde var meget stor. Endelig kom han lidt til Ro og sagde: »Men fortæl mig dog nu, hvor Du har været saa længe? Du maa have haft Lykken med Dig, thi Du ser prægtig nok ud!« Men Prins Achmet tænkte paa sit Løfte og svarede kun: »Kjæreste Onkel, jeg tør ikke sige Dig mere, end at jeg er det lykkeligste Menneske i Verden, og hvis Du holder rigtig af mig, saa spørg mig ikke mere, thi jeg kan dog ikke svare.« Nu slog den gamle sig til Taals. Prins Achmet blev tre Dage hos ham, og da han rejste, lovede han snart at komme igjen, thi han havde det saa godt hos sin Onkel. Derpaa red han igjen tilbage til Feen, sin Hustru, der med Glæde modtog ham.

Han besøgte fremdeles den gamle hver Maaned, thi Paribanu havde selv bedet ham derom, og han bevarede sin Hemmelighed saa omhyggelig, at ingen kunde opdage, hvor han kom fra. Som et Lyn kom han og som et Lyn forsvandt han. Den gamle Onkel vilde ikke have tage nogen Forargelse videre deraf, og vilde bestandig have fundet sig deri, hvis han ikke havde haft to Vesirer, som vilde ophidse ham mod Ach-

met. Den ene sagde hver Dag: »Hvem véd, hvad Prinsen fører i Skjoldet. Hvorfor vil han ikke ud med Sproget? Pas paa, Hr. Sultan, han vil dog en Gang berøve Eder Riget og støde Jer fra Tronen.« »Ja vist«, sagde den anden bekræftende, »saaledes forekommer det ogsaa mig. Langt her fra kan han ikke bo, det er sikkert, thi se bare paa ham; naar han stiger af Hesten, er der næppe et Støvgran at se paa hans Klæder, og Hestene er saa muntre og saa lidt trætte, som om de først nylig kom fra Stalden. Prinsen hverver sig vist et Parti i Folket, og der vil nok snart blive Opstand og Oprør i Landet.« »Aa hvad«, svarede Sultanen da altid, »Achmet er en god Dreng og har ikke i Sinde at tilføje mig noget ondt.« Men Vesirerne holdt ikke op, de snakkede ham bestandig noget for, indtil de endelig havde faaet ham saa vidt, at han dog blev en lille Smule mistroisk, især da Achmet ikke lod det mindste Ord falde om sit Ægteskab og sine Forretninger, men bevarede sin Lykkes Hemmelighed trofast i sit Bryst. Nu lod Sultanen en Dag en Kone kalde til sig, som var meget berømt for sine Trolddomskunster, og sagde til hende: »Kvinde! slaa op i dine Hexebøger og bring mig inden tre Dages Forløb Besked om Prins Achmet, min Brodersøn. Thi jeg vil vide, hvor han opholder sig, og hvad han tager sig for.« Konen lovede at adlyde, og efter tre Dages Forløb kom hun igjen med et glad Ansigt og sagde: »Hr. Sultan, jeg har opdaget alt, saaledes og saaledes staar Sagen«, og nu fortalte hun Sultanen den hele Historie. Sultanen vilde i Begyndelsen slet ikke tro hende, i den Formening, at den gamle Hex vilde trække sig ud af Sagen ved Løgn. Men da hun svor højt og dyrt og tilbød sit Liv i Pant for Sandheden, saa blev han vaklende i sin Tro og raabte endelig: »Kvinde, hvorledes vil Du bevise din Beretning?« »O min Gud«, sagde Konen, »Hr. Sultan, det er jo ikke saa vanskeligt, I behøver jo kun selv at spørge Eders Brodersøn, saa vil I jo nok høre, hvad han siger. Han vil vist ikke benægte det, og hellere strax tilstaa alt. Hvis I da ikke faar Beviset i Haanden, saa kan jeg ikke hjælpe Jer mere, og I maa se til, hvor I bedre kan faa Sagen opklaret end hos mig.« Derpaa gik den gamle Kone bort og var ganske vred over, at han ikke vilde tro hende. Men Sultanen lod

strax sine to Vesirer kalde og sagde til dem: »I Bagvaskere og Æreskjændere! hvor tør I vove at vække Mistanke hos mig mod min kjære Brodersøn. I var ikke bedre værd end strax at blive hængte, da vilde I i det mindste holde Eders lumske Tunge i Tømme. Véd I vel, at min kjære Prins Achmet er gift med Feen Peribanu og hver Dag lever i Herlighed og Glæde? I maa vide, at han slet ikke tænker paa at ophidse mit gode Folk og støde mig fra Tronen! Forstaar I mig?« Vesirerne stod nu dèr ganske forlegne og skammede sig begge, saa de blev ganske purpurrøde i Ansigterne og var nær ved at synke i Jorden af Undseelse. Dog fattede den ene af dem sig snart, paatog sig igjen en kjæk og forvoven Mine og raabte: »Hr. Sultan, vi véd rigtignok ikke noget om det, som I her vil bilde os ind, men véd I ogsaa, om Eders Efterretninger er sikre? tilgiv os naadigst, hvis vi tvivler en Smule derom, thi endnu aldrig i mit Liv har jeg hørt, at en Fe har ægtet et Menneske, og jeg paastaar, at den hele Historie er Løgn og Bedrag, og jeg bliver fast ved min Mening, at Prins Achmet tragter Jer efter Livet. Opgiv ham dog en Gang tre ret vanskelige Ting, som han skal bringe Jer. Hvis han har en Fe til Kone, vil det lykkes ham, og ellers ikke, og vi kan da strax se, hvem der har Ret, enten I, Hr. Sultan! eller Eders underdanigste Tjenere.« Her tav Vesiren stille, og Sultanen sagde: »Godt, det vil jeg gjøre, jeg vil følge Eders Raad. Men Gud naade Dig, hvis Prins Achmet er uskyldig! Jeg lader Dig da hænge op ved Benene. Men nu skal Du selv udtænke tre rigtig vanskelige Ting, som Prins Achmet skal udføre, for at Du ikke siden skal sige, at der er sket Dig Uret.« »Velan Hr. Sultan«, vedblev da Vesiren, »saa vil jeg da nævne Jer tre Ting. Forlang først af Prinsen, at han skal bringe Jer et Telt saa lille, at det kan gjemmes i den hule Haand, og dog saa stort, at Eders hele Krigshær kan lejre sig der under. For det andet skal han bringe en Krukke, der lige til Randen er fyldt med Livsens Vand. Og for det tredje skal han fremstille for Jer en lille Dværg, der ikke er højere end to Fod, men med et Skjæg i det mindste halvtredsindstyve Alen langt. Hvis han ikke bringer disse tre Ting, saa maa I tage vore Hoveder, Hr. Sultan, og vi vil indrømme, at I har Ret,

og I maa kalde os Bagvaskere og Løgnere. Men kan han ikke det, saa har vi Ret, og han maa uden Naade dø for Bøddelens Haand. Men indtil da Lev vel.« Med disse Ord gik begge Vesirerne trodsig bort og lod Sultanen staa, der var færdig at blive sort af Ærgrelse. »Naa«, sagde han endelig, »kan Gutten gjøre det, saa kan han mere end spise Kirsebær.« Derpaa gik han til Sengs.

Prins Achmet, der ikke havde den ringeste Anelse om al denne Sladder og Bagvaskelse, kom da en Gang igjen ridende frejdig og vel til Mode, for at besøge sin gode gamle Onkel. Men denne løb det koldt ned ad Ryggen, da han saa' den glade Prins og tænkte paa, hvilke Nødder han skulde give ham at knække, og han var selv forfærdelig bange for at komme frem med Sproget. Achmet bemærkede endelig hans Uroligh ed og spurgte: »Kjære Onkel, hvorledes er det fat med Dig i Dag?« Sultanen trak Vejret dybt, tog endelig Mod til sig og fortalte ham til sidst uden Omsvøb, hvad han havde hørt af de to Vesirer, hvorlunde han var kommen i Kiv og Kjævleri med dem, og hvad Bagvaskerne til sidst havde forlangt, nemlig Teltet, Livsens Vand og Dværgen. »Du kan tro mig, kjære Dreng«, tilføjede han, »jeg har ikke tvivlet om Dig noget Minut og bestandig betragtet Dig som min kjære Brodersøn og Ven. Men hvis det er sandt, at den mægtige Fe Paribanu er din Kone, saa vis mig den eneste Godhed og lad hende skaffe mig de tre Ting, for at de onde Vesirer kan faa deres Løn. Vil Du gjøre det, min bedste Dreng?« Prins Achmet, der fuld af Forbavselse havde hørt paa alt dette, smilede venlig til sin Onkel og sagde: »Jeg vil ride hjem og tale derom med min kjære Hustru, Feen. Hun holder lige saa meget af mig, som jeg af hende, og hvis det staar i hendes Magt at opfylde min Bøn, hvad jeg ikke tvivler om, saa ser Du mig i Morgen igjen. Jeg vilde gjærne allerede før have sagt Dig alt og fortalt Dig, hvorlunde jeg er kommen til min Lykke, men Paribanu vilde ikke have det. Nu véd Du det alligevel. Bi kun til i Morgen, saa skal jeg nok bringe Dig Beviser, der skal betage de onde Vesirer Lysten til for Fremtiden at bagvaske mig og binde Dig Løgne paa Ærmet om mig. Lev vel, til vi ses, kjæreste Onkel! og stol paa mig.« Uden længe at nøle

satte han sig paa sin raske Ganger og ilede tilbage til Feernes Rige. Hans Kone havde endnu slet ikke ventet ham, hendes Glæde var derfor meget stor, og hun kom ham saa venlig og kjærlig i Møde, da han traadte ind, at han strax meddelte hende alt, hvad han havde hørt af Sultanen. »Kan Du da forskaffe mig de tre forlangte Ting, Paribanu?« spurgte han til sidst. »Ja, kjære Mand«, sagde Feen, »det kan jeg meget let, og Du skal ogsaa faa dem. Det er en Lykke, at min Broder i Dag just er kommet her i Besøg, thi han er netop to Fod høj, og har et Skjæg paa over tresindstyve Alen. Hvis dette ikke havde truffet sig saaledes, vilde det have set slemt ud med Dværgen, men de to andre Sager er Ubetydeligheder. Et Telt, som det man forlanger, ligger for lang Tid siden ubrugt i mit Skatkammer, og af Livsens Vand har vi i Slotsgaarden en hel Brønd fuld.« Hun befalede en Terne at hente Teltet, og hun bragte det ogsaa strax, og det var saa lille, at hun aldeles kunde skjule det i den hule Haand. Men uden for Slottet spændte hun det ud, og det strakte sig, blev stedse større og til sidst saa stort, at to Krigshære havde kunnet finde Plads der under. Prins Achmet vidste slet ikke, hvad han skulde sige, og var uudtømmelig i at ytre sin Forbavselse og Beundring. Feen smilede kun og sagde: »Kjære Mand, saadanne Ting finder Du her i Tusendvis og kan ved Lejlighed en Gang betragte dem.« Derpaa gik de tilbage til Slottet, og Feen Paribanu sendte Bud efter sin Broder og lod ham sige, om han ikke vilde komme til hende, thi hendes Mand, hans Svoger var kommet tilbage fra Byen og ønskede at tale med ham. Men til sin Mand sagde hun, at han endelig maatte være rigtig høflig imod ham, thi han var rigtignok en meget skikkelig Person, men han kunde ikke udstaa, at man lo og spottede over, at han var saa lille, og blev ved saadanne Lejligheder strax saa vred, at intet Menneske var sikker for hans Jærnkølle, som han altid havde hos sig som en lille Spadserestok. Men den lille Spadserestok vejede i det mindste fem Hundrede Pund, og hvor den faldt, der voxede intet Græs mere, saa han var ikke at spøge med. Dværgen kom, og hvem var det — ingen anden end Achmets Ven og gode Bekjendt, Myggedræber fra Hulen. Siden de havde set hinanden,

havde han ladet sit Skjæg gro over tresindstyve Alen langt, og han bar det i Fletninger snoet om Livet, saa at det saa' ud, som om han bar et fast Harnisk. Thi Skjægget var saa tæt og glimrende som Metal. De gamle Venner blev overordentlig glade ved at se hinanden igjen, og Myggedræber spurgte endelig, om han ikke i et eller andet kunde være sin kjære Svoger til Tjeneste. Nu fortalte Achmet ham om de onde Vesirers Forlangende, og at han saa gjærne vilde gjøre sin gamle Onkel den Glæde, at ydmyge de slette Mennesker, og hvis det ikke var Myggedræber imod, saa bad han ham næste Morgen at følge med ham til Sultanen. Myggedræber hørte opmærksom paa alt dette, betænkte sig et Øjeblik og sagde derpaa: »Achmet, jeg følger med Dig, det forstaar sig af sig selv, thi Du er min kjære Svoger og Ven. Men det siger jeg Dig i Forvejen, jeg slaar sandsynligvis Vesirerne ihjel, naar jeg ser dem, thi de er ikke andet end Utøj og ikke værdige til, at Solen skinner paa dem; Himlen være dem naadig, hvis de vil gjøre sig mussige.« Nu tav Myggedræber, men hans lille Ansigt var, medens han talte, af Vrede blevet ganske rødt, hans Øjne lynede, og med sin Kølle stødte han mod Jorden, saa at hele Paladset rystede i sin Grundvold. Men Feen beroligede ham snart, han blev igjen venlig og snakkede, spøgede og drev alle Slags Løjer til den sildige Aften.

Næste Morgen tog Prinsen Teltet, Krukken med Livsens Vand, og vækkede derpaa Myggedræber, som endnu laa i dyb Søvn. Klippen aabnede sig, og snart red Vennerne paa hurtige Heste, ledsagede af deres Tjenere, til Sultanen. Dværgen havde taget sin Kølle med og hængt den paa Sadelknappen. Da de kom til Paladset, hørte de, at Onkelen allerede havde begivet sig til Statsraadet. »Det er ret godt«, sagde Achmet til Myggedræber, »saa træffer vi begge Vesirer strax hos ham.« De steg af Hestene, og gik uden Ophold ind i Statsraadssalen og lige hen til Sultanen. Næppe saa' denne sin Brodersøn, før han steg ned af Tronen, omfavnede ham, og raabte: »Er Du dèr, kjæreste Dreng! bringer Du nu ogsaa virkelig de vidunderlige Ting med til mig?« »Ja, kjære Onkel!« sagde Achmet, »jeg medbringer alt, hvad Du forlangte. Her er Teltet; se her, det er saa lille, at jeg kan

skjule det i Haanden, og dog saa stort, at to Krigshære kan finde Beskyttelse der under. Vi vil strax en Gang prøve det her i Salen.« Han opstillede Teltet paa Gulvet og begyndte at udfolde det. Det voxede under hans Hænder, udvidede sig, og i to Minutter naaede det fra den ene Ende af Salen til den anden; alle Vesirer og Kongens Raadgivere og den hele Livvagt kunde staa der under. Sultanen glædede sig derover som et Barn, men de to onde Vesirer blev dødblege og skjælvede i deres Hjærter. »Hvad siger I nu!« raabte Sultanen til dem og saa' paa dem med et bistert Blik. »Vi vil først se Livsens Vand«, svarede de med Frækhed. Nu tog Prins Achmet Krukken frem, gav den til Sultanen og sagde: »Her er det, og Krukken er fuld lige til Randen.« Derpaa tog han Myggedræber ved Haanden og sagde: »Her er ogsaa Dværgen, ikke mere end to Fod høj; han har et Skjæg paa tresindstyve Alen langt, og han er min egen Svoger. Du ser, kjære Onkel, jeg har holdt mit Løfte og bragt Bevislighederne, og nu maa Vesirerne dø.« »Ja, min Søn, det skal de, thi jeg har sagt dem det forud, og jeg vil strax lade Bøddelen komme.« Da Vesirerne hørte dette, blev de grebne af Dødsangst, de faldt paa Knæ for Sultanen og bad saa ynkelig for deres Liv, at Sultanens Hjærte følte Medlidenhed, og han allerede var nær ved at tilgive dem. Da sagde Myggedræber: »Nej ikke paa den Maade, Hr. Konge, som Arbejdet er, saa maa Lønnen ogsaa være; disse Karle har hele deres Liv gjort mere ondt, end de kan svare for i Himlen; jeg er ikke kommet her for Løjer, eller for at se paa Narrestreger, thi det forstaar jeg mig kun slet paa, og jeg vil derfor hellere strax selv expedere de to Skurke til Helvede.« Med disse Ord løftede han sin Jærnkølle og slog med ét Hug Vesirerne ihjel, saa at de laa uden at røre et Lem. »Tag mig ikke dette ilde op, Hr. Sultan«, vedblev han, »disse Slubberter har ikke fortjent det bedre, og de vilde have foraarsaget Eder Ærgrelse og Kummer nok, hvis I havde skjænket dem deres Liv. Vær altsaa glad ved, at de nu er borte; kom med og lad os faa en dygtig Frokost, thi jeg er sulten!« Hvad skulde Sultanen gjøre? Vesirerne var nu en Gang døde og havde fortjent, hvad de fik; altsaa kunde han ikke blive vred og sagde: »Naa, lad det nu være godt

saaledes, Sagen er afgjort, og enhver er kommen til sin Ret.« Han hævede Forsamlingen, begav sig med Achmet og Myggedræber til sine Værelser og lod en god Frokost sætte for dem, som Dværgen havde forlangt. Men i sit Hjærte var han meget glad og elskede Achmet mere end nogen Sinde før. Et Par Dage derefter anrettede han en stor Banket, hvortil han indbød alle Landets fornemme, thi han vilde højtideligholde Achmets Andendagsbryllup. Til denne Fest hentede Achmet sin Gemalinde, Sultanen lod Hussein komme, der endnu stedse var og vilde blive Dervisch, og Ali med sin Hustru Amine maatte ogsaa være med. Nu var da Brødrene efter lang Tids Forløb igjen komne sammen; de kyssede og omfavnede hinanden og fortalte hinanden deres Hændelser. Hussein sagde: »Mit Hjærte er fuldt af Fred og Ro, og Verdens Bekymringer trænger ikke ind i min Ensomhed. Jeg er lykkelig.« Ali sagde: »Min gode Onkel har sat mig til Statholder over Provinsen Eran, og jeg og Amine, min Hustru, elsker hinanden af ganske Hjærte. Jeg er lykkelig.« Men Achmet greb Feen Paribanu ved Haanden, traadte hen mellem sine Brødre og sagde højt: »Men jeg er den lykkeligste af alle, thi den mægtigste og skjønneste Fe i Verden er min Hustru, hun elsker mig og opfylder alle mine Ønsker. Hvem er lykkeligere end jeg?« Da udbrød den gamle Onkel, Sultanen, ganske fornøjet: »Jeg ser, at enhver af Eder er tilfreds med det, han har, og det er det allerbedste. Kom nu og lad os være glade.« Nu gik de hen og højtideligholdt et lystigt Andendagsbryllup, holdt Gilde mange Dage og var muntre og vel til Mode. Derpaa gik enhver til sit og tænkte: »Jeg er dog den lykkeligste.« Og saa er Historien ude.

Den pukkelryggede døde paa Rejser.

Sultan Mahmud af Kaschgar stod en Morgenstund meget gnaven og mismodig op af sin Seng, thi han havde sovet slet. Han sendte sin Livtjener Jussuf hen til Hakim, som var Hofnar, med den Befaling øjeblikkelig at vise sig for hans Aasyn og at medbringe Løjer og Morskab for at opmuntre hans Herre og forjage det onde Lune. Jussuf gik, kom tilbage og sagde: »Hr. Hakim, den puklede, har hele Natten ikke været i Paladset, og da jeg nøjere spurgte mig for, saa lod man mig vide, at han i Gaar Aftes havde drukket nogle Glas Vin over Tørsten, og i al Stilhed listet sig bort uden at sige, hvor hen.« Dette gjorde Sultanen endnu mere gnaven; han sendte strax mange Tjenere afsted rundt om i Byen for at opsøge den lille pukkelryggede og bringe ham, hvor og hvordan de saa fandt ham. Tjenerne løb med lange Skridt ud af Paladset, og enhver tænkte ved sig: »Hakim vil nok faa sin Ryg varmet, hvis vi finder ham.« Men de fandt Hakim, og Hakim fik dog ingen Prygl, thi den lille pukkelryggede var død. De kom nemlig til den Plads, hvor Forbryderes Henrettelse sædvanligvis fandt Sted, og saa' dèr en stor Mængde Folk staa omkring Skafottet, og paa Skafottet selv Byens øverste Politidommer tillige med nogle Bøddelknægte; de var alle i fuldt Arbejde. To af dem havde taget Liget af den lille pukkelryggede under Armene, holdt det oprejst, saa at det kunde ses af alle Folk, og fire andre havde grebet fire af Byens Borgere, bandt deres Hænder med Reb paa Ryggen og lænkede dem. Men Politidommeren talte til Folket og sagde: »I Godtfolk, hører mig, Historien med den lille pukkelryggede og disse fire Borgere forekommer mig saa mærkværdig, at jeg end ikke vover at lade en eneste af disse Mænd hænge. Jeg vil gaa til Sultanen, vor naadigste Herre, og fortælle ham den besynderlige Begivenhed, som I ogsaa har hørt, og henstille Dommen til Hans Majestæts eget Skjøn.« Han befalede derpaa uden videre Bøddelknægtene at følge med ham. To af dem bar Hakims Lig, de øvrige tog de fire

Borgere mellem sig, og nu gik hele Toget lige fra Skafottet hen til Sultanen. Hele Sværmen strømmede efter, skrigende og støjende. Men Politidommeren lukkede Paladsets Porte, lod Folket staa uden for, og gik med sit Følge lige til Sultan Mahmud. Han kastede sig for Sultanens Fødder og sagde: »Herre, jeg beder, at I naadigst vil tilgive, at jeg uanmeldt vover at træde ind i Eders Værelse, men jeg maa nødvendigvis meddele Jer en mærkværdig Begivenhed.« Sultanen bød ham ved et Vink at staa op og tale, og Dommeren begyndte: »De troendes Behersker! denne Morgen ganske tidlig kommer en af mine Betjente til mig og fører en kristen Kjøbmand ved Armen og beretter, at han havde grebet ham i et Drab. Den myrdede laa nede i Huset. Jeg sprang strax op, spurgte mig nøje for efter alle Omstændigheder, tog den dræbtes Lig i Øjesyn, som ikke var nogen anden end Eders Hofnar Hakim, og fandt til sidst, at den kristne Kjøbmand havde forbrudt Livet, thi han nægtede aldeles ikke Mordet. Jeg gav strax Befaling til at slaa Skafottet op og begav mig der hen med den fangne og Hakims Lig. Tillige lod jeg ved Udraabere Henrettelsen forkynde i alle Byens Gader, som det er Skik og Brug i vore Riger og Lande. Bøddelen er netop i Begreb med at hænge Kjøbmanden, da kommer der et Menneske løbende, skriger og raaber allerede langt fra: »Holdt, holdt! jeg er den skyldige, jeg har dræbt den pukkelryggede.« Jeg kjender Manden, han er en af Eders Majestæts Leverandører, og jeg befaler ham at bevise sin Selvanklage. Han fortalte mig nu en meget sandsynlig Historie, og jeg maa indrømme, at han er den skyldige, og giver Befaling til at hænge ham i Steden for Kjøbmanden. Bøddelen lægger ham allerede Strikken om Halsen, da kommer der endnu et Menneske løbende, som han var gal, og raaber: »Holdt, holdt! Jeg er Morderen.« Manden stiger op paa Skafottet, begynder at fortælle, og ganske rigtig, jeg maa ogsaa frikjende Leverandøren, og vil nu lade Jødedoktoren, det var den sidste, hænge op. Næppe har jeg givet Befaling dertil, saa er jeg nær ved at faa et Slag, thi nu stormer der en Skrædder frem og paastaar, at intet Menneske har fortjent Døden, og før nogen skulde henrettes, saa vilde han hellere tilstaa sin egen

Brøde, og nu fortæller han mig en Historie, som er alt for mærkværdig til, at jeg noget Øjeblik kunde tage i Betænkning at forebringe Eders Majestæt den hele Begivenhed. Her staar Skrædderen, her er Jøden, her Leverandøren og dette er den kristne Kjøbmand. Fæld nu selv deres Dom, naadigste Herre! thi jeg er saa forvirret, at jeg ikke véd, hvad jeg skal tro eller tænke.«

»Hvis jeg skal dømme, maa jeg først høre«, sagde Sultanen. »Kom altsaa hid, Du Skrædder og begynd din Fortælling, thi Du er kommet sidst, og maa følgelig bedst kjende Begyndelsen til denne kuriøse Historie.« Skrædderen traadte frem, gjorde en hel Del Buk og begyndte derpaa: »De troendes Behersker! som I allerede har hørt, saa er jeg Skrædder. Jeg sidder i Gaar Aftes i min Butik og syer meget ivrig og flittig, Sting i Sting, paa en Kaftan, som vor højærværdige Iman skal have. Da kommer den lille pukkelryggede op ad Gaden, han har en Tromme med sig og trommer af alle Kræfter. Uden for min Butik bliver han staaende, trommer et nyt Stykke og begynder tillige med en højst behagelig Stemme at synge og slaa Triller. Den lille Knægt morede mig overmaade meget med sin Tromme og sin Sang. Og jeg siger derfor til ham: »Lille Herre, vil I ikke træde inden for og spise til Aften hos mig?« thi jeg vidste, at min Kone ogsaa vilde have sin Fornøjelse af den lille Fyr. »Hvorfor ikke«, sagde den pukkelryggede, »det vil jeg nok gjøre, men Du maa bare ikke lade mig vente længe, thi jeg er sulten. Lad Arbejdet ligge og kom.« Jeg lukkede da min Bod, og gik hjem med den lille Mand, og han gjorde der hjemme saa mange snurrige Streger og Løjer, at jeg og min Kone sad i én Latter. Nu traf det til al Ulykke, at min Kone til Aftensmad havde kogt et Par store Gjedder og sat dem frem for os paa Bordet. Vi spiste og spiste, og Dværgen gjør endnu bestandig tusend løjerlige Ansigter og er munter og vel til Mode. Men pludselig bliver han dødbleg, og plump! falder han ned af Stolen og ligger paa Gulvet, saa lang han er. Den stakkels Djævel har faaet et stort Ben i Halsen og er død. Jeg kan ikke beskrive Eders Majestæt min Forskrækkelse. Politi, Skafot og Strikke stod levende for min Sjæl, og af Angst var jeg nær ved at krybe

op ad Væggene. »Hvad skal jeg gjøre, hvad skal jeg gribe til«, raabte jeg i et væk, »Allah il Allah! hjælp mig i Nøden, hvad skal jeg gribe til!« Jeg slog mig for Brystet og rev i mit Haar. Min Kone var i Begyndelsen lige saa forskrækket som jeg, dog fattede hun sig snart og sagde: »Kjære Mand, hvis Du holder af mig, saa vær et Øjeblik forstandig, thi vi maa i ethvert Tilfælde skaffe os denne lille døde pukkelryggede fra Halsen, og der er faldet mig noget ind. Ikke langt her fra bor en Jøde, som er Læge, og han bor paa første Sal. Lad os slæbe den lille Karl der hen og lægge ham paa Jødens Trappe, saa er vi ham kvit.« »Kjære Kone, Du har Ret«, raabte jeg, »og Du er klogere end jeg, lad os gjøre, som Du siger. Tag bare fat paa den pukkelryggede ved Benene, jeg skal tage ham fat ved Hovedet.« Uden at nøle længere, svøbte vi ham i et stort Tørklæde og bar ham afsted til Jødedoktoren. Men Døren var allerede lukket i Laas, da vi kom der hen, thi det var blevet ud paa Natten. »Træk i Klokkestrængen«, sagde min Kone. Jeg gaar hen og ringer paa. Der kommer en Pige med en Lygte, lukker Døren op for os og spørger, hvad vi vil. »Herre Gud«, siger jeg saa til hende, »vi bringer her et Menneske, som er dødssyg, for at Eders Herre kan tage ham i Kur, gaa bare op til ham og hent ham strax. Se her er en Zecchin, tag den med og giv ham den, for at han ikke skal tro, at vi forlanger hans Hjælp for intet.« Pigen tog Pengene og gik. Strax griber jeg det lille pukkelryggede Lig, lister mig hurtig og sagte op ad Trappen og stiller det saaledes paa de øverste Trin, at det ved den ringeste Berøring maa vippe forover og styrte ned ad Trappen. Derpaa tog jeg og min Kone skyndsomst Flugten og løb alt hvad vi kunde til vort Hjem. Vor List var lykkedes os, vi behøvede hverken at frygte Politi eller Skarpretter eller Skafot, og fulde af Glæde gik vi til Sengs. Men i Dag hørte jeg til min Forskrækkelse, at den stakkels Jødedoktor skulde hænges, og det fór mig gjennem Sjælen. Jeg kunde umulig lade dette ske, men gik strax hen og angav mig selv og sagde, paa den og den Maade er Sagen gaaet til. Det er den hele Historie, og Eders Majestæt kan tro mig, at jeg har berettet den rene Sandhed, og at i Grunden ingen anden er den

pukkelryggedes Morder end han selv ene og alene.« Skrædderen gjorde herpaa igjen et dybt Buk og traadte tilbage. Men Sultanen vinkede Jødedokteren hid og sagde: »Fortæl nu Du, men lyv ikke, jeg lader Dig ellers hænge op ved Benene.« Jøden kastede sig paa Jorden, skjælvede og sagde: »Allernaadigste, stormægtigste Herre, Højmodighedens og Naadens Sol, de troendes Behersker! gid min Tunge visne, hvis jeg fremfører en eneste usand Stavelse, og jeg vil lade mig ophænge ved Benene, saa sandt Gud hjælpe mig, hvis jeg ikke fortæller alt saaledes, som det er gaaet til med mig. I Gaar Aftes kommer min Pige løbende ind til mig i Stuen, giver mig en blank Guldzecchin og siger til mig: »Herre, nede paa Gaden staar der to Folk, som bringer et dødssygt Menneske, som I skal kurere, og de har strax givet mig denne Zecchin, for at I ikke skal gjøre det for intet.« Da jeg ser Zecchinen, saa tænker jeg: »Stop, det er rige Folk, de maa ikke vente længe, de kan give Dig noget at fortjene«, og jeg løber ud af Stuen, som jeg gaar og staar, i Slobrok og Tøfler, og venter ikke paa Pigen, men løber ligesom blind og gal hen til Trappen og vil ned. Da støder min Fod i Mørket imod noget paa Trappen, saa at jeg nær var snublet derover, og plump, plump, triller det ned ad Trappen og bliver liggende neden for. »Du mine Fædres Gud!« tænker jeg da, »hvad er dog dette?« og skjælver af Skræk over mit hele Legeme. Jeg skriger efter Lys saa højt jeg kan. Der bringes Lys, jeg gaar ned, og dèr ligger den syge, som jeg skal kurere, han er stendød, og rører ikke et Lem. »Ve mig, ve mig!« skriger jeg, »hvad skal det blive til? i Morgen kommer hans Naade, vor Hr. Politidommer, og slæber mig i Fængsel, og jeg maa sidde paa Vand og Brød. O ve, o ve, Du mine Fædres Gud, hvad skal der blive af? Moses og Profeterne, nu gjælder det min Hals!« Men min Tjenestepige, stormægtigste Hr. Sultan! er en klog og listig Person, og jeg spørger hende: »Rachel, hvad skal jeg gribe til?« Rachel ler og siger: »Herre! I maa skaffe den døde ud af Huset. Her ved Siden af bor vor naadigste Sultans Hofleverandør, stig ind paa hans Tag og kast den pukkelryggede ned gjennem hans Skorsten.« »Rachel«, siger jeg og aander lettere, »Rachel, den Tanke er Guld

værd, og jeg vil gjøre, som Du siger.« Jeg gaar altsaa hen og opsøger et langt Reb og lægger det under den dødes Arme. Derpaa tager jeg ham paa Skuldrene, Rachel hjælper mig hen over Tagene, og forsigtig lader vi den pukkelryggede glide ned i Skorstenen. Da jeg følte, at han stod fast, trak jeg Rebet igjen op, og hurtig listede jeg og Rachel os hen over Tagene, jeg gik til Sengs og tænkte: Gud være lovet, Rachel og Profeterne har hjulpet Dig. Men i Morges hørte jeg, at min Hr. Nabo, Leverandøren, skulde henrettes, det faldt mig tungt paa Samvittigheden, og jeg tænkte ved mig selv: en uskyldig skal ikke henrettes i mit Sted, jeg løb hen og angav mig selv, idet jeg raabte: Ve mig, ve mig! jeg er Manddraberen. Dette er min hele Historie, Hr. Sultan, og det er den rene Sandhed.« Jøden traadte tilbage, Mahmud vinkede ad Leverandøren, idet han befalede: »Nu skal Du fortælle.« Leverandøren, en stærk og kraftig Mand, fortalte følgende: »De troendes Beherskер! ved Siden af min Bolig har jeg endnu en anden Bygning, hvor jeg gjemmer mine Forraad. Her ligger der store Fade fulde af Olie og Fedt, Kjød og alle Slags andre Varer. Jeg havde allerede for lang Tid siden bemærket, at Rotter og Mus tilføjede mig megen Skade. Dog dette var en Ting, som ikke lod sig ændre. Men sidste Nat kommer jeg silde hjem, gaar ind i mit Værelse, som støder op til Magasinet, og vilde lægge mig til Sengs. Da ser jeg ved Maaneskinnet i Kaminen en mørk Gjenstand, gaar nærmere til og ser et Menneskes Fødder. Herre, jeg er just ikke svag af Kræfter og ikke bange af mig! jeg blev altsaa ikke det mindste forskrækket over Benene, men tænkte strax i første Øjeblik: Stop, Du er den Gavtyv, som har bestjaalet mig, og ikke Rotter og Mus, som jeg bestandig har skudt Skylden paa. Men bi lidt, min gode Ven, det skal bekomme Dig ilde. Uden at betænke mig længe, henter jeg en dygtig Knippel, og med et Ryk trækker jeg Karlen ved Benene ud af Kaminen, saa han ligger paa Gulvet, og nu tærsker jeg løs paa ham, alt hvad Tøjet kan holde, og siger ikke et eneste Ord, men varmer hans Rygstykker saa længe, som jeg kan røre Armen. Derpaa skjælder jeg ham ud for en Tyv og en Kjæltring og siger til ham, at han skal pakke sig, hvis han ikke ønsker endnu en Dragt

Prygl. Men den lille puklede Karl bliver liggende og rører sig ikke. Jeg støder ham i Siden med Foden; han bevæger sig ikke. Forbistret! tænkte jeg endelig, nu har Du oven i Kjøbet slaaet ham ihjel, jeg tænder et Lys, jeg betragter ham, og ganske rigtig, dèr ligger den Karl, han er bleg som et Lig, allerede næsten kold og stendød. Min Skræk var ikke ringe. Jeg satte mig endelig hen for med koldt Blod at overveje, hvad der vilde være det bedste at gjøre ved denne Sag. Men jeg kunde ikke finde paa noget, som duede, jeg tog den ulykkelige Patron paa Skuldrene, bar ham ud paa Gaden og stillede ham ikke langt fra mit Hus, opretstaaende op til en Butik. Til Lykke var der endnu ingen paa Gaden, og intet Menneske bemærkede mig. Jeg gik hjem igjen og sagde: Allah Kerim, Gud er barmhjærtig, for mig kan den Karl staa dèr til Verdens Ende. Derpaa lagde jeg mig til Sengs og sov ind uden Bekymring. Men nu i Morges hører jeg, at man vil henrette en Kjøbmand, fordi han skulde have slaaet en lille pukkelrygget Mand ihjel. Det faldt som en Sten paa mit Hjærte, og jeg tænkte strax paa mit Æventyr om Natten og kunde ikke faa den Tanke ud af Hovedet: Det maa være den pukkelryggede. Og saaledes forholdt det sig ogsaa. Jeg gik op paa Skafottet og angav mig selv som skyldig i Drabet. Da jeg var ved at skulle hænges, kommer Jøden heldigvis og befrier mig. Det øvrige har I hørt, naadigste Herre!« Leverandøren bukkede sig lige til Jorden og traadte tilbage, men Sultanen vinkede ad den kristne Kjøbmand og sagde: »Nu skal Du fortælle.«

»Mægtige Storsultan«, begyndte Kjøbmanden, »jeg blev i Gaar Aftes indbudt til et lystigt Selskab af Trosbrødre, som jeg ikke ret vel kunde udelukke mig fra. Jeg begav mig altsaa der hen, og tilbragte en meget fornøjelig Nat. Vinen fra Schiras blev ikke sparet, og saa tildrog det sig da, at vi alle sammen, da vi skiltes ad, noget usikre paa Benene listede hjem. Den ene tumlede til den ene Side, den anden til den anden. Hvor jeg egentlig gik, véd jeg ikke, thi Gaderne, Husene, Himlen og den hele Verden syntes at dreje sig i en Kreds omkring mig. Desuden var det endnu temmelig mørkt. Endelig kom min Bevidsthed lidt efter lidt tilbage. Stop,

tænkte jeg da, før Du gaar hjem, skal Du tage Dig et Bad, det vil gjøre Dig godt. Jeg var mig allerede saa vidt bevidst, at jeg tog den rigtige Vej til Badene, men den ubehagelige Usikkerhed i Gangen tabte sig endnu ikke. Da vilde min Ulykke, at jeg gjorde et Fejltrin, vaklede, traadte nogle Skridt fremad og styrtede endelig lige mod en Butik og ned paa Stenbroen. I samme Øjeblik faldt et tungt Legeme over mig, lige tværs over min Hals, og jeg tænkte bestemt, at jeg var faldet i Hænderne paa en Røver og Gavtyv. Jeg værgede mig rasende mod det formentlige Angreb, kastede Karlen af Nakken, knyttede Næven og gav ham et Slag i Hovedet, saa at han strax blev liggende, og jeg maatte tro, at han var faldet lidt i Besvimelse ved mit Næveslag. Men min Forbitrelse var endnu ikke stillet, med begge Næver trommede jeg endnu dygtig paa hans Hjærneskal og Pukkel. En Politibetjent traf mig just i Færd med denne Beskæftigelse, ilede hen til mig og vilde holde mig tilbage og berolige mig. Men jeg stødte ham tilbage og raabte: »Den Slyngel har villet mig til Livs, Herre, gaa Jeres Vej og forstyr ikke ærlige Folk.« Men Politibetjenten saa' nøjere paa mit Offer og fandt, at han var død. Hr. Sultan, da blev jeg forskrækket! men sket var sket, og skete Ting lader sig ikke forandre. Politibetjenten greb mig, tog Liget paa Ryggen, og førte mig til sin Herre, Politidommeren. Det øvrige véd I, naadigste Herre.« Kjøbmanden tav, og traadte tilbage, men Sultanen befalede: »Bring mig Liget hid.« Liget blev bragt, og Mahmud saa', at det var hans lille Hofnar Hakim, den pukkelryggede. Derpaa befalede han Doktoren at undersøge, om der virkelig fandtes et Fiskeben i Hakims Hals. Jødedoktoren trak sit Bestik op af Lommen, skar og skar, og raabte til sidst: »Gud er stor, naadigste Hr. Sultan, her er Benet,« og overleverede det til Sultanen. Men Sultanen sagde: »I Godtfolk, jeg ser, at I er uskyldige, og I kan drage bort i Fred.« Dette lod de sig ikke sige to Gange, men bukkede sig alle fire lige til Jorden og gik bort saa hurtig, de kunde. Men Sultanen befalede saa snart som muligt at begrave den lille pukkelryggede, idet han med Latter sagde: »Han har i levende Live gjort dumme Streger nok, og kan selv efter Døden ikke lade være at holde

Folk for Nar. Lad ham snart komme under Jorden, ellers vil han nok til sidst blive levende igjen, uagtet han efter sin Død tre Gange er bleven slaaet ihjel.« Da han havde sagt dette og lét, gik han sin Vej.

Albondocani.

Kalifen Harun al Raschid spadserede en Dag, som han ofte plejede at gjøre, gjennem Bagdads Gader. Hans Storvesir Giafar ledsagede ham, og begge var saa godt formummede, at man ikke let skulde kunne gjenkjende dem. De drev omkring hist og her og kom ogsaa forbi en Sukkerbagers Butik, der saa' saa renlig og pæn ud, at Kalifen gik der ind, lod sig give nogle smaa Kager, som laa færdige paa Disken, og som smagte ham saa godt, at han spiste dem med megen Appetit. Desuden var han bleven meget sulten af den lange Vandring. Bodens Herre havde behaget ham saa godt, at han huskede paa ham, da han var kommen tilbage til Paladset, og sendte øjeblikkelig Bud hen til ham, lod kjøbe endnu et Hundrede af de smaa Kager, som havde smagt ham saa godt, og havde i Sinde at gjøre sin Gemalinde en Foræring dermed. Han modtog Kagerne, befalede at bringe et Sølvfad og lagde med egne Hænder de hundrede Smaakager smukt i Orden der paa. Men under hver af Kagerne skjulte han et Guldstykke. Saaledes sendte han Fadet til sin Gemalinde og lod hende sige, hvis hun ellers havde et Ønske, saa maatte hun komme frem med det, saa vilde han gjærne opfylde det. Sultaninden mærkede, at hendes Husbond og Herre maatte være i meget godt og oprømt Lune og bad da om tusend Zecchiner og om Tilladelse til at maatte gaa ud i Byen og besørge forskjellige smaa Indkjøb. Hun fik strax Zecchinerne tillige med Tilladelsen. Uden Nølen kastede hun altsaa Sløret over sig, befalede en Terne at følge med og gik ud af Paladset. Hun gik meget omkring; det var en saare hed Dag, saa at hun til sidst blev meget træt og især

tørstig. Paladset var endnu langt borte, hos de sædvanlige smudsige Vandbærere vilde hun ikke slukke sin Tørst, hun befalede derfor Pigen at banke paa det første det bedste Hus og bede om et Glas Vand. Ternen adlød og bankede paa ved et stort og smukt Hus. En ung, velklædt Mand aabnede Døren, traadte ud og spurgte, hvad Damerne ønskede. Tjenestepigen bad om et Glas Vand, og dette blev strax bragt og overleveret til Sultaninden. Hun modtog det, vendte sig om, stillede sig saaledes, at den unge Mand ikke kunde se hendes Ansigt, drak Vandet og gav med Tak Glasset tilbage. Derpaa skyndte hun sig igjen til Paladset. Da hun nu overvejede, hvordan hun kunde belønne den unge Mand for hans Tjeneste, faldt hendes Øjne paa Fadet med Kagerne, som Sultanen havde sendt hende til Foræring, hun tog det og sendte det ved en Slavinde til den unge Mand, og havde i det næste Minut glemt den hele ubetydelige Begivenhed. Men den unge Mand var Sultanens Kammerherre, han hed Aladdin og var meget rig og anset. Da Fadet blev bragt ham, satte han det til Side, og lod Damen formelde sin Tak; og saa tænkte han ikke mere derpaa. En Time derefter kom Vægteren i Kvarteret, som havde gjort ham adskillige smaa Tjenester, og Aladdin overdrog ham at udrette dette og hint. Da han skulde gaa, tog Kammerherren Fadet, forærede Vægteren det og sagde: »Bring dine Børn dette, og lad dem spise Kagerne, det vil smage dem godt.« Fuld af Glæde modtog Vægteren Foræringen, rendte lige hjem, og tænkte ved sig selv: nu vil Drengene blive glade. Men hans Kone kom ham allerede i Møde i Døren, tog Fadet af hans Haand, og da han havde fortalt hende det hele, sagde hun ærgerlig: »Jo, det var noget net! saadanne Slikkerier duer ikke for Børn, de maa spise Brød, og dermed Punktum. Du gaar strax ud paa Torvet og ser til, om Du kan faa solgt Kagerne tillige med Fadet.« Den stakkels Mand føjede sig efter sin Kones Befaling, gik ud og bragte det smukke Fad til en Udraaber og sagde til ham: »Du, sælg mig dette Fad.« Udraaberen modtog Fadet, stillede sig midt hen paa Torvet og skreg: »Hvem vil kjøbe Kager? Kager, Kager! de er ganske friske og nylig komne ud af Ovnen. Hvem vil kjøbe Kager?«

Kagerne saa' virkelig saa lækre ud, saa at flere Folk trængte sig sammen om Udraaberen, og der blev gjort det ene Bud efter det andet. Handelen skulde allerede sluttes, da bemærkede en af de omstaaende Kalifens Vaaben paa Sølvfadet og raabte forskrækket: »Godtfolk, tag Eder i Agt, Kagerne maa være stjaalne fra Kalifens Palads, thi her kan I se Fyrstens hellige Vaaben, ganske fint stukket i Sølvet.« Ved disse Ord listede den ene efter den anden sig ganske stille bort, og Udraaberen stod ganske alene med sit Fad. Uden at betænke sig længe fattede Manden den Beslutning selv at bære Fadet til Kalifen, for at han kunde være sikker paa ikke at blive straffet. Uden at blive opholdt kom han ind og sagde: »De troendes Behersker! paa den og den Maade er det gaaet mig, og jeg vidste ikke nogen bedre Udvej end at forebringe Eders Majestæt selv Sagen.« Kalifen vidste ikke, hvordan han var faren, da han saa' Fadet, som han selv med højstegne Hænder havde tilberedt for sin Gemalinde, og han blev grebet af Vrede over den Ringeagt, hvormed hans Venlighed og Godhed øjensynlig var bleven optaget af hende. Tillige vilde han bestemt vide, hvem der havde givet Fadet bort, og haabede endnu, at det var blevet stjaalet. Han sendte strax Bud efter sin Gemalinde og lod hende bede at skynde sig til ham. Damen kom, og med Heftighed spurgte Kalifen hende: »Har Du foræret dette Fad bort?« »Ja, naadigste Herre,« svarede Damen skjælvende, »da jeg spadserede gjennem Byen, lod jeg mig række et Glas Vand, og sendte den unge Mand, der viste mig denne Tjeneste, Fadet til Belønning.« Denne Forklaring formildede Kalifen, men dog vakte det paa den anden Side hans Nysgjerrighed, og han ønskede at erfare, hvem den unge Mand var, hvis Tjeneste var blevet belønnet saa godt. Han sendte sine Tjenere ud, og snart bragte de Aladdin, hans Kammerherre. »Har Du set hendes Ansigt, da hun løftede sit Slør for at sætte Glasset for Munden?« I Steden for at sige Sandheden og svare Nej, sagde Aladdin ulykkeligvis: »Ja, naadigste Herre,« og nu kjendte Kalifens Vrede ingen Grænser mere. Han lod øjeblikkelig Bøddelen komme og befalede ham at hugge Hovedet af Kammerherren og Fyrstinden. Bøddelen kom, lagde et stort Lædertæppe paa Jorden og uden at tale

vinkede han ad Aladdin og lod ham forstaa, at han skulde knæle der paa. Aladdin maatte adlyde, men endnu en Gang vendte han sig til Kalifens Hustru og sagde: »Naadigste Frue, jeg er Skyld i Eders Ulykke. Jeg sværger, at jeg ikke har set Eders Ansigt, og jeg véd ikke, hvorledes et urigtigt Svar ganske mod min Vilje kom over mine Læber. Tilgiv mig, naadigste Frue, I ser jo, at jeg ogsaa med Døden maa bøde for min Forseelse.« Damen græd bitterlig, dog tilgav hun gjærne den unge Mand, svøbte sig derpaa igjen i sit Slør og ventede paa Bøddelens Dødshug. Aladdin lod binde for sine Øjne og knælede ned paa det blodbestænkede Lædertæppe. Allerede løftede Bøddelen sit Sværd, da sprang Aladdin op, rev endnu en Gang Bindet fra sine Øjne, og raabte: »Herre! vær saa naadig at opsætte Henrettelsen endnu tre Dage, da vil der møde Jer et morsomt Æventyr, og jeg indestaar med mit Hoved for, at I ikke vil angre den Opsættelse, jeg beder om, og som I vil indrømme mig.« Aladdin sagde disse Ord med Sandhedens hele Overbevisning, saa at Kalifens Vrede kølnedes, og han sagde til sidst: »Nu vel, i tre Dage skal Livet endnu være Dig skjænket, og ligeledes min Hustru. Men lyver Du for mig, vover Du at haane mig med Løfter, saa bed Himlen, at den vil lade Dig dø, inden de tre Dage er forløbne, for at undgaa min Vrede. Dit Hus er foreløbig allerede givet til Pris for Plyndring og bliver endnu den Dag i Dag jævnet med Jorden.«

Med alvorligt Ansigt gav Kalifen derpaa alle tilstedeværende et Vink, at de skulde gaa, og vandrede majestætisk, som en tirret Løve, op og ned i sit Værelse. Den første af de tre Dage forløb, og der indtraf ikke noget af Betydning. Men hen imod den anden Dags Aften pintes Kalifen af Kjedsomhed, og han gik hen og forklædte sig, trak ganske slette grove Klæder paa, satte en gammel pjaltet Turban paa Hovedet, hængte en Karabin om Skuldrene, en Dolk ved Siden, og sminkede sit Ansigt ganske brunt. Han saa' ud som en Bandit, og kunde uden Frygt for at blive kjendt gaa ud paa Bagdads Gader, skjønt det endnu var ganske lyst. Han smuttede ud af en Bagport paa Paladset og besluttede i paakommende Tilfælde at kalde sig Albondocani. Det var nemlig Parolen, som han selv i Begyndelsen af Ugen i Statsraadet havde givet alle

Officerer og Byens Embedsmænd, og naar han i Albondocanis Navn gav en Befaling, saa vidste enhver, at det var Harun al Raschid selv, der var skjult under denne Maske. Uden bestemt Maal vandrede Albondocani hist og her omkring og kom ogsaa til Bagdads Basar, en prægtig Bygning med mange Søjlegange, i hvilke de fornemste Kjøbmænd udstiller deres Varer til Salg. Her traf han en ung Mand, der meget ivrig fægtede med Hænderne i Luften og fortalte de omstaaende en Historie og raabte den ene Gang efter den anden: »Forunderligt, uhørt, har man nogen Sinde hørt sligt? Allah il Allah, det er ubegribeligt.« Albondocani blev nysgjerrig, gik hen til den unge Mand og sagde til ham: »Herre, vær saa god at fortælle ogsaa mig det vidunderlige, der synes at beskæftige Eder saa meget.« »Meget gjærne, for Allahs Skyld,« svarede Ynglingen, »ser I, der henne har en gammel Kone i to Timer ligget paa Knæ, hun rækker alle forbigaaende sin Haand for at bede om en Naadegave, og derhos fremsiger hun udenad alle Kapitler af den hellige Koran saa flydende, at det er beundringsværdigt; men tror I vel, at nogen eneste har givet hende en Skilling? ser I, Herre, det har vakt min Forundring.« Kalifen gik hen til Konen og hørte en Stund opmærksomt paa hende. Han vilde allerede give hende en betydelig Gave, da hørte han, at hun med sagte Stemme sagde til en Kjøbmand, der gik tæt forbi hende: »Herre, vil I have en dejlig ung Pige til Kone?« Kjøbmanden studsede, saa' forundret paa Konen og sagde endelig: »Hvorfor ikke, hvis hun virkelig er smuk, og jeg først kan faa hende at se.« Konen rejste sig, vinkede ad Kjøbmanden og hviskede: »Følg med.« Albondocani vilde se, hvorledes dette vilde løbe af, og gik uden Betænkning efter dem uden at blive bemærket, thi det var allerede blevet ganske mørkt. Konen standsede ved et lille Hus, aabnede med en Nøgle Gadedøren og gik ind med Kjøbmanden, Som en Aal smuttede Albondocani bag efter dem. Gjennem en Stuedør glimtede et Lys, Sultanen listede sig der hen og gjennem et lille Vindue saa' og hørte han alt, hvad der foregik i Værelset. Han saa' en ung Pige af fortryllende Skjønhed, som netop var i Begreb med at kaste sit Slør over Hovedet, idet hun bebrejdende spurgte den gamle Kone, hvorfor hun saa uforsigtig havde

ført en Mand der ind. »Vær blot rolig, kjære Datter,« sagde den gamle Kone, »denne unge Mand vil ægte Dig, og Du behøver slet ikke at skjule dit Ansigt for hans Øjne.« Men til den unge Mand sagde hun: »Hvis Du ejer fire Tusend Zecchiner til Morgengave, skal hun blive din!« Da blev Ynglingen forskrækket og svarede: »Saa mange Penge ejer jeg ikke, men jeg vil gjærne ofre min hele Formue for at komme i Besiddelse af den skjønne Jomfru, men alt hvad jeg har, er to Tusend Zecchiner!« »Hvad for noget,« skreg den gamle, »er Du saadan en fattig Pjalt? saa se til, at Du kommer afsted, thi her er intet mere at hente for Dig. Gaar ikke det Menneske dèr prægtig klædt, og naar det kommer til Stykket, saa har han ingen Penge i Lommen. Afsted, marsch, ud af Huset, saadanne Folk kan jeg ikke bruge.« Den stakkels Kjøbmand stod bestyrtet dèr og var saa forlegen ved den gamles Skjælden og Smælden, at han slet ikke kunde finde paa at sige et Ord og til sidst i Tavshed maatte liste af. Kalifen uden for Døren kunde næppe bare sig for Latter, dog smuttede han hurtig ud af Huset, før den stakkels fortumlede Kjøbmand aabnede Døren, og ventede saa længe, til han var gaaet op ad Gaden, og man ikke mere hørte og saa' noget til ham. Men derpaa dundrede han med sin Karabinkolbe saa længe paa Døren, indtil den gamle Kone skjældende og smældende lukkede op for ham. »Naa naa, bare rolig,« sagde Albondocani. »Jeg er en Bejler og vil ægte din Datter; nu nys mødte jeg en ung Mand, han har fortalt mig, hvad der er hændet ham i dit Hus, og har sagt mig, at han ikke kunde betale de fire Tusend Zecchiner. Men jeg har Penge nok, og jeg siger Dig, lad mig blot strax komme ind i Huset, ellers gaar det Dig ilde.« »Du Gavtyv«, skreg den gamle Kone, »Du elendige Hallunk, tror Du da ikke, jeg kan se, af hvad Slags Du er. Gaa hen og tag først en anstændig Kjole paa og kom saa igjen. Hvor har Du da dine Penge, Slyngel? Ja i Munden? skynd Dig at komme bort, og hold mig ikke op her!« Hun vilde allerede smække Døren i. Men under lydelig Latter skød Kalifen hende uden videre til Side, tog hende ved Haanden og førte hende trods hendes Modstand ind i Værelset, hvor den unge Pige sad. »Du kan jo dog først se til,« sagde han derpaa, »jeg kan jo strax betale Dig

de fire Tusend Zecchiner i rede Penge.« »Saa«, sagde Konen, »naa, saa tæl dem op her; hvis Du kan det, saa er Pigen jo rigtignok din.« Kalifen trak strax en fyldt Pengesæk op, kastede den paa Bordet og sagde: »Her, gamle Hex, er Pengene, og snarere mere end mindre, og gaa nu strax til Kadien og lad ham komme her hen, thi han skal strax vie mig til din Datter.« »Aa ja, hvorfor ikke«, raabte den gamle, »hvad bilder I Jer ind? nu skulde vel Kadien strax komme løbende og lade sig forstyrre af enhver Spidsbub? gaa I selv der hen, jeg skal nok tage mig i Agt. Jo, det vilde være noget net!« »Kvinde«, sagde Kalifen alvorlig befalende og med truende Miner, »Du gaar øjeblikkelig hen og siger til Kadien, at han strax skal indfinde sig, at Albondocani venter paa ham, og at han ikke maa forglemme at tage Papir og Pen med. Hører Du? Gaa nu!« Denne alvorlige Befaling kyste den gamle, og hun gik. Dog mumlede og knurrede hun endnu bestandig ved sig selv og tænkte: »hvis Kadien adlyder denne Befaling, saa maa min Svigersøn i det mindste være en Generalkjæltring.«

Da hun kom ind i Kadiens Bolig, saa' hun ham tillige med andre Retsbetjente sidde ved et langt grønt Bord, og al Ting gik saa stille og højtidelig til, at hun ganske tabte Modet, og ikke vovede at udrette sit Ærende. Hun klemte sig ganske stille mod Væggen, og var saa forlegen, at Kadien til sidst bemærkede hende og raabte med raa Stemme: »Hvad vil Du, Kvinde?« »Ak Gud, ak Gud, Hr. Kadi!« sagde den gamle Kone, »bliv bare ikke vred, men hjemme i mit Hus er der en Mand, som næsten med Vold og Magt har jaget mig her hid og har paalagt mig at sørge for, at I strax skulde komme til ham og tage Papir og Pen med, da han vilde ægte min Datter.« »Og hvem er den uforskammede, som vover at gjøre saadanne Fordringer? Bastonade skal han have for sin Frækhed!« skreg Kadien saa rasende, at den gamle Kone med Skjælven næppe kunde stamme: »Allerbedste, dejlige Hr. Kadi, han hedder Albondocani.« Men nu sprang Kadien saa hurtig op, at hans Stol styrtede om, og sagde kun: »Kom, kom, kom, saa hurtig som muligt!« Han lod al Ting staa og ligge, som det laa, og svarede ikke paa sine Kollegers Spørgsmaal og Tiltale.

»Gaa bare foran, gode Kone, gaa foran«, sagde han. Den gamle Kone gik foran, men hun kunde ikke længer holde sin Tunge i Tømme, nu da hun havde set, at Kadien var saa hurtig ved Haanden, da hun nævnede sin Svigersøns Navn, og sagde: »Hr. Kadi, Albondocani har vist en Gang smurt Jer dygtig, og nu er I bange for nok en Dragt Prygl. Meget Mod har I ikke, saa meget er vist.« »For Allahs Skyld, ti stille, kjæreste Kone«, sagde Kadien, »lad os blot se til at komme hurtig afsted.« De skyndte sig altsaa i Tavshed videre og traadte snart ind i Stuen, hvor Albondocani ventede paa dem. Kadien mærkede nok, at Kalifen ikke vilde være kjendt, og hilste ham derfor kun høflig og ydmygt uden at nævne hans Titler. Albondocani befalede ham at opsætte Ægteskabskontrakten. Kadien satte sig ned ved et Bord, tog sit Blækhorn frem og greb efter Papirtasken, men til Ulykke havde han glemt Papiret. I sin Angst og for ikke at opholde Sagen længere, rev han uden Betænkning et Stykke af sin hvide Kaftan og nedskrev i al Hast Kontraktens sædvanlige Formler. Den gamle Kone saa' denne Opførsel fuld af Forbavselse, hun kunde ikke styre sig længere og raabte ganske højt: »Allah, hvad er det? min Svigersøn maa være den største Røverkaptejn i Verden, ellers kunde denne svaghjærtede Kadi ikke være saa bange for ham og strax rive sit Kjoleskjød af, fordi han har glemt en Stump Papir. Men er det dog ikke«, vedblev hun, »aldeles skammeligt, at jeg skal give min kjære Datter bort til saadan en Ærkegavtyv og Kjæltring! Ak, hvis dog min Mand levede endnu! han vilde nok have vist saadant Pak Vintervejen!« Saaledes skjændte, klagede og jamrede hun i et væk indtil endelig Kalifen brød ud i en lydelig Latter og befalede hende at tie. Endogsaa Kadien maatte tage alle sine Kræfter sammen for i Kalifens Nærværelse at bevare Anstanden. Endelig var Kontrakten færdig, og Kadien overleverede den til Kalifen i dybeste Ærbødighed. Derpaa pakkede Dommeren sit Skrivetøj igjen sammen og vilde med dybe Buk gaa bort. »Nej holdt«, skreg den gamle Kone, »bi dog et Øjeblik, min Svigersøn vil dog sagtens betale Jer for Eders Umage.« »Vist ikke«, sagde Kalifen, »gaa nu bare, min gode Mand«, og Kadien gik. »Hvad for noget«, skreg Konen igjen, »altsaa

saadan en smudsig Gnier er I, at I ikke en Gang vil betale, hvad I dog efter Lov og Ret er skyldig at betale? I er mig en net Fyr, skammer I Jer ikke! havde jeg dog aldrig set Jeres skabede Person!« Kalifen lo bestandig, og fandt sig med største Sindsro i alle disse Skjældsord og Beskyldninger. Endelig sagde han: »Kjære Fru Svigermoder, nu vil jeg gaa hjem og ikke komme igjen før i Morgen Aften. Pas imidlertid omhyggelig paa min unge Kone og lad hende ikke mangle noget. I Morgen ganske tidlig skal jeg sende nogle smaa Foræringer til hende, og lade nogle Arbejdsfolk komme, som skal pynte Huset op og gjøre alt net og blankt. Lad dem altsaa komme til alle Vegne.« »Godt, godt«, raabte den gamle, »jeg véd nok, hvad Du vil, Du vil nu gaa hen og endnu i denne Nat stjæle, røve og plyndre, hvad Du i Morgen vil forære bort. Gaa, og gid Du aldrig kom igjen!« Kalifen gik og ilede til sit Palads. Næppe havde han i Hast skiftet Klæder, før han lod en Mængde af de bedste Haandværkere kalde, saasom Malere, Snedkere, Tapetserere, Marmorarbejdere og mange andre, og sagde følgende til dem: »I Morgen ved Daggry gaar I hen i den og den Gade og spørger efter det Hus, hvor en Kone bor, der hedder Arafa. Dette Hus skal I smykke fra øverst til nederst paa det kosteligste, spare hverken paa Guld eller Marmor, og lad det blive saa smukt som muligt. Men til Middag maa alt være færdigt, ellers lader jeg ved Bøddelens Knægt Hænderne hugge af Jer alle, saa mange I er. Drag Jer dette til Minde. Skulde Konen falde paa at spørge Jer, hvem der sender Jer, saa skal I svare, at det er hendes Svigersøn Albondocani, og for Resten ikke sige et Ord. Spørger hun om min Stand og Forretning, eller efter noget andet saadant, hvad det saa end er, saa skal I svare, at I véd det ikke. Kort sagt, I maa paa ingen Maade røbe, at Kalifen har sendt Eder. Forstaar I mig? Den, som handler imod denne Befaling og røber det mindste, bliver korsfæstet, saa sandt jeg er de troendes Behersker.« Ja, for at gjøre disse Folk endnu mere livlige, lod han enhver af dem give en dygtig Bastonade under Fodsaalerne. De var nu alle fulde af Iver og lovede højt og dyrt bogstavelig og paa et Haar at opfylde Befalingen. Næste Dag før Solopgang var alle ogsaa paa

Benene, og begav sig, forsynede med alt det nødvendige, til Arafas Bolig. »Hvad vil I her?« sagde den gamle Kone. »Vi vil oppynte Eders Hus.« »Hvem har sendt Jer, I Dagtyve?« »Eders Svigersøn!« »Hvad véd I vel om min Svigersøn, er I maaske ogsaa saadanne Gavtyve, som han selv er?« Folkene svarede intet, begyndte deres Arbejde, og bankede, hamrede, og hængte Tapeter op, alt hvad Tøjet kunde holde. »Sig mig dog en Gang, Godtfolk«, begyndte den gamle igjen, »véd I ikke, hvad for en Næringsvej min Svigersøn driver?« »Nej«, svarede alle, »det véd vi ikke.« »Naa da, saa sig mig i det mindste, hvad han hedder.« »Albondocani!« raabte Folkene, vedblev at arbejde og svarede paa alle andre Spørgsmaal alene, at de vidste ikke mere. Den gamle blev til sidst ganske ærgerlig og tænkte: »Saa meget er sikkert, denne Albondocani er et skrækkeligt Menneske, og maa indjage alle Folk Frygt, thi ingen vil ud med Sproget eller sige, hvori egentlig hans Haandværk eller Forretning bestaar. Det kan ikke være andet, dette Menneske er den grusomste Røverhallunk af Verden.« Imidlertid arbejdede Folkene meget flittig, og snart var deres Forretning fuldbragt. Gulvet i det lille Hus var belagt med de dejligste blankpolerede Marmorplader, Væggene var behængte med Silketapeter og smykkede med herlige Billeder, for Vinduerne hængte der tunge guldvirkede Gardiner, de prægtigste Møbler stod i smuk Orden rundt om i Værelset, al Ting glimrede og blinkede af Guld, Sølv og Ædelstene, og kort sagt alt var færdigt, og Folkene skyndte sig til Kalifen, fik af ham rige Belønninger og gik glade og fornøjede hjem. Men Kalifen lod strax Lastdragere komme, belæssede dem med kostbare Klæder til sin Gemalinde, med Husgeraad, alt af Guld, betrukket med Silkestoffer og Brokader og smykket med de prægtigste Broderier, og befalede Bærerne at bringe alle disse Ting til Konen Arafa, og ikke at sige eller ytre andet end at hendes Svigersøn Albondocani sendte det. Den gamle Svigermoder stod i Begyndelsen maalløs af Forbavselse, da disse nye Foræringer kom, og spurgte til sidst Folkene, om de ikke gik fejl, og maaske skulde bringe disse Pragtsager til et andet Hus? »Nej, Nej!« sagde Bærerne, »Hr. Albondocani har sendt os med den Befaling til Eder, at I med disse Klæder

skal smykke og pynte hans Kone, thi i Aften vilde han selv komme. De øvrige Stoffer og Kostbarheder skulde I gjemme i Kister og Kasser, thi de tilhørte alle Eders Datter.« Og uden at opholde sig længere, pakkede de Stofferne og Klenodierne ud, lagde dem paa Borde og Stole og gik igjen bort. »For Allahs Skyld«, tænkte den gamle Kone, »hvor meget maa min Svigersøn ikke allerede have stjaalet sammen, siden han kan gjøre saadanne Foræringer.« Derpaa ilede hun ud til sine Naboersker og bad dem at hjælpe hende med at faa Huset lidt i Orden og de mange kostbare Foræringer pakkede sammen paa et passende Sted, før Aftenen kom. Naboerskerne blev nysgjerrige og løb med. Men hvor forbavsedes de ikke, da de traadte ind i det før saa usle og elendige Hus. »Gud bevares, Naboerske«, skreg de, »hvad er her dog foregaaet? Jeres Hytte er jo forvandlet til det skjønneste Palads, al Ting glimrer og blinker jo her. Ak, hvor her er blevet dejligt. Der maa være Hexeri med i Spillet. Ak, se disse dejlige Billeder, disse herlige Tapeter, disse prægtige Gardiner, al Ting tungt af Silke og Brokade. Hvorledes er det gaaet til?« »Det har min Svigersøn altsammen ladet gjøre i Dag i et Par Timers Tid«, sagde Konen. »Hvad for noget?« skreg Naboerskerne, »Jeres Svigersøn? hvem er da det? hvor er han kommet fra? er han rig? hvad tager han sig for, hvad er han?« »Ak, Du gode Gud«, sagde Konen vemodig og ydmyg, »jeg tror ikke, at han driver det hæderligste Haandværk. Han vil rigtignok ikke ud med Sproget, dog forekommer det mig næsten vist, at han er en Røver.« »Aa, Snak vel, Naboerske, en Røver? Naa, saa maa I for Guds Skyld bede ham om, at han vil skaane Husene i vor Gade for sine Gavtyvestreger.« »Vær I kuns ikke bange«, sagde den gamle, »hos Jer er der da sagtens ikke meget at hente, og min Svigersøn er nok en anderledes Karl, end saadan en Slubbert med lange Fingre, der ikke gjør andet end at tømme Folks Lommer. Han driver det i det store, det kan I være overbevist om.«

Medens de endnu saaledes sladrede og snadrede frem og tilbage, kom der en lang Række af Kalifens Tjenere i Forklædning, som i store Kurve frembar en Mængde Retter, Konfekt og søde Drikkevarer og sagde til den gamle Kone: »Kvinde,

Eders Svigersøn sender Eder her noget at spise og drikke og befaler Eder ikke at spare derpaa, men at gjøre Jer en glad Dag og med Glæde sidde til Bords med Veninder og Naboersker. Men hans Kone skal have det bedste af alt.« »Men sig mig dog«, raabte den gamle ved dette nye Bevis paa sin Svigersøns Magt og Rigdom, »sig mig dog, hvem er dog egentlig min Datters Mand?« »Han hedder Albondocani«, sagde Tjenerne, »andet véd vi ikke om ham.« Derpaa pakkede de deres Kurve ud, satte Stegene, Syltetøjerne, Postejerne og Sukkersagerne paa Bordene og gik bort. Men Naboerskerne gav sig i Færd med Retterne og proppede sig dygtig. Dog var de endnu beskedne nok til at sætte de bedste Fade til Side for Albondocani og hans Kone, og slet ikke at røre dem. Alle sammen løftede de Albondocani til Himlen. »Saadan en Svigersøn gad jeg nok have«, sagde de, »Røver mig hist og Røver mig her, naar han bare har Penge nok og gjærne vil ud med dem. Leve Albondocani!« Kort sagt, de var saa henrykte over Pragten i det lille Hus og over den kostelige Beværtning, at de udbrød i overstadige Lovprisninger, og udbredte snart i hele Kvarteret, at Arafas dejlige Datter havde ægtet en berømt og umaaadelig rig Røver. Dette Rygte kom ogsaa hin unge Kjøbmand for Øre, der med en lang Næse maatte gaa bort efter at have bejlet, fordi han den Gang ikke havde været i Stand til at udrede de fire Tusend Zecchiner. Den gamle Kones Fornærmelser og de Skjældsord, med hvilke hun havde vist ham ud af Huset, var endnu i for frisk Minde hos ham, til at han skulde have glemt dem, og da han desuden var af et hævngjerrigt Sindelag, gik han hurtig og jublende til Kvarterets Politidommer og sagde til ham: »Hr. Politidommer, i denne Aften vil I kunne gjøre en god Fangst. Enken Arafa har koblet sin Datter til en berygtet Røverkaptejn, og jeg véd, at denne Skurk allerede har ladet bringe en uhyre Mængde Skatte til hendes Hus, og naar det bliver mørkt, vil han selv begive sig der hen. Befal nu Eders Officianter omtrent Klokken ti i al Stilhed med deres Folk at indfinde sig ved Jeres Hus, omring derpaa Enkens Hytte, og hverken Gavtyven eller det store Bytte kan undgaa Eder. Jeg for min Part forlanger intet andet, end at man udleverer mig

den unge Pige, som Kjæltringen har ægtet.« Politidommeren var alt for glad over denne Efterretning, til at han skulde nægte at opfylde denne Betingelse, og den unge Kjøbmand gik bort med det Forsæt hen imod Aften at være ved Haanden for at modtage sit skjønne Bytte. Aftenen kom, Natten blev mørk, og hen imod Klokken ti rejste Politimesteren sig og gik uden for sin Dør. Her ventede allerede fire Hundrede Politisoldater paa ham, anførte af Officererne Schamam og Hassan, og tillige stod den unge Kjøbmand hos dem. Dommeren steg til Hest, og Toget satte sig i Bevægelse med Fakler, Blus og Lygter. Snart kom man til Arafas Hus og besatte den hele Gade, Schamam gik hen til Døren paa det belejrede Hus, og slog med en stor Jærnkølle saa kraftig paa den, at den rystede i sine Hængsler og dundrede. »Holla«, sagde han, »luk op, gamle! her er Politiet!« Schamam var en rigtig Satans Karl, og den grusomste og blodgjerrigste af alle Politibetjentene. Da derfor den stakkels Kone i Hytten hørte denne Larm af Schamams Skrig, var hun nær ved at dø af Angst og Skræk og rystede over hele Legemet. Dog var hun bestemt paa ikke at lukke Døren op. Schamam ventede uden for et Øjeblik. Endelig blev han utaalmodig, vendte sig til Politidommeren og brølede: »Hvorfor behøver vi at staa uden for som Narre; skal jeg ikke slaa Døren i Stykker? den holder ikke længe, og jo før vi trænger ind, desto snarere faar vi fat i Byttet og fanger Røveren!« Dommeren vilde allerede give sit Bifald dertil, men da traadte Hassan, den anden Officer, frem, han var et godt og blødhjærtet Menneske, og han raadede ham derfra. »Herre«, sagde han, »betænk vel, hin Kjøbmands Udsagn er paa ingen Maade endnu bevist, og vi staar her uden for en Enkes Hus, som ikke en Gang har en Mand til Beskyttelse og altsaa saa meget mere trænger til Lovens Beskyttelse. Gjør, hvad I vil, men jeg vasker mine Hænder.« »Aa hvad«, skreg Schamam, »Kjæltringen sidder vist der inde, og Fanden skal tage ham, hvis der ikke bliver lukket op. Hejda«, raabte han igjen og dundrede med sin Kølle paa Døren, »hejda, gamle Hex, vil Du lukke Døren op? hvis Du ikke kommer strax, slaar jeg den i tusend Millioner Stykker. Luk op, luk Røverhullet op, elendige!« Inde i sin Stue hørte den gamle Kone alt dette og

skjælvede som et Espeløv. »Ak, store Profet«, jamrede hun, »nu har vi Politiet paa Halsen. Den fordømte Røverkaptejn, han er Skyld i det hele. Hvad skal jeg dog gjøre, hvad skal jeg gribe til!« Men hendes Datter var slet ikke saa bange og søgte paa alle Maader at indgyde Moderen Mod. »Moder, gaa hen til Døren«, sagde hun, »og sig, at her er ingen Røvere, og at man skal lade os være i Ro. Luk bare Døren fast til, og lad ingen komme ind, maaske faar vi snart Hjælp.« Den gamle Kone tog Mod til sig, og da det et Øjeblik blev stille paa Gaden, skreg hun op: »Hvad vil I her, her er kun to Fruentimmer, som ikke har begaaet nogen Forbrydelse.« »Luk op, luk op, gamle Skræmsel!« raabte Schamam og slog med fordoblede Slag paa den stærke Dør; »luk op, her staar Politiet; den Hytte er et Røverherberge, og vi vil rense den smukke Rede. Luk op, siger jeg, eller vi slaar Dig og din Datter for Panden!« Men den ulykkelige gamle Kone skød saa meget for Døren som hun kunde, hun svor højt og dyrt, at hun ingen Røvere havde i Huset, og at hun paa ingen Maade vilde lukke op. Derpaa gik hun ind igjen til sin Datter og begyndte at græde af lutter Angst og sukkede: »Ak, hvis dog din Fader endnu levede, eller blot din Broder var her, da vilde ingen saa let vove saaledes at forurolige os. Naar bare den ulyksalige Albondocani ikke kommer, de river ham i Stykker, og hjælpe os kan han dog ikke. Ak, store Profet, hvad skal der blive af alt dette!« Schamam brølede imidlertid paa Gaden som et vildt Dyr, overøste Beboerne i det belejrede Hus med de gemeneste og skjændigste Skjældsord og slog bestandig med sin Kølle paa Døren, saa det knagede og bragede. »Lad os stikke Ild paa Hytten«, raabte han, »kom her, Folk! slaa Vinduesskodderne i Stykker, hvad skal vi længere betænke os paa. Nu rask!« Men Hassan modsatte sig endnu bestandig, advarede Folkene og raabte: »Stop lidt endnu, vi krænker Loven og overskrider vor Myndighed. Angivelsen kan være falsk, jeg beder Jer, styr Eders Raseri, det kan have de slemmeste Følger.« »Aa Snak«, raabte Schamam, »vi røgter vort Kald, hvad kommer de usle Kvinder der inde os ved. Gaa af Vejen, Du Blødhjærte! her trænger vi til Dristighed og Bestemthed. Gaa hen og tag Skjørter paa, det passer bedst for Dig!« Men Hassan

blev fast, holdt igjen af alle Kræfter, og forhindrede, at Døren blev slaaet i Stykker, saa længe han kunde. Det var en Lykke, at den var tømret af Egetræ og beslaaet med stærke Jærnskinner. Endnu i nogen Tid kunde den udholde Schamams Kølleslag.

Imidlertid havde Kalifen, da det var blevet Nat, igjen taget sine Banditklæder paa og vandrede ukjendelig og upaaagtet hen imod det omringede og bestormede Hus. »For Pokker!« tænkte han, »hvad er det for en Støj her i Gaden«, og gik hurtig der hen, blandede sig mellem Soldaterne og hørte, hvorledes Schamam brølede og rasede, og Hassan søgte at berolige ham. »Bi Du«, tænkte han, da han saa' Schamams Opførsel, »bi Du, jeg skal ikke glemme Dig, din nedrige Slyngel, Du skal dyrt betale din Frækhed.« Han saa' sig om alle Vegne og søgte at naa Indgangen til Huset. Men alle Kroge var besatte af Soldaterne. Men tæt ved Siden af det lille Hus fik han Øje paa et Palads, der tilhørte en Officer i hans Livvagt, Emiren Junis, og han haabede fra Taget paa dette Palads let at kunne komme ned paa det flade Tag af Hytten. Han gik altsaa uden Betænkning hen til Paladsets Dør. En kæmpemæssig stor Slave traadte ham her i Møde, overfusede ham og spurgte, hvor han vilde hen. Men Kalifen var en mægtig og stærk Mand, og med en tordnende Stemme, der sitrede af Vrede, spurgte han igjen: »Hvad kommer det Dig ved, elendige Slave, skynd Dig nu afsted, og kald mig paa din Herre!« Slaven skjælvede for Kalifen og hans flammende Øjne, flygtede ind til sin Herre og skreg: »Herre, der ude staar en Mand, mægtig som en Løve, og han befalede mig med tordnende Stemme at kalde Jer ud!« »Ha, hvad er det, Du siger?« raabte Emiren rasende, »hvem vover at fornærme mine Slaver?« og i Vrede sprang han op, greb en Stridsøxe, stormede ud for at knuse den forvovnes Hoved, og brølede af Raseri: »Hvor er Du, hvor er Du, ulyksalige?« »Her, Junis!« sagde Albondocani med Ro og Værdighed. Som truffet af Lynet styrtede den mægtige Emir til Jorden, thi han havde strax gjenkjendt Kalifens Stemme, og raabte: »Herre, tilgiv, tilgiv, og befal over mit Hus og min Person.« »Du forsømmelige og utro Tjener,

hørte Du ikke den Allarm i Gaden? véd Du ikke, at fattige, uskyldige og hjælpeløse Kvinder her tæt ved Siden af Dig bliver forfulgte og ængstede af nederdrægtige Embedsmænd? og Du bliver liggende paa Divanen, uden at røre Dig? er det din Iver i Tjenesten? svar!« »Naadigste Herre«, sagde Emiren, »jeg vil strax — —« »Nej«, sagde Harun, »jeg vil selv afgjøre Sagen, da jeg nu en Gang er her. Hjælp mig op paa det flade Tag af det lille Hus, men uden Nølen, hurtig, hurtig!« Emiren hentede strax Strikkestiger og Tov, hjalp selv Kalifen ned fra sit Tag, og bad tusend Gange om Forladelse. »For denne Gang kan Du slippe«, sagde Kalifen, »jeg vil tilgive Dig«, og steg uden at opholde sig fra det flade Tag ned ad en Trappe og kom til en lukket Dør, der førte ind til den Stue, hvor begge Fruentimmer nu sad og græd og lyttede skjælvende til Støjen der ude paa Gaden. Midt paa Døren var der en stor rund Aabning, gjennem hvilken Kalifen kunde overse alt. Han glædede sig over den Pragt, der nu herskede i det lille Værelse, han blev næsten blændet af den Glans, der rundt om strømmede ham i Møde fra Væggene og Bohavet og den rige Forgyldning, og tænkte ved sig selv: Haandværkerne har gjort deres Sager godt. Derefter hørte han en Stund paa, hvorlunde den gamle Kone skjændte og ikke levnede sin Svigersøn Ære for to Skilling, og glædede sig over, at hans unge Hustru, hendes Datter, derimod tog ham ivrig i Beskyttelse og bestandig forsvarede ham mod alle Moderens Beskyldninger. »Hvis han bare var her«, sagde Datteren, »han vilde vist alene kunne jage det Pak bort, han ser saa heltemæssig og kæk ud.« Det glædede Kalifen ikke lidt, og for at gjøre sig bemærket, tog han en lille Sten og kastede den saa behændig, at han med den slukkede et af de Lys, som stod paa Bordet. »Hvad er nu det?« sagde den gamle, »gaar nu ikke Lyset ud paa en Gang.« Hun tog det og tændte det igjen. Men Kalifen slukkede endnu et, et tredje, et fjerde, og ramte til sidst den gamle paa Haanden. Hun saa' forundret op og fik Øje paa Kalifen. »Ak, Allah! dèr er jo din Mand«, sagde hun til sin Datter, »i ingen Ting fornægter han dog sit Røverhaandværk, han kommer over Tagene i Steden for ind ad Døren. Denne Gang er det godt, thi der ude vilde de nok have slaaet Kløer i ham. Skynd

Dig at komme bort«, vedblev hun, »dèr uden for staar Politiet og søger efter Dig, og de vil nok spille net med Dig, hvis Du falder i deres Hænder. Det kommer der af at leve som en Røver og Gavtyv.« »Luk bare op«, sagde Kalifen, »jeg skal nok jage dem bort.« »Der kan Du se, Moder«, raabte Pigebarnet med Glæde, »har jeg ikke nok sagt det, at han vilde hjælpe os ud af vor Forlegenhed.« Og hun sprang strax op og lukkede ham ind. Kalifen traadte ind, omfavnede Pigebarnet venlig og hviskede til hende: »Vær ikke bange, jeg er hos Dig.« »Nu gamle«, sagde han derpaa højt, »bring mig nu noget at spise, thi jeg er sulten.« »I vil spise?« skreg den gamle, »jeg troede dog, Appetiten nok kunde forgaa Jer, naar I tænker paa Politiet, I Landstryger!« »Gjør nu ikke saa meget Væsen, ophold mig ikke«, lød Kalifens Befaling, »jeg gjør, hvad der behager mig, og bryder mig ikke om Politiet saa meget som saa!« og med den største Sindsro gjorde han sig til gode, og med Latter og Spøg sad han til Bords med sin Hustru henved et Kvarters Tid. Den gamle var imidlertid nær ved at dø af Angst; thi Schamam brølede uden for Huset som en besat og dundrede bestandig paa Døren. Endelig begyndte dette dog at blive Kalifen for besværligt; han trak en Ring af Fingeren, overleverede den til den gamle og befalede hende at give Ringen til Politidommeren og sige ham: at Ringens Herre var i hendes Hus og paalagde Dommeren, strax at komme med begge sine Officerer og medbringe Stokke til Bastonade. »Jeg skal nok tage mig i Agt«, sagde den gamle Kone, »hvad bilder I Jer dog egentlig ind? tænker I, at Politiet har Respekt for en saadan Kjæltrings Ring, som I er. Den slemme Schamam vil sikkert ikke saa hurtig stikke Piben ind, som Kadien i Gaar Aftes, han vil snarere strax overfalde mig og tage Livet af mig. Jeg lukker ikke op, gaa selv hen, hvis I har saa meget overflødigt Mod.« »Gode Moder«, sagde Albondocani, »undslaa Dig ikke og gaa der hen. Politimesteren kjender mig, han vil adlyde, det indestaar jeg Dig for. Gaa, kjære Kone!« »Naa, for mig gjærne«, sagde den gamle, »jeg vil probere paa det. Men det er sikkert, hvis I ogsaa kan faa Bugt med Politimesteren, saa er I den mest storartede Kjæltring paa Jorden, og jeg vil gaa med i Eders Røverbande og lægge mig efter at

stjæle og røve.« Med disse Ord gik hun og skreg: »Hr. Schamam, Hr. Schamam!« »Hvad vil Du, fordømte Hex?« raabte Officeren. »Ja, Herre Gud, hvad er det egentlig I forlanger, Hr. Schamam?« spurgte den gamle igjen. »Vi vil have fat paa Kjæltringen, gamle Hex! Jeres nette Svigersøn, og hvis I ikke strax lukker op, saa hugger jeg Jer i Stumper og Stykker!« »Hr. Schamam, min Svigersøn har her leveret mig en Ring til Politimesteren, han skulde se paa den, og jeg skulde tillige lade ham vide, at Ringens Herre er i mit Hus.« »Hid med Ringen!« sagde Dommeren til Schamam. Den gamle aabnede Døren ganske forsigtig kun saa meget, at hun kunde kaste Ringen uden for, hvorpaa hun hurtig igjen lukkede den. Schamam tog Ringen op og rakte den til Politimesteren. Næppe havde denne set paa den, saa blev han bleg som et Lig og skreg: »Allah il Allah, det er ude med os!« »Dumt Vaas«, skreg Schamam, »lad mig se den Tingest!« tog den af hans Haand og traadte hen til en af Faklerne for at betragte Ringen. »Død og Helvede«, brølede han forfærdet, »Kalifen er inde i Huset, det vil svie til os.« Han svinglede af Skræk hid og did. Ganske forknyt listede han sig hen til Døren og sagde saa blidt som muligt: »Kjæreste Madame, bedste Madame, hvad har I at befale?« »Aha«, jublede den gamle, »har Piben nu faaet en anden Lyd, I Køtere? Ringens Herre befaler Politimesteren at komme her ind og bringe sine Officerer med samt Stokke til Bastonade. Forstaar I mig?« »Ja vi gjør, kjæreste lille Moder«, sagde Politimesteren meget forknyt, »vi skal strax adlyde.« Men den gamle lod nu Døren staa aaben og gik igjen ind i Stuen. »Gud være lovet«, sagde hun, »Ringen har hjulpet, og I er den ubegribeligste Gavtyv, Hr. Svigersøn, som endnu er forekommet mig. Men tænk Jer en Gang, hvorledes vilde det være gaaet os, hvis I ikke var kommet. Jeg tænker endnu med Gysen derpaa.« Kalifen smilede kun og svarede intet, thi i dette Øjeblik traadte Dommeren tillige med Schamam, Hassan og nogle Soldater ind i Værelset. Kalifen sagde strax til dem: »Ti stille, ikke et Ord! Du, Hassan, gaar først over til Emiren Junis og henter ham hid.« Hassan skyndte sig bort og kom snart tilbage med Junis. Kalifen befalede ham at give Dommeren og Schamam Bastonade, og

Junis skilte sig saa vel ved sin Forretning, at Neglene sprang af Fødderne paa Delinkventerne, og Blodet sprang ud af deres Fodsaaler og farvede Marmorgulvet. »Og nu afsted med de utro Embedsmænd til Fængselet«, sagde Albondocani. »Jeg skal lære Jer, I Skurke, at overfalde fattige, hjælpeløse Kvinder og misbruge Eders Magt. I er for stedse afsat af Eders Embeder. Men Du, Hassan, indtager strax din Herres Plads, jeg udnævner Dig til Politimester i dette Kvarter til Belønning for din Besindighed og dit Maadehold. Gaa nu alle bort.« Hassan kyssede Gulvet og takkede og derpaa gik alle hurtig bort. Snart var ogsaa Gaden rømmet af Politisoldaterne, og uden for var det saa stille og roligt, som om intet var forefaldet. »Naa, hvad siger Du nu, Moerlille?« sagde Kalifen smilende. »Forstaar jeg ikke at straffe? Er Du nu tilfreds?« »Ja«, sagde den gamle, »jeg er tilfreds, og jeg ser nok, at Du er en meget mægtig Mand, og nu ønsker jeg intet højere, end at ogsaa Kalifen, Harun al Raschid, maatte faa sin Løn for den Uret, han har tilføjet os. Hvis hans Grumhed og Despoti ikke var, saa vilde Du trods al din Magt aldrig have betraadt mit Hus, om Du saa havde været den største og mest frygtede Røver!« Harun, den retfærdige, var ganske overrasket ved saa uformodet og pludselig at høre sig selv anklaget, og spurgte: »Moerlille, hvad har da Kalifen gjort Dig?« »Ak, kjære Søn! Kalifen har ladet vort skjønne Hus sløjfe og plyndre, han har sat min Søn i Fængsel, og vil i Morgen tidlig overlevere ham til Døden; han har udsat os for at dø af Sult og er nu oven i Kjøbet Skyld i, at jeg har maattet give min kjære dejlige Datter som Kone til en saadan Gavtyv, som Du er. Og alt dette kun til Straf for, at han har rakt Kalifens Gemalinde et Glas Vand, da hun var tørstig. Er dette ikke skjændigt og grusomt?« »Hvad hedder din Søn?« spurgte den forbavsede Hersker. »Han hedder Aladdin og var Kalifens Kammerherre.« »Ah, nu husker jeg,« sagde Albondocani, »han er strafskyldig, fordi han saa' paa Kalifens Gemalinde, medens hun drak.« »Nej«, skreg den gamle, »det er ikke sandt, det kunde kun saadanne Spidsbuber sige, som Du og Kalifen. Han har ikke set hende med et Øje, det kan jeg gjøre min Ed paa, thi jeg saa' fra Vinduet, hvorledes det

hele gik til, og jeg bemærkede, at Sultaninden vendte Ryggen til min Søn, da hun løftede Sløret for at drikke, og at hun allerede igjen var aldeles tilsløret, da hun vendte sig om og gav Glasset tilbage.« »Saaledes altsaa forholder Sagen sig«, sagde Sultanen, »nu vel, saa vær kun rolig, Moerlille, jeg skal tvinge Kalifen til igjen at give din Søn fri, og erstatte ham enhver Skade og igjen indsætte ham i hans Æresposter. Du skal nok se.« »Ej, Du forvovne Gavtyv«, skreg den gamle, »hvad bilder Du Dig dog ind? Her er ikke Talen om en lumpen Kadi eller Politimester, men her har vi med de troendes Behersker at gjøre. Han vil Pokkeren ikke bryde sig om Røverne i hans Rige, det eneste skulde være, at han lod dem hænge op.« Kalifen lo, men svarede ikke, og begav sig kort efter igjen til sit Palads. Men næste Dag samlede han det hele Divan. Ministrene og Raadsherrerne, den hele Livvagt og alle andre Embedsmænd var til Stede, og den store Kalif selv sad i højtidelig Dragt paa sin Trone og opløftede sin Stemme og befalede: »Fører den fangne Aladdin hid.« Aladdin blev ført ind. Uden Frygt skred han hen til Kalifen, og denne sagde: »Aladdin! Din Herre og Mester, Kalifen Harun, kaldet den retfærdige, har gjort Dig Uret, thi Du er uden Brøde. Jeg indsætter Dig i Kraft af min Myndighed igjen i alle de Æresposter, som Du før beklædte, før Du faldt i Unaade hos mig, og befaler Dig at gaa til min Skatmester og frit at fordre godtgjort, hvad Du har lidt Skade paa Ejendom og Formue. Han vil erstatte Dig alt. Men for at holde Dig skadesløs for dine Lidelser, saa modtag her denne Æreskjortel og denne Æressabel, og sid for Fremtiden hver Dag ved min højre Haand i Statsraadet.« Med disse Ord lod han ham overrække disse Kostbarheder, steg ned fra Tronen og omfavnede ham for hele Forsamlingens Øjne. Ganske bedøvet af Herskerens Naade styrtede Aladdin for hans Fødder, kyssede hans Kjortels Bræm og raabte med Glædestaarer: »Herre, dit Navn være priset for Alverden i Evighed, thi i Sandhed, Du hedder ikke blot den retfærdige Harun og vise Kalif, men Du er det virkelig.« Derpaa stod han op og maatte sætte sig paa højre Side af Herskeren, indtil Samlingen var hævet. Derpaa skyndte han sig hjem, saa hurtig han kunde, for at forkynde Moderen den

Lykke, som var vederfaret ham, og troede at finde hende i den dybeste Elendighed og største Fattigdom. Men hvor blev han ikke forbavset, da han traadte ind i det prægtig smykkede Hus og den mest fuldendte Pragt og rigeste Glans straalede ham i Møde. Men han kom ikke længe til at gruble derover, thi hans Moder fik Øje paa ham, og var ude af sig selv af Henrykkelse, da hun saa', at hendes Søn var fri, og givet hende tilbage, og hun omfavnede ham saa inderlig og fast, som om hun aldrig vilde slippe ham. Ogsaa hans Søster var inderlig glad og sprang omkring i Stuen af Glæde. Aladdin maatte da nu fortælle, hvorledes det var gaaet ham, og da han havde endt sin Fortælling, spurgte han: »Men kjære Moder, sig mig dog nu for Profetens Skyld, hvem der har overøst Jer saa rigelig med Udstyr og Foræringer, medens jeg var langt borte fra Jer? Jeg mente at finde Jer i Bedrøvelse og Fattigdom, og nu ser jeg lutter Pragt og Herlighed. Jeg beder Dig, tal! Er det Trolddom eller Drøm?« »Ingen af Delene, kjære Aladdin«, sagde Moderen, »det er alt Virkelighed og min Svigersøns Værk.« »Hvad siger Du, din Svigersøn; hvem er da saa hurtig blevet din Svigersøn uden min Tilladelse og mit Bifald? Du spøger vel, Moder? hvor længe er det siden og med hvem?« »Siden i Gaar«, sagde den gamle forknyt, »ak og med en — jeg er næsten bange for det — med en Røverkaptejn.« »Med en Røver?« skreg Aladdin forbitret. »Moder, hvor kunde Du tillade det? Ægteskabet er ugyldigt, jeg opløser det. Hvor er den Skurk, som har listet sig her ind, jeg skal tugte ham, som han fortjener!« »Stille, stille, kjære Søn«, sagde Moderen, »hør først paa mig.« Og nu fortalte hun i Orden, hvorledes alt var gaaet til, hvor mægtig denne besynderlige Røver maatte være, da alle adlød hans Befalinger, og hvorlunde han nu endogsaa maatte have tvunget Kalifen til at give Slip paa sit Bytte og sætte Aladdin i Frihed. Aladdin hørte med stor Forbavselse derpaa, og kunde ikke løse denne Gaade og sagde til sidst: »Hvad hedder da denne store Røver og Gavtyv, kjære Moder?« »Han hedder Albondocani«, sagde en Stemme uden for Døren, »eller ogsaa Harun al Raschid, Kalif af Bagdad og alle troendes Behersker.« Og med disse sidste Ord traadte Røverkaptejnen selv ind i Stuen; Aladdin kjendte

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Abu Mahomed, den lade.

ham strax, kastede sig for hans Fødder, kyssede hans Kjortels Bræm, og kunde kun stamme: »Herre, med hvilken Naade overøser I ikke vort Hus!« Kalifen smilede, bød ham at staa op, og spurgte den gamle Kone, der stod afsides, bleg og skjælvende: »Naa, Moerlille, er Du nu tilfreds med Gavtyven og Kjæltringen og Røveren, og hvad Du ellers har skjældt ham ud for?« »Naade, Naade, mægtige Herre«, skreg den gamle, »tilgiv en vanvittig, som ikke kjendte Jer; Naade, min Sjæls Behersker!« »Vær rolig«, sagde Kalifen godmodig, »al Ting er jo nu godt og i Orden, og jeg er ikke det mindste vred paa Dig. Kom nu og før mig til min kjære Hustru.« Det gjorde den gamle strax, og Datteren var heller ikke vred over, at Røveren havde forvandlet sig til en Kalif. Alle begav sig derpaa snart til Paladset, blev modtagne med Hæder og Festlighed, og levede i Pragt og Herlighed til deres Dages Ende. Aladdin blev Storvesir og vedblev bestandig at være Kalifens Yndling, thi han tjente ham trofast og redelig, og elskede af ganske Hjærte sin Herre og Hersker, den retfærdige Kalif.

Abu Mahomed, den lade.

Harun al Raschid sad en Morgen beskæftiget med Skriveri og andet Arbejde i sit Værelse, og var saa flittig, at han næppe hørte, at hans unge Gemalinde Zobeide ganske sagte traadte ind og beskeden blev staaende ved Døren, indtil det vilde behage hendes Herre og Gemal at høre paa hende. Harun fordybede sig mere og mere i sine Forretninger og vendte ikke Øjet bort fra sine Bøger. Da sagde Zobeide til sidst: »Kjære Harun, vil Du være saa god blot et eneste Øjeblik at høre paa mig?« Kalifen sprang op, omfavnede sin Hustru og spurgte hende venlig, hvad hun ønskede. »Kjæreste Mand«, sagde Zobeide, »ser Du her, jeg har gjort mig al

mulig Umage for at brodere Dig et rigtig smukt Pandebaand af Guld, Perler og Diamanter, og nu, da det er færdigt, og der kun mangler en eneste Sten i Midten, som netop skulde danne det heles Krone, er jeg ikke i Stand til at finde en dertil passende Diamant, og hele min Umage er spildt, hvis Du ikke kan skaffe mig en saadan. Jeg beder Dig derfor meget at vise mig denne Tjeneste.« Kalifen tog Baandet og betragtede det fra alle Sider. Det var saa overmaade smukt og kunstig broderet, at han strax lovede at opfylde Zobeides Ønske. »Gaa Du kun«, sagde han, »jeg skaffer Dig Diamanten. Det vil sagtens koste lidt Umage, thi Stenen maa være saa stor, at jeg i mit hele Skatkammer ikke tror at finde nogen passende. Men nu vil vi se. Stol blot paa mig, men tag mig det nu ikke ilde op, at jeg igjen sætter mig til mit Arbejde, thi jeg har meget at bestille.« Zobeide ilede glad og vel tilfreds bort, thi hendes Bøn var jo bevilget. Men Kalifen skrev og læste igjen, saa at Sveden løb ham ned ad Panden. Næste Morgen lod han alle Juvelerer i Byen Bagdad komme til sig og spurgte efter en Diamant, som kunde være stor nok til Pandebaandet. Men Juvelererne rystede paa Hovedet og sagde: »Naadigste Herre, en saadan Diamant findes ikke i hele Bagdad, Ingen har nogen saadan, uden Abu Mahomed Alkeslan, den rige Godsejer i Balsora. Han har nok af dem og kan hjælpe Eders Majestæt ud af Forlegenheden.« »Abu Mahomed Alkeslan?« spurgte Kalifen, »har jeg ikke før hørt noget om dette Menneske? Har han ikke faaet Tilnavnet Alkeslan, den lade, formedelst sin grænseløse Dovenskab? og han skal eje saa umaadelige Skatte?« »Ja, Herre«, raabte Juvelererne, »thi Lykken har paa en vidunderlig Maade været med ham, og han er sikkerlig den rigeste Mand i Eders Majestæts Stater.« Kalifen befalede strax en Tjener at kalde paa Mesrur og lod Juvelererne gaa. »Mesrur«, sagde han til denne, der havde Overopsynet over Slaverne, »Du skal strax gjøre Dig færdig og rejse til Balsora. Dèr lader Du Dig føre til Abu Mahomed Alkeslan og anmoder ham om paa staaende Fod at begive sig til mig. Jeg ønsker at lære denne Mand at kjende.« Mesrur bukkede sig mod Jorden og tiltraadte strax sin Rejse. Men Kalifen begav sig til Zobeide

og sagde: »Kjære Barn, jeg haaber snart at kunne forskaffe Dig Diamanten.« Derover blev hun meget glad. Efter en kort Rejse ankom imidlertid Mesrur tillige med sit Følge til Balsora, og gav sig dèr næppe Tid til at skifte Klæder og tage et Bad, i den Grad skyndte han sig at udrette Kalifens Ærende. Han fandt snart Abu Mahomeds Bolig; Alverden kjendte den rige Godsejer. Mesrur traadte ind til ham og sagde: »Herre, Kalifen Harun al Raschid sender mig til Jer og beder Jer, strax i mit Selskab at skynde Jer til Bagdad, da han ønsker at tale med Jer.« Abu Mahomed var meget gjærne villig til at adlyde Herskerens Vilje og Befaling, dog bad han om en Dags Opsættelse for at gjøre sig færdig til Rejsen og ordne sine Sager, medens han var borte. Et saa billigt Forlangende kunde Mesrur ikke afslaa. Derpaa bad Godsejeren saa indstændig Afsendingen at tilbringe denne Dag i hans Hus, at Mesrur heller ikke kunde afslaa ham dette Ønske. Han blev strax ført ind i en Sal, der fra øverst til nederst var glimrende smykket og fremviste den rigeste Pragt af Guld, Ædelstene og Draperier. Et udsøgt Maaltid blev bragt ind, og Mesrur saa ypperlig beværtet, at Dagen gik som et Øjeblik. Næste Morgen var Abu Mahomed færdig til Rejsen, satte sig paa et kostbart smykket Muldyr, og begav sig i Følge med Mesrur paa Vejen til Bagdad. Rejsen var heldig, og det varede ikke længe, før Minareterne i Bagdad blinkede dem i Møde, og snart naaede de Byen og travede lige til Kalifens Palads. Harun saa' Mesrur komme med sin Ledsager, og var saa ivrig for at opfylde sin Gemalinde Zobeides Ønske, at han strax sendte Bud og lod de rejsende kalde til sig, før de endnu fik Tid til at klæde sig om og vise sig for Herskeren i passende Dragt. Mesrur førte Abu Mahomed til Kalifen, og de rejsende blev af ham modtagne meget nedladende og venlig. Efter de første Hilsener sagde den rige Godsejer: »De troendes Behersker, jeg har medbragt nogle smaa Foræringer til Eders Majestæt. Vær saa naadig at modtage dem.« Med disse Ord tog han en lille Kasse op af Lommen, og fremtog en Mængde Klenodier, der satte Kalifen i den største Forbavselse, thi aldrig havde han set saa yndige og nydelige Smaating. Det var flere smaa

Træer, bedækkede med Blomster og Blade og Frugter. Men Stammerne og Grenene paa disse Træer var af det fineste Guld, Bladene af Smaragder, Blomsterne og Frugterne af Rubiner, Safirer, Diamanter og Perler. Disse smaa Træer glimrede og funklede, kastede Millioner Glimt og Straaler omkring sig og var herlige at se paa. Derpaa overrakte han Kalifen endnu andre enkelte store Ædelstene, blandt hvilke ogsaa nogle Diamanter af saadan Størrelse, som Zobeide netop saa inderlig havde ønsket. Han aabnede en anden Kasse og fremdrog deraf et Telt, helt af Silke, og overalt broderet med herlige Stene og Perler. Stængerne, som støttede det, var udarbejdede af meget sjældent Træ og bedækkede med sirlig udskaarne Billeder. Tunge gyldne Frynser smykkede det og gjorde det endnu mere kostbart. Kort sagt, det var det prægtigste og smukkeste Telt, som nogen Sinde var set paa Jorden. Kalifen forbavsedes og vidste ikke, hvad han skulde sige. Men Abu Mahomed sagde: »Naadigste Herre, tro ikke, at Frygt har bevæget mig til at forære Eder disse kostbare Smaating. Intet andet har bestemt mig dertil end den Ærbødighed, som jeg føler for Verdens viseste og retfærdigste Hersker, ikke andet end den Højagtelse, som Eders Majestæts kloge og kraftige Styrelse af Statsskibet har aftvunget mig. Eders Majestæt er værdig til at eje disse Foræringer, og derfor sømmer det sig ogsaa, at de kommer i Eders Majestæts Besiddelse. Til Bevis for, at jeg taler Sandhed og ikke frygter noget, beder jeg Jer at høre agtsom paa mig. Jeg vil tvinge Murene til paa mit Vink at bøje sig, jeg vil tvinge Dørene til at aabne sig, uden at jeg berører dem, jeg vil samle en Flok af Fugle og tvinge dem til at istemme deres Sange, ene og alene ved mit Ords Magt.« Abu Mahomed traadte hen til Vinduet og vinkede ud. Se, da bøjede alle Byen Bagdads Taarne sig til Jorden som levende Væsener, og rejste sig strax igjen op. Han vinkede, og alle Paladsets Døre sprang op med Bragen, uden at nogen var kommet dem nær. Han vinkede, og en utallig Mængde Fugle viste sig i Salen og begyndte at synge, saa snart han befalede det. Han vinkede, Dørene lukkede sig af sig selv, og Fuglene forsvandt. »Abu Mahomed«, raabte Kalifen fuld af Forundring, »er I da virkelig hin

Mand, hvis Ladhed en Gang var berygtet i mine Stater, eller er I en Aand fra hin Verden, der er kommet hid for at ydmyge os?« »Naadigste Herre, jeg er virkelig hin dovne og lade, som I maaske har hørt tale om. Men min Historie er saa besynderlig, at det maaske kunde more Jer at høre den. I har at befale over mig, Kalif.« »Fortæl, fortæl«, raabte Harun, »jeg dør af Nysgjerrighed.« Og Abu Mahomed begyndte: »Min Fader var Saarlæge og en saa duelig Mand, at han næsten bestandig var beskæftiget med sine Patienter uden for Huset, saa at han kun lidet eller slet ikke kunde tage sig af min Opdragelse. Min Moder var alt for blød og eftergivende og lod mig i al Ting have min Vilje. Saaledes kom det da, at jeg voxede op i den grænseløseste Dovenskab, thi der var ingen om mig, der kunde eller gad holde mig til nogen nyttig Beskæftigelse. Jeg var saa lad, at jeg næsten aldrig stod op af Sengen, saa doven, at jeg næsten forbandede den kjedelige Spisning, fordi det kostede mig Møje at bevæge Kjævebenene, saa doven, at jeg bestandig blev liggende, hvor jeg en Gang laa, og om saa Solen paa mit Leje havde brændt mig sort, saa vilde jeg ikke have rejst mig for at søge Skygge, og var heller død af Hede, før jeg skulde røre Haand og Fod til Bevægelse. I al denne Ladhed var jeg netop blevet femten Aar gammel, da min Fader døde, og efterlod mig og min Moder i den største Trang. Jeg var alt for doven til at arbejde, og for at friste vort Liv maatte altsaa min Moder lade sig fæste som Tjenestepige for at forskaffe det nødvendigste. Jeg blev liggende paa den lade Side, og skammede mig ikke det mindste over min Dovenskab, thi jeg var endogsaa alt for doven til at skamme mig. Men dette blev dog til sidst for broget for min gode Moder, og en Dag traadte hun ind til mig, just som jeg laa i sød Slummer paa Jorden i vor Gaard, rystede mig og fik mig vaagen og sagde: »Abu, staa op, jeg har her med Nød og Møje sammensparet fem Sølvpenge, og jeg vil, at Du med dem skal forsøge paa at udrette noget nyttigt. Vor lærde og godmodige Scheich Abul Mozaffer staar netop i Begreb med at rejse til Kina. Gaa hen til ham og bed ham, om han for disse fem Pengestykker vil kjøbe og medbringe Dig noget der fra. Det aner mig, min

Søn, at det vil blive os til Nytte at bære os saaledes ad.« Jeg svarede slet ikke, men drejede blot Hovedet og blev liggende. »Dovenkrop, afskyelige Dovenkrop«, skreg min Moder forbitret, »ser Du, hvis Du ikke strax staar op og adlyder, saa sværger jeg Dig til, jeg forlader Dig, og Du kan for mig gjærne sulte og tørste ihjel, jeg bryder mig ikke mere om Dig og overlader Dig til din grænseløse Dovenskabs Følger.« Nu var der ikke Tid til at spøge, thi jeg indsaa nok, at min Moder virkelig var vred, og jeg vilde altsaa hellere forsøge en Anstrængelse, end aldeles at blive forladt af hende. »Naa, naa, kjære Moder«, gryntede jeg, »vær bare ikke saa vred, kom og hjælp mig, nu staar jeg jo op.« Og med den jammerligste og ynkeligste Stønnen rejste jeg mig langsomt op og græd af Forbitrelse over de Møjsommeligheder, som min Moder efter min Mening læssede paa mig. Thi jeg var virkelig det dovneste Dyr i Verden. Derpaa bad jeg hende ynkelig om at klæde mig paa og putte mine Fødder i Skoene. Hun gjorde alt dette med utrættelig Taalmodighed, og da jeg endelig var i en saadan Tilstand, at jeg nogenlunde kunde vise mig paa Gaden, greb hun mig ved Armen og dels trak, dels bar mig ned til Havnen, hvor Scheichen just stod i Begreb med at gaa om Bord og tiltræde sin Rejse til Kina. Jeg traadte hen til ham og stønnede: »Herre, vil I være saa god, at tage disse fem Sølvstykker med Jer og for dem kjøbe mig noget i Kina og tage det med til mig?« Scheichen blev forundret over denne Bøn og spurgte sine Ledsagere, om de kjendte mig. »Ja«, sagde en af dem, »det er Abu Mahomed Alkeslan, den største Dovenkrop i Verden, og det er vist den første Gang i hans Liv, at han har kunnet bekvemme sig til at gaa ud, thi jeg har endnu aldrig set ham paa Gaden.« »Ja saa«, sagde Scheichen og smilede, »saa maa denne overordentlige Kraftanstrængelse ogsaa belønnes. Kom hid med dine Penge, dovne Slyngel. Jeg vil se, om jeg kan være Dig til Nytte.« Jeg gav ham de fem Pengestykker, Scheichen gik om Bord og sejlede snart i rum Sø. Jeg gik ærgerlig hjem, og laa og snuede ligesom før al min Tid hen, et Mønster paa Dovenskab. Abul Mozaffer tilbagelagde Vejen til Kina lykkelig og uden Uheld, besørgede sine Forretninger og vendte efter

nogle Ugers Forløb igjen tilbage paa Vejen til Balsora. Allerede var Skibet tre Dagsrejser borte fra Kina, da det pludselig faldt Scheichen ind, at han ganske og aldeles havde glemt at anvende de fem Sølvpenge til et Indkjøb for mig.

Abul Mozaffer var en Mand af Ord, og uden at betænke sig et Øjeblik, befalede han strax Kaptejnen at vende Fartøjet og styre tilbage til Kinas Kyst. »For Himlens Skyld, Herre, hvorfor dog det?« spurgte Kaptejnen. »Vi er jo allerede i det mindste tresindstyve Mile fra Kysten, og vi vil have usigelig megen Kamp med Vind og Vejr, hvis vi skal vende om, ja vi kan let udsætte os for Døden, hvis vi gjør det.« Paa Skibet befandt sig endnu mange andre Kjøbmænd med kostbare Varer, ogsaa disse raadede Scheichen til at opgive sit Forsæt. »Nej vist ikke«, sagde dog den skikkelige Mand, »jeg har nu en Gang lovet Abu Mahomed at kjøbe noget, og en ærlig Mand holder sit Ord. Vend Skibet, Kaptejn!« Men de bekymrede Kjøbmænd traadte sammen og tilbød sig til sidst, at enhver af dem til Skadeserstatning for mig Dovenkrop vilde betale ti Sølvpenge, hvis Scheichen ikke vilde opholde Rejsen. »Velan da«, sagde Abul Mozaffer, »jeg tager imod Tilbudet, thi det forekommer mig, at Abu Mahomed kan være tilfreds dermed, og Rejsen kan altsaa fortsættes!« Scheichen modtog Afløsningssummen og indsamlede en ikke ubetydelig Kapital til mig. Rejsen gik videre. Paa Vejen kom de forbi en Ø, hvor der blev drevet stor Handel med Perler, og da nogle Kjøbmænd havde Forretninger her, saa lagde man bi, og en Baad med Passagerer blev sat i Land paa Øen. Scheichen gik i Land med, morede sig ved at spadsere frem og tilbage i Basaren og betragte de herlige Varer, som hist og her i prægtig smykkede Butiker var lagte til Skue. Her saa' han ogsaa en Bod, der tilhørte en Mand, der handlede med Aber, og morede sig ved de mange Abers Spring og Grimaser; dels sad de i Bure og dels sprang de omkring i Boden ved lange tynde Kjæder. Blandt disse var der en Abe, der saa' skabet og ussel ud og saa' tungsindig ned paa Jorden. Saa snart Butikens Herre vendte Ryggen til, anfaldt alle den ulykkelige Abes Kammerater den og slog og bed og kradsede den, uden at den kunde værge sig imod deres overlegne Antal. Naar

Herren igjen vendte sig om, lod de grusomme Plageaander strax, som om de slet ikke havde gjort noget ondt, som om ingen af dem var veget bort fra sin Plads eller havde tilføjet nogen den mindste Skade. Abul beundrede Dyrenes Snuhed, dog følte han ogsaa Medlidenhed med den forfulgte Abe og besluttede at kjøbe det usle, skabede Dyr. »Stop«, tænkte han, »det var en Foræring til Dovenkroppen, Abu Mahomed«, og gik hen og bød Butikens Herre fem Sølvpenge for Aben. »Tag ham kun«, sagde Manden, »det er et unyttigt Kreatur, jeg vil være glad ved at blive af med ham.« Abul Mozaffer tog Aben, betalte for den, bragte Dyret om Bord paa Skibet og tøjrede det paa Dækket. Kort efter havde ogsaa Kjøbmændene endt deres Forretninger, og man styrede nu til en anden Ø, hvor man drev meget Perlefiskeri. Medens de sejlede forbi, saa' Scheichen fra Skibet af en Mængde Dykkere, som dristig sprang i Havet og blev hele Minutter paa Bunden. Naar de igjen kom op, havde de Hænderne fulde af Perlemuslinger. Aben, som stod paa Dækket, betragtede ogsaa dette Spil, Driften til Efterlignelse begyndte mægtig at røre sig i den, og pludselig, før nogen kunde forhindre det, rev den sig løs, styrtede som et Lyn ned fra Dækket og dukkede under i Havets Bølger. Scheichen blev forskrækket derover og raabte: »Ak, hvad vil min Dovenkrop sige, naar det Dyr saa jammerlig er omkommet, som jeg har tilhandlet mig for hans fem Sølvpenge.« Men se dèr, Aben kom igjen op, holdt flere Perlemuslinger i Poterne, klavrede med mærkværdig Hurtighed igjen op paa Dækket og rakte Scheichen Muslingerne; derpaa lagde den sig igjen rolig paa sit gamle Sted og lod sig taalmodig binde igjen ved Lænken. Scheichen glædede sig over Abens Tilbagekomst og brækkede for Løjers Skyld de Muslinger i Stykker, som han havde faaet af Aben. Og han fandt i hver af dem fem herlige Perler af stor Værdi. »Ej«, sagde han, »Du er mig en flink Abe, disse Perler vil være vor Dovenkrop velkomne, og mit Handelsskab forekommer mig dog ikke saa slet endda.« Han gik ned i Kahytten med Perlerne og gjemte dem ved Siden af de Pengepunge, der allerede var blevne Abu Mahomeds Ejendom. Rejsen blev imidlertid fortsat uden Ophold. Pludselig brød en mægtig Storm løs,

jagede uimodstaaelig Skibet fremad og drev det endelig hen til en Kyst, som var beboet af sorte Menneskeædere. Tæt ved Stranden stod Skibet fast, Stormen lagde sig øjeblikkelig, og de sorte sejlede i store Baade der ud, tog hele Skibets Mandskab saa vel som alle Passagerer til Fange og førte dem bort med sig. Selv Aben forglemte de ikke. De fortøjede Skibet taalelig ved Strandbredden, de fangne blev i Lænker og Baand bragte til en Landsby, der laa tæt ved Stranden, og indtil videre Natten over indespærrede i en stor Stald. Morgenen derefter skulde de slagtes, steges og fortæres af de vilde. Med Jammer og Forbandelser ventede de alle deres Skæbne. Men ved Midnat hørte Scheichen, hvorlunde der blev kradset paa deres Fængselsdør og den til sidst blev aabnet. Der traadte en ind, dog var det alt for mørkt til, at man kunde se, hvem det var. Sagte listede det sig hen til Abul Mozaffer, og hvem var det saa? Aben. Det snilde Dyr løste uden at nøle med Tænder og Poter Scheichens Baand og vinkede ad ham, at han skulde gaa. Men imidlertid var ogsaa de andre fangne vaagnede og saa', at Abul Mozaffer var befriet fra sine Lænker. »Allah være priset«, raabte de, »Himlen har befriet Dig, fromme Mand, kom og hjælp ogsaa os.« »Ja«, sagde Scheichen sagte, »Himlen har gjort det ved denne Abe, som jeg har kjøbt til Abu Mahomed. Til Tak derfor lover jeg at forære Dovenkroppen tusend Guldstykker, thi han er egentlig Aarsag i vor Frelse.« Næppe havde Aben hørt dette, før den ogsaa gav sig i Færd med de andre Lænker, og det varede ikke fem Minuter, før alle de fangne var befriede. Strax listede de sig sagte ud af Stalden gjennem Landsbyen, hvor alt laa i den dybeste Søvn, og skyndte sig om Bord paa Skibet, der lykkeligvis endnu ikke var plyndret af de vilde. Hurtig spændte de Sejlene ud og med gunstig Bør flygtede de fra den Kyst, der saa ulykkelig havde truet dem med en grusom Død. Saa snart Fartøjet var kommet i rum Sø, mindede Abul Mozaffer Kjøbmændene om deres Løfte, og modtog i Forvaring til mig omtrent tresindstyve Punge, hver paa tusend Zecchiner. Han selv lagde en til og tænkte: »Dovenkroppen vil le, naar han ser, hvor gode Renter hans fem Sølvpenge har baaret.« Vind og Strøm

blev de rejsende gunstige, og efter flere Dagsrejser ankrede de til sidst lykkelig paa Réden ved Balsora. Scheich Abul Mozaffer havde altid været saa yndet i Balsora, at Efterretningen om hans Hjemkomst som en Løbeild gik gjennem Byen. Paa den Maade kom det ogsaa min Moder for Øre, hun skyndte sig hjem og raabte til mig: »Abu, staa op, Scheichen er kommet hjem, gaa nu hen og spørg ham, hvad han har kjøbt til Dig?« »Ak, Moder, jeg er saa søvnig, jeg er saa træt, gaa selv til ham, jeg har desuden lidt Feber.« »Du har Feber, min Dreng, ak, aa det stakkels Barn, ikke sandt, heftig Feber har Du?« Dovenskabsfeber, Slubbert! bi lidt! jeg skal snart kurere Dig, jeg har et godt Lægemiddel derimod.« Hurtig greb hun en Stok og gav mig et Par dygtige Rap over Armene, saa at jeg, ved Allah! strax fik mine Lemmers Brug og stod op. Feberen var borte. I største Skynding, hurtigere end nogen Sinde før i mit Liv, gik jeg ned til Havnen og saa' paa, at Abul Mozaffer forlod Skibet og med høj Jubel blev modtaget af den store Folkemængde. Smilende og hilsende gik han gjennem Sværmen, som til højre og venstre gjorde Plads for ham, og fik i Forbigaaende ogsaa Øje paa mig. »Hejda se dèr, mit Dovendyr«, sagde han til mig, »kom hid og bær denne Abe hjem, som jeg har kjøbt til Dig. Jeg kommer strax efter, gaa imidlertid foran.« Jeg tog Aben paa Armen og ilede hjem til min Moder. »Se en Gang her, hvilke Frugter dit tossede Raad har baaret«, skreg jeg til hende, »det er et net Dyr, denne Abe! er det nu ogsaa noget for fem Sølvpenge? kom nu en anden Gang, Moder, og sig, at jeg skal staa op og gjøre Forretninger, jeg skal vise Jer Vintervejen. Det er mig en net Handel!« Saaledes skjældte og smældede jeg i et væk, og havde ingen Anelse om, hvad der endnu skulde komme. Men det varede ikke længe, før Scheichen traadte ind i vor usle Stue, mange Tjenere og Slaver fulgte bag efter ham, og de var alle tungt belæssede med Poser og Kurve fulde af Guld. Nu gjorde jeg da store Øjne, og i Særdeleshed da den gode Mand sagde: »Ser Du, Abu, alt dette tilhører Dig«, og fortalte mig, hvorledes det hele var gaaet til. Hr. Kalif, det var mig, som om mit hele Væsen havde forvandlet sig, da jeg saa' disse Rigdomme og fik haandgribelig Vished

om, at de tilhørte mig. Jeg faldt paa Knæ for den gode og ædle Scheich, takkede ham med hede Taarer, og lovede højt og hellig, i Fremtiden ved Flid og Agtsomhed at fortjene den Lykke, som Himlen havde overøst mig med. »Gjør det, min Søn«, sagde Scheichen, og gik bort for at undgaa min Taknemmelighed, der endnu bestandig gav sig Luft i Ord. Endelig kom jeg til Fatning og overvejede, hvad jeg nu bedst skulde foretage mig med mine Rigdomme. Jeg tænkte snart paa dette, snart paa hint og besluttede endelig at kjøbe Godser og Landejendomme og drive og dyrke dem. Jeg udførte dette Forsæt og levede siden i Flid og Arbejdsomhed.

Aben, som jeg egentlig skyldte min Lykke, syntes lidt efter lidt at faa mig meget kjær, og jeg behandlede den omhyggelig og venlig. Jeg lod den sidde ved Siden af mig ved Bordet og gav den selv Spise og Drikke og tog den endogsaa om Natten med ind i mit Kammer, hvor den havde sin egen bløde Seng staaende ved Siden af min. Men mærkværdig var det, at den hver Morgen forsvandt og hver Middag kom tilbage og ved sin Tilbagekomst hver Gang overleverede mig en Pung med tusend Zecchiner. Dette vedblev en Tid lang regelmæssig saaledes, og jeg blev lidt efter lidt saa umaadelig rig, at jeg næsten ikke vidste, hvad jeg skulde gjøre med alle disse Penge. Jeg kjøbte derfor stedse store Landgodser og vidtløftige Ejendomme, og omgav mig med en sand Hær af Slaver. En Eftermiddag strax efter Maaltidet sad Aben som sædvanlig ved Siden af mig paa Sofaen og betragtede mig med besynderlige Blikke. Det var mig paafaldende. Men hvor forfærdet blev jeg ikke, da den pludselig aabnede Munden og talede: »Abu Mahomed Alkeslan, bliv ikke bange, jeg er ingen sædvanlig Abe, men en Aand, og har paataget mig denne Abeskikkelse for at gjøre Dig lykkelig. Jeg har saa temmelig været heldig deri, og Du mangler nu intet andet end en god og smuk Kone. Hende vil jeg ogsaa skaffe Dig, hvis Du vil lyde mine Ord.« Jeg fattede mig lidt af min Forbavselse og stammede: »Tal, mægtige Aand, jeg vil gjøre alt, hvad Du befaler!« »Velan«, vedblev Aben, »Scheriffen i denne By har en Datter, som er den yndigste Frøken paa Jorden og god som en Engel. Hun alene er værdig til at gjøre din

Lykke fuldkommen. Gaa hen til Scheriffen og sig til ham: Herre, giv mig Eders Datter til Kone! Hvis han gjør Indvendinger og spørger efter din Herkomst, saa skal Du sige: Her er mit Stammetræ! og kaste en Pung med tusend Zecchiner i hans Skjød. Saa vil han ikke vægre sig ved at tage Dig til Svigersøn.« »Kjæreste Abe«, raabte jeg henrykt, »hvorledes kan jeg gjengjælde Dig din Godhed?« »Gjør, som jeg sagde Dig«, sagde Aben, »saa skal jeg nok forlange min Belønning, og den skal ikke falde Dig til Besvær.« Uden at nøle længere ilede jeg til Scheriffen og bar mig netop saaledes ad, som Aben havde befalet mig. Og ganske rigtig, alt lykkedes, i selvsamme Time blev jeg gift, og behøvede ikke at gjøre andet end at udbetale Scheriffen ti Tusend Guldstykker som Morgengave til Bruden. Det var mig en Smaating. Lyksalig og henrykt stormede jeg hjem, faldt Aben om Halsen og dansede af Glæde omkring i Stuen. »Naa da«, sagde Aben venlig, »dine Ønsker er altsaa opfyldte, og, som det lader, behager din Kone Dig.« »Hun er en sand Engel og saa blid og dejlig«, raabte jeg fuld af Henrykkelse. »Velan da«, sagde Aben, »nu vil jeg sige Dig, hvad Du kan gjøre for mig. Ved Siden af det Værelse, hvor Du for Fremtiden vil sove med din Kone, er der et ganske lille Kammer, paa hvis Dør der hænger en Kobberring og under Ringen et Knippe Nøgler. En af Nøglerne aabner Døren. Naar din Kone sover fast, saa luk Kamret op og gaa der ind. Der inde vil Du finde et Jærnskrin, paa hvis fire Hjørner der vajer fire fortryllede Flag. I Skrinet staar et Bækken af Kobber, fyldt med kostbare Ædelstene og Metal. Bækkenet bliver bevogtet af en snehvid Hane, som staar midt derpaa. Tæt ved Siden af ligger et Sværd. Du har nu intet andet at gjøre end at gribe Sværdet og hugge Hovedet af Hanen. Derpaa sønderhugger Du ogsaa de fire Flag, vælter Skrinet om og gaar igjen til din Kone. Saa er dit Værk fuldbyrdet, og Du har rigelig belønnet mig for de Velgjerninger, som jeg har overøst Dig med. Frygt ingen Fare, der vil ikke times Dig noget ondt. Sig, vil Du opfylde min Bøn?« »Ja«, sagde jeg, »jeg vil gjøre det, saa sandt Allah hjælpe mig!« Nu var Aben glad, og jeg spurgte ikke om Bevæggrundene til, hvad han paalagde mig at gjøre.

Da jeg om Aftenen kom ind i min Kones Sovekammer, bemærkede jeg strax Ringen og Nøglerne, og tog mig vel i Agt for ikke for tidlig at sove ind og derved forsømme Tiden. Endelig aandede min Kone jævnt og rolig i den fasteste Slummer, og jeg stod sagte op for at begynde mit Værk. Jeg tog Nøglen, aabnede Døren og saa' Skrinet staa der, som det var beskrevet mig. Uden at betænke mig griber jeg Sværdet, hugger Hovedet af Hanen og slaar de fire Flag i Stykker. Derpaa vælter jeg Skrinet med saadan Larm, at min Kone i Værelset ved Siden af vaagner derved. Med et Skrig fór hun op, da hun saa' Kamrets Dør aaben og den Forstyrrelse, som jeg ubesindige havde anrettet, og raabte forskrækket: »Allah, beskyt mig, ellers er jeg denne afskyelige Troldmands Offer!« Medens hun endnu sagde de sidste Ord, viste sig pludselig en kæmpemæssig Aand, rev min Kone, som skreg jammerlig, ud af Sengen og forsvandt, som han var kommet, i et Nu. Jeg stod som ramt af et Lyn. Scheriffen, min Svigerfader, havde ligeledes hørt sin Datters Skrig, styrtede ind og vidste strax, hvad der var hændet mig, da han saa' det lille Kammers Dør aaben. »O, Abu Mahomed«, raabte han, »hvad har Du dog gjort? dette Skrin var en Talisman og den eneste virkelige Beskyttelse mod Angreb af den Aand, der viste sig og nu har røvet min Datter. Ak, min stakkels ulykkelige Datter, hvem vil udfri Dig!« »Det vil jeg gjøre«, sagde jeg bestemt, »jeg har ikke anet, i hvilken Sammenhæng denne Talisman stod til din Datter, og jeg ser nok, at jeg skammelig er bleven bedraget af min Abe, og har ladet mig bruge som et Værktøj til hans Rænker. Jeg vil gaa hen og søge min ulykkelige Kone, og aldrig komme tilbage, med mindre jeg kan medbringe min gode Fatime.« Det var endnu mørkt, da jeg bevæbnet med en Stav forlod min Hustrus sørgende Fader, vandrede ud af Byen og hele Dagen paa maa og faa over Marker, gjennem Skove. Det begyndte allerede at blive mørk Aften, men jeg vedblev bestandig at løbe.

Da Maanen stod op, befandt jeg mig i en Skov, og saa meget jeg end spejdede og saa' mig om, kunde jeg vidt og bredt ikke opdage noget Ly. Jeg besluttede mig allerede til at stige op i et Træ for at tage Natteleje dèr, da hørte jeg

næppe hundrede Skridt fra en heftig Hvislen og Hylen. Uden Frygt gik jeg der hen til og fik Øje paa to store Kæmpeslanger, som var i den hidsigste Kamp med hinanden. Den ene Slange var blodrød, den anden hvid som Sne. De omslyngede hinanden med deres Kæmpelegemer, knugede og bed hinanden og stejlede stundom højt i Vejret. Det var øjensynlig, at den røde Slange var stærkere end den hvide, og rørt af Medlidenhed løb jeg hen, og gav uden at betænke mig med min Knippel den røde et saa kraftigt Slag i Hovedet, at den strax døde og laa langstrakt paa Jorden uden Bevægelse. Den hvide Slange smuttede glad hvislende afsted og kom strax derpaa tilbage med ti andre af samme Slags. De kastede sig over den dræbte Slange, sønderrev den i tusend Stykker og tog derpaa igjen Flugten. Medens jeg endnu stod dèr forundret over dette Skuespil, gjenlød pludselig en Stemme fra Skyerne og sagde: »Abu Mahomed, vær uden Frygt, Himlen er med Dig!« Forskrækket udraabte jeg: »I Allahs og Profetens Navn, hvo er Du?« Strax stod en Aand for mig. Han var ombølget af et langt hvidt Klædebon, smilede venlig til mig og sagde med blid Stemme: »Abu Mahomed, jeg er Broder til den hvide Slange, som Du har frelst fra en frygtelig Skæbne. Havde hendes Fjende, som ikke var nogen anden end en af de frafaldne Aander, overvundet hende, saa vilde ingen Magt have kunnet udfri hende fra de skrækkeligste Pinsler, og jeg er Dig derfor i højeste Grad Tak skyldig. Jeg kjender din Skæbne, og jeg véd, hvad Du har i Sinde, og vil staa Dig bi i enhver Henseende. Vær ved godt Mod, det vil sikkert lykkes Dig, hvis Du følger mit Raad. Foreløbig vil vi se, hvor Fatime er ført hen af den nederdrægtige Abe.« Med disse Ord stampede Aanden i Jorden og udstødte et gjennemtrængende Skrig. Øjeblikkelig viste sig en Skare bevæbnede. »Hvor er Fatime?« spurgte Aanden dem. »I Kobberbyen«, svarede hele Flokken. Aanden vendte sig igjen til mig: »Velan, jeg vil ved en af mine Slaver lade Dig bringe til denne By. Han fører Dig afsted gjennem Luften, og Du har intet at frygte, naar Du blot vogter Dig for at udtale Allahs Navn. Saa snart Du gjør dette, lader Slaven Dig falde, thi han er ogsaa en frafalden Aand og kun ved Magt under-

kastet vort Herredømme. Vogt Dig altsaa!« Paa et Vink traadte Slaven frem, og jeg maatte stige op paa hans Ryg. Saa snart jeg sad fast dèr, fór han gjennem Luften med mig som en Stormvind og højt op over Skyerne. Snart tabte jeg Jorden af Syne og saa' mig i et umaadeligt Rum, hvor Solen, Maanen og Stjærnerne lig store Bjærge drejede sig om mig. Vi fløj forbi Himmellegemerne, stedse højere, og endelig saa højt, at jeg kunde lytte til Englenes Sang i Paradiset, og kunde høre Harpetoner, der syntes at trænge frem fra Himmelens Egne. Aanden, som bar mig afsted, forklarede mig meget og fortalte mig uafbrudt de besynderligste Ting. Thi han vilde fængsle min Opmærksomhed og hindre mig i, midt i disse talrige Underværker, at tænke paa Allah og udraabe hans Navn. Hans Forsigtighed var til ingen Nytte, thi se, pludselig svævede en Engel hen til os og befalede Aanden at standse. Skjælvende adlød denne. Engelen var iført en asurblaa Klædning og lange gyldne Lokker bølgede om hans Hoved, og hans Aasyn straalede som af et himmelsk Lys. Han bar en Lanse i Haanden, hvoraf der udfór Gnister, og han sagde: »Abu Mahomed, sig, der er ingen anden Gud end Gud, og Mahomed er hans Profet! eller jeg gjennemborer Dig med denne Lanse.« Forfærdet i min inderste Sjæl stammede jeg Ordene efter, og pludselig gjennemborede Engelen Aanden med Lansen, forvandlede hans Legeme til Aske og forsvandt. Men jeg styrtede uopholdelig fra Himlen ned til Jorden. Uden at faa Hjælp vilde jeg sikkerlig være knust, men den hvide Slanges Broder var usynlig fulgt efter os og havde sagtens forudset Ulykken og min Glemsomhed. Førend jeg altsaa faldt paa Jorden, opfangede han mig blidt i sine Arme, og lagde mig forsigtig ned, thi af Faldet havde jeg dog tabt Bevidstheden. Men under hans Hænder kom jeg mig snart igjen. »Abu Mahomed«, sagde han, »Du har ikke agtet mine Advarsler, vogt Dig vel for endnu en Gang at være ulydig, jeg vilde da ikke kunne frelse Dig. Staa op og følg mig.« Jeg stod op og gik efter Aanden, som viste mig Byens Mure, der var meget høje og helt af Malm. »Her«, sagde han, »er Kobberbyen, og inden for dens Mure lever Fatime nu. Følg denne Kildes Løb, den vil føre Dig til en Have, hvor din bortførte

Hustru venter paa at befries af Dig. Dette Sværd gjør Dig usynlig for Byens Beboere. Vogt Dig vel for at lægge det fra Dig, det vilde være din visse Død. Gaa nu og vær uden Frygt. Min Hjælp vil Du ikke mere trænge til, og desaarsag siger jeg Dig for stedse Levvel.« Med disse Ord trykkede han min Haand, saa' endnu en Gang venlig paa mig og var forsvunden. Jeg tog Sværdet fast i Haanden og fulgte Bækkens Løb. Den førte mig til en Aabning i Kobbermuren, der var stor nok, til at jeg kunde komme igjennem. Jeg smuttede ind, gik et Stykke hen langs med Muren og kom endelig ud i en herlig Have. Her saa' jeg Fatime, som sørgmodig og grædende sad paa en Eng. Fuld af Henrykkelse løb jeg hen til hende og raabte: »Fatime, græd ikke mere, din Frelse er nær.«

Med et Glædesskrig sprang Fatime op, løb mig i Møde og styrtede fuld af Henrykkelse til mit Bryst. »Allah være priset«, sagde hun endelig, »jeg har Dig igjen og er ikke mere bange.« Derpaa fortalte hun mig, at den skrækkelige Abe, der virkelig ikke var andet end en ond Aand, havde ført hende til denne Have for at tvinge hende til at blive hans Kone. Hun havde standhaftig vægret sig. I Vrede var en Gang den Ytring undsluppet Aben, at den kun behøvede at kalde paa Aanderne i den Søjle der henne for at lade dem rive hende i Stykker, hvis hun endnu længere vilde modsætte sig, thi hin Søjle indeholdt Talismaner for hans Magt. »Hvor er den?« afbrød jeg Fatime. »Der henne«, svarede hun og pegede paa en Søjle, som ikke stod langt fra os. »Der sidder en Ørn paa den, og hvis Du kan bemægtige Dig denne Fugl, saa er Troldmandens Magt brudt, og Du har ham selv i din Magt. Men Søjlen bliver bevogtet af fire Løver, og hvorledes vil Du uden at blive sønderrevet komme der hen?« »Vær uden Frygt«, sagde jeg, »Løverne gjør mig ikke noget, thi de kan ikke se mig.« Uden at nøle gik jeg hen til Søjlen, Løverne rørte sig ikke. Jeg greb Ørnen, som uden Modstand lod sig fange, og kom med den tilbage til Fatime, der fuld af Forbavselse og Glæde havde været Vidne til, at mit Vovestykke lykkedes. »Nu«, sagde Fatime, »behøver Du kun at befale Ørnen at hidkalde Aanderne, og de vil øjeblikkelig komme og

være Dig aldeles underdanige.« Og saaledes skete det. Aanderne forsamlede sig omkring os, og den største sagde: »Herre, hvad befaler Du?« »Bring mig og min Kone strax til Balsora«, sagde jeg. Øjeblikkelig tog man med Blidhed fat paa os, og i et Nu var vi i Balsora i vort Sovekammer. Jeg havde holdt fast paa Ørnen og taget den med, og lukkede den strax inde i det lille Kammer, hvor den anden Talisman havde staaet. Dèr var den sikkert gjemt og bevaret. Derpaa ilede jeg med Fatime til hendes Fader Scheriffen, og vi holdt en saa dejlig Gjensynsfest, at jeg ikke kan beskrive det. Den gamle græd af Glæde, omfavnede henrykt sin Datter og mig, thi han havde frygtet for aldrig at se os mere. Paa den Maade var vi alle blevne lykkelige, og jeg havde nu intet andet at gjøre end at straffe den troløse Abe, der havde foraarsaget vore Ulykker og Lidelser. Uden at sige et Ord gik jeg ind til Ørnen, lod den hidkalde Aanderne og befalede dem strax at bringe mig Aben hid. I en Haandevending var min Befaling opfyldt, Aben stod skjælvende og bævende for mig. »Usling«, sagde jeg til den, »paa saadan Maade altsaa behandler Du den Ven, der havde Tillid til Dig, og gjærne udrettede alt for at opfylde de Ønsker, som Du med Lumskhed og Grusomhed udtænkte til hans Fordærvelse? men Hævnens Time er kommen, og aldrig mere skal Du bedrage noget Menneske, som Du har bedraget mig.« Uden at bryde mig om dens Jammer og Bønner, indespærrede jeg den i et Kobberkar, tillukkede det med et Blysegl og lod det af mine tjenstvillige Aander nedsænke i Havet, hvor der er dybest. Dèr vil den lige til Verdens Ende have Tid til at angre sine Misgjerninger. Men jeg, o, de troendes Behersker! har siden den Tid levet lykkelig og tilfreds med min Kone Fatime. Vi behøver ikke at nægte os noget Ønske, thi mine Aander opfylder alt. Alverdens Rigdomme og Skatte staar til min Raadighed, thi jeg befaler kun, og mine Aander adlyder og bringer mig, hvad jeg vil have. Himlen har begunstiget mig, naadigste Herre, og jeg gjør efter Evne alt muligt for ikke at vise mig Allahs Naade uværdig.« Her sluttede Abu Mahomed, ellers kaldet Alkeslan, Dovenkroppen, sin Fortælling, der ikke lidet havde moret Kalifen. Uden Betænkning

modtog han nu de rige Foræringer, som Abu Mahomed, Aandernes mægtige Behersker, havde bragt med, og overøste ham til Gjengjæld med Hæderstegn og Beviser paa sin Agtelse og sit Venskab. Efter at have tilbragt flere Dage i Herlighed og Glæde vendte Alkeslan tilfreds tilbage til Balsora og vedblev til sit Livs Ende at bevare sin Hengivenhed og Kjærlighed til Kalifen. Paa sin Side tænkte Kalifen ofte paa Mahomed, thi han var kommet til at holde meget af ham, og hans Hjærte var fuldt af Venskab for ham.

Padmanaba og Hassan.

I Byen Damaskus boede en Gang en Limonadehandler, som havde en Plejesøn ved Navn Hassan. Ynglingen var atten Aar gammel, og saa elskværdig som mulig. Hans Ansigt var dejligt som Dagen, hans Skikkelse rank og kraftig som Skovens Palmetræ, og naar han slog Luthen og istemmede Sange, klang hans Stemme saa liflig og smeltende, at den henrykkede alle Mennesker. Hans Faders Butik var derfor altid fuld af Gjæster, der underholdt sig med Hassan og havde deres Glæde af den unge Mands aandrige Svar og muntre Sange. En Dag sang Hassan netop en smuk Sang og akkompagnerede den meget kunstig med Luthen. Da traadte der en ærværdig Olding, den berømte og vise Braman Padmanaba, ind i Butiken. Han lod sig give Limonade, lyttede med Fornøjelse til Hassans Sang, og da Sangen var forbi, underholdt han sig længe med den kloge Yngling, der behagede ham overmaade meget. Til sidst gik han igjen bort, men kun for næste Dag igjen at indfinde sig. Han besøgte fremdeles daglig Butiken, og betalte for det Glas Limonade, som han fik, hver Gang en Zecchin. Dette var til sidst noget paafaldende for den unge Hassan, og han fortalte det derfor

en Gang til sin Plejefader. »Naar Oldingen kommer igjen«, sagde denne, »saa bring ham dog en Gang her op, for at jeg kan se, hvad der er ved ham.« Padmanaba lod ikke længe vente paa sig, og Hassan bad ham strax med Ærbødighed og Høflighed at træde op til hans Fader, der ønskede at gjøre hans Bekjendtskab. Bramanen var villig dertil, fulgte med Ynglingen og blev vist ind i et smukt Værelse, hvor Hassans Fader allerede ventede paa ham med en god Frokost. Hassan gik bort, og i Samtale med Padmanaba blev den gamle saa indtaget af Bramanen, at han bad ham at blive boende hos ham, og hvis han havde Tid dertil, meddele hans Søn Hassan noget af sin store Visdom. »Jeg vil opfylde dit Ønske«, sagde Padmanaba, »thi det er et Paradis paa Jorden altid at være mellem gode Venner.« Bramanen lod sine Ejendele bringe hid og boede fra den Dag af hos Hassans Fader. Hassan maatte bestandig være om ham, og Dag for Dag kom han til at holde mere af Ynglingen. En Gang sagde han til ham: »Hassan, jeg har længe holdt Øje med Dig, og jeg tror nu, at Du er i Stand til at modtage de Lærdomme, som jeg vil berige din Aand med. Klæd Dig paa og gjør Dig færdig, for det første vil vi gjøre en Spadseretur uden for Byen. Du skal faa Ting at se, som vil sætte Dig i Forbavselse.« Hassan skyndte sig at adlyde denne Opfordring, og snart vandrede han ved sin Vens Haand ud af Porten og hen imod en lille Skov, hvis kølige og vederkvægende Skygge indbød dem. De kom til en Brønd, der lige til Randen var fuld af Vand. »Paa Bunden af denne Brønd«, sagde Padmanaba, »ligger umaadelige Skatte skjulte, og jeg har bestemt dem til Dig, Hassan, og forærer Dig dem.« »Skattene ligger her under Vandet?« spurgte Hassan. »Saa vil din Foræring kun hjælpe mig lidt, thi hvorledes skal jeg komme til dem?« Bramanen smilede, tog et Stykke Papir, skrev to Bogstaver derpaa og kastede Bladet paa Vandfladen. Til Hassans Forbavselse syntes Vandet strax at dampe bort, det forsvandt aldeles og en Trappe viste sig, paa hvilken de begge steg ned i Brønden. En Kobberdør med en Laas af Staal standsede dem. Padmanaba nedskrev en Bøn, berørte med denne Laasen, der aabnede sig, Døren sprang op, og en vid Hal laa

for den forbavsede Hassan og hans Ledsager. I Hallen stod en kæmpemæssig Neger og støttede sin Haand paa en blændende hvid Marmorblok. Ved deres Indtrædelse løftede han Blokken med Næven, som om han vilde knuse de forvovne med den. Padmanaba sagde kun et Ord, aandede paa Negeren, og denne styrtede til Jorden. Uden Ophold gik de videre og kom fra Hallen ud i en stor Gaard. Her stod lige i Midten af det vide Rum et herligt Tempel med straalende Kupler og gjennemsigtige Taarne, thi det var helt bygget af Krystal og glimrede som en Ædelsten. Uden for Templets Dør laa to ildsprudende Drager. Forfærdet ved at se dem, raabte Hassan: »Lad os flygte, de vil brænde os til Aske, hvis de ser os!« »Vist ikke«, sagde Padmanaba smilende, »vær ikke bange.« Han mumlede en Besværgelse, og Dragerne forsvandt. Nu sprang Templets Dør op af sig selv, de skred der ind, og Hassan forbavsedes paa ny; thi i Krystaltemplet saa' han endnu et andet mindre, der var helt af Rubiner, og i Steden for Knappen paa Minareten glimrede der oppe en Karfunkelsten, sex Fod lang og to Fod tyk, fra hvilken der udstrømmede et Lys, klarere end Solens. Døren, som var udhugget af en eneste Smaragd, stod aaben, saa at de kunde se ind i det inderste af Rubintemplet og saa' dèr en prægtig Sal. Ved Indgangen blev de modtagne af sex yndige Jomfruer og hilsede med Sang og Harpeklang. De gik forbi dem og ind i Salen. Hassan var ude af sig selv af Forbavselse, da han saa' sig om. Salens Loft var af Porfyr og besaaet med Perler og Diamanter, der funklede som Stjærner, Gulvet var af Guld, og Væggene af Rubiner. Fra Salen gik de ind i et mindre, men lige saa glimrende Værelse. Her laa i det ene Hjørne en Dynge Guld, i det andet en Dynge Rubiner, i det tredje stod en Sølvkrukke og i det fjerde laa en Bunke sort Jord. Men i Midten af Værelset stod en gylden Katafalk med en Ligkiste af Sølv, hvis Laag var aabent. I Kisten laa en Mand udstrakt, som om han slumrede, paa Hovedet havde han en prægtig Diamantkrone. Over hans Fødder hængte en Sølvtavle ned fra Loftet, og paa den stod med flammende Bogstaver: Menneskenes Liv er Søvn, deres Opvaagnen er Døden. »Se her«, sagde Padmanaba til Hassan, »dette er Liget af Jordens

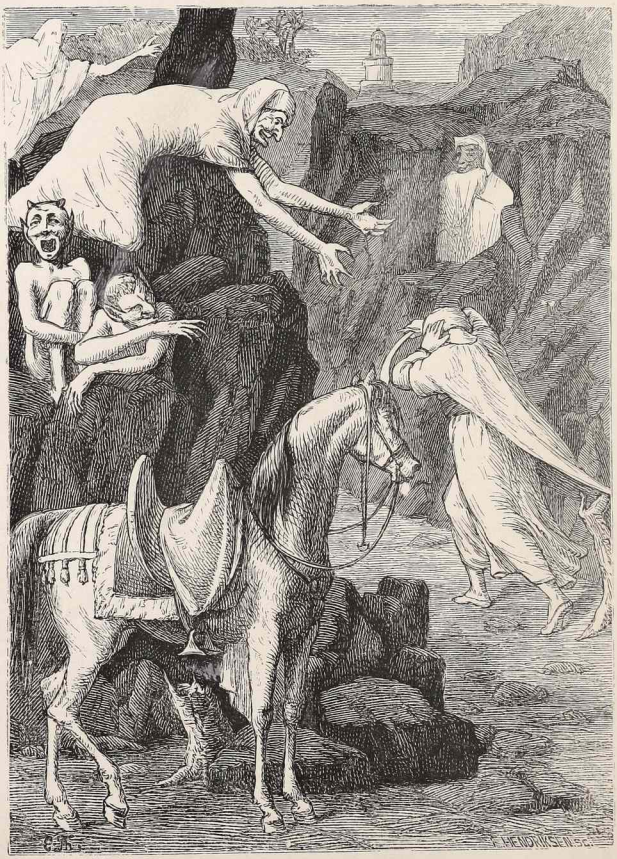
mægtigste Fyrste, der en Gang har hersket over alle Asiens og Afrikas Folkeslag. Det var ham, der for Aartusender siden lod denne underjordiske Bygning opføre, og begav sig her hid, da han følte, at hans Endeligt nærmede sig. Han var mægtig i al Trolddom, han var det viseste Menneske, som nogen Sinde har levet. Og dog maatte han dø, thi al menneskelig Magt er kun Svaghed, og synker hen i Støv lige over for Allah.« Derpaa viste han ham Skattene rundt omkring. Han blev staaende ved Jorddyngen i det ene Hjørne. »Se en Gang paa denne Dynge Jord«, sagde han da, »af dette uanseelige Stof er alle de Skatte opstaaede, som Du her ser. Naar Du befugter denne Jord med dette Vand, som staar dèr i Sølvkrukken, og kun tager en Haandfuld deraf, kan Du med den forvandle alle Ægyptens Metaller til Guld og alle Flintestene til Juveler af enhver Art. »Vidunderligt, vidunderligt«, stammede Hassan. Padmanaba vedblev: »Jeg har endnu ikke sagt Dig alle de udmærkede Egenskaber, som denne Muldjord har, den besidder endnu mange flere. Den er i Stand til at fordrive alle Sygdomme, alle Menneskets Pinsler. Naar Du ligger for Døden og synes at være uden Redning, saa synk blot et eneste lille Korn af denne Jord, og Du er strax sund som forhen og stærkere end nogen Sinde før. Ja, naar Du gnider dine Øjne med denne Jord, saa kan Du se alle Aander mellem Himmel og Jord, og de maa adlyde dit Vink. Ser Du, alle disse Skatte vil jeg dele med Dig. Tror Du nu, at jeg elsker Dig?« »Mægtige Mester«, sagde Hassan, »hvor kan jeg nære nogen Tvivl derom, og hvorledes skal jeg takke Dig?« »Elsk mig«, sagde Padmanaba rolig, »saa er jeg tilfreds. Bliv mig tro og forraad mig aldrig, saa vil det gaa Dig godt. Udsøg Dig nu nogle Klenodier og kom saa med, Du skal overlevere dem til din Fader, som et Bevis paa mit Venskab for Dig.« Hassan samlede sig en Mængde Rubiner og Diamanter, og med et Hjærte fuldt af Taknemmelighed vandrede han ved den venlige Bramans Side tilbage gjennem Salene, Hallerne og Gaarden, op ad Brøndens Trappe og hjem. Saa snart de forlod Brønden, fyldtes den igjen med Vand. Hassans Plejefader var nær ved at blive tosset af Glæde, da hans Søn overrakte og forærede ham de Skatte, som han havde

bragt med, han opgav strax sin Limonadehandel og levede fremdeles i Overflod og Herlighed. Men Padmanaba underviste Hassan nu som før i allehaande gode Videnskaber. Men nu var det saa uheldigt, at Hassans Plejemoder var en meget gjerrig og nærig Kone. Denne usle Kvinde var ikke tilfreds med de Skatte, som hendes Søn ved Padmanabas Godhed fik, men hun vilde eje alt, hvad Brønden skjulte af underjordisk Gods og Rigdom. Derfor sagde hun en Gang til Hassan: »Hør, kjære Søn, naar vi vedbliver at leve saa lystig og ødselt som nu, saa vil det Par Ædelstene, som Du har medbragt, meget snart forsvinde; da vil vi igjen være nødt til at skære vort fattige Brød tyndt, og det vil falde os meget tungt.« »Aa hvad«, sagde Hassan, »vær kun uden Frygt, naar Stenene er brugte op, saa henter jeg med Padmanabas Hjælp nogle andre og bringer tillige en Haandfuld med af den vidunderlige sorte Jord.« »Det er altsammen godt nok, lille Søn«, sagde den gamle Hex, »men hvem indestaar Dig vel for, at Bramanen, din gode Ven, ikke gaar hen og dør, før vi ser os for? hvad har vi saa? hvorfor beder Du ham ikke hellere at lære Dig alle de smaa Kunststykker, som er nødvendige, for uden Fare at stige ned i Brønden? har han bestemt alle Skattene der nede til Dig, saa maa han ogsaa forskaffe Dig fri Adgang.« »Ak, Moder«, sagde Hassan, »jeg er bange for, at Padmanaba bliver vred, naar jeg kommer til ham med en saadan Anmodning.« »Prøv i det mindste paa det, min lille Søn«, sagde den gamle. »Hvis han ikke har Lyst dertil, saa vil han jo nok sige det.« Og hun overtalte ham saa længe, at Hassan gik hen og bad Bramanen at lære ham alt, hvad der var nødvendigt til uden Fare at kunne nærme sig Skattene. Padmanaba elskede Ynglingen saa ømt, at han ikke var i Stand til at afslaa hans Bøn; paa et Blad opskrev han ham ganske nøjagtig alle Forskrifter, Bønner og Besværgelses-Formularer, og underviste ham saa omhyggelig, at en Fejltagelse ikke mere var mulig. Hassan takkede, løb strax til sin Moder og sagde: »Se, her har jeg Nøglen, og nu kan Du være uden Bekymring.« Efter nogle Dages Forløb lod den onde Kvinde igjen sin Søn kalde til sig og sagde: »Hør, jeg har talt med din Fader, og vi har besluttet, at vi i Dag vil

stige ned i Hvælvingen og hente et Forraad af Skatte. Du maa altsaa føre os der hen.« »Ja«, sagde Hassan, »det vil jeg gjøre.« »Fremdeles har vi besluttet«, vedblev Hexen, »at tage Bramanen Padmanaba af Dage, saa snart vi har faaet Vished om, at han har lært Dig det rigtige Sprog. Thi hvem kan vide, om han ikke meddeler Hemmeligheden til andre Folk. Du, Hassan, skal støde ham Sværdet i Brystet!« »Hvad for noget«, skreg Hassan, »jeg? Jeg skal dræbe ham? Min Ven, den Mand, der har overøst os med Godhed og Lykke, ham skulde jeg dræbe? det gjør jeg aldrig i mit Liv, aldrig! før skulde jeg dræbe mig selv!« Den gamle Hex overtalte ham, bad, truede, befalede, — Hassan blev standhaftig. Endelig kaldte hun ogsaa sin Mand, hans Fader til Hjælp. Men ogsaa denne søgte forgjæves at rokke sin Søns Fasthed. »Naa godt«, sagde han til sidst, »hvis Du ikke vil, saa lad det være, vi maa finde os deri. Dog den Tjeneste kan Du vel nok gjøre mig en Gang at lade mig se det Blad, som Bramanen har givet Dig.« Heller ikke dette vilde Hassan. »Hvorledes«, raabte hans Fader da, »gjengjælder Du os saaledes alt det, vi har gjort imod Dig? har vi ikke taget Dig op, da Du som en Tigger laa omkring paa Gaderne? har vi ikke givet Dig Klæder, Mad og Drikke og Opdragelse?« Det havde de vistnok gjort, men kun af Egennytte, og fordi de meget godt kunde bruge Hassan i deres Forretning. »Nu vel«, sagde Hassan til sidst, »jeg vil ikke vise mig utaknemmelig, jeg vil give Jer Bladet, men tilsværg mig ogsaa ikke at gjøre den gode Padmanaba noget ondt.« »Vi sværger!« skreg de onde Plejeforældre hurtig, skjønt de paa ingen Maade havde i Sinde at holde Eden. Da tog Hassan Bladet frem og gav det fra sig. Men næppe havde hans Stedfader faaet det i Haanden, før han kastede sig over Hassan, slog ham til Jorden, bandt og kneblede ham og sagde: »Saa, bliv nu liggende her og lad Dig hjælpe af din Ven, hvis Du kan.« Han slog en Haanlatter op og forlod tillige med sin onde Kone Værelset. Døren lukkede han i Laas, og derpaa skyndte han sig tillige med Kvinden ud til Brønden for at stjæle Skattene. Om Natten vilde han derpaa hemmelig myrde Bramanen. Men Allah vaagede over Hassan, og hans Standhaftighed blev belønnet.

Endnu i selvsamme Time erfarede Padmanaba nemlig ved en venlig Aand alt, hvad der var foregaaet, og de gamle var derfor næppe komne ud af Huset, før han allerede ilede til Hassan, og befriede ham fra hans Baand. »Staa op og følg med mig, min kjære og trofaste Søn«, sagde han med Venlighed og Kjærlighed, »kom med og se, hvorledes Utaknemmelighed og Nærighed faar deres Løn.« Hassan rejste sig, og begge gik ud. — Limonadehandleren var imidlertid tillige med sin onde Kone ilet ud til Brønden, han tørstede efter de Rigdomme, som laa skjulte dèr, og som han nu havde Nøglen til. Uden Frygt eller Anelse om Fare kastede han Bladet i Brønden, Vandet forsvandt og Trappen blev synlig. Fulgt af sin Kone steg han ned i Brønden, og for den vises Talismaner sprang Laasen og Døren op, Negeren styrtede til Jorden, de ildsprudende Drager forsvandt, og Indgangen til Templet var erobret. Begjærlig kastede Stedmoderen sig over de Skatte, som hun saa' rundt om, og belæssede sig saaledes med dem, at hun stønnede under Byrden. Det samme maatte hendes Mand gjøre. Han tog dygtig til sig af Rubiner, Guld og Diamanter, og da han havde samlet nok, gik han pustende og stønnende tillige med sin Kone igjen tilbage til Udgangen fra Underverdenen, Brøndtrappen. Men næppe var de komne ud af Templet i Gaarden, før to mægtige Løver brølende traadte dem i Møde med opspærret Gab og glødende Øjne, og en Stemme lød ned fra Luften: »Usle, nedrige Forrædere, Døden skal være Løn for Eders Skjændselsdaad!« Og i samme Øjeblik anfaldt Løverne dem, og i to Minutter var de sønderrevne og døde. Men Padmanaba og Hassan svævede paa en Vogn af Skyer ned fra Luften, hvorfra de havde været Vidne til de onde Forældres sørgelige Endeligt, skaffede Ligene ud og begravede dem. Men Hassan vedblev at staa i Gunst hos Bramanen Padmanaba, der underviste ham i alskens Visdom og gjorde ham mægtig over Luftens og Jordens Aander. De levede mange Aar lykkelig med hinanden, og Hassan angrede aldrig, at han havde modstaaet den onde Plejemoders Fristelse og holdt fast ved det gode og rette.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

De tre Søstre.

De tre Søstre.

I Persien regerede for mange Aar siden en Sultan, som hed Chosru Schach og var en god og omhyggelig Regent. Ligesom Kalifen Harun al Raschid holdt han af at forklæde sig og vandre omkring paa sin Hovedstads Gader og hist og her lytte til, om hans store Statsmaskines Hjul ogsaa befandt sig i god Stand. Dette vidste Statens Embedsmænd og Tjenere meget godt, og opfyldte derfor punktlig og nøjagtig deres Pligter. En Aften, da det allerede var ganske mørkt, vandrede Sultanen saaledes med sin Storvesir omkring i et Kvarter, hvor der kun boede fattige Folk i smaa lave Huse. Da hørte han, at man talte og lo højt og livlig i et af Husene; han blev nysgjerrig, og igjennem en bred Sprække i Vindesskoddet kigede han ind i en lille Stue, hvor tre unge Piger netop sad ved Aftensbordet og snakkede med hinanden. »I er altsaa de lystige Folk, der gjør en saadan Støj, at man kan høre det ud paa Gaden«, tænkte Sultanen og blev staaende for at lytte. Da hørte han, at den ældste af de tre Søstre sagde: »Kjære Børn, véd I hvad, jeg kunde nok ønske, at Sultanens Hofbager vilde tage mig til sin Kone. Saa skulde jeg leve lystig og ikke spise andet end det fineste Brød, som alene bliver bagt for Sultanens Mund«. »Aa hvad«, sagde den anden, »saa gad jeg dog hellere ægte Sultanens Mundkok. Han maa tilberede de kosteligste Lækkerier til Herrens Taffel, og han skulde komme til bestandig at give mig det bedste at spise. Hvor det skulde smage godt!« Den yngste, en dejlig Pige, og meget smukkere end hendes Søstre, smilede til disse Ønsker og raabte spøgende: »Naar man da en Gang skal ønske, saa vil jeg ogsaa ønske mig noget til Gavns. Hvad skal jeg med en Bager eller en Kok, saadanne Folk kan man faa hver Dag. Jeg vilde være selve Sultanens Hustru. Da kunde jeg leve i Pragt og Herlighed og kunde altid faa de dejligste Klæder og alt, hvad mit Hjærte ellers kunde begjære.« Sultanen lo ad disse Ønsker, og de behagede ham saa meget, at han i sit Hjærte besluttede at opfylde dem alle tre. Uden dog

at forraade disse Tanker befalede han blot sin Vesir omhyggelig at tage Kjending af Huset, hvor de tre Søstre boede, og ganske tidlig næste Morgen at føre dem til ham. Derpaa gik han med sin Vesir igjen hjem til sit Palads og lagde sig til at sove. Næppe var Solen staaet op næste Dag, før Storvesiren allerede vandrede hen ad Gaden til de tre Søstre, befalede dem i Sultanens Navn at følge med og bragte dem uden Omstændigheder ind i Paladset for sin Herres Aasyn. Sultanen morede sig et Øjeblik ved de tre Pigers Forlegenhed, som slet ikke vidste, hvorledes de var komne til den Ære at turde vise sig for Sultanen, og sagde endelig venlig og smilende: »Hør, Pigebørn, fortæl mig dog en Gang de Ønsker, som I har gjort i Gaar Aftes, da I var saa fornøjede og glade.« Ved disse Ord blev de alle tre endnu mere forlegne, end de allerede var, de slog Øjnene ned, blev røde som dryppende Blod, og vovede ikke at fremføre et Ord. »Naa, naa«, vedblev Sultanen, »vær nu ikke saa undseelige og ængst Jer ikke, thi ser I vel, jeg vil opfylde Eders Ønsker. Du, Naide, den ældste, vilde jo have min Hofbager til Mand, ser Du, dèr staar han allerede, og er med Glæde beredvillig til at føje sig efter dit Ønske.« Og paa et Vink af Sultanen nærmede Bageren sig, som hidtil ærbødig havde staaet afsides, og rakte Naide sin Haand. »Du, Amine«, vedblev Sultanen, »se her din tilkommende Ægtefælle, min Mundkok, han vil gjærne tage dig til Ægte og endnu i Dag skal Brylluppet holdes.« Mundkokken traadte frem og rakte, ligesom Bageren, sin Brud Haanden. »Og nu Du, min kjære Fatime«, sagde Sultanen smilende, »skal ikke gaa tomhændet bort, og da Du nu en Gang ikke vil have nogen anden Mand end mig selv, Chosru Schach, saa maa jeg vel føje mig efter din Vilje, og gjøre Dig til min gode Hustru og Sultaninde.« Med disse Ord rejste han sig, steg ned af Tronen og omfavnede den af Glæde skjælvende Fatime, der slet ikke vidste, om hun drømte eller var vaagen, og rødmende skjulte sit Ansigt ved Sultanens Bryst. Bageren og Kokken gik bort hver med sin Brud, og som Sultanen havde lovet, blev der selvsamme Dag holdt Bryllup; før det var Aften, var de tre Søstre blevne Koner og deres Ønsker ligesom ved et Underværk bragte i Opfyldelse. Fatime, Sul-

taninden, var lyksalig og glædede sig som et Barn over sin Lykke. Men hendes to Søstre, Naide og Amine, sad hjemme hos deres Mænd og ærgrede sig begge to ganske forfærdelig, de blev ganske gule og grønne i Ansigtet af Misundelse over deres Søster, Sultaninden, thi de undte paa ingen Maade den uskyldige Fatime hendes Lykke. Nogle Dage efter deres Bryllup traf de sammen i et offentligt Bad, her udøste de deres Hjærter for hinanden og meddelte hinanden deres Had og Misundelse over den stakkels Fatime, som ikke havde den ringeste Anelse om alt dette, og endnu elskede sine Søstre lige saa ømt, som den Gang, da de alle tre levede sammen, fattige og ubemærkede i det lille Hus. De to misundelige og ondskabsfulde Koner lagde Raad op sammen, hvorledes de kunde forbitre Fatime hendes Lykke, og vilde gjærne have gjort alt for at styrte hende ned fra hendes Højde dybt i Støvet. Men der faldt dem ikke noget ind, som kunde befordre deres slette Hensigter, og med forøget Had og Misundelse gik de endelig hjem. De traf senere hen ofte sammen, baade i deres Hjem og i Badene, og bestandig gav Fatimes store Lykke og Misundelsen derover dem et uudtømmeligt Stof til deres Samtaler. Men trods alt dette Had besøgte de dog ofte deres Søster, anstillede sig stedse venlige, ømme og kjærlige, og holdt deres onde Sind dybt skjult i deres Hjærter. Saaledes var der vel forløbet et Aar, da blev begge de misundelige Søstre en Aften meget silde i Hast kaldte til Fatime, Sultaninden, for at komme hende til Hjælp, da der forestod hende en alvorlig Time. Og før end Natten var forbi, havde Sultaninden bragt en dejlig Prins til Verden, og ingen uden Naide og Amine havde været til Stede derved. Dette var en meget gunstig Lejlighed for de onde Søstre til at give deres Had frit Løb, og med faa Ord blev de enige om at udføre deres onde Forehavende. Medens Fatime sov, tog de den lille Dreng ud af Vuggen, og uden at røres ved hans Skjønhed og Ynde svøbte de ham hurtig i gamle pjaltede Svøb, lagde ham i en Kurv, bar Kurven hurtig, og uden at nogen saa' det, ned i Paladsets Gaard, gjennem hvilken der strømmede en bred Kanal, og kastede ham uden Barmhjærtighed i Vandet. »Dèr vil den Skifting vel omkomme«, sagde de, og løb ubemærkede igjen op i Fatimes

Kammer. Men de bildte Sultanen ind, at hans Gemalinde havde bragt en død Hund til Verden, og de viste ham ogsaa virkelig en Hund Nu blev Sultanen meget ærgerlig, skjændte paa hele Verden, kunde kun med megen Møje slaa sig til Taals, og vilde allerede forstøde sin Gemalinde, som var ganske uskyldig og var lige saa utrøstelig som han selv. Men hans Ministre og Vesirer beroligede ham dog til sidst, og han maatte finde sig i sin Skæbne, saa godt han kunde. Paa et Bedrageri tænkte han slet ikke, thi han troede, at hans Gemalinde var inderlig elsket af sine Søstre. — Imidlertid svømmede Kurven med den lille forstødte Prins langsomt hen ad Kanalens Bølger og ankom til Slotshaven, da det allerede var ganske lyst og Solen stod paa Himlen. Paa denne Tid gik tilfældigvis Opsynsmanden over Sultanens Haver langs med Kanalen og fik Øje paa Kurven, som svømmede paa Bølgerne. Hurtig greb han en lang Stang med en Hage paa, løb til, trak Kurven til Bredden og fandt med stor Forbavselse den lille Prins i den, hvis spæde Ansigt saa' smilende ud, og hvis klare Øjne betragtede ham. »For Allahs Skyld«, raabte han, »Du stakkels Barn, hvem har været saa grusom at forstøde Dig og saaledes overlade Dig til Tilfældet. Bi lidt, min Søn, Du skal ikke forsmægte eller opsluges af vilde Dyr, jeg skal nok sørge for Dig.« Og han tog Kurven, bar den hjem til sin Kone og sagde fuld af Glæde til hende: »Se her, hvilken Fisk jeg i Dag har fanget i Kanalen.« — Men nu var Opsynsmanden en meget rig Mand og vidste næppe Ende paa sine Skatte. Allerede i flere Aar havde han været gift, levede lykkelig og tilfreds med sin Kone og kunde tilfredsstille sine Ønsker. Kun ét Ønske var nægtet ham af Allah, — han havde ingen Børn og længtes dog saa inderlig derefter. Derfor glædede han sig saa meget over sit Fund og sagde meget oprømt: »Ser Du, kjære Kone, Himlen har sendt os denne Dreng, og vi vil tage os af ham og pleje ham, som om han var vor egen Søn. Du er vist enig med mig heri, kjære Kone? ikke sandt?« Med et Hjærte fuldt af Glæde og moderlig Kjærlighed tog hun Barnet i sine Arme, trykkede det ømt til sig, kjærtegnede det og var ganske og aldeles enig med sin Mand. Nu var da altsaa Prinsen i sikker og god Behold, han blev kaldet Bahman, voxede lystig

og sund og trivedes herlig ved sine Plejeforældres omhyggelige Kjærlighed. Et Aar efter denne Begivenhed fødte Sultaninde Fatime igjen en Dreng. Ligesom den første Gang satte de onde Søstre Barnet ud, kastede det i Kanalen, viste Sultanen en Kattekilling og bildte ham ind, at den var født af hans Gemalinde. Nu blev Sultanen igjen meget vred, og lod sig kun med megen Møje igjen bringe til Forstand af sine Vesirer. Men paa de to onde Søstre faldt ingen Mistanke, de lo i Hemmelighed og triumferede. Lykkeligvis opfiskede Opsynsmanden over Haverne dog ogsaa denne lille Dreng, bar ham hjem og bragte ham til sin Hustru, der med Glæde tog sig af ham ligesom af Prins Bahman og opklækkede ham med Kjærlighed. De kaldte ham Pervis. — Efter et Aars Forløb blev Sultaninden tredje Gang forløst, denne Gang med en dejlig Prinsesse. Det stakkels Barn blev ligesom Brødrene kastet i Kanalen og ligeledes lykkelig opdaget og taget i Beskyttelse og opdraget af Havernes Opsynsmand. Men de onde Søstre sagde til Sultanen, at Fatime havde bragte et Stykke Brænde til Verden, og viste ham en uformelig Blok. Chosru Schach troede denne Løgn ligesom de forrige, og hans Vrede kjendte nu ingen Grænser mere. Trods hans Vesirers Raad og Bønner, trods sin ulykkelige Gemalindes hede og bitre Taarer, lod han tæt ved Indgangen til Hovedstadens største Moské bygge et Kammer med aabne Vinduer og befalede at indespærre den uskyldige Fatime deri og at iføre hende uldne Bodsklæder. Men det blev paalagt Byens Beboere, at enhver, som gik ind i Moskeen, skulde spytte hende i Ansigtet, og overøse hende med Skjældsord og Forbandelser. Den, som ikke holdt sig denne Befaling efterrettelig, var hjemfalden til samme Straf. — Og det skete, som han befalede. Kammeret blev bygget, og Fatime indespærret deri. Bevæbnede Vægtere stod derhos og passede paa, om alle efterkom Sultanens Vilje ved at udskjælde og forhaane Fatime og spytte hende i Ansigtet. Den ulykkelige bar sin Skæbne med Hengivelse og Taalmodighed og var stærk i Følelsen af sin Uskyldighed. Men Byens Beboere følte saa megen Medlidenhed med hende, at kun sjældent nogen besøgte Moskeen, der før altid var fuld, og Templet stod til sidst ganske forladt og øde. Ingen vilde mishandle

den stakkels Sultaninde. — Men de to misundelige Søstre havde da endelig naaet deres Maal. Fatime var ydmyget og laa i Støvet. Men desuagtet var Offeret for deres Had i Hjærtet lykkeligere end de; thi den onde Samvittighed lod dem ikke have Ro, den pinte dem Dag og Nat og forbitrede dem enhver Time. Forbrydelse og Misgjerning vil altid finde sin Løn, og intet er saa fint spundet, at det jo en Gang kommer for Dagen. Vi skal nu se, om ikke Sultaninde Fatimes Uskyldighed til rette Tid bliver aabenbaret.

Der forløb det ene Aar efter det andet, og Opsynsmandens Plejebørn voxede op, blomstrende og kraftige som unge Træer. Da sagde Faderen en Dag: »Hør, kjære Børn, en Milsvej fra Byen vil jeg lade bygge et smukt Palads, som vi for Fremtiden vil bo i. Jeg bliver gammel, og mener, at det nok er paa Tiden, at jeg nu kan ende mine Dage i Ro.« Det var hans Kone og Børnene vel tilfredse med. Og selvsamme Dag lod Faderen allerede komme en stor Mængde Arbejdsfolk og to Bygmestre, og overlagde med dem omhyggelig, hvorledes det nye Slot bedst burde indrettes. Da alt var vel overvejet og overlagt, begyndte Bygmestrene strax at bygge, og før et Aars Forløb stod Bygningen færdig og glimrede ud i Landet og var saa herlig og prægtig at se til som et Fepalads. Rundt om prangede en Have med de dejligste Blomster, den strakte sig til alle Sider næsten i en Mils Omkreds, og tæt ved Haven, kun adskilt der fra ved et Jærngitter, laa der en vidtløftig skyggefuld Dyrehave, hvor Raadyr, Hjorte, Harer og endnu mange andre Dyr muntert sprang omkring og græssede. Her kunde de to Prinser efter Hjærtens Lyst gaa paa Jagt og tumle sig dygtig om. Det gjorde de da ogsaa, da den gamle Plejefader endelig flyttede ud med dem, og tog sit smukke Slot i Besiddelse og boede og holdt Hus dèr. Tillige maatte Prinsernes Lærere flytte ud med paa Slottet, thi den gamle holdt strængt paa, at Børnene fik god Lærdom, og ikke alene i at fægte, skyde med Bue og ride fik de Undervisning, men ogsaa i alle andre Kunster og Videnskaber. De inddelte derfor deres Dage i Morskabs- og Læretimer, og befandt sig vel derved. Aarene fløj forbi dem som Minutter, og de følte aldrig noget til Kjedsomhed eller Tidslede. Da Prins Bahman var blevet

tyve Aar gammel, døde den gode Plejefader saa pludselig, at han næppe fik Tid til at give sine Børn den sidste Velsignelse. Døden overraskede ham saa hurtig, at han ikke en Gang kunde komme til at aabenbare dem Hemmeligheden angaaende deres Fødsel, og de maatte derfor nu som før anse sig som hans virkelige Børn, og de havde ikke den ringeste Anelse om deres høje Fødsel. Et helt Aar begræd de den gode Fader, der havde elsket dem saa inderlig og opdraget dem saa omhyggelig, og besluttede derpaa ogsaa fremdeles at holde trofast sammen og aldrig at forlade Slottet og flytte anden Steds hen. »Thi«, sagde de alle tre, »vi staar nu ganske alene i Verden, vi har ingen Slægtninge og ingen Venner, og er os ogsaa selv fuldkommen nok.« Deres Plejemoder var nemlig ogsaa allerede forlængst død, endogsaa før de flyttede fra Hovedstaden ud til det nye prægtige Slot. De havde saaledes en Tid lang fredelig og enig holdt Hus sammen, da kom der en Dag, da just Prinserne Bahman og Pervis var paa Jagt, en gammel Kone haltende til Slottet, og bad i Guds Navn om en Almisse. Prinsesse Parisade løb strax hen og hentede Brød, Vin og Steg, indbød venlig den gamle til at sidde ned og beværtede hende rigelig. Derpaa viste hun hende Slottets prægtige Værelser, førte hende omkring i Haverne, viste hende den store Lystskov og spurgte hende til sidst, om hun ikke syntes godt om alt dette. »Jo vist, aa jo, kjære lille Jomfru«, sagde den gamle, »det er altsammen prægtigt og dejligt, og man kunde misunde Dig og dine Brødre. Men, kjære Barn, der mangler dog endnu tre Ting i Haven. Hvis Du kunde faa dem, saa vilde den være uden Lige paa Jorden og den dejligste Have, som der er til. Men, men, de tre Ting faar Du ikke, om Du saa gjør Dig nok saa megen Umage, og om Du vilde anvende nok saa mange Penge og Rigdomme derpaa.« Parisade blev meget nysgjerrig og spurgte den gamle: »Sig mig, Moerlille, hvad er det da for vidunderlige Ting, som Du berømmer og priser saa højt og sætter over alt andet?« I Førstningen vilde den gamle Kone ikke ud med Sproget og sagde: »Min kjære Datter, spørg ikke derom, thi det kunde koste Dig dit Liv. Nej, nej, jeg siger det ikke, thi Du har beværtet mig godt, Du har plejet mig venlig og Du er et godt Barn, derfor vil jeg

ikke være Skyld i din Undergang.« Men Parisade holdt ikke op med at bede og tigge og smigrede den gamle saa længe, saa hun endelig maatte give efter og sagde: »Godt, kjære Barn, siden Du endelig med Vold og Magt vil vide det, saa vil jeg nævne Dig de tre Ting. Men giv ikke mig Skylden, hvis der heraf skulde times Dig en Ulykke, thi jeg har noksom advaret Dig. Ser Du, det første og bedste er den talende Fugl. Den er klogere end alle Mennesker og besvarer ethvert Spørgsmaal, som man forelægger den, og naar man følger dens Raad, saa faar enhver Sag det bedste og lykkeligste Udfald. Tillige synger den saa usigelig dejlig, at alle Sangfugle fra hele Egnen kommer flyvende for at høre den og synge med den. Det andet er det klingende Træ. Naar Du af dette Træ blot har en lille Kvist og planter den i din Have, saa voxer Kvisten snart op til et stort Træ, med tusend Grene og guldfunklende Blade og Blomster. Naar saa Vinden blot sagte aander hen over disse Millioner Blade, saa klinger de alle som Sølvklokker og toner liflig og henrivende som Harper og Englestemmer. Men det tredje er det springende Vand. Naar man blot kaster en eneste Draabe deraf i et Bækken, bliver det øjeblikkelig fuldt lige til Randen, hvor stort det saa er. Naar Bækkenet er fuldt, saa hæver sig midt deri en Straale af funklende Vand, springer højt op i Luften, danner tusend Buer og Neg, stiger op og falder uophørlig ned igjen og er at se til som det kunstigste Springvand. Noget saa prægtigt findes intet Steds ellers, thi Vandet blinker og ser ud som det reneste Guld, og naar Solen skinner paa de springende Straaler, saa blinker alle Draaberne som Diamanter og Rubiner, og Øjet blændes af al den Glans, der omgiver dette vidunderlige Springvand.« Den gamle tav, og Parisade raabte ivrig: »Moerlille! hvor disse Ting maa være usigelig skjønne! Ja, ganske vist, kun naar de smykkede og forherligede Haven, kunde den siges at være fuldkommen. Sig mig hurtig, hvor disse vidunderlige Ting findes.« »Naar Du følger den Vej, som fører forbi dit Slot, og paa en hurtig Hest fortsætter Rejsen i tyve Dage, vil Du komme til en gammel Eneboer. Spørg ham, og han vil nøjagtig vise Dig hen til det Sted, som Du søger.« Med disse Ord rejste den gamle sig, tog Afsted med

Parisade og haltede bort. Men Prinsessen ventede fuld af Utaalmodighed paa sine Brødre, og da de endelig hen imod Aften kom hjem, meddelte hun dem hurtig, hvad hun havde erfaret af den gamle Kone. Hun sagde til sidst: »Ak, hvis jeg ikke faar disse tre Ting, dør jeg af Længsel og Sorg.« »Vær ikke bedrøvet, kjære Søster«, sagde Bahman, den ældste af Brødrene, »i Morgen vil jeg sadle min Hest og se til, om man kan faa fat paa disse vidunderlige Sager.« Nu blev Parisade inderlig fornøjet og lo og dansede af Glæde rundt om i Stuen. — Næste Morgen satte Prins Bahman sig paa en fyrig Araberhest, og da han sad i Sadlen og tog Afsked med sine Søskende, trak han først en blinkende Dolk ud af Bæltet, rakte den til Parisade og sagde: »Kjære Søster, saa længe Dolkens Klinge er blank og ren, saa længe er jeg i Live; men saa snart den er rusten og blodigrød, saa har jeg ogsaa lidt den bitre Død.« Derpaa galoperede han afsted, saa at Gangerens Manke fløj som i en Stormvind.

Han red nitten Dage paa denne Vej saa hurtig, som Hesten kunde løbe, og tog sig næppe Tid til at spise eller sove. Om Morgenen den tyvende Dag saa' han en gammel, gammel Mand sidde uden for en lille Hytte paa højre Side af Vejen. Hans snehvide Haarlokker faldt ned over hans Ansigt lige til Fødderne, et langt Skjæg skjulte hans Hage og Mund, og graa Øjenhaar hindrede Dagens Lys i at trænge ind i hans Øjne. Prins Bahman tænkte: »Ha, det er den Mand, som jeg søger, og som i Følge den gamle Kones Ord skal vise mig Vejen.« Han standsede sin Hest og sagde: »God Dag, gamle Fader; sig mig, hvor fører denne Sti hen?« Den gamle Eneboer løftede Hovedet og svarede, men Bahman kunde ikke forstaa et Ord deraf, thi Mandens Stemme blev dæmpet af det tykke Hovedhaar og Skjæg. »Hillemænd«, raabte Prinsen og sprang ned af Hesten, »jeg kan jo slet ikke høre et Ord, gamle Fader; tillad mig at rydde lidt op i din Haarskov.« Oldingen nikkede, Bahman tog en Sax frem og klippede saa længe lystig omkring i den gamles Haar, saa at han igjen saa' ud som et fornuftigt Menneske og ikke som en laadden Bjørn. »Jeg takker meget«, sagde den gamle, »Du har gjort dine Sager meget godt, og jeg vil nu gjærne gjengjælde din Velgjerning.

Sig mig, hvad Du ønsker.« »Jeg vil vide, hvor jeg kan finde de tre vidunderlige Ting, den talende Fugl, det klingende Træ og det springende Vand«, sagde Bahman. »Lille Prins, lille Prins«, sagde Oldingen med advarende Stemme, »har Du ogsaa vel betænkt, hvad Du forlanger? disse tre Ting er vanskelige at faa fat paa, og mange Prinser, Riddere og Svende har allerede hentet sig den bitre Død i Steden for de søde Skatte, og hvis Du vil følge mit Raad, saa vend om og kom aldrig i dit Liv her igjen. Du har vist mig en Velgjerning, og jeg vilde gjærne betale Dig lige med lige, derfor siger jeg endnu en Gang: Vend om, lille Prins, vend om!« »Nej, nej, gamle«, raabte Bahman, »jeg viger ikke fra mit Forsæt, og jeg vil hellere dø, end komme hjem igjen med tomme Hænder. Mod i mit Bryst, og Gud min Trøst, og Armen stærk har fuldendt mangt et Værk. Sig mig ikke mere imod, gamle, jeg maa have de tre vidunderlige Ting, hvor de saa er at finde.« Den gamle smilede og sagde: »Naa da, Du ser saa kraftig og dristig ud, maaske lykkes dette lille Arbejde Dig, saa vil jeg da i Guds Navn vise Dig Vejen der hen. Tag her denne Kugle, den er kun af Ibenholt og ser uanseelig ud, men naar Du sidder til Hest og kaster den hen foran Dig, saa løber den i et væk, til den bliver liggende ved et Bjærg. Oppe paa Toppen af dette finder Du den talende Fugl. Den sidder i et Bur, og naar Du har faaet den i din Magt, vil den sige Dig, hvor Du skal finde det springende Vand og det klingende Træ. Begge Dele er ikke langt borte fra Bjærget, og Du kan uden Fare komme hen til dem og tage saa meget af hver Del, som Du vil. Ved Foden af Bjærget staar Du af Hesten, som Du uden Bekymring kan lade staa, hvor den staar, thi den vil ikke løbe bort; kryb derpaa op paa Toppen. Paa Bjærget vil Du til højre og venstre og foran og bag Dig se en Mængde store sorte Klippeblokke, og ved hvert Skridt vil Du høre Stemmer bag Dig, som udskjælder Dig, truer Dig, forbander Dig og paa alle Maader søger at skræmme Dig. Men enten Du saa hører en Løve brøle eller Slanger hvisle bag Dig eller noget andet, hvad det saa er, saa vend Dig for Guds Skyld ikke om efter det. Saa snart Du vender Hovedet, er Du fortabt, og bliver øjeblikkelig forvandlet til en saadan sort Sten, som de,

der allerede tilstrækkelig bedækker Bjærget. Derfor vogt Dig.« Prins Bahman lo og sagde: »Den Ting skal vi nok faa Ende paa, gamle Fader! giv mig bare Kuglen, og saa tusend Tak for god Besked.« Han fik Kuglen og steg igjen til Hest. Derpaa nikkede han et Levvel til Oldingen og kastede Kuglen hen ad Vejen for sig. Som en lille Mus løb den øjeblikkelig foran ham og afsted med lige stor Hurtighed, saa at Prinsen maatte ride rask til for ikke at tabe den af Syne. Omtrent efter en Times Forløb blev den liggende stille. Nu sprang Prinsen af Hesten, kastede Tøjlen over dens Hals, lod den rolig staa, hvor den stod, og steg derpaa uden at nøle op ad Bjærget, der laa for ham og saa' ud, som om det var besaaet med sorte Stene. Men næppe havde han gaaet tyve Skridt, før han bag ved sig hørte raabe: »Hejda, Prins Bahman, Prins Bahman!« Prinsen fór sammen af Skræk, da han i denne Ensomhed hørte sit Navn, og paa et Haar nær havde han vendt sig om og set tilbage, men til al god Lykke faldt det ham dog ind, hvorlunde Eneboeren havde advaret ham, og han vedblev at gaa videre. Men nu skreg igjen nogle bag ved ham: »Grib ham dèr, tag fat, tag fat, kom her din Skurk!« Andre raabte: »Ser I den Vovehals dèr, se, han vil hente Fuglen, grin ham ud, den Nar!« og strax skingrede en uopholdelig Latter, der forfulgte Prinsen som et Tordenvejr. Atter andre raabte: »Hvor vil Du hen? staa stille, Usling! eller jeg gjennemborer Dig med mit Sværd!« Andre sagde med Haan: »Lad være, lad være, lad dog den pæne lille Dreng gaa, han vil sikkert hente Fuglen«, og derpaa fulgte en Skoggerlatter. Men Prins Bahman blev i Begyndelsen aldeles standhaftig og gik en Stund uden Ængstelse videre, skjønt han ikke var saa ganske let om Hjærtet. Men jo højere han steg, desto stærkere blev Larmen og Støjen bag ved ham og desto frygteligere og mere Skræk indjagende Stemmer lod sig høre. Det var, som om Helvede havde udspyet sine Beboere og sendte dem bag efter ham. Det bragede, knaldede, hylede og brusede saa forfærdelig bag ved ham, foran ham og ved Siden af ham, saa at den stakkels Prins lidt efter lidt blev ganske ør i Hovedet. Han skjælvede og bævede over hele Legemet, Angstens Sved brød ud paa alle Kanter, og til sidst glemte han alle Advarsler,

han vendte sig med et Rædselsskrig og vilde ned igjen af Bjærget for at undgaa al denne Forfærdelighed, som omringede ham. Men næppe havde han vendt sit Ansigt tilbage, før han faldt om og var blevet til en sort Sten, der uden Bevægelse, kold og stiv laa hos hans Forgængere, de øvrige Stene. Hans Hest neden for Bjærget faldt paa samme Tid om og blev ogsaa til Sten. Saaledes endtes hans Æventyr med Forskrækkelse.

Medens Prins Bahman var paa Rejsen, levede hans to Søskende hjemme som sædvanlig. Pervis gik paa Jagt, og Parisade besørgede imidlertid Aftensmaden. Naar Broderen saa kom hjem, vederkvægede hun ham med Spise og Drikke, og derpaa satte de sig begge paa en Divan, trak Dolken ud af Skeden, som Bahman havde efterladt til deres Beroligelse, og betragtede den. Nitten Dage blinkede Klingen ren og klar, og var at se til som en glimrende Solstraale. De to Søskende glædede sig hver Gang derover, thi de saa' jo deraf, at deres Broder Bahman endnu befandt sig frisk og vel. Men da Parisade om Aftenen den tyvende Dag blottede Dolken, blev hun heftig forskrækket, lod den falde af Haanden, skreg højt og græd, thi ak, Klingen var bedækket med Rust fra øverst til nederst. »Gud i Himlen«, raabte hun, »Bahman er død.« Pervis, der ikke blev mindre forskrækket, havde imidlertid taget Dolken op og betragtede den. »Bi lidt«, sagde han, »vor Broder er ikke død, thi Dolken er kun rusten, men ikke blodig. Han er sikkert kun forvandlet til et Dyr, eller til et Træ, eller til en Sten, og hvis det er muligt, vil jeg udløse ham. I Morgen drager jeg afsted efter den talende Fugl, det klingende Træ og det springende Vand, thi jeg finder sikkert min Broder, hvor jeg finder disse Vidundere.« Skjønt Parisade raadede ham til hellere at blive hjemme hos hende og ikke udsætte sig for de Farer, som Bahman havde maatte bukke under for, saa hørte Pervis ikke derpaa, men sadlede næste Morgen sin persiske Livhest og tog Afsked med sin Søster, hvis Øjne strømmede over af de bitreste Taarer. »Ak«, jamrede hun, »jeg faar vist heller ikke Dig mere at se, jeg ulykkelige!« »Vær rolig, Parisade«, sagde Pervis og trak sin Dolk, idet han vedblev: »tag her denne Dolk, min kjære lille Søster, saa længe dens Klinge er blank og ren, saa længe

er jeg i Live. Dog, er den rusten og blodigrød, saa har jeg lidt den bitre Død.« Og medens Parisade med strømmende Taarer og et Hjærte fuldt af Vemod sneg sig tilbage til sit ensomme Kammer, red han afsted paa sin fnysende Hest, som en Fugl, der flyver over Sletten. Den tyvende Dag kom han til den gamle Eneboer, der, som altid, sad i Solskinnet uden for sin Hyttes Dør, hensunken i Drømme. »Hejda, Fader«, raabte Pervis, »har Du ikke set en Yngling, som for tre Uger siden maa være kommet denne Vej?« »Ak, ja, ja«, sagde den gamle og nikkede, »ham har jeg set. Den kjære Ungersvend er jammerlig bleven forvandlet til en Sten. Jeg sagde ham det nok, men han vilde ikke høre paa mig og lo ad mig! Ak Gud, ak Gud!« Da Pervis hørte dette, spurgte han mere og mere, indtil han endelig fik den hele Ulykke at vide. »Staar han da ikke til at frelse?« spurgte han til sidst. »Jo ganske vist«, svarede den gamle, »naar blot en faar fat paa det springende Vand og drypper en ganske lille Draabe paa Stenen, saa bliver den igjen til Menneske, Prinsen springer op fra Jorden og er sund og frisk som forhen.« »Velan«, raabte Pervis, »saa vil jeg udløse ham. Giv mig Kuglen, gamle Fader.« Han fik Kuglen, kastede den foran sig, lod den rulle afsted og red bag efter, saa det peb i Tollene. Han kom snart til Bjærget, hvor Kuglen blev liggende, sprang af Hesten og tænkte: »Du vil nok sørge for Dig selv.« Men han havde et alt for hedt Blod, og næppe havde han derfor gaaet tolv Skridt og hørt en haanlig Stemme skrige efter ham: »Stop, Du Døgenigt! jeg skal lære Dig at hente Fuglen!« før han blev saa hidsig, at han glemte alle gode Advarsler, trak sit Sværd og vendte sig om for at tugte denne Skrighals og faldt strax til Jorden som en sort Sten. Nu var altsaa ogsaa hans Rejse til Ende, og det var ikke gaaet ham et Haar bedre end hans Broder Bahman, til hvis Frelse han var draget ud.

Imidlertid bad Prinsesse Parisade hver Dag til Gud, at det Vovestykke maatte lykkes, som nu ogsaa Pervis havde dristet sig ud til. Næsten hver Time trak hun Dolken, som hun bestandig bar hos sig, ud af Skeden og betragtede den ofte med Taarer, men stundom ogsaa med Haab om et lykkeligt Udfald. Men i ethvert Tilfælde havde hun fast besluttet

selv at give sig ud paa dette Æventyr, hvis det ogsaa skulde mislykkes for Pervis, og hun vilde hellere være død med Brødrene, end uden dem at hensmægte et ensomt og sørgeligt Liv. Se, da var Dolken en Dag rustet fra øverst til nederst ligesom Bahmans, og skjønt den stakkels Prinsesse blev heftig forskrækket derover, saa havde hun dog tilstrækkelig holdt sig forberedt paa Ulykken, og besluttede nu strax og uden at nøle at udføre sit Forsæt og i det mindste vove et Forsøg paa at udløse sine Brødre. Hun tog nogle Klæder af sine Brødres Forraad og iførte sig dem, for at ingen skulde falde paa den Tanke, at hun var noget andet end en ung Ridder, der drog ud paa Æventyr. Derpaa satte hun sig paa en smuk Hest, der var saa let som en Fugl, og red ad samme Vej, som Bahman og Pervis havde taget. Den tyvende Dag kom hun til Eremiten, spurgte ham ud og fik af ham den sorte Kugle, ligesom Brødrene, thi, lige saa lidt som de, lod hun sig afholde fra at opsøge den talende Fugl, det klingende Træ og det springende Vand. Hun anede nok, at hendes dyrebare Brødres Frelse var afhængig af, at hun kom i Besiddelse af disse Ting. Hun kastede altsaa Kuglen foran sig, red modig bag efter den og kom snart til det truende, skæbnesvangre Bjærg. Før end hun steg der op, gjenkaldte hun sig endnu en Gang omhyggelig alle de Advarsler, som hun havde faaet af den gamle Eneboer, og ved denne Lejlighed fik hun til al Lykke et godt Indfald. Hun tænkte ved sig selv: »Hvad, om jeg stoppede mine Øren til? saa vilde jeg dog kun kunne høre lidt eller slet intet af al den Skrigen, Støjen og Hylen, som gjør det saa farligt at komme op paa denne Høj? det vil sikkert være godt!«

Som sagt, saa gjort! Hun tog noget Bomuld og stoppede sine Øren omhyggelig til, derpaa knælede hun, bad Allah om Velsignelse, og betraadte derpaa fuld af Tillid til Gud stærk og modig den Sti, der førte op til Toppen, som jo nu skulde være Maalet for hendes Rejse. Hun gik rask fremad lige op ad Bjærget og saa' hverken til højre eller til venstre, men bestandig lige ned for sig paa de sorte Stene, der laa for hendes Fødder, som om hun ved Synet af dem vilde mindes den Skæbne, der ogsaa var hende beredt, hvis hun vilde vove at

vende Blikket tilbage. Hun hørte vel al denne Skrigen, Latter, Susen og Brusen ved Siden af sig og bag sig, men enhver Lyd naaede kun hendes Øren, som om den kom langt fra, og forstyrrede hende derfor slet ikke. Hun steg Skridt for Skridt, og til sidst, hvilken Triumf og Glæde: saa' hun Toppen og øverst der oppe paa et Alter den talende Fugl i et Bur af purt Guld. Jublende skyndte hun sig hen til den, og skjønt Fuglen med Tordenstemme skreg og skjændte: »Tilbage, tilbage, ulyksalige! Du løber i din Undergang!« saa lod hun sig dog hverken skræmme eller holde tilbage, men greb hurtig Buret og tog det ned fra Alteret. I samme Øjeblik dundrede et Tordenskrald gjennem Luften, men derpaa var alt stille og roligt, Faren var forbi og besejret. Hvor jublede ikke Parisade! Først tog hun Bomulden ud af Ørene, for at hun igjen kunde høre godt, og spurgte derpaa Fuglen: »Sig mig nu, mit lille Dyr! hvor finder jeg nu det klingende Træ og det springende Vand?« Fuglen, hvis Fjer var overmaade dejlige og glimrede som lutter Ædelstene, svarede strax med fløjtende Stemme: »Lille Prinsesse, fra nu af er jeg din Slave, vil adlyde Dig i alle Ting, altid raade Dig til dit bedste og sige Dig alt, hvad jeg selv véd. Ser Du, mit Barn, hundrede Skridt til højre fra dette Alter er den Kilde, hvorfra det springende Vand, guldgult og klart, sprudler frem; og hundrede Skridt til venstre der fra, i den lille Skov hist, staar det klingende Træ, udbreder sine Grene til alle Sider, og er saa herligt at se til, og Du ikke kan tage fejl.« Da Parisade havde hørt dette, løb hun hurtig hen, fyldte en lille Flaske med Kildens kostbare Vand og gjemte den omhyggelig paa sit Bryst, derpaa vendte hun sig til Skoven, hørte allerede langt fra en Susen som Harpetoner og Englestemmer, gik efter den liflige Klang og fandt snart det herlige klingende Træ, der stærkt og kæmpestort strakte sine Grene mod Himlen. Hurtig brækkede hun kun en lille Kvist deraf, thi hun vidste, at naar den blev plantet i Jorden, vilde den strax voxe op til et stort og mægtigt Træ; hun gjemte Kvisten ved Vandflasken, og ilede derpaa tilbage til Fuglen, som hun imidlertid havde ladet staa paa Højen. Hun greb Buret, og jublende og med muntert Hjærte vandrede hun igjen ned af Bjærget, indtil hun kom til den første sorte

Sten, som laa nærmest ved Toppen. Nu tog hun Flasken frem med det springende Vand, dryppede en Draabe paa Stenen, og se, øjeblikkelig var Trolddommen løst, fra Jorden rejste sig i Steden for Stenen en ung, kraftig Ridder, saa' sig forundret om og bar sig ad som en, der er opvaagnet af en lang Søvn fuld af Drømme. Men Prinsessen gik videre, dryppede paa alle Stenene og befriede alle de unge Helte, der her laa i en Søvn, værre end Døden. Tillige med Ridderne og Prinserne vaagnede ogsaa deres Heste og vrinskede deres Herrer lystig i Møde. Jo længere Parisade kom ned ad, des større blev ogsaa Sværmen af de befriede, som alle fulgte hende Skridt for Skridt og med Forundring saa' paa, hvorlunde lidt efter lidt de sorte Stene forsvandt og blev til levende Mennesker. Endelig sprang ogsaa Bahman op og blandt de sidste Pervis. Henrykte faldt begge Brødre deres Søster om Halsen, priste hendes Mod og kyssede hende af Hjærtens Grund. Endelig var det hele Værk fuldendt, en Flok lykkelige unge Mænd omringede deres Befrierske og takkede hende med Ærbødighed for deres Frelse; de tilbød sig alle at ledsage hende og de to Brødre til deres Hjem. »Nej, vist ikke«, sagde Parisade smilende, »drag kun alle hen, hvor I er komne fra, Eders Venner, Forældre og Søskende vil blive glade, naar de ser Jer igjen.« Til Afsked rakte hun enhver Haanden, og snart red alle Prinser, Riddere og Svende til alle Sider, hver til sit Hjemsted. Men den lykkelige Parisade og Prinserne Bahman og Pervis galoperede paa deres Heste hen til Eneboerens Hytte for at takke ham for hans gode Raad og tage Afsked med ham for bestandig. Skattene, som var erhvervede med saa megen Fare, førte Parisade vel forvarede hos sig. Da de kom til Hytten og søgte den gamle, fandt de ham siddende uden for Døren paa en blød Græsbænk. Hans Hænder var foldede, hans Øjne lukkede, og han syntes ikke at bemærke deres Ankomst. Og da de traadte nærmere til, saa de, at han blidt og rolig var indslumret og død. Men paa hans Aasyn var der et forklaret Smil, og det saa' ud, som om han havde afkastet en rigtig tung og trykkende Byrde.

Ved Siden af Hytten, hvor han saa længe havde boet og levet, gravede Prinserne en Grav, lagde ham i den kølige

Jord og holdt i Stilhed en Bøn. Derpaa red de med deres Søster Parisade igjen afsted og hjem, hvor de efter tre Ugers Forløb lykkelig og uden videre Æventyr ankom. Da de havde hvilet sig efter Rejsens Besværligheder, lod de strax i deres Have bygge et prægtigt stort Marmorbækken, og da det var færdigt, hældte Parisade den Levning af Vandet, som var blevet tilbage i Flasken, ud i Bækkenet. Nu begyndte det paa en Gang at koge deri, det sprudlede og skummede, og i faa Minutter var Bækkenet fyldt til Randen. En tyk Straale af det guldblinkende Vand skød henved hundrede Fod op i Luften og delte sig for oven i tusend enkelte Neg, Straaler og Millioner Perler, der funklede i Solens Lys som lutter Diamanter og Rubiner. Plaskende faldt endelig den gyldne Straale tilbage i Bækkenet, som en gylden Regn, men kun for strax at give Plads for en anden Straale, for en tredje og saa fremdeles, den ene efter den anden. Bassinet frembød et Skuespil, som man aldrig nogen Steds kunde se skjønnere. Derpaa gik Parisade videre, plantede Kvisten af det klingende Træ i Jorden, og strax voxede det øjensynlig, bredte sig, blev til en mægtig Stamme og udstrakte sine løvfulde Grene vidt omkring og blev højere end alle de andre Træer i Haven. Og saa snart en blid Luftning bevægede Bladene, klang der fra dem himmelske Toner, der susede, fløjtede og gjenklang, og det var, som om mange Tusend Sølvklokker var hængte der for at henrykke Øret med deres fortryllende Harmonier.

Nu var da Prinsessens Ønske opfyldt, hun følte sig meget lykkelig, lyttede hele Timer til det klingende Træs Musik, og betragtede det springende Vands funklende Buer og Straaler og sagde vel hundrede Gange om Dagen til sine Brødre: »Nu har vi det skjønneste Slot og den skjønneste Have i Verden.« Prinserne svarede da: »Ja, det er sandt, og det kan vi takke Dig for.« Men de levede fremdeles som før i Enighed og Fred, og naar de dog en Gang imellem angaaende en eller anden Ting ikke var af samme Mening, saa gik de til den talende Fugl, der hængte uden for Parisades Vindue, og ved sin Sang lokkede alle Fugle nær og fjærnt fra ind i Haven, saa at den saa' ud som et stort Fuglehus, og forelagde den deres smaa Tvistigheder til Afgjørelse. Fuglen dømte altid meget

viselig og retfærdig, de tre Søskende fulgte bestandig dens Raad og befandt sig lykkelige derved.

En Dag sagde Fuglen til Prinserne: »Skynd Jer, lad Eders Heste sadle og tag Eders Vaaben og rid paa Jagt ind i Skoven. Dèr vil I finde Sultanen, og snart spore de gode Følger deraf. Men skynd Jer, før det bliver for silde.« Prinserne adlød strax, bevæbnede sig og gjorde sig færdige og red ud i den friske, grønne, skyggefulde Skov. Her kom de i en Hulvej, hvor de red langsomt fremad. Da kom Sultanen fra den anden Side med sin Hofstat og fik Øje paa Brødrene, som rask og behændig sprang af Hestene for knælende og med bøjet Hoved at vente paa Herskerens Komme. Sultanen kom nærmere, og da han saa' de to prægtig klædte unge Mænd, tiltalte han dem og spurgte om deres Navne og indbød dem til at følge med ham og fortsætte Jagten i hans Selskab. Brødrene adlød denne Befaling med Glæde, satte sig igjen til Hest, og paa et Vink af Sultanen kom de til at ride ved hans Side, Bahman til højre og Pervis til venstre. Chosru Schach underholdt sig med de to Brødre angaaende forskjellige Ting og bemærkede snart af deres Svar, hvor kloge og lærde de var, samt hvor vel underviste de var i alle Videnskaber og Kunster. Han havde ret sin Glæde af Ynglingene og kom strax til at holde af dem. Tit sukkede han stille og tænkte: »Hvis Du bare havde saadanne Sønner!« og havde ingen Anelse om, at det jo var hans egne brave Sønner, der i den skyggefulde Skov red ved Siden af ham under Egene og Bøgene. Medens de saaledes talte om dette og hint, kom de til en stor Eng, der rundt om var omgivet af de herligste Træer, og med sin Rigdom af Skovblomster saa' ud som et prægtig vævet Tæppe. »Holdt«, sagde Fyrsten, »her paa denne Plads er der jo ganske dejligt, og her vil vi ogsaa hvile og spise Frokost.« Med disse Ord sprang han af Hesten og kastede sig paa den duftende Grønsvær i Skyggen af en løvrig Platan. »Kom hid«, sagde han til Prinserne, »og sæt Jer hos mig, mine kjære unge Venner og lad os ret nyde den dejlige Morgenstund. De andre bereder imidlertid vor Frokost.« Dermed mente han en Flok af Tjenere, der var fulgte med og allerede var ivrig beskæftigede med at udpakke og ordne de forskjellige Retter og

Fødevarer. Medens nu Sultanen fortsatte sin Samtale med Ynglingene, som havde sat sig hos ham, hørte de paa en Gang en dump Larm, ligesom en fjærn Torden. De lyttede og se, pludselig kom der ud fra Skovens Tykning med Brølen og Brummen en mægtig Løve og en kæmpemæssig Bjørn gaaende ud paa Engen og gik lige hen til Platanen, under hvis Grene Chosru Schach havde valgt sit Hvilested. Da Sultanens Tjenere saa' dette, lod de al Ting i Stikken, og som rigtige Kujoner flygtede de skrigende af Angst til alle Sider. Men Bahman og Pervis sprang raske som Lynstraaler op fra Græsset, og idet de tilraabte den forfærdede Sultan, at han skulde være uden Frygt, greb de hurtig deres Lanser og gik modig og kjækt de frygtelige Rovdyr i Møde for at kæmpe med dem paa Liv og Død. Bahman gik imod Løven, som med store Spring satte ind paa ham. Da han var nær nok ved den, løftede han sin Lanse, sigtede et Øjeblik, kastede den derpaa saa sikkert og med saadan Kraft mod Udyret, at Spydet strax ikke blot gjennemborede Løvens Hoved med den tykke Manke paa, men endogsaa fór dybt ned i Jorden og spiddede det uhyre Dyrs Hoved fast til Grønsværen. Med tordnende Brølen styrtede Skovens Konge, den mægtige Løve, til Jorden og var et Øjeblik derefter uden Liv; imidlertid havde Pervis tumlet sig med Bjørnen, der paa Bagbenene med truende løftede Labber og vred Brummen var gaaet løs paa ham. Men det lykkedes ogsaa denne Prins i faa Minutter, uden at blive saaret, at overvælde og besejre sin arrige Fjende. Thi skjønt hans Lanse splintredes af Bjørnens Labber som et Stykke Rør, da han vilde støde den i Dyrets Bryst og gjennembore det, saa kunde den store Bjørn dog ikke modstaa Prinsens mægtige Sabelhug, og efter en kort, fortvivlet Modstand styrtede den ligesom Løven med kløvet Hoved til Jorden, og farvede med strømmende Blodbølger Jorden purpurrød rundt omkring. Prins Pervis stak igjen sit gode Sværd i Balgen og gik glad igjen tilbage til Sultanen. Han saa' allerede sin Broder i Herskerens Omfavnelse, der af Glæde over sin Frelse overøste Prinserne med Velsignelser, med Pris og Berømmelse for deres Tapperhed, kyssede snart den ene og snart den anden og lovede i Fremtiden at elske dem og betragte dem, som de var hans

egne kjødelige Sønner. Prinserne hørte beskedent paa Sultanens Berømmelser og følte især Glæde over, at de var hans Frelsere i Nøden. Imidlertid forsamlede Sultanens Tjenere sig ogsaa igjen, og kom listende fra alle Sider, undseelige og ydmyge. Skjønt de fortjente Straf, saa var deres Herre og Hersker dog alt for glad over at være sluppet ud af Faren, til at indlade sig med dem paa mange Ord og Bebrejdelser for deres Fejghed og Usselhed, men sagde blot, at de var rigtige Slyngler og skulde se til, at de nu kunde blive færdige med Maden, da han og hans kjære Venner, de to Prinser, vistnok var til Gavns sultne, han af Bekymring for dem og sig selv, og hine af Kampen. Da skyndte Folkene sig saa meget de kunde, og snart var den hele Fare glemt, den mægtige Chosru Schach spiste og drak om Kaps med begge Brødrene, og spøgede og lo med dem, som om de var hans Ligemænd. Paa denne Maade svandt Timerne hurtig og behagelig, og Sultanen gjorde endelig Anstalter til igjen at bryde op og vende tilbage til Hovedstaden. Han bad Brødrene om at følge med ham og tilbringe nogle Dage i hans Slot, men Prinserne afslog det, og undskyldte sig med, at de kun af den Grund ikke kunde modtage Indbydelsen, fordi de hjemme havde en Søster, der vistnok vilde være meget bekymret, hvis de blev saa længe borte fra hende. »Nu vel da«, sagde Sultanen, »saa rid hjem og tal med hende, i Morgen er der ogsaa en Dag. Men for at I ikke skal glemme at sige til Jeres Søster, at jeg i Morgen vil komme her for at hente Jer, saa giver jeg Jer her tre gyldne Kugler. De skal opfriske Eders Hukommelse, hvis I falder paa at glemme mig. Indfind Jer altsaa smukt til rette Tid her, forstaar I mig? Lev vel til vi ses!« Efter disse Ord red han afsted med sine Tjenere og sendte langt fra endnu mange venlige og kjærlige Hilsener tilbage, til han ved en Krumning af Vejen tabte Prinserne af Syne.

Disse tænkte paa deres Side nu ogsaa paa at skynde sig hjem for at fortælle Parisade deres Æventyr med Sultanen, og begav sig derfor ligeledes paa Vejen. Parisade baade undrede og glædede sig over sine Brødres Beretning og sagde til sidst: »Kom og lad os spørge den talende Fugl om dens Mening.« De gik alle tre ind i Prinsessens Kammer, hvor den

kloge Fugls gyldne Bur var hængt uden for Vinduet, tog Buret ind i Stuen og forelagde Fuglen Sagen til Afgjørelse. Den betænkte sig ikke længe paa et Svar, men sagde: »Kjære Børn, at alt vilde komme saaledes, som det er kommet, det har jeg meget vel vidst i Forvejen, og I vil endnu nok faa at se, at alt vil falde ud til det gode. I øvrigt er det nødvendigt, at Bahman og Pervis i Morgen ledsager Sultanen og besøger ham. Men I maa ikke blive Natten over i Hovedstaden, men komme hjem igjen om Aftenen. Men før end I tager Afsked med Herskeren, maa I bede ham næste Dag at beære Eder med et Gjenbesøg, og I behøver ikke at frygte for, at han vil afslaa Jer denne Bøn.« Fuglen tav, og de tre Søskende fulgte nøjagtig dens Raad. — Medens nu Bahman og Pervis næste Morgen red ud i Skoven, traf Sultanen dèr og fulgte med ham til Byen, kaldte Fuglen paa Parisade og sagde til hende: »Kjære Parisade, gjør nu hurtig dine Anstalter til at modtage Sultanen, thi Du kan være ganske sikker paa, at han vil komme i Morgen tidlig og besøge Eder. Anret et festligt Maaltid af alle Slags Spiser, paalæg din Kok at passe paa, at alt gaar rigtig til, at Stegen ikke brændes og Suppen ikke kommer for salt paa Bordet. Men især maa Du befale ham, at han skal lave en Ret, som skal sættes lige for Sultanens Plads; nemlig et Fad med Agurker, fyldte med Perler.« »Med Perler«, raabte Parisade, »hvor kan dog et Menneske spise Perler?« »Gjør, som jeg siger Dig, og bryd Dig ikke om noget, saa skal Du nok se, hvad der vil komme af.« Skjønt Parisade rystede med Hovedet og ikke kunde begribe, hvad et Fad med Perler egentlig skulde være godt til, saa gik hun dog ud, kaldte paa Kokken, og befalede ham at tilberede alt efter Fuglens Vilje. Tillige tog hun selv dygtig fat, polerede Sølvtøjet, leverede Knive, Gafler og Dækketøj ud, og hjalp til at dække og pynte Bordet, lige til det blev Aften. Saa var al Ting da færdig, og saa' meget blankt og pyntelig ud. Derpaa gik hun til Fuglen og sagde: »Nu er Bordet dækket, som Du vil have det.« »Godt, min Datter«, sagde Fuglen. »Nu har Du ikke andet at gjøre, end at hænge mig i mit Bur op i et Vindue i den Sal, hvor der skal spises, og for at Du i Morgen ikke skal glemme det, saa gjør det hellere strax i Dag.« Pa-

risade adlød, bar Fuglen ind i Salen og hængte Buret i det Vindue, som var Sultanens Sæde nærmest. Strax efter kom hendes Brødre ridende. De havde nu saa meget at fortælle om, hvorledes det var gaaet dem, at det blev ud paa Natten, og de kunde ikke blive færdige med at prise og berømme Sultanen, og de fortalte, hvor venlig han havde modtaget dem, hvor festlig han havde beværtet dem, og hvor kjærlig han havde talt, spøget og sladret med dem. Til sidst sagde de, at han næste Morgen ganske tidlig vilde komme, og havde i Sinde at blive hos dem hele Dagen. Da Parisade hørte dette, var hun hjærtelig glad over, at hun allerede havde det nødvendige i Orden og Beredskab til at modtage ham. Endelig gik de tre Søskende til Sengs og sov under blide Drømme rolig, til Solen stod op. De stod alle tre op og iførte sig deres pragtfuldeste og skjønneste Klæder; og da det var paa Tiden, satte Bahman og Pervis sig til Hest og galoperede ud af Slottet for at møde Sultanen. De red ikke noget langt Stykke, før de allerede saa' den mægtige Herre komme og et stort Følge bag efter ham, og red ham nu i Møde, alt hvad Hestene kunde strække ud, hilste ham fulde af Ærbødighed og førte ham under muntre Samtaler til Slottet. Her traadte Parisade Sultanen i Møde, nejede dybt for ham, og Sultanen sprang af Hesten, omfavnede Prinsessen og kyssede hende venlig paa Panden. Derpaa gik han med de tre Søskende ind i Slottet, op ad Trappen og ind i Spisesalen. Men hans Følge maatte blive neden for. Da Sultanen traadte ind i Salen, hørte han en Stemme, som højt og lydelig raabte: »Velsignet være din Indgang i dette Hus, de troendes Behersker! thi her vil times Dig en stor Lykke!« Sultanen saa' sig forundret om i hele Salen og saa' intet Menneske dèr. Kun et Bur, hvori der sad en vidunderlig smuk Fugl, hængte i et Vindue. »Det kan dog ikke være Fuglen, der har talt?« spurgte han. »Jo tilvisse, Hr. Sultan«, sagde Parisade, »Fuglen taler som et Menneske, klogt, en Smule klogere og visere end de fleste, der bilder sig meget ind af deres Klogskab. Derhos synger den ogsaa ubeskrivelig dejlig.« Sultanen gik overrasket hen til Fuglen og betragtede den. »Hr. Sultan«, sagde Fuglen videre, »paa mig er der ikke noget synderlig at se, men lad Jer føre

ned i Haven og forevise det springende Vand og det klingende Træ, saa vil I se de kosteligste Underværker.« »Hvis I saa befaler Herre«, sagde Parisade da, »saa vilde jeg gjærne strax føre Jer der ned.« Og da Sultanen var bleven nysgjerrig, saa fulgte han villig med Prinsessen ned i Haven. Først førte Parisade ham til det springende Vand. Her stod Sultanen længe maalløs af Forundring og betragtede med store Øjne dette Skuespil; aldrig hvilede Vandet, men uophørlig sprang det i Vejret, de guldgule Vandneg blinkede fra øverst til nederst og funklede i Solens Straaler. »O, hvor dette Syn er vidunderligt og eneste i sit Slags«, raabte han endelig, »noget mere herligt findes vist ikke i Verden.« Da han endelig havde set sig mæt derpaa, førte Parisade ham til det klingende Træ. Træets søde og henrykkende Sølvklang fyldte hans Øren med Vellyst, og kun med Møje kunde han rive sig løs derfra, da Tjenerne og Lakajerne kom for at melde, at Middagsbordet var dækket, og Maden anrettet. Han gik da med de tre Søskende til Bordet og gjorde sig dèr til gode. Blandt de mange kostelige Retter blev ogsaa hint Fad rakt ham, hvorpaa de med Perler fyldte Agurker laa. Han tog én deraf og skar den i Stykker. Men da Perlerne trillede ud paa hans Tallerken, forundrede han sig ikke lidt, saa' paa Parisade og sagde: »Min kjære Frøken, hvad er dette for en sælsom Ret? Jeg har aldrig i mit Liv hørt, at man kunde spise Perler, ligesom Duer og Agerhøns.« Førend Parisade kunde svare derpaa, opløftede den talende Fugl sin Stemme og raabte: »Ej, Hr. Sultan, hvor kan det falde Jer ind at undre Eder over saadan en ringe Ting? I har jo selv oplevet langt mere sælsomme Ting, thi det var jo Jer, der for mange Aar siden en Gang lod Jer bilde ind, at Eders Gemalinde i Steden for yndige Børn havde sat hæslige Hunde, Katte og Træklodse i Verden?« »Min Gud«, sagde Sultanen, »skulde jeg da ikke en Gang kunne tro og sætte Lid til mine egne Svigerinder, min Kones Søstre? de har fortalt mig alt dette.« »De har skjændigen bedraget Jer og løjet for Jer, Hr. Sultan«, raabte Fuglen igjen, »og naar I atter kommer tilbage til Hovedstaden, saa lad dem kun uden videre paa mit An- og Tilsvar gribe og føre til Jer. Og hvis de saa ikke med alle Omstændigheder tilstaar alt, hvad

I strængt og alvorlig spørger dem om, saa vil jeg gjælde for den dummeste Fugl i Verden. Men vil I vide, hvor Eders tre Børn er, saa se Jer blot om, de sidder alle tre her til Bords med Jer.« »Hvorledes!« skreg Sultanen fuld af Henrykkelse og omfavnede de tre Søskende, »hvorledes? I er mine Børn? I, som jeg allerede elskede, da mit Øje saa' Eder første Gang? Allah il Allah, gid Du talte Sandhed, Du kloge Fugl!« »Ja tilvisse, Hr. Sultan, tvivl ikke derpaa, alt er Sandhed«, sagde Fuglen, »og I kan tro mig paa mit Ord. Jeg véd ret godt, hvad jeg siger, og jeg lyver ikke for Jer.« Da Sultanen hørte dette, omfavnede han igjen de tre Søskende, der var lige saa glade og overraskede som han, klappede og kyssede dem af alle Livsens Kræfter og var saa inderlig fornøjet, at de klare Glædestaarer strømmede ham ned ad Kinderne. »Mine kjære, inderlig kjære Børn«, raabte han den ene Gang efter den anden, »hvor vil Eders Moder glæde sig, naar hun ser Jer, Eders gode Moder, som jeg saa uretfærdig har forstødt, og som uden Brøde har maattet lide saa meget. Hvor jeg er lykkelig, at jeg nu kan gjøre alt godt igjen, hvor lykkelig er jeg, at I er blevne saa store, saa smukke og flinke. Vær takket Allah, for din Godhed og Naade!« Da endelig Følelsernes Storm havde lagt sig noget hos ham og Børnene, maatte Fuglen nøjagtig og omstændelig fortælle, hvorledes alt var gaaet til. Beretningen overtydede fuldstændig Sultanen om hans Lykkes Virkelighed, og da ogsaa denne sidste svage Tvivl var udslettet, sagde Sultanen: »Mine dyrebare Børn, mit Hjærte brænder i min Barm af Vrede over den Ugjerning, der er begaaet imod os og Eders gode Moder, og jeg har ingen Ro mere paa mig, før de onde er straffede og den uskyldige igjen kommet til Ære. Lad os derfor i Hast vende tilbage til Hovedstaden.« Intet kunde være kjærere end dette for Prinserne Bahman og Pervis og for Prinsesse Parisade, thi de længtes saa ubeskrivelig efter at se deres saa uskyldige, forfulgte og haardt krænkede Moder. Derfor gjorde de sig saa hurtig som muligt færdige og red i Sultanens Følge til Byen, der ikke laa langt borte fra deres Slot. De kom snart der hen, og som en Løbeild udbredte den Efterretning sig snart iblandt Folket, at Sultanen havde fundet sine Børn og i

højstegen Person vilde føre deres Moder, sin Gemalinde, fra hendes haarde Fængsel tilbage til det prægtige Palads. Og saaledes forholdt det sig ogsaa. Thi næppe var Sultanen steget af uden for sit Palads, før han gav Befaling til strax frem for alt at gribe de to onde Søstre; derpaa skyndte han sig, ledsaget af sine Børn, saa hurtig som muligt hen til den store Moské og sin Gemalindes Fængsel, lod det aabne og omfavnede sin uskyldige Kone offentlig for alt Folket, kyssede hende og sagde: »Tilgiv mig, Du hellige og tungtprøvede! Jeg har fejlet og tilføjet Dig ondt, men mit Hjærte angrer dybt, og er igjen fuldt af Kjærlighed til Dig, og jeg er villig til at underkaste mig enhver Bod, som Du vil paalægge mig til Straf for min Brøde. Se, til Gjengjæld for dine Lidelser bringer jeg Dig her vore Børn!« Da den gode Sultaninde hørte Sultanen tiltale hende saaledes, følte hun en himmelsk Glæde og tilgav ham gjærne al den Lidelse, han havde tilføjet hende. Med Henrykkelse omfavnede hun sine Børn, græd af Glæde og kunde ikke sige et Ord, thi hendes Hjærte var alt for fuldt. Med uendelig moderlig Kjærlighed betragtede hun bestandig sine Børn, og trykkede den ene efter den anden til sit Bryst. Men rundt omkring stod en Mængde Folk, som havde set paa alt dette, og da de nu saa', hvor lykkelige Sultanen, hans Kone og Børn var, da jublede de højt og nedbad Himlens Held og Velsignelse for dem. Og under hele Folkets Jubel begav Sultanen sig endelig med sin Familie tilbage til Paladset. Hvad Forældrene dèr har talt med deres elskede Børn, det véd ingen at fortælle, thi de tilbragte hele Dagen alene med hinanden og overlod sig ganske til Gjensynets Glæder. Men at de har været til Gavns glade, inderlig lykkelige og fulde af Fryd, det kan man sikkert vide.

Næste Dag samlede Sultanen alle sine Vesirer og Raadgivere og lod de to onde Søstre føre frem, som nu blege af Angst og Rædsel ventede Følgerne af deres onde Gjerninger. Sultanen fortalte udførlig de Forbrydelser, som de ulyksalige havde gjort sig skyldige i, og da Fortællingen var til Ende, sagde han: »I mine trofaste! fastsætter nu Dommen, hvorledes disse ondskabsfulde Kvinders Brøde skal straffes.« Da stod alle Vesirer og Raadgivere op og raabte: »Herre, de har for-

tjent at blive bundne til vilde Hestes Haler og af dem jammerlig slæbes til Døde.« Og saaledes skete det. Himlen straffede deres Ondskab, og de maatte lide en jammerfuld Død. Men Sultanen, hans ædle gode Gemalinde og hans tre Børn følte sig bestandig saa lykkelige, som om de var i Paradis, og elskede hinanden, som Englene i Himlen.

Aladdin og den vidunderlige Lampe.

Der var en Gang en Skrædder, som boede i Bagdad og havde kun én Søn, som hed Aladdin. Denne Dreng duede til ingen Ting, han var en doven og forsømmelig Knægt, og han trængte til at faa Prygl til Frokost, til Middagsmad og til Aftensmad, og det regelmæssig hver Dag. Men det skete desværre ikke, og deraf kom det da, at han Aar for Aar blev mere forvildet, fra Morgen til Aften løb omkring paa Gaderne, sloges med Tiggerdrengene, ja gjorde endogsaa Nar ad gamle ærværdige Folk og drillede dem paa mangehaande Maader. Hans Fader foreholdt ham, hvad for en Døgenigt han var; men hvad hjalp det? hans Advarsler gik ind ad det ene Øre og lige saa hurtig ud af det andet, saa at intet blev hængende i Hukommelsen. Da han nu lidt efter lidt var bleven stor nok til at lære et Haandværk, sagde hans Fader til ham: »Aladdin, fra i Morgen af er Du min Læredreng, forstaar Du mig? Gud naade Dig, hvis Du ikke forandrer Dig og bliver flittig. Jeg siger Dig, min Skrædderalen har før gjort mangt et forvildet Træ lige og mygt, og jeg har ikke i Sinde at skaane og forkjæle Dig, men jeg vil maale din Ryg med den, saa ofte Du ikke er ordentlig. Tag Dig altsaa i Agt.« »Det er godt, det er godt!« sagde Aladdin, og han løb ud til sine Venner, Gadedrengene, og sloges og tumlede sig med dem, til det blev Nat. Han tænkte slet ikke mere paa sin Fader. Næste

Aladdin og den vidunderlige Lampe.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Morgen vilde han igjen i al Hurtighed afsted som sædvanlig, men den gamle havde passet godt paa, og da den lille kjære Søn vilde smutte ud af Døren, fik han ham fat ved Kraven og spurgte: »Stop, hvor vil Du hen, Døgenigt? kom her, strax op paa Skrædderbordet, træd Naalen og sy flittig, nu er det forbi med dit Dagdriveri.« Hvad var herved at gjøre? den kjære lille Søn maatte op paa Bordet og færdes med Naal, Traad og Sax, saa godt det vilde gaa, thi den tunge Alen hængte truende paa Væggen; Aladdin havde allerede lært den meget godt at kjende, og fandt det derfor slet ikke ønskelig at gjøre nærmere Bekjendtskab med den. En Stund syede han flittig, men næppe vendte Faderen ham et Øjeblik Ryggen, vips, kastede han Naal og Traad Pokker i Vold, sprang ned af Bordet som en Hjort og borte var han. Naar han kom igjen, ventede der ham rigtignok en Dragt Prygl, men dem rystede han af, som en vaad Puddel Vanddraaberne, og lo oven i Kjøbet i Stilhed ad sin Fader. Saaledes forløb et Aar, da blev den gamle syg, og efter et Par Ugers Forløb var han død. Hans Kone indsaa' ret godt, at Aladdin aldrig vilde lære noget ordentligt, derfor solgte hun Skrædderværkstedet med alt Værktøj og Tilbehør og fik saa meget derfor, at hun til Nød kunde leve deraf. Aladdin kunde nu fremdeles bære sig ad, som han vilde, thi nu havde han fuldkommen frit Spil. Den eneste, der stundom hidtil indjog ham lidt Frygt, var nu ikke mere til, og hans Moder kunde ikke magte ham, om hun end havde villet, thi han var nu allerede en stærk og kjæk Yngling paa femten Aar. Hele Dagen igjennem drev han om paa Gaden, spildte sin Tid med Leg og Narrestreger og tænkte intet Øjeblik paa, hvad der en Gang skulde blive af ham. Han var blevet en fuldkommen Døgenigt og Dagdriver. Da han saaledes som sædvanlig en Morgen legede med sine Kammerater paa en offentlig Plads, kom der en gammel Mand gaaende op ad Gaden, blev staaende ikke langt fra de legende og saa' en Stund paa deres Færd. Aladdin vakte hans Opmærksomhed, og han tænkte: den Knægt passer godt i mit Kram. Han spurgte sig for hos nogle Kjøbmænd om alle Drengens Forhold og Omstændigheder, og da han havde samlet Efterretninger nok, gik han hen til ham, trak ham til Side og sagde:

»Hør en Gang, kjære Ven, er din Fader ikke Skrædderen Mustapha?« »Jo«, sagde Aladdin, »saaledes hed min Fader, men han er død for sex Uger siden.« »Er han død«, jamrede den gamle, »ak, saa kommer jeg dog for silde, og jeg faar altsaa ikke min gode Broder mere at se. Ja, Du skal ikke forundre Dig, jeg er din Farbroder, og kommer nu efter flere Aars Forløb og en lang Rejse endelig tilbage til min Fødeby, hvor jeg vilde dele mine Rigdomme og Skatte med min kjære Broder. Da saa' jeg Dig her paa Gaden, og gjenkjendte Dig strax; thi Du ligner din Fader, som det ene Æg det andet. Netop saadan en smuk Dreng var han, som Du, da han var i din Alder. Ak, at jeg skulde miste ham!« Grædende og jamrende omfavnede han sin Brodersøn, der slet ikke vidste, hvad han skulde tænke om alt dette, thi hjemme havde han aldrig hørt tale om en Farbroder. »Lever da din Moder endnu?« spurgte den gamle videre, »og hvor bor hun?« Aladdin gav ham Oplysning om alt, og den gamle greb til sidst i Lommen, fremtog en Haandfuld Zecchiner, gav Brodersønnen disse og sagde: »Se dèr, min Søn, bring denne Ubetydelighed til din Moder og bed hende at tilberede en god Aftensmad. I Eftermiddag kommer jeg her igjen, mød mig saa her, saa vil jeg følge med Dig hjem og lære min gode Svigerinde at kjende. Hils hende imidlertid fra mig og gaa saa, min Søn.« Aladdin sprang afsted og løb ganske forundret og forbavset hjem. Men den gamle var hverken Mustaphas Broder eller Aladdins Farbroder, men ikke andet end en berømt, ondskabsfuld, afrikansk Troldmand, der var kommet til Bagdad for at tilvende sig en umaadelig Skat, der laa skjult ikke langt fra Byen. Men dette kunde han ikke udføre alene, og derfor havde han udset Aladdin til at hjælpe sig, da han syntes ham meget passende dertil. Aladdin løb imidlertid hjem til sin Moder og raabte allerede langt fra: »Moder, jeg har opdaget den rigeste Onkel i Verden, se her, hvilken Mængde Penge han har givet mig, alt dette skulde jeg give Dig.« Den gamle Kone kjendte ikke nogen Broder til sin Mand, og rystede paa Hovedet. »Knægt«, sagde hun endelig forskrækket, »Du har dog vel ikke stjaalet disse Penge?« »Gud bevares, Moder«, sagde Aladdin, »hvor kan Du tro

saadant noget. Som jeg siger Dig, Farbroder er kommet og vil i Aften besøge os og spise til Aften med os. Indret nu al Ting ordentlig, thi det lader til, at Onkel har mange Penge.« Den gamle Kone kunde til sidst virkelig ikke gjøre andet, anrettede altsaa et godt Maaltid, og beroligede sig med, at hun af Onkelen selv sagtens vilde faa Oplysning om det uventede Slægtskab. Om Aftenen kom Troldmanden, meget stadselig pyntet og paaklædt, spadserende med Aladdin. »Altsaa her i dette Værelse«, udraabte han med Taarer, »har min gode Broder Mustapha levet og arbejdet? O, hvor jeg er bedrøvet over ikke at se ham igjen. Hvor vilde han have glædet sig, naar jeg uventet havde kastet mig i hans Arme. Ak, kjære Svigerinde, jeg holdt altid saa meget af din gode Mand, tilgiv derfor, at jeg saa hensynsløst hengiver mig til min heftige Smerte.« Han græd, den gamle Kone græd ogsaa, og Drengen fulgte til sidst ogsaa deres Exempel. Men lidt efter lidt fattede de sig alle tre igjen. Troldmanden fortalte omstændelig og vidtløftig sine Æventyr, og digtede en meget sandsynlig og troværdig Historie. »Allerede for fyrretyve Aar siden«, sagde Hykleren, »forlod jeg min gode Fødeby og Mustapha, og vandrede ud i den vide Verden. Jeg har set Alverdens Riger og Lande. Begge Indier, Syrien og Persien, Ægypten og Arabien, Kina og Tyrkiet har jeg gjennemvandret, og til sidst opholdt jeg mig omtrent ti Aar i Afrika. Jeg har samlet store Skatte, og da jeg endelig mente, at jeg var rig nok, kom jeg igjen tilbage til Bagdad, for hos min kjære Broder at henleve mine Dage i Fred og Ro. Han er nu rigtignok død, men Du, dyrebare Svigerinde, og Du, Aladdin, I skal gjøre mit Tab mindre smerteligt, jeg vil flytte ind hos Jer og holde godt Frændskab med Jer. Vil I optage mig blandt Eder, kjære Børn?« Hvem vilde ikke med Glæde modtage en rig Onkel, især naar han er rigtig rundhaandet? Den gamle Kone rakte ham Haanden, trykkede ham baade med Taarer og Smil til sit Hjærte, og Aladdin sprang op, faldt ham om Halsen og raabte: »Hjærtelskede Farbroder, bliv hos os, vi vil bære Dig paa Hænderne.« Sagen var altsaa afgjort til alles Tilfredshed. »Men sig mig nu en Gang, Aladdin«, sagde Onkelen videre, »hvad tager Du Dig for, hvad bestiller Du, har Du lært noget

til Gavns? sig mig det?« Aladdin tav stille, han skammede sig ved sit letsindige Liv og blev blodrød i Ansigtet; men Moderen sagde: »Kjære Hr. Svoger, Drengen har i sit hele Liv endnu ikke gjort andet end dumme Streger, og er den største Dovenkrop. Han skulde lære Skrædderhaandværket hos sin Fader. Jo, kom dèr! han rørte ikke Naalen. Naar den gamle vendte ham Ryggen, løb Knægten væk. Jeg har haft Kummer og Sorg nok af ham, og nu lader jeg ham gjøre, hvad han vil, for mig kan han i sin Alderdom hugge Sten eller dø af Sult, jeg vasker mine Hænder! Jeg har givet ham Advarsler og Paamindelser nok.« Aladdin sad som paa Gløder og vovede ikke at sige et Ord, thi hvad Moderen sagde, var alt for sandt. »Kjære Svigerinde«, sagde Farbroderen, »ikke saa hidsig. Aladdin ser mig slet ikke ud til saaledes hele Dagen igjennem at ville gaa og drive. Det har sikkert kun ikke været efter hans Smag at sidde stille ved Skrædderiet, og det kan man endelig ikke fortænke ham i. Unge Mennesker maa rase ud, det véd jeg af egen Erfaring. Lad mig kun raade, Moerlille, jeg haaber, jeg nok skal finde paa en Bestilling, som han kan faa Smag for. For Exempel saadan en Kjøbmandsbutik, Aladdin, hvad? det var vel ikke saa galt? en Handel med dejlige Stoffer og smukke Klæder, ikke sandt? der har man noget at bestille og fortjener en kjøn Skilling, der er ogsaa Afvexling ved, og saa lærer man Verden og Mennesker at kjende. Hvad synes Du?« »Ak, Du gode Gud, det havde jeg nok Lyst til«, sagde Aladdin, »men Penge! hvor skal jeg faa Penge fra? jeg kan ikke ryste Zecchinerne ud af Ærmet eller stampe dem op af Jorden!« »Gjør Dig ingen Bekymring desangaaende«, sagde den kjærlige Onkel, »Penge har jeg mere end nok af, og det skal ikke komme mig an paa et Par Tusend Zecchiner. I Morgen vil vi se til, hvad der er at gjøre ved Sagen, og foreløbig sove paa det.« Med disse Ord rejste han sig og tog Afsked, thi det var allerede blevet temmelig silde. Aladdin fulgte ham til hans Værtshus, og vendte fuld af Glæde tilbage til sin Moder, hvis Hjærte endnu var fuldt af alle de Ting, som Troldmanden havde sagt. »Tak Du Gud«, sagde hun til Aladdin, »at han har sendt Dig en saa brav Onkel. Det er en sand Lykke, thi ellers var der

aldrig i dit Liv blevet noget af Dig.« Næste Morgen ganske tidlig kom Troldmanden igjen spadserende og hentede sin Brodersøn. De gik fra den ene til den anden og talte her et Par Ord og hist et Par Ord; »thi«, sagde Farbroderen, »Du maa lære dine tilkommende Kolleger at kjende.« Til sidst kom de til en, der handlede med Klæder. »Ser Du, Aladdin«, sagde Troldmanden, »udsøg Dig her en smuk Dragt, thi i denne Kofte kan Du ikke længer løbe omkring. Vælg kun efter din Smag, det kommer ikke an paa Pengene, som Du véd.« Aladdin søgte og valgte og fik til sidst en saa smuk Dragt, at det var en Glæde. Han maatte klæde sig om, og Onkelen betalte uden at prutte længe. »Kom her, min Dreng«, sagde han, »og se Dig en Gang i Spejlet.« Aladdin saa' sig i Spejlet og fandt sin Person saa fordelagtig forandret, at han rødmede over sit eget smukke Udseende og faldt af Glæde den gamle Troldmand om Halsen og raabte: »Kjæreste Onkel, hvordan skal jeg takke Dig! Kom, lad os skynde os til min Moder, hun maa dog ogsaa se mig i min Stads. Hvor hun vil blive forundret!« Den gamle Mand smilede og føjede sig efter Aladdins Ønske. Moderen glædede sig over den smukke Yngling og takkede den gavmilde Svoger tusend Gange. »Ti stille, gode Kone«, sagde Troldmanden, »jeg gjør det ikke for intet, thi Du maa indrømme mig en Bøn. Jeg har til i Aften indbudt nogle gamle Venner og Kjøbmænd til mig, og jeg vilde gjærne beværte dem ret festlig. Nu maa Du tillade, at din Aladdin gjør sig lystig med os, det er jo ogsaa nødvendigt, at han lidt efter lidt vænner sig til at omgaas med andre. I Morgen er det Fredag, og saa har jeg Lyst til i Selskab med denne Ungersvend at foretage en Vandring uden for Byen, altsaa faar Du ham ikke igjen at se, før i Morgen Aften. Du vil vel ikke afslaa mig dette, thi hvad bedre kan man vel foretage sig om Fredagen, end at gjøre en lille Udflugt. Er Du enig med mig deri?« »Ja vist, gaa kun«, sagde Moderen, »men Du, Aladdin, vær smukt artig, og gjør ikke din Onkel nogen Skam, hører Du?« »Ja vist, Moder«, raabte Aladdin, idet han gik, og fulgte med Troldmanden til dennes Værtshus. Ved deres Ankomst fandt de allerede nogle Gjæster, de øvrige kom lidt efter lidt, og alle blev festlig beværtede.

Aladdin var glad og munter, og morede hele Selskabet langt ud paa Natten ved sine Løjer og lystige Indfald. Næste Morgen før Solens Opgang begav Onkelen og Brodersønnen sig paa Vejen, og gik rask ud af Bagdads Port, bestandig mellem Haver og Paladser. Troldmanden viste sin Ledsager tusende Ting og gjorde ham opmærksom paa alle de Mærkværdigheder og Skjønheder, som næsten ved hvert Trin viste sig for dem. »Se her«, sagde han, »hvorledes finder Du dette Lysthus, hvad synes Du om hin Bygning, om dette store Palads dèr og hisset det prægtige Slot? Betragt en Gang disse prægtige Træer og Blomster!« Aladdin vidste slet ikke, hvor han skulde vende Øjnene hen, og morede sig saa godt, at han uden at føle Træthed bestandig gik videre fremad. Da de var komne saa langt bort fra Byen, at Egnen blev ensommere, Paladserne og Slottene stedse færre, og til sidst Bagdads Taarne endnu kun saas at blinke utydelig i det fjærne, da fortalte Troldmanden en Mængde forunderlige Æventyr og Historier, og Aladdin lyttede begjærlig til hans Ord, der søde og lokkende trængte sig til hans Øren. Vejen førte stedse videre og videre, indtil de kom ind i en lille snæver Dal, der dannedes af to middelhøje Bjærge. »Her vil vi gjøre Holdt, Aladdin«, sagde Troldmanden, »og giv nu Agt, og hvis Du har Mod i Brystet og Kjækhed, saa skal Du faa Ting at se, som Du aldrig i dit Liv, hverken vaagen eller i Drømme, har set Mage til. Sig mig, vil Du følge mine Anvisninger og for i Dag give Dig i min Magt? jeg forsikrer Dig, at Du ikke udsætter Dig for nogen Fare, og at Du uden Frygt kan adlyde mine Befalinger. Du kjender mig, jeg mener det ærlig med Dig.« Aladdin var en kraftig og kjæk Yngling, Fejghed var ikke hans Fejl, og han havde ingen Anelse om den formentlige Vens onde Hensigter, altsaa slog han uden Betænkning til og sagde trohjærtig: »Onkel, Du har allerede vist mig saa megen Godhed, og jeg stoler ganske paa Dig. Sig mig, hvad jeg skal gjøre.« »Det ventede jeg nok«, sagde den gamle, »og Du skal ikke fortryde det. Gaa hen og sank et Knippe Kvas, der ligger nok af det her rundt om, saa vil jeg imidlertid slaa Ild.« Aladdin adlød og bragte snart en stor Mængde tørre Grene, Kviste og vissent

Løv, og lagde det paa et Sted, som Troldmanden havde betegnet ham. Troldmanden slog Ild, antændte et Stykke Svovl og lagde det under Risknippet, som snart stod i lys Lue. Derpaa fremtog han af Lommen et Pulver og kastede med to Fingre lidt deraf i Ilden. En tyk Damp steg op deraf, og Troldmanden mumlede uafladelig Trylleformler og Besværgelsesord, ved hvis Kraft Dampen trak sig snart til den ene, snart til den anden Side. Nu rystede Jorden under et mægtigt Tordenskrald, aabnede sig, og en bred, blankpoleret Marmorsten med en Ring af Malm i Midten laa frit for dem. Aladdin forfærdedes over alle disse frygtelige Ting, og Rædselen for Trolddommen greb ham saa heftig, at han vilde tage Flugten. Men Troldmanden raabte »Holdt!« og sprang efter ham, »holdt, vi spøger ikke her, og Du maa fuldbyrde, hvad Du har begyndt. For Resten vil jeg lære Dig, for Fremtiden ikke uden videre saaledes at løbe bort.« Med disse Ord gav han den skjælvende Yngling et Slag paa Øret, saa at han strax faldt til Jorden. »Kjæreste Onkel«, jamrede han, »jeg skal aldrig i mit Liv gjøre det mere, slaa mig blot ikke.« »Staa op«, befalede Troldmanden ham formildet, »staa op, og vær ikke bange. Men gjør ikke saadanne dumme Streger tiere. Jeg staar Dig nu i Faders Sted, og Du maa punktlig adlyde mig. Men Du skal heller ikke gjøre det for intet, nej, snart skal Du se, hvilke Rigdomme og Skatte Du kan komme i Besiddelse af.« Aladdin samlede igjen alt sit Mod og sagde muntert: »Vær nu ikke mere vred, Farbroder, nu skal jeg gjøre mine Ting bedre.«

»Velan«, sagde Troldmanden, »saa hør opmærksomt paa, hvad jeg siger Dig. Under denne Sten med Bronceringen ligger de største Skatte skjulte, som der findes paa Jorden. Fra Verdens Skabelse af er de Dig bestemte, og heller ingen anden end Du kan løfte denne Sten af Stedet. Selv jeg, som dog har faaet den frem for Dagens Lys, tør hverken berøre den, eller stige ned ad den Trappe, som er skjult under den. Gaa nu hen til den og tag Stenen bort.« »Onkel«, raabte Aladdin, »det kan jeg virkelig ikke, den er alt for stor og tung, ikke engang to Heste vilde slæbe den af Stedet.« »Prøv det dog«, sagde den gamle, »tag godt fat, og den vil nok give efter.« Aladdin maatte adlyde, og ganske rigtig, Stenen fore-

kom ham næppe tungere end et Dun, med Lethed løftede han den og aabnede Indgangen til Underverdenen. En Hule laa for ham, som en Trappe førte ned i. »Ser Du, min Søn«, sagde Troldmanden, »ligesom dette er lykkedes Dig, saaledes vil ogsaa det øvrige lykkes Dig, og Du vil blive rigere end en Storsultan. For at Du kan være saa meget des sikrere, saa sæt denne Ring paa din Finger, saa kan slet intet ondt vederfares Dig. Gaa nu ned ad denne Trappe i Hulen, dèr vil Du finde en Dør, som Du skal aabne, og derpaa gaa ligefrem gjennem tre store hvælvede Haller, i hvilke Du rundt om vil faa Øje paa uhyre store gyldne Kar, som til Randen er fyldte med Guld og Sølv. Men jeg raader Dig ikke at røre noget deraf, thi det kunde blive din Død. Alle Karrene bliver omhyggelig bevogtede af usynlige Aander, som ikke forstaar Spas. Vogt Dig ogsaa for at stryge hen ad Væggene med din Kaftan og hold den tæt sammen om Livet. Pas vel paa det, jeg befaler Dig det. Naar Du er kommet ud af den tredje Sal, træder Du ind i en stor prægtig Have fuld af Frugttræer med dejlige Frugter. En Fodsti fører igjennem den, følg denne og Du vil snart komme til et nydeligt gyldent Tempel, til hvilket tredive Sølvtrappetrin fører op. I Templet staar der et Alter, og paa Alteret en lille brændende Lampe af ganske sædvanligt Jærnblik; denne Lampe skal Du tage, slukke Flammen og hælde den Olie ud, som den indeholder. Skjul den derpaa omhyggelig paa dit Bryst. Pas godt paa Lampen, og tab den ikke. Har Du gjemt den sikkert, saa kan Du vende tilbage og behøver slet ikke at frygte noget mere. Pluk Frugter af, saa mange Du vil, tag Guld og Sølv med, saa meget Du kan slæbe. Du skal selv beholde alt det og ikke bringe mig andet end Lampen, endnu en Gang indskærper jeg Dig, pas godt paa Lampen. Gaa nu, og naar Du kommer tilbage, er vi begge hovedrige.«

»Det kan jeg nok finde mig i«, sagde Aladdin. »Farvel til vi ses, Hr. Onkel!« og hurtig sprang han ned ad Trappen og forsvandt. Modig vandrede han gjennem de tre første Sale, og saa' hverken til højre eller til venstre efter Guldkarrene, for at han ikke skulde faa Lyst til at tage noget deraf. Omhyggelig holdt han sine Klæder til sig, og var endelig saa lykkelig uantastet at komme ud i Haven. Under Jorden var det lige

saa lyst som oppe paa Jorden, og derfor fandt han meget snart det lille gyldne Tempel, tog den gamle Bliklampe ned fra Alteret, hældte den Olie, hvormed den var fyldt, paa Jorden, og puttede den til sig. »Jeg kan aldrig begribe«, mumlede han ved sig selv, »hvad rart der kan være ved den Lampe. Saadanne usle Tingester kan min Onkel jo kjøbe i Bagdad i Hundredevis.« Paa Tilbagevejen skyndte han sig ikke saa meget, men gav sig Tid til at betragte den dejlige Have med de mange Træer. Mellem det mørke Løv glimtede Millioner Frugter ham i Møde. Nogle var gule, andre hvide, atter andre purpurrøde, grønne og blåa. Nogle var dannede som Æbler, andre som Aprikoser, Ferskener, Blommer og Oranger. Men alle var de næsten gjennemsigtige og blinkede som Stjærner. Aladdin fik Lyst til ogsaa at smage disse Frugter, der saa' saa dejlige ud, og tænkte at de maatte smage herlig. Mange Grene hængte saa dybt ned mod Jorden, at han kun behøvede at gribe til, og han plukkede da en Orange, som netop var ham nærmest. Han bed dygtig i den, men se, hans Tænder gled af, og han mærkede, at alle disse smukke Frugter var kunstig forarbejdede. i Begyndelsen blev han ærgerlig derover, men trøstede sig dog snart og besluttede at bringe sin Moder en hel Del deraf hjem. Han troede, at de bestod kun af farvet Glas og ikke havde nogen synderlig Værdi, men deri tog han meget fejl. Thi alle disse Kunstværker var lutter Ædelstene, saa kostbare, som de slet ikke mere findes paa Jorden. Et eneste af disse smaa Æbler var mere værd end et helt Kongerige og aldeles ikke at opveje med Penge. De hvide Frugter var Perler og Diamanter, de røde Rubiner, de grønne Smaragder, de blaa Safirer og Ametyster og de gule Topaser. Men Aladdin ansaa dem, som sagt, for at være af Glas, og for at gjøre sin Moder en Glæde dermed puttede han alle Lommerne fulde og fyldte en stor Pose, som han havde taget med. Han var da snart saa belæsset, at han ikke kunde faa Plads til mere, og maatte nu igjen endelig tænke paa at gaa tilbage. Han forlod altsaa hurtig den prægtige Have, skyndte sig igjennem de tre Sale og fløj igjen op ad Trappen, hvor han saa' Solens Lys skinne. Men Vejen op ad Trappen var dog en Smule snever, og Aladdin havde megen Møje med at krybe op ad

den, eftersom det samlede Forraad udgjorde en ikke saa ringe Byrde. »Hejda, Onkel«, raabte han, »ræk mig din Haand her ned og hjælp mig lidt at klavre op.« »Naa, er Du dèr, Aladdin«, svarede Troldmanden fuld af Glæde, »det er herligt. Ræk mig først Lampen her op, saa vil jeg hjælpe Dig. Hurtigt!« »Jeg maa først op af dette snævre Hul, Onkel«, sagde Aladdin, »jeg kan ikke røre mig her og har alle Hænder fulde af smukke Ting og Frugter, hjælp mig først.« Men Troldmanden var bange for, at Aladdin til sidst skulde beholde Lampen, naar han igjen lod ham komme op i Daglyset, han hjalp ham derfor ikke op, men paastod, at han først skulde udlevere Lampen. »Det er mig ligegyldigt«, sagde Aladdin endelig, da de allerede i nogen Tid havde snakket frem og tilbage, »jeg bliver siddende her paa Trappen, og udleverer ikke Lampen, før jeg er kommen op, om jeg saa skulde sulte ihjel her.« Thi hans Onkels Utjenstagtighed havde gjort ham vred, og han var bleven trodsig og stædig. Men ved disse Ord blev Troldmanden greben af et usigeligt Raseri, thi det bestyrkede ham end mere i den Mening, at Aladdin havde i Sinde at forholde ham Lampen, og med skrækkelig Stemme skreg han: »Velan, Du Skurk, saa dø og vær levende begravet!« Og næppe var disse Ord undslupne hans Mund, saa mumlede han en Besværgelse mellem Tænderne, og før Aladdin kunde springe ud af Hulen, havde Marmorstenen med Bronceringen, uden at være berørt, allerede igjen lukket Aabningen til Trappen, Jorden fløj hen derover, og Ynglingen var levende begravet, og givet til Pris for Hungersdøden. Troldmanden lo haanlig. Denne Mand var, som allerede sagt, slet ikke Aladdins Onkel, men ikke andet en lærd, men tillige ondskabsfuld Magier fra Afrika. Ved Hjælp af sin Trolddom og sine Punktertavler havde han efter mange Aars Studium og megen Møje skaffet sig Vished om, at der i Nærheden af Bagdad i en underjordisk Have gjemtes en fortryllet Lampe, hvis Besiddelse skjænkede Herredømme over de mægtigste Aander. Naturligvis opbød han alt for at faa den i sin Magt, og da han virkelig selv ikke turde betræde Hvælvingen, saa udvalgte han vor Aladdin til sin Hjælper, og troede let at blive færdig med det unge Menneske. Men hans Forhaabninger blev til intet, og han ærgrede sig

kun over, at han havde givet Aladdin den kraftige Ring, der skulde beskytte ham mod alle Farer. Men det kunde alt sammen ikke hjælpe noget, trods al hans Ærgrelse og Fortrydelse over sin Overilelse og Hidsighed var intet andet for ham at gjøre end at vende tilbage til Afrika. Thi et andet Forsøg paa at aabne Hulen vilde sikkert have kostet ham Livet. Altsaa begav han sig paa Vejen og drog tilbage til sin Hjemstavn i Afrika.

Den stakkels Aladdin sad imidlertid i den lille mørke Hule ligesom i en Grav, og troede uden Redning at være fortabt. Han græd, raabte, saa højt han kunde, paa sin Onkels Navn, og lovede højt og dyrt for Fremtiden altid at være lydig. Endelig stod han op og følte sig for ned til de tre Sales Dør; da han fandt den, var den lukket. Nu forsvandt den sidste Straale af Haab, jamrende og sukkende satte han sig paa Trappens Trin og græd bitterlig, indtil han sov ind. Efter to Dages Forløb vaagnede han først igjen. »Ak«, raabte han og vred Hænderne, »var jeg dog aldrig vaagnet igjen, jeg ulykkelige!« Ved saa fortvivlet at vride Hænderne er han vel kommen til at gnide Troldmandens Ring, hvis skjulte Kræfter ikke var ham bekjendte; thi pludselig blev Hulen oplyst af en klar Glans, en Aand stod for ham, kæmpemæssig og frygtelig at se til, og raabte med mægtig Stemme: »Hvad er dit Forlangende? Ringens Aander er beredte til at adlyde Dig, og jeg er din Slave!« Aladdin blev i Begyndelsen uhyre forskrækket, thi Aanden havde et forfærdeligt Udseende, og hans Stemme klang som en rullende Torden. Men snart fattede han sig igjen og sagde: »Kan Du bringe mig ud af denne Hule?« »Befal!« sagde Aanden. »Godt, saa bring mig her fra og sæt mig uden for Bagdads Mure«, befalede Aladdin. Da greb Aanden ham øjeblikkelig med sine lange Klør, Jorden brast, og som et Lyn fløj Aanden afsted med Aladdin, og var i samme Øjeblik paa det betegnede Sted. Her satte han ham sagte ned paa Jorden og spurgte: »Hvad forlanger Du mere?« »For Øjeblikket intet, jeg takker Dig«, sagde Aladdin, »jeg vil kalde paa Dig, naar jeg trænger til Dig.« Da han havde sagt dette, forsvandt Aanden, og hans Herre gik, saa hurtig han kunde, hjem til sin Moders lille Hus. Da han

bleg og svækket af Sult og Træthed traadte ind i Stuen, sprang hans Moder op med et Glædesskrig, thi hun troede, at han var død eller dog i det mindste bortført af den onde Troldmand. Hun omfavnede ham med Glædestaarer, thi han var jo hendes eneste Barn; men Aladdin faldt halv afmægtig om paa Divanen og stammede blot: »Brød, Moder, Brød! jeg dør af Sult!« Da løb den gamle væver og hurtig ud i Kjøkkenet, lavede i kort Tid et kraftigt Maaltid og satte det frem for Aladdin, som i tre Dage ikke havde faaet noget at spise. Men nu spiste han, og aldrig i hans Liv havde det smagt ham saa godt. »Kjære Moder«, sagde han til sidst, og lagde Kniv og Gaffel fra sig, »nu er jeg mæt, og nu vil jeg fortælle Dig, hvorledes det er gaaet mig.« Og nu aabenbarede han sin Moder den afskyelige Troldmands hele Slethed, fortalte hende alle sine Æventyr og sagde til sidst: »Ser Du, Moder, til Bevis for Sandheden har jeg medbragt Lampen og en hel Mængde dejlige Glasfrugter fra den underlige Have der nede.« Han tog Lampen og Frugterne frem og rakte sin Moder dem. »Ej, ej«, sagde hun, »det er jo ganske kjønne Smaating, men det er vist ikke andet end farvet Glas, og den gamle Lampe har sagtens heller ikke nogen Værdi. Barn, Du maatte meget hellere have medbragt et Par Haandfulde Penge, det havde været meget bedre.« »Du har fuldkommen Ret, Moder«, sagde Aladdin, »men jeg tænkte ikke derpaa. Men lad os nu gaa til Sengs, thi jeg er forfærdelig træt.« De lagde sig begge til Hvile. Næste Morgen sagde Aladdin: »Moder, giv mig en god Frokost, thi nu er jeg igjen dygtig sulten.« »Ak, min kjære Dreng«, sukkede den gamle Kone, »jeg har intet mere i Huset, ikke saa meget som en Krumme Brød, og ikke en Hvid ejer jeg. Men bi lidt, jeg har endnu en Smule Bomuld liggende paa Loftet, det vil jeg sælge.« »Nej holdt, Moder«, raabte Aladdin, »lad os hellere sælge den Lampe dèr, vi kan dog ikke bruge den, og jeg faar vel saa meget for den, at vi kan leve deraf i nogle Dage. Spar din Bomuld til en anden Gang.« Dette Forslag behagede den gamle, og hun sagde: »Ogsaa godt, lad mig faa den gamle Tingest, jeg vil polere den lidt, saa ser den dog altid bedre ud.« Og hun hentede en Klud og lidt Sand, og begyndte rask at gnide. Men da steg der

ligesom op af Jorden en kæmpemæssig og skrækkelig Aand frem, der saa' endnu frygteligere ud end Ringens Slave. Med brølende Stemme raabte han: »Hvad er dit Forlangende? Lampens Aander staar beredte til at adlyde, og jeg er din Slave!« Den gamle Kone faldt i Besvimelse af Skræk, men Aladdin forstod allerede at omgaas med Aander, han rev Lampen ud af hendes Haand og sagde uden Frygt: »Hør en Gang, jeg skal meget bede om, at Du for Fremtiden taler blidere og ikke skræmmer Livet af Folk. Forstaar Du? Gaa nu og bring mig noget at spise, thi jeg er sulten.« »Herre«, sagde Aanden med dæmpet Stemme, »din Befaling skal øjeblikkelig blive efterkommet. Men Du maa vide, at naar man gnider stærkt paa Lampen, maa vi Aander, dine Slaver, skrige højt op, men naar der bliver gnedet sagte, taler vi ogsaa sagte som Du.« Med disse Ord forsvandt han, og kom efter faa Sekunders Forløb tilbage med et stort Sølvbækken og tolv Sølvfade, der var fyldte med de kosteligste Retter. Han satte dem i den skjønneste Orden paa Bordet, hentede derpaa fint Brød, et Par Flasker Vin og Glas, og forsvandt derpaa igjen. Aladdins Moder laa endnu i Afmagt, og havde ikke mærket det mindste til alt dette. Aladdin hældte hende Vin i Munden, stænkede hende i Ansigtet med Vand og bragte hende først med megen Møje til Live igjen. Hun rejste sig, stod op og saa' med Forundring paa det rigt dækkede Bord og de kostelige Retter. »Aladdin«, raabte hun forundret, »hvor kommer alle disse Sager fra?« »Bryd Dig ikke derom«, sagde Sønnen, »kom bare først og spis, saa skal Du faa alt at vide.« De satte sig da begge to og holdt et kongeligt Maaltid, thi Maden smagte dem ganske fortræffelig. Endelig kunde Aladdin fortælle og sagde: »Som Du vel kan begribe, kjære Moder, har Lampens Aand skaffet os disse Fade. Nu kan jeg godt indse og begribe, hvorfor det var den gamle onde Troldmand fra Afrika saa meget om at gjøre at faa fat paa Lampen. Den har sikkert endnu mange hemmelige Egenskaber, som vi slet ikke kjender. For det første vil vi nøjes med at benytte den til vort Livs Ophold, for at vi ikke skal vække vore Naboers Misundelse og maaske komme i Forlegenhed ved deres Snak. Lad os derfor ogsaa holde vor Skat i den dybeste Hemmelighed og ikke sige

noget Menneske et Ord derom.« »Gjør, hvad Du vil, Aladdin«, sagde Moderen efter nogen Betænkning. »Jeg vil hverken raade Dig til at sælge Lampen eller til at beholde den. Men det siger jeg Dig, tag den Tingest bort fra mine Øjne, jeg vil ikke se den mere. Den var jo før nær ved at tage Livet af mig.« Aladdin svarede ikke, men tog sin Skat og skjulte den omhyggelig paa Loftskammeret. »Jeg vil nok igjen ved Lejlighed bruge Dig«, tænkte han, og talte ikke mere om den Ting. Nogle Dage efter var Fadene tomme, og Smalhans var igjen blevet Køgemester. »Gaa dog hen«, sagde hans Moder til ham, »og tag et af de Fade, som Aanden har bragt og se til, om Du kan sælge det.« Men hun vidste lige saa lidt som Sønnen, at de var af det reneste og fineste Sølv. Aladdin adlød, tog det mindste af Fadene under sin Kaftan, listede sig til en Jøde og sagde: »Jeg har et Fad, vil I kjøbe det?« Jøden tog det, betragtede det paa alle Kanter og saa' ved første Øjekast, at det var af det fineste Sølv. »Hvad vil Du have for det, min Søn?« spurgte han. »Giv mig, hvad det er værd«, svarede Aladdin. Dette Svar satte Jøden meget i Forlegenhed, thi nu vidste han ikke, om Aladdin kjendte Fadets sande Værdi, eller om han kunde snyde ham ved Kjøbet. Men han vilde dog gjøre et Forsøg, greb i Lommen, tog en Zecchin frem og bød Aladdin den uden at sige et Ord. Han greb den og tænkte: »Her har Du rigtig taget Jøden ved Næsen!« thi han troede næppe at Fadet var en halv Zecchin værd. Fuld af Glæde løb han hjem og bragte sin Moder Pengene. Men Jøden lo i Skjægget, thi Fadet havde i det mindste en Værdi af tresindstyve Guldstykker. Imidlertid levede Aladdin igjen godt, indtil Zecchinen var brugt. Da solgte han igjen lidt efter lidt de øvrige elleve Fade og til sidst det store Bækken, som han fik ti Zecchiner for. Disse forsvandt nu ogsaa snart og han maatte nu igjen tage sin Tilflugt til Lampen. I al Stilhed gik han op paa Tagkammeret, tog Lampem frem af sit Skjul, og gned den paa det samme Sted, som hans Moder allerede en Gang havde poleret. Øjeblikkelig stod Aanden for ham og spurgte: »Hvad er dit Ønske?« »Bring mig strax noget at spise igjen ligesom forrige Gang«, befalede Aladdin. Aanden bøjede Hovedet til Tegn paa Lydighed, forsvandt, og

kom strax igjen tilbage med ti Sølvfade, et stort Sølvbækken, Vinflasker og Glas, dækkede Bordet pænt og tog igjen Afsked. Aladdin og hans Moder gjorde sig nu til gode og havde i nogle Dage fuldt op. Men paa ny indfandt Nøden sig, og Aladdin vidste intet andet Raad end at sælge Fadene. Da han skyndte sig hen til den jødiske Bedrager, maatte han netop forbi en Guldsmeds Hus, der allerede tit havde set ham ile forbi med et Fad i Haanden og komme tomhændet tilbage. Manden kunde let begribe, at Aladdin solgte Fadene, og derfor kaldte han i Dag paa ham og bad ham at træde inden for i hans Butik. »Kjære unge Mand«, sagde den gamle, ærlige Guldsmed, »sig mig dog en Gang, hvorledes det forholder sig med de Fade, som Du saa tit bærer forbi mit Hus. Sælger Du dem maaske til Jøden her i mit Nabolag?« »Ja«, sagde Aladdin, »og han giver mig en Zecchin for Stykket.« »En Zecchin for et saadant Fad, som Du dèr har i Haanden?« sagde den gamle med Forundring, »det er dog vel aldrig muligt. Véd Du da ikke, at disse Fade er af det fineste Sølv og er af betydelig Værdi? Gaa hjem og bring mig alt, hvad Du endnu har og vil sælge af slige Ting, jeg giver Dig den fulde Værdi derfor efter Vægten og bedrager Dig ikke. Ethvert saadant Fad er sine tresindstyve Zecchiner værdt mellem Brødre.« Aladdin løb hurtig hjem og hentede Fadene. Guldsmeden vejede dem og betalte Aladdin ærlig deres fulde Værdi, som beløb sig til to Tusend Zecchiner. Saa rig havde han aldrig i sit Liv før været, og han forekom sig mere end en Konge. Men han var dog saa klog ikke at tale til nogen anden end sin Moder om Handelen, og da de begge var nøjsomme, levede de nu som før stille og tilfreds. Det eneste, som Aladdin foretog sig, var nu mere at søge Omgang med Mennesker og stifte Bekjendtskab med lærde og dannede Folk. Paa denne Maade samlede han sig lidt efter lidt Kundskaber, lærte tillige at opføre sig vel, saa at enhver maatte antage ham for den fineste Verdensmand. Sit tidligere dovne og ørkesløse Liv havde han ganske forsaget og blev med Tiden en klog og elskværdig ung Mand. Han var omtrent bleven atten Aar gammel, da han en Dag paa Gaden hørte, at der udraabtes en Befaling fra Kalifen, at enhver skulde holde sin Butik og Husdør

lukket, og at ingen maatte vise sig paa Gaden, indtil Sultanens Datter, Prinsesse Gulnare havde begivet sig til Badet og der fra var vendt tilbage til Paladset. Denne Befaling pirrede Aladdins Nysgjerrighed, og han tænkte: »Du maa se Prinsessen, om det saa skulde koste Dig din Hals.« Strax gik han op i sit Tagkammer og gned Lampen for at kalde Aanden hid. Han viste sig ogsaa strax og spurgte igjen: »Hvad er dit Ønske?« »Hør, gode Ven, kan Du ikke vise mig Prinsesse Gulnare?« »Aa jo«, svarede Aanden, »jeg vil gjøre Dig usynlig og bringe Dig ind i hendes Stue.« »Naa, saa vis mig, om Du kan det«, befalede Aladdin; »før mig til hende og bring mig strax igjen tilbage.« Og før han saa' sig om, havde Aanden ført ham gjennem Luften og lige ind i Prinsessens Stue. Her saa' Aladdin Gulnare, Sultanens Datter, omringet af sine Hofdamer og Slavinder, men ingen bemærkede ham eller hans Ledsager, og Aladdin havde Tid nok til nøjagtig at se og betragte alt. Han blev derpaa af Aanden hurtig igjen ført tilbage til sit lille Kammer. Aladdin kom der hen uden at vide, om han vaagede eller drømte, thi den dejlige Prinsesse Gulnare havde gjort et saadant Indtryk paa ham, at hans eneste Tanke nu var den, hvorledes han kunde komme til at eje hende. Men der faldt ham slet ikke noget klogt ind, og endelig gik han ind til sin Moder og sagde til hende: »Kjære Moder, jeg er blevet saa forelsket i Prinsesse Gulnare, at jeg har fast besluttet at ægte hende. Gaa altsaa strax hen i Divanet til Sultanen og forlang hans Datter til Kone for mig.« Den gamle Kone saa' med store Øjne paa sin Søn og brast endelig ud i høj Latter. »Kjæreste«, sagde hun endelig, »jeg tror Du er bleven forrykt. Skulde jeg gaa til Sultanen? Man vilde kaste mig ud af Divanet, hvis jeg vilde vove at komme der uden en Foræring. Og hvad har Du da at byde Sultanen for hans Datter?« »Kjære Moder«, sagde Aladdin, »le saa meget Du vil, jeg vil ikke hindre Dig deri; dog Du vil vist gjøre mig den Tjeneste at fri til Gulnare for mig, hvis Du ikke vil se mig dø af Sorg og Græmmelse. For en Foræring skal Du ikke ængste Dig, thi jeg vil blot sige Dig, at hine smukke Frugter fra den underjordiske Have paa ingen Maade er af farvet Glas, men tvært imod lutter kostbare Ædelstene. Jeg

har i Juvelerernes Butiker set nok af lignende Stene, men intet Steds saa kostbare som vore. Hent et Sølvfad, Moder, vi vil lægge Frugterne der i, og Du skal se, hvor prægtig de tager sig ud.« Den gamle hentede et Fad, og Aladdin begyndte at ordne Frugterne efter deres forskjellige Farver og saa fordelagtig som mulig at lægge dem i Fadet. Da Fadet var fyldt, udstraalede de en saa blændende Farveglans, at den gamle stod ganske henrykt og blændet af al den Pragt. »Ser Du Moder«, sagde Aladdin, »det havde Du sagtens ikke troet. Tag i Allahs Navn Fadet, gaa hen til Sultanen, læg mit Ønske og denne Foræring for hans Fødder, og vær overbevist om, at han vil give Dig et venligt Svar.« Aladdin holdt ikke op at bede og tigge saa længe, indtil hans Moder efter nogle Dages Forløb virkelig lod sig overtale til at gaa der hen. Hun svøbte et meget fint Stykke Lærred om Sølvfadet med Frugterne, tog Knuden i Haanden og gik lige hen til Divanet. Hun samlede alt sit Mod, stillede sig blandt andre Folk lige over for Sultanens Trone og saa' ufravendt paa ham. Hun havde ikke Mod til at tiltale ham, og skjønt Sultanen var en god Mand, saa plejede han dog sjælden af egen Drift at spørge om andre Folks Anliggender. Enhver, der havde overrakt et Bønskrift, blev kaldt frem, men Aladdins gamle Moder ikke. Endelig var alle Referater færdige, alle Stridigheder jævnede, og alle Folk havde forladt Salen. Kun den gamle Kone stod endnu der lige over for Sultanen, havde sit Tørklæde i Haanden og saa' sig usikkert og forlegen om. Hun blev endelig bemærket af Sultanen, og han kaldte hende til sig og sagde: »Gode Kone, hvad har Du paa Hjærtet?« »Ak, naadigste Herre«, sagde den gamle, »jeg har næppe Mod til i alle disse her forsamlede store Herrers Nærværelse at komme frem med mit Anliggende, og jeg beder Eders Majestæt ydmygeligst ikke at lade mig undgjælde, hvis min Ansøgning skulde forekomme Jer fræk og vanvittig. Jeg vil ikke sige et Ord, Herre! hvis jeg ikke forud har Eders Tilgivelse.« »Tal kun, gode Kone«, sagde Sultanen med Mildhed, »der skal ikke vederfares Dig noget ondt.« Tillige gav han de forsamlede Raadsherrer og Rigets store et Vink, og alle forlod Salen og tog Afsked med dybe Buk. Ingen blev tilbage uden Storvesiren. »Tal nu«, ved-

blev Sultanen, »Du ser, vi er uforstyrrede«. Nu tog den gamle Moder Mod til sig, talte rask uden Omsvøb, og fortalte den mægtige Hersker om sin eneste Søn og hans Kjærlighed til Gulnare. »Herre Gud«, saa sluttede hun sin Tale, »den Stakkel dør vist af Sorg, hvis hans Bøn bliver afslaaet, som man jo vel kan formode. Tilgiv blot, naadigste Herre, den Dristighed, hvormed jeg henvender mig til Eders Majestæt. Hvad gjør ikke en Moder for sit eget Barn?« Sultanen havde virkelig et alt for godt Hjærte, til at han skulde kunne vredes paa den skikkelige gamle, tvært imod var han ganske venlig og sagde: »Moerlille, vi vil se til, hvad der er at gjøre ved denne Sag. Men vis mig nu, hvad Du dèr har gjemt i Tørklædet.« »Det er en lille Foræring fra min Aladdin til Eders Majestæt«, sagde den gamle, løste Tørklædet op, afslørede Fadet og rakte Sultanen det. »Ah!« sagde Sultanen og sprang op, »det er jo noget ganske kosteligt og udsøgt. Saa skjønne Ædelstene har jeg endnu aldrig set i mit Liv. Vesir, kom hid og betragt denne Pragt; synes Du ikke, at denne Foræring er Prinsessen værdig?« Vesiren kom og forbavsedes ikke mindre end hans Herre. Dog hviskede han til Sultanen: »Eders Majestæt vil dog vel ikke give dette ubekjendte Menneske Gulnare til Kone for et Fad Diamanter?« Vesiren havde nemlig selv en Søn, som han vilde se at faa gift med Prinsessen. Men lige saa sagte hviskede Sultanen: »Vesir, en saadan Foræring som denne her kan alle Verdens Konger ikke bringe sammen, det er det skjønneste, der findes paa Jorden, og med Hensyn dertil kan jeg ikke lade denne Kone gaa hjem uden Haab, skjønt jeg tilstaar, at jeg nødig vilde give min Datter til et ungt Menneske, der er født i Støvet, og som er mig aldeles ubekjendt. Sig mig, hvad skal jeg gjøre, hvordan skal jeg bære mig ad?« »Herre«, sagde Vesiren, »sig til den gamle, at hendes Søn skal faa Prinsessen, hvis hun kan bringe endnu en Foræring, som I selv maa bestemme. I kan jo indrette det saaledes, at det bliver den unge Mand umuligt at opfylde Eders Betingelser. Men lykkes det ham endda, ja, saa er han værdig til at blive Eders Svigersøn.« »Godt«, sagde Sultanen, »dette Raad vil jeg følge.« Han vendte sig derpaa til den gamle og sagde: »Kjære Kone, gaa hjem til din Søn

og sig til ham, at hvis han endnu i Dag kan sende mig til Foræring fyrretyve gyldne Bækkener med saadanne Frugter, som dem Du nylig har bragt mig, og Bækkenerne bæres af fyrretyve sorte og fyrretyve hvide Slaver af udsøgt Skjønhed, saa skal han paa mit kongelige Ord faa Prinsessen til Kone og blive min Søn. Men kan han ikke dette, saa lad ham opgive alt Haab, thi jeg vil ikke for intet kaste min Datter hen til en Skrædders Søn, der er en af mit Riges ringeste Undersaatter. Gaa nu og sig ham det.« Den gode gamle Kone forskrækkedes over denne Betingelse og troede, at hendes Søn aldrig vilde kunne opfylde den, dog nejede hun med Ærbødighed for Sultanen og lovede at udrette sit Ærende. Hun skyndte sig hjem, fortalte Aladdin alle Omstændighederne ved sin Avdiens og meddelte ham udførlig Sultanens Fordring. Aladdin lo og sagde: »Kjære Moder, hvis Sultanen ikke forlanger andet end det, den Fordring kan jeg sagtens uden stort Besvær opfylde.« Og hurtig ilede Aladdin op i det lille Kammer under Taget, tog Lampen frem og begyndte at gnide den. Strax stod Aanden for ham og spurgte: »Hvad er dit Ønske?« »Bedste Ven«, sagde Aladdin, »jeg er blevet saa forelsket i Prinsesse Gulnare, at jeg har bedet Sultanen, hendes Fader, om at give mig hende til Kone. Sultanen er heller ikke utilbøjelig til at føje mig deri, men han forlanger blot nogle Smaating derfor, som Du maa forskaffe mig. Han forlanger ikke andet end for det første fyrretyve Bækkener af det fineste Guld, fyldte med Frugter fra den underjordiske Have; for det andet skal disse bæres af fyrretyve rigt klædte og prægtig smykkede sorte Slaver, og for det tredje skal de fyrretyve sorte Slaver fremtræde for Sultanen ledsagede af lige saa mange hvide Slaver. Se det er det hele, bring mig det.« Aanden smilede, forsvandt, og efter faa Sekunder kom han igjen og bragte det forlangte. De mange Slaver fyldte hele det lille Hus og stod langt ud i Haven. »Naa, Moder«, sagde Aladdin, »her er det, som Sultanen har ønsket; skynd Dig nu hurtig hen til ham.« Derpaa aabnede han Husdøren og befalede med et Vink Slaverne at følge med hans Moder. Par og Par skred de langsomt og højtidelig ned ad Gaden. Paa Hovedet bar de sorte Slaver de gyldne Bækkener, der var

bedækkede med Tæpper af Sølvbrokade. De hvide Slaver gik ved Siden af dem. Da de alle var borte, lukkede Aladdin igjen Døren og ventede med Rolighed paa Virkningen af hans Sending. Men næppe var imidlertid de første Slaver komne ud paa Gaden, før alle Folk blev staaende og saa' med Forbavselse paa den Pragt, hvormed de var smykkede. Endnu før end de alle havde forladt Huset, vrimlede der allerede en Mængde Folk om dem for at betragte det overordentlige og vidunderlige Skuespil, som et saa rigt og glimrende Tog frembød for det forbavsede Blik. Slavernes Klædning var saa rig, at Kjendere vurderede hver enkelt Dragt i det mindste til en Million. Slaverne selv var af den herligste og kraftigste Vækst og havde de skjønneste Ansigtstræk. Enhver af dem saa' snarere ud som en mægtig Konge end som Skræddersønnen Aladdins Slave. Jo længere Toget skred frem, desto større blev Folkemængden, der trængte sig om det, desto lydeligere blev de Udraab af Forundring og Forbavselse, som man hørte alle Vegne. Den ene beundrede den Mængde Diamanter og Rubiner, som glimrede paa Slavernes Klæder, en anden deres Turbaner med vajende Hejrefjer og kostelige Agraffer, atter en anden de gyldne Bælter om deres Hofter, og endnu andre deres ædle Anstand og kjække Holdning. Gjennem flere Gader gik Toget lige hen til Sultanens Palads. Dørvogterne stod uden for Porten, de saa' de mange Folk, hørte deres Forbavselse, Skrigen og Raaben, og gjorde lange Halse, til de fik Øje paa selve Slaverne. De troede at se et Tog af de rigeste Fyrster, og kastede sig paa Knæ for den første, der nærmede sig, for at kysse hans Kjortels Flig. Men Slaven hindrede ham deri og sagde alvorlig: »Vi her er kun Slaver, vor Herre kommer først, naar det er Tid!« og Toget gik forbi, hen igjennem Slotsgaarden og lige ind til Sultanen. Alle Slaver kastede sig ned for hans Aasyn, kyssede Jorden, og nu traadte Aladdins Moder frem og sagde: »Herre, se, din Befaling er opfyldt.«

Sultanen stod forstenet og stammede endelig: »Allah il Allah, hvad er det? Hvor kommer disse Vidundere fra? Sligt er ikke før sket, saa længe Verden har staaet! Vesir, hvad siger Du?« Saa nødig end Vesiren for sin Søns Skyld vilde, maatte han dog tilstaa, at Betingelsen var opfyldt, og at man

nu sagtens maatte give Aladdin Prinsesse Gulnare. »Ja«, raabte Sultanen, »det kan der ikke længere være to Meninger om, thi alle Verdens Konger vilde synke sammen til intet ved Siden af Aladdin, Mustaphas Søn. Send Bud efter ham, han skal komme.« Aladdins Moder rejste sig strax, ilede hjem til sin Søn og meddelte ham Sultanens Befaling. Men Sultanen lod de gyldne Bækkener med Ædelstenene bære hen til sin Datter og gik selv med for at more sig ved Gulnares Forbavselse og tillige med hende at betragte Herlighederne nøjere. Aladdin var imidlertid fuld af Glæde over den Besked, hans Moder bragte, og lavede sig øjeblikkelig til at vise sig for Sultanen, det vil sige, han gik op i Tagkammeret og kaldte paa Lampens Aand. »Hvad er dit Ønske?« spurgte Aanden, thi den var strax paa Pletten. »Gode Ven«, sagde Aladdin, »dine Slaver har været mig godt til Tjeneste, og nu i dette Øjeblik har Sultanen ladet mig sige, at jeg skulde komme til ham og faa hans Datter. Nu maa Du udstyre mig med alt, gjør nu dine Sager, saa godt Du kan. Jeg stoler ganske paa Dig, thi det lader til, at Du har en god Smag. Skynd Dig, thi Sultanen venter paa mig.« »Vær uden Bekymring, Herre«, sagde Aanden, »alt skal ske i et Øjeblik, og Du skal blive tilfreds med din Tjener.« Med disse Ord greb han Aladdin og bragte ham til et prægtigt Bad, der straalede af Marmor og Guld. En Mængde tjenende Aander vaskede ham, gned ham, salvede ham med vellugtende Olie og gjennemdampede hans Haar med kostelig Vellugt. Hans Aasyn blomstrede som en Rose, da han havde taget dette Bad, og hans Lemmer var mere smidige og spændige end før. Han havde aldrig følt sig saa let og vel til Mode. Nu bragte Aanderne prægtige Klæder og pyntede ham saaledes, at det overgik hans dristigste Forventninger. Da alt dette var færdigt, førte Lampens Aand ham tilbage til hans Kammer og sagde: »Min Herre og Mester, uden for Døren holder tyve Slaver paa snehvide Heste, endnu rigere udsmykkede end de første, firsindstyve Kameler staar ogsaa dèr med kostbart Seletøj paa, og med Foræringer til Sultanen og din Brud. Din Moder er ogsaa der ude, hun sidder paa en arabisk Pasgænger af den ædleste Race; sex Kvinder staar omkring hende og agter paa hendes Befalinger. For Dig

selv staar der en Ganger beredt, den dejligste Hest i Verden, aldrig har et menneskeligt Øje set noget lignende. Desuden er der tillige Tjenere til Stede med Punge fulde af Guldstykker, som Du kan kaste ud blandt Folk. Sig mig nu, Herre, er Du tilfreds med din Slave?« »Du er en god og betænksom Aand«, sagde Aladdin, »jeg takker Dig; Du har gjort alt bedre, end jeg kunde vente. Gaa nu, men Du kan snart vente andre Befalinger!« »Befal, og jeg adlyder!« sagde Aanden og forsvandt. Imidlertid havde Rygtet om Aladdins Rigdom og Lykke allerede udbredt sig over hele Bagdad, og fuld af Forbavselse hørte enhver, at han skulde ægte Prinsesse Gulnare. Det forekom mange utroligt, men dog samlede hele Bagdad sig snart i Gaden, hvor hans Hus laa, og ventede paa hans Komme. Ingen misundte ham, thi i de sidste Aar havde han altid opført sig meget høflig og tjenstagtig mod sine Venner og Bekjendte; og da han nu traadte ud af Huset i den pragtfulde Dragt og med straalende Ansigt, blev han modtaget af Folket med tordnende Jubelraab, og alle skreg: »Leve Prins Aladdin! Lykke og Velsignelse følge hans Fjed!« Aladdin hilste rundt om, takkede til højre og til venstre, saa at Folkets Jubel og Skrig stedse blev større, og alle Hjærter fløj den venlige Aladdin i Møde. Endelig steg han til Hest, og nu gik Toget fremad. I Spidsen drog de tyve Slaver paa snehvide Heste, derpaa kom Aladdin ved Siden af sin Moder paa en stolt Hest; bag efter ham kom de med Foræringer belæssede Kameler, og Tjenerne med Pengeposerne sluttede endelig det glimrende Tog, og kastede til højre og til venstre Zecchiner ud blandt den jublende Folkemængde. »Aladdin leve! leve Aladdin!« raabte Folket, indtil Ynglingen var forsvunden i Sultanens Palads. Her traadte Sultanen ham hurtig i Møde, omfavnede ham og sagde: »Allah velsigne din Indgang, min Søn. Vær mig velkommen og modtag din Brud, Prinsesse Gulnare.« Med disse Ord tog han Aladdin ved Haanden, og under Klang af Cymbler og Harper førte han ham gjennem Hoffolkenes Rækker til sin Datters Værelse, hvor hun ventede sin Brudgom. Aladdin gik straalende af Glæde hen til hende, knælede ned for hende, kyssede hendes Kjortels Flig og spurgte: »Gulnare, følger Du gjærne og villig med til mit Hus?«

Prinsessen rakte ham sin Haand og sagde rødmende: »Aladdin, jeg adlyder min Faders Vilje og stoler paa Dig.« Nu blev Mollaherne kaldte hid, og uden Ophold fandt Formælingen Sted.

Da nu Højtideligheden var forbi, sagde Sultanen: »Jeg tror, det er det bedste, Aladdin! at Du endnu med din Kone og din Moder bliver boende saa længe i mit Palads, indtil Du selv har ladet Dig bygge et smukt Slot, thi i den lille Hytte kan Du ikke føre Hus med Gulnare.« »Kjære Fader«, sagde Aladdin, »lad mig faa Tid til i Morgen, saa skal Du faa at se, hvad der i Nattens Løb er sket. Gjør Dig ingen Bekymring om Bolig, det skal jeg nok bringe i Orden. Lad os nu for Øjeblikket være glade, til Aftenen kommer. Saa maa jeg rigtignok bort for at bringe nogle Forretninger i Orden, men i Morgen er jeg igjen ved Haanden.« Sultanen var vel tilfreds med dette, og gik med sine Børn ind i den store Forsamlingssal, hvor alle Vesirer, Rigets Raad og den hele Hofstat ventede paa dem og overøste det unge Ægtepar med Velsignelser og gode Ønsker. Derpaa gik man til Bords. Der var to Borde dækkede i Spisesalen. Det største for Gjæsterne og Sultanens Hoffolk, det andet mindre for Aladdin, hans Kone, hans Moder og hans Svigerfader. Her gik det nu lystig til ud paa Natten. Jubelraab og Sang gjenlød i Hallen, og alle glædede sig over det dejlige unge Par, som selv, smilende og i stille Henrykkelse, lod Gjæsternes Jubel bruse om sig. Da det var blevet Nat, rejste Aladdin sig, tog Afsked med Sultanen og sin Gemalinde, og forføjede sig ubemærket hjem til sit Tagkammer til en vigtig Forretning. Her forekom det ham meget stille og ensomt, og hele den Dag, han nu havde oplevet, forekom ham som en Drøm. Men uden at nøle greb han efter Lampen, og kaldte paa sin tjenstfærdige Aand. Denne viste sig strax, som bestandig, med de Ord: »Hvad er dit Forlangende?« »Kjære Ven«, sagde Aladdin til Aanden, »Du har allerede i Dag overøst mig med saa mange Foræringer, at jeg næppe vover igjen at falde Dig til Byrde, og dog har jeg en meget stor Bøn at gjøre Dig.« »Tal«, svarede Aanden, »jeg adlyder Dig gjærne og gjør med Glæde for Dig, hvad jeg kan.« »Velan«, sagde Aladdin, »Prinsesse Gulnare er nu

min Hustru, og Du indser selv, at hun ikke kan bo med mig i dette lille Hus. Byg mig altsaa et smukt Palads lige over for Sultanens Slot. Der er en stor, herlig Plads. Om Du vil bygge Paladset af Marmor, af Porfyr eller af Agat, det er mig lige meget, det overlader jeg ganske til Dig alene, thi Du vil nok gjøre det godt; dog ønskede jeg nok at Du i andet Stokværk byggede mig en smuk, ganske firkantet Sal. De fire lige store Vægge i denne Sal maa helt være opførte af Guld- og Sølvplader saaledes, at der oven for en Guldplade altid ligger en Sølvplade lige op til Loftet. I hver Væg skal der være sex Vinduer, hvis Karme alle sammen, saa nær som en eneste, der maa blive ufuldendt, maa være smykkede saa herlig med prægtige Ædelstene, at der paa Jorden endnu aldrig er set noget lignende af Glans og Rigdom. Til Ruderne selv tager Du intet andet end slebne Diamantskiver. Sig mig, kan Du bygge mig et saadant Palads, og kan det være færdigt i Morgen tidlig?« »Vær ganske rolig, Aladdin«, sagde Aanden, »i Morgen skal det staa færdigt og være efter dit Ønske.« Med disse Ord forsvandt Aanden, og Aladdin lagde sig til Hvile. Hans Moder tillige med hendes sex Hofdamer var bleven i Sultanens Palads. Næste Morgen før Solens Opgang stod Aladdin op af sin Seng, klædte sig hurtig paa, puttede Lampen til sig, og skyndte sig ud for at se, om hans Palads var bygget. Ja, dèr stod det, glimrende som en Sol, og var vidunderlig dejligt at se paa. Aladdin gik der ind og blev modtagen af en Flok prægtig smykkede Slaver og Tjenere, som bøjede sig til Jorden for ham. Han gik mellem deres Rækker og kom ind i det første Værelse. Her ventede allerede Aanden paa ham og sagde: »Aladdin, er Du tilfreds?« »Allah være priset, ja«, sagde Aladdin, »der findes ikke flere Tjenere som Du, og jeg maa prise Dig og dit Værk.« Da smilede Aanden, førte ham omkring i Slottet, viste ham alle Værelser og Sale, der alle var saa overordentlig skjønne og prægtige, at Aladdin ikke vidste, hvilket han skulde give Fortrinet. Endelig bragte Aanden ham ind i den øverste Sal. Allerede Døren, som førte der ind, var af massivt Guld og sirlig indlagt med Diamanter og Safirer. Men da han først traadte der ind, troede han at se ind i et Hav af

Glans og Lys, thi en saadan Pragt kunde næppe den dristigste Fantasi opfinde. Som han havde forlangt, var Væggene byggede af blankpolerede Guld- og Sølvplader, og Vindueskarmene glimrede, funklede og lynede af lutter Ædelstene. Salens Loft var smykket med de yndigste Malerier, og Gulvet belagt med kostbare Tæpper. Aladdin kunde næppe komme sig af sin Forbavselse og sagde til sidst: »Du har overgaaet Dig selv.« Aanden sagde smilende: »Jeg kunde nok tænke mig, at det vilde behage Dig her. Men kom igjen med mig, nu skal Du se dine Sidebygninger.« Han førte ham ud af Paladset ned i Gaarden, her saa' Aladdin to Huse, det ene til højre, det andet til venstre og paa den fjerde Side en tredje Bygning. »Se«, sagde Aanden, »her til højre er dine Stalde, til venstre dit Skatkammer og lige over for os en Bolig for dine Slaver og Tjenere.« De gik først ind i Skatkammeret; her laa der store Dynger af møntet Guld, Bjærge af Diamanter og kostelige Perler og en stor Mængde Kunstværker, sammensatte af Guld, Perler og Juveler. Derpaa gik de ind i Staldene, og Aladdin saa' her vel over hundrede Heste, alle af den ædleste Race fra Arabien og Yemen, og ingen af dem var mindre værd end i det mindste en Million. De smukke Dyr stampede og vrinskede, og aad af Sølvkrybber deres Havre og Byg. Rigt Seletøj, Sadler og Bidsler hængte paa Marmorpillerne og glimrede med de rigeste Beslag. Endelig var alt efterset, og Aladdin takkede Aanden for hans Omsorg. Han hørte venlig paa ham, og sagde: »Tak mig ikke, jeg gjør alt dette gjærne, og hvis Du igjen trænger til mig, saa kald paa mig.« Med disse sidste Ord forsvandt han. Det første, Aladdin nu havde at gjøre, var at ile hen til sin Kone, sin Moder og sin Svigerfader. »Kom«, raabte han, »jeg maa dog vise Jer mit Palads, noget saa dejligt har ingen af Jer før set.« »Naa«, sagde den gamle Sultan, »det kan da ikke være saa farligt; hvad kan man vel udrette i en eneste Nat.« Dog rejste han sig og gik med. Men han fik Øjnene op, da han traadte ud af sit Slot og nu Aladdins Pragtbygning laa for ham. »Underværk over Underværk!« skreg han, og slog Hænderne sammen over Hovedet. »Aladdin, hvorledes har Du kunnet bringe dette i Stand? Allah il Allah, hvad ser jeg? hvorledes er det Palads kommet

til at staa dèr?« Og han løb hen til Slottet saa hurtig, at de andre næppe kunde holde Skridt med ham. Aladdin fremviste alt, Værelser og Sale, Stalden og Skatkammeret og til sidst ogsaa Guldsalen, Kronen paa det hele. »Min Søn«, raabte Sultanen, da han saa' Salen, »Du er den største Hexemester i Verden; denne Sal er et sandt Underværk!« »Naa, Gulnare«, spurgte Aladdin, »sig mig, hvorledes finder Du din Bolig?« »Kjære Mand«, svarede hun, »jeg har al Tid anset min Faders Palads for det herligste i Verden; men jeg ser nok, at det kun er en Hytte i Sammenligning med dette. Jeg vil vist blive meget lykkelig med Dig her.« Aladdin smilede fornøjet over denne Ytring, og kyssede sin dejlige Kone paa Haanden til Tak for hendes Venlighed. Sultanen havde imidlertid set sig rundt omkring og havde bemærket det ene Vindue, som paa Aladdins Befaling endnu var ufuldendt. »Kjære Søn«, spurgte Sultanen, »sig mig, hvorfor denne herlige Sal ikke er bleven færdig? Var der ikke Tid dertil?« »Paa ingen Maade«, sagde Aladdin med en smigrende Vending, »det var kun min Hensigt dermed at overlade Dig, kjære Svigerfader, den Ære at have fuldendt dette Palads.« »Hvis det har været din Mening, Aladdin«, sagde Sultanen, »saa er jeg Dig meget taknemmelig derfor og skal strax give hensigtsmæssige Befalinger desangaaende.« Den gamle følte sig meget smigret ved denne Aladdins Høflighed og Artighed, han lod virkelig Juvelerer og Guldarbejdere komme og befalede dem at forfærdige et Vindue ligesom de andre tre og tyve, der var i fuld Stand. Juvelererne saa' paa det hele, rystede paa Hovedet og sagde: »Herre, saa mange Ædelstene, som der behøves til dette Arbejde, kan vi alle tilsammen ikke opdrive.« »Velan«, sagde Sultanen, »saa kan I fra mit Skatkammer lade Eder udlevere, hvad I behøver, I skal faa, hvad I forlanger, men skynd Jer at blive færdige, ellers gaar det Eder ilde.« Derpaa gik Juvelererne og tog fat paa deres Arbeide. Men vi skal snart se, hvad der blev af.

Imidlertid førte Aladdin sine Gjæster ned til Spisesalen, lod sine Kokke og Hushovmestre komme og befalede dem at tilberede et kosteligt Maaltid. Derpaa sendte han Bud til alle Sultanens Vesirer og Embedsmænd, og lod dem indbyde til

at besøge ham og indtage et Middagsmaaltid hos ham. Derpaa talte han med Gulnare, med Sultanen og med sin Moder om alle Slags Ting, og viste sig i Samtalen saa vittig og elskværdig, at han fortryllede alle. Hen imod Middag ankom Gjæsterne, og nu blev der holdt et Gjæstebud, som der aldrig var set Mage til i Bagdad. Alle Spisebordene var af massivt Sølv, men Tallerkener og Fade, Knive og Gafler og den øvrige Borddækning var af det fineste Guld. De fineste Vine, Scherbet og andre forfriskende og kølende Drikkevarer blev baarne om af en stor Mængde Tjenere. Hvad Gjæsterne ønskede, fik de paa mindste Vink. Henrivende Sange gjenlød i Salen, thi rundt om paa prægtige Gallerier stod der Sangere og Sangerinder, som spillede paa Harper og Cymbler og opfyldte Luften med himmelsk Velklang. Men uden for Slottet var der dækket tusende Borde, ved hvilke Folket blev beværtet, og det ikke mindre kostelig end Gjæsterne i Slottet selv. Ti kunstige Springkilder udøste Strømme af de herligste Vine i Overflod, der glimrede hvide og røde og sprudede blinkende Perler i Solens Straaler. Det halve Bagdad var her forsamlet, jublede og spiste og drak, og raabte Leve for Prins Aladdin den ene Gang efter den anden. Hen imod Maaltidets Slutning kom der Tjenere ud af Slottet med Sække fulde af Guld- og Sølvpenge og uddelte dem blandt Folket. Dette satte Kronen paa Jubelen, og Folkemængden lod sig ikke længer styre, men de skreg saa højt og saa længe paa Aladdin, at han maatte træde ud paa en Balkon og vise sig for Folket med venlige Hilsener. Et tordnende Jubelraab modtog ham, Turbaner og Huer fløj i Luften, og alle Munde skraalede: »Prins Aladdin, vor Velgjører, skal leve!« indtil han traadte tilbage og igjen forsvandt. Paa denne Maade gik da Livet hele otte Dage igjennem. Aladdin beværtede sin Svigerfader og Rigets store i sit Palads, og uden for Paladset stod Bordene dækkede for Folket. Dette indtog alle Hjærter for ham, og hans Navn var paa alles Læber. Men det var ogsaa det, han vilde, thi han tænkte: »Allah har ikke gjort mig mægtig og rig for mig selv alene, men ogsaa for mine Medborgere og Venner.« Han glemte i sin største Lykke aldrig de fattige og nødlidende, og ingen, som søgte Hjælp, gik bort fra hans Dør, uden at være

trøstet og rigt begavet. I kort Tid kom det saa vidt, at enhver Indbygger i Bagdad, naar han rigtig kraftig vilde paastaa noget, altid brugte den Ed: »Saaledes forholder det sig, ved Aladdins Skjæg!« Saa turde ingen mere tvivle paa Sandheden uden at udsætte sig for at blive revet i Stykker.

De otte Fest- og Glædesdage var forbi, og Aladdin var hjærtelig træt af det larmende Liv. Han tog Afsked med sine Gjæster, levede en Tid lang alene for sig og med sin Kone, som han elskede højt, og med sin gode, gamle Moder, der snart havde vænnet sig til sin nye Stilling.

Omtrent sex Uger var forløbne, da tænkte Aladdin igjen paa Juvelererne, som havde lovet at forarbejde det manglende Vindue i Guldsalen; han sendte Bud til dem og lod dem sige, at de skulde komme og bringe deres Arbejde med. De kom ogsaa, men — de havde endnu ikke en Gang faaet den tiende Del af Vinduet færdigt. »Kjære Folk«, sagde Aladdin, »jeg ser nok, at I vilde have nok at gjøre med Vinduet i hele Aar. Tag derfor Ædelstenene ud af Indfatningen og bring dem igjen til Sultanen. I skal ikke plage Jer mere dermed.« »Naadige Herre«, tog den ældste Ordet, »vi vilde allerede have været langt fremmeligere med Arbejdet, men vi har ingen Ædelstene mere. Se selv, hvilken Mængde der er anvendt derpaa. Nu er vore egne slupne op, og Sultanen har heller ingen flere.« Alt dette vidste Aladdin allerede; hans Hensigt var ogsaa kun fra Begyndelsen af ved Hjælp af dette Vindue at vise sin Svigerfader, hvilken uhyre Pragt der var ødslet paa hans Palads, og han gjorde derfor paa ingen Maade Juvelererne Bebrejdelser, men smilede og sagde: »Gaa hen til Sultanen og sig ham, at jeg har befalet Jer at holde op med Arbejdet.« Haandværkerne gik bort, men Aladdin kaldte paa sin Aand, og lod ham sætte Vinduet ind. Dette skete i to Sekunder, og Salen var færdig. Imidlertid tilintetgjorde Juvelererne deres møjsommelige Arbejde, bragte Ædelstenene tilbage til Sultanens Skatkammer og sagde til denne: »Herre, Aladdin har befalet os at holde op med vort Arbejde og bringe Jer Eders Juveler igjen.« Da sprang Sultanen op, lod Juvelererne gaa, løb selv over til Aladdin og sagde: »Kjæreste Svigersøn, vil Du da ikke lade den smukke Sal bygge færdig?

det vilde dog være Skade!« »Den er allerede færdig, Hr. Fader; kom med og se selv!« Aladdin gik foran, førte Sultanen til Vinduet og sagde: »Se her!« Sultanen troede næppe sine egne Øjne, thi Vinduet var færdigt. Aladdin havde i faa Sekunder udrettet ti Gange saa meget, som de dueligste Kunstnere i Bagdad med Møje og Besvær i sex Uger havde kunnet. Forundret omfavnede Sultanen ham, kyssede ham paa Panden og sagde: »Hvilken Mand er Du ikke, Du, som i faa Sekunder kan frembringe de vidunderligste Kunstværker, hvortil sædvanlige Mennesker maatte anvende hele Aar? I Sandhed, Du har ikke din Lige, og jo nøjere jeg lærer Dig at kjende, desto mere er jeg nødt til at beundre og elske Dig.« Aladdin hørte paa Sultanens Ros og Berømmelse med stor Beskedenhed, og bad ham blot ikke at rose ham for meget, thi det var hans eneste Ønske at bevare sin gode Svigerfaders Velvilje og Kjærlighed. Rystende paa Hovedet og forundret gik den gamle hjem.

Aladdin blev Dag for Dag mere yndet ikke blot af Sultanen, men ogsaa af Folket. Hver Gang han gik ud eller red en Tur, lod han udkaste Guld blandt Byens Indvaanere. Var han paa Jagt, saa bar han sig lige saadan ad med Landsbyernes Beboere. Hans Navn blev berømt i det hele Land, og dette saa meget mere, som han ved enhver Lejlighed aflagde Beviser paa sin personlige Tapperhed.

Paa denne Maade levede Aladdin flere Aar meget lykkelig. Da var det, at den afrikanske Troldmand, hvis Ondskab havde hjulpet Ynglingen til hans Lykke, faldt paa at se efter, om Aladdin den Gang virkelig var omkommet og sultet ihjel i Hulen, hvor han saa grusomt havde indespærret og forladt ham. Han tog derfor sine Punktertavler og øvrige Tryllemidler frem, grublede længe, og se dèr, til hans Ærgrelse og Raseri maatte han se, at den af ham foragtede Skræddersøn levede i Pragt og Herlighed ved Kalifens Hof i Bagdad. Af sine hemmelige Bøger saa' han, at han havde ægtet Prinsesse Gulnare; han saa', hvilket prægtigt Palads der var bygget af ham, og han saa' endelig, at alt dette kun kunde være tilvejebragt ved Lampens Hjælp. Fuld af Arrigskab gik han hen, sadlede sin fuglelette Berberhest og svor i sit Hjærte at øde-

lægge Aladdins Lykke og med List eller Magt at frarive ham Lampen, om han saa skulde ofre sit eget Liv derfor. Hurtig red han fra By til By, opholdt sig ikke noget Sted og kom endelig træt og mat til Bagdad, hvor han steg af i et Værtshus. Her udhvilede han nogle Dage efter sin Rejses Besværligheder. Derpaa gik han ud omkring, spurgte sig for hist og her, og fik at vide, at Aladdin var paa Jagt og først efter nogle Dages Forløb ventedes tilbage. Dette var netop Troldmanden til Pas, og det kom nu kun an paa at faa at vide, hvor Lampen stod. Havde Aladdin taget den med, og bar den hos sig, ja, da var der intet at gjøre. Men han kunde jo ogsaa have efterladt den i sit Palads. Troldmanden regnede igjen og punkterede, og udfandt til sidst, at Lampen stod i Paladset oven paa en Kamin i Guldsalen, og vilde være et let Bytte for enhver, der kunde komme der op. Men hvorledes skulde han komme der op? det syntes ham først umuligt, men snart udtænkte han sig dog en List. Han gik til en Blikkenslager og kjøbte hos ham tolv nye smukke Bliklamper. Dem satte han paa et Brædt, tog dette i Haanden og gik uden Ophold hen til Aladdins Palads. Da han var kommen i Nærheden deraf, raabte han af alle Livsens Kræfter: »Hvem vil sælge gamle Lamper for nye! Gamle Lamper for nye!« Alle de, som hørte ham, lo ham ud og gjorde Nar ad ham. Men han fandt sig i alt dette. Folk maatte gjærne anse ham for vanvittig, naar han blot kunde opnaa sit Øjemed. Ulykkeligvis befandt Gulnare sig just i samme Time tillige med en Kammerjomfru oppe i Guldsalen, og hørte dèr den Latter og Støj af Mængden, som spottede Troldmanden. Hun blev nysgjerrig, og sendte Kammerjomfruen ned paa Gaden for at faa at vide, hvad der var paa Færde. Leende kom Hofdamen tilbage og sagde: »Naadigste Prinsesse, dèr nede staar en halvtosset Mand paa Gaden og falbyder nye Lamper for gamle.« »Du spøger vel«, sagde Gulnare, »hvor er det muligt?« »Nej, det er ramme Alvor«, raabte Kammerjomfruen, »jeg vil dog prøve paa, om Manden virkelig er saa gal at holde Ord, og give nye Lamper for gamle. Se, naadigste Frue! her staar saadant et gammelt Stykke, skal jeg gjøre Forsøget med den?« »Aa ja«, sagde Gulnare, »gjør det for Løjers Skyld.«

Kammerjomfruen tog altsaa Lampen, gik ned og viste Troldmanden den. Bedrageren saa' strax, at det var den vidunderlige Lampe, og hans Hjærte hoppede af Glæde. Hurtig sluttede han Handelen, modtog den gamle Lampe og unddrog sig saa hurtig som muligt den Latter, der fra alle Sider skingrede efter ham formedelst hans formentlige Dumhed. »Ja le I kun, I Æsler«, raabte han, »den, som ler sidst, ler bedst.« Da han var kommen uden for Byen, undersøgte han Lampen nøjere og saa' nok, at det var den rette. Troldmanden biede, til det blev mørkt, og først hen imod Midnat kaldte han med Heftighed paa Aanden. Denne viste sig strax med mørkt Aasyn og skreg: »Hvad er dit Ønske? jeg er Lampens Slave, befal, og jeg adlyder!« »Jeg befaler Dig«, sagde Troldmanden med stolt Mine, »strax at flytte mig selv og Aladdins Palads med alt, hvad deri befindes, til Afrika.« Og næppe var Ordet kommet over hans Læber, før ogsaa Befalingen var opfyldt, og Aladdins Palads tillige med hans elskede Gulnare stod i Afrika over tusend Mile fra Bagdad. — Da Sultanen næste Morgen efter denne ulykkelige Begivenhed vaagnede og var staaet op, gik han, som han plejede, hen til Vinduet, saa' over til Paladset, hvor hans Datter boede, vilde som sædvanlig raabe et Godmorgen til Gulnare, lukkede Vinduet op og saa' — men Paladset var borte. »Gud i Himlen«, raabte han, »hvad skal det betyde? Hvor er Aladdins Slot blevet af? Ingen kan jo dog putte det i Lommen og gaa bort med det?« Men al hans Forundring hjalp ikke, Paladset var og blev borte. Nu gjorde han Støj, kaldte paa sin Vesir og sagde: »Vesir, for Allahs Skyld, kom her, Slottet er borte, hvorledes er det gaaet til?« Vesiren kom og stirrede sig næsten Øjnene ud af Hovedet; Paladset var borte. »Naadigste Herre«, sagde han endelig, »jeg begriber ikke, hvorledes det er gaaet til. I maa spørge Aladdin selv derom, han maa sagtens vide det.« »Ja vist, ja vist«, skreg Sultanen, »han maa vide det. Men Gud være ham naadig, hvis han ikke igjen skaffer mig min Datter.« Der blev strax sendt en Flok Politibetjente ud, som skulde opsøge Aladdin og bringe ham i Baand og Lænker til Kalifen; den gamle var bleven forbitret, thi han kunde ikke tro andet, end at Aladdin havde sluttet et Forbund med den onde, og at

denne nu uden videre havde borttaget Slottet. Da Aladdin nu lænkebunden blev ført til ham, overfusede Sultanen ham og raabte: »Skurk, hvor er min Datter?« »Hun maa være i mit Palads«, sagde Aladdin ganske rolig. »I dit Palads«, tordnede den gamle, »se ud, hvor er det blevet af?«

Aladdin traadte hen til Vinduet og blegnede. Paladset var borte. »Allah Kerim, Gud er almægtig«, raabte han, »Herre, det forstaar jeg ikke, Himlen maa vide, hvor mit Slot er.« »Himlen?« skreg Sultanen, »Du Skurk! hvad véd Himlen deraf? Den onde véd det snarere, med hvem Du har sluttet Pagt. Bekjend, eller Du maa dø!« »Herre«, sagde Aladdin rolig og med Værdighed, »jeg véd ikke mere end I selv om denne skrækkelige Begivenhed, og jeg er lige saa forfærdet derover, som enhver anden. Vil I dræbe mig, velan, saa er mit Hoved her, men jeg sværger Jer til, jeg dør uskyldig.« Uden at blive rørt ved Aladdins heltemodige Hengivelse sagde Sultanen ikke et Ord mere til ham, men befalede med bistre Blik at kalde paa Bøddelen. Bøddelen kom, og Aladdin maatte knæle for at modtage Dødshugget. Allerede havde man bundet for hans Øjne, allerede løftede Bøddelen sit brede Sværd og ventede kun endnu paa et Vink fra Sultanen for at hugge til, da opstod der pludselig en frygtelig Larm uden for Slottet, Køller og Øxer dundrede paa Paladsets Porte, og et Skrig af tusend Stemmer gjenlød uden for Vinduerne: »Død og Fordærvelse over Aladdins Mordere! Giv os Aladdin fri! Vor Velgjører! Ned med Aladdins Fjender!« Sultanen blegnede ved dette Skrig, thi alt Folket i Bagdad havde rejst sig, da det Rygte som en Løbeild udbredte sig, at Aladdin, deres Ven og Velgjører, skulde dø for Bøddelens Haand. Enhver greb til det Vaaben, som laa ham nærmest, og alle havde fast besluttet hellere selv at dø, end at taale, at Aladdin blev ofret, thi om hans Uskyldighed var enhver fast overtydet. Nu fik Aladdin altsaa sin Løn for den Kjærlighed, som han bestandig havde vist Folket, og hans Velgjerninger blev ham gjengjældte. Thi i Angst og Skræk lod Sultanen strax Bøddelen gaa, lod Aladdin hurtig løse af hans Lænker og bønfaldt ham indstændig at berolige det oprørte Folk. Den ædle Aladdin tænkte ikke paa Hævn, men gik hen og talte til

Folket og sagde: »Kjære Venner og Medborgere! I ser, jeg er allerede fri, og der sker mig intet ondt. Tak for Eders Kjærlighed og Troskab, maaske kan jeg en Gang igjen gjøre Eder Gjengjæld. Gaa nu hjem, Godtfolk, Faren er forbi.« Nu jublede og skreg Mængden af Glæde, tilraabte Aladdin tusend Hilsener og skiltes ad. Sultanen var altsaa frelst ved den Mands Hjælp, som han saa grusomt havde villet berøve Livet. Aladdin traadte hen til ham og sagde: »Herre, jeg beder Jer at give mig fyrretyve Dages Frist. Hvis jeg inden den Tid ikke skaffer Eders Datter og mit Slot igjen, vil jeg dø og overgive mig selv i Eders Magt.« »Denne Frist være Dig tilstaaet«, sagde Sultanen mørk, og Aladdin gik bort. — Aladdin kunde vel begribe, at kun Tabet af den vidunderlige Lampe kunde være Skyld i hans Ulykke, og han angrede bitterlig nogen Sinde at have lagt den fra sig. Han kunde blot ikke begribe, hvem der egentlig var kommet i Besiddelse af hans Skat. Paa den afrikanske Troldmand tænkte han ikke, thi han var jo kun en Dreng, da han havde gjort hans Bekjendtskab, og kunde næppe mindes sin Fjende. Men til Lykke havde han endnu Trylleringen, der allerede før i Hulen havde gjort ham saa god Tjeneste, og uden at betænke sig greb han den og gned den dygtig. Strax stod Ringens Aand for ham og sagde: »Hvad er dit Ønske? jeg er beredt til at adlyde dine Befalinger som din Slave!« »Velan«, raabte Aladdin, »saa sig mig, hvor det Palads er, som jeg lod bygge her i Bagdad og bring det strax tilbage paa sin gamle Plads!« »Herre«, svarede Aanden, »den Befaling kan jeg ikke opfylde, thi det staar ikke i min Magt! dette maa Du paalægge Lampens Aand.« »Det er slemt«, sagde Aladdin, »thi Lampen har jeg ikke mere. Kan Du da ikke bringe mig til det Sted, hvor Paladset nu staar?« »Befal, Herre, og jeg adlyder«, svarede Aanden. Aladdin befalede, og øjeblikkelig stod han uden for Paladset, lige under Gulnares Vinduer. Skjønt det næsten var blevet mørkt, da han kom, gjenkjendte han dog strax den smukke Bygning, og hans Hjærte bankede af Glæde, naar han tænkte paa, at han snart skulde se Gulnare igjen og maaske atter komme i Besiddelse af sin forrige Magt. For det første steg han op i et Træ, for at tilbringe

Natten dèr, thi han vovede ikke at gaa ind i Paladset, da han ikke kunde vide, om den nuværende Ejer var hjemme og venlig stemt imod ham. Men saa snart det gryede ad Dag, gik han op og ned uden for Gulnares Vinduer og haabede, at hun skulde faa Øje paa ham. Hans Haab bedrog ham ikke. Prinsesse Gulnare var vant til at staa tidlig op og vår for længst vaagen, naar hendes Bortfører, den gamle slemme Troldmand, endnu laa i Dynerne. Medens hun klædte sig paa, stod en af Kammerpigerne og saa' ud af Vinduet, fik Øje paa Aladdin og raabte: »Prinsesse! Eders Gemal er der nede.« Hurtig sprang Gulnare til Vinduet, og fuld af Henrykkelse gjenkjendte hun sin Aladdin. Hun raabte, vinkede ad ham og sendte strax en Terne ned, som ad en hemmelig Trappe maatte føre ham op. Saaledes mødtes da igjen de trofaste Ægtefæller og græd af Glæde. Endelig sagde Aladdin: »Kjæreste Kone, frem for alt maa jeg nu for din egen Lykkes Skyld spørge Dig, om Du ikke véd, hvor den gamle Lampe er bleven af, der stod paa Kaminkarmen i den gyldne Sal?« »Ak, Aladdin«, sagde Gulnare, »jeg véd nu saa godt, at hele vor Ulykke hidrører fra Tabet af denne Lampe. Den gamle Troldmand, som har bortført mig, har Lampen.« Og nu fortalte hun ham udførlig, hvilken List Troldmanden havde anvendt for at komme i Besiddelse af Lampen, og at han nu bestandig bar den gjemt paa sit Bryst og aldrig noget Øjeblik lod den komme fra sig. Aladdin betænkte sig et Øjeblik og sagde endelig: »Gulnare, Lampen maa jeg i ethvert Tilfælde have igjen, det være saa ved List eller Magt. Men sig mig, hvorledes er Forholdet mellem Dig og Troldmanden?« Hans Kone begyndte at græde og fortalte ham, at den hæslige Skifting hver Dag overhængte hende, for at hun skulde ægte ham, og at han allerede havde truet hende med Døden, hvis hun ikke snart sagde Ja. »Godt«, sagde Aladdin, »han skal, saa sandt Allah lever, høste Døden for sin Frækhed. Men naar han i Dag kommer til Dig, og igjen truer Dig med Brylluppet, saa stil Dig an, som om Du havde overvundet din Modbydelighed derfor og ikke mere var hans Ønsker imod. Overtal ham venlig til at blive hos Dig og spise med Dig. Tag saa Lejligheden i Agt til at kaste i hans Drikkeglas et

Pulver, som jeg endnu i Dag skal bringe Dig, og saa vil Du se, hvad der sker. Medens han er hos Dig, maa Du skjule mig i et Sideværelse; naar det er Tid, vil jeg træde frem.« Gulnare var enig med ham i alt dette. Men Aladdin listede sig ubemærket ud af Paladset, gik til en nærliggende By og kjøbte dèr hos en Apotheker et Pulver, som indeholdt en stærk, hurtig virkende Gift. Derpaa gik han igjen op ad den hemmelige Trappe, gav Gulnare Pulveret og skjulte sig i Sideværelset. Næppe var han dèr, før han hørte den onde Troldmand komme, og hans Hjærte skjælvede af Raseri og Vrede, da han gjenkjendte hans Stemme og maatte høre, at denne Usling bestormede han Kone med Bønner om at ægte ham. Men han betvang sin Forbitrelse og trøstede sig med Udsigten til snart at faa Hævn. Gulnare havde imidlertid saa godt indrettet sin Opførsel mod Troldmanden, at han næsten blind løb i Fælden, der var stillet op for ham. »Kjære Herre«, sagde hun, »jeg ser nu dog lidt efter lidt, at det er gjort mig umuligt at komme tilbage til Bagdad hos min Fader. Eders udholdende Kjærlighed rører mig, og jeg tror nok, at det til sidst vil lykkes Eder at vinde mit Hjærte. Bliv hos mig i Dag og spis i mit Værelse. Maaske lykkes det Eder lidt efter lidt hos mig at udslette Mindet om Aladdin, min Ægtefælle; maaske er han allerede forlængst død, og jeg vil fra nu af hellere prøve paa at være glad, end tidlig og silde at hengive mig til den pinlige Sorg.«

Troldmanden, der ingen Anelse havde om Aladdins Nærværelse, hørte med Henrykkelse disse Ord, som trængte sig saa sødt og smigrende til hans Øre. »Prinsesse«, raabte han og sank paa Knæ for hende, »jeg er Eders Slave, gjør med mig, hvad I vil.« Nu talte Gulnare venlig til ham, indtil han førte hende til Bords. Hun nødede ham flittig til at drikke, og da den gamle Skurk gjærne vilde vise sig føjelig imod hende, drak han det ene Bæger Vin efter det andet, indtil han næsten var ganske beruset. Nu kastede Gulnare hurtig og ubemærket Pulveret i hans Bæger og sagde: »Herre, dette Bæger maa I endnu tømme paa mit Velgaaende, og min Haand skal være Eders Løn.« Og begjærlig greb Troldmanden det gyldne Bæger, satte det til Munden og tømte det

til sidste Draabe. Men før han endnu kunde sætte Bægeret igjen paa Bordet, begyndte Giften allerede at virke; som truffet af et Lyn sank han sammen, udstødte et Skrig og styrtede død til Jorden. Dèr laa han paa sine Gjerninger. Hurtig sprang Gulnare Aladdin i Møde, som allerede traadte ud af Sideværelset, da han havde hørt Skriget og sin Fjendes Fald. Han rev Troldmandens Kjortel op, fik Øje paa den kostelige lille Lampe og greb den fuld af Henrykkelse. »Gulnare«, sagde han, »nu er alt vundet, og vi skal snart igjen være i Bagdad.« Han befalede de tilstedeværende Tjenere at gaa bort og snakkede med den lykkelige Gulnare, indtil det begyndte at blive mørkt. Derpaa bad han ogsaa hende at begive sig til Ro og sagde: »Kjære Kone, i Morgen skal Du vaagne med Glæde, gaa nu og stol paa min Magt.« Gulnare gik med let Hjærte til sit Kammer og var snart indslumret til søde Drømme. Og da alt laa i dybeste Søvn, tog Aladdin sin Lampe frem, betragtede den med Glæde og hidkaldte derpaa Aanden. Denne kom med smilende Aasyn og spurgte: »Min gode Herre og Hersker! skal jeg igjen bringe Paladset til Bagdad?« »Ja«, svarede Aladdin venlig, »saa hurtig som muligt.« Aanden forsvandt, og Aladdin kunde kun af en let Rystelse slutte sig til, at Paladset blev løftet og strax igjen sat ned i Bagdad. Derpaa gik han ogsaa selv til Sengs og slumrede snart ind. — Medens alle disse Ting gik for sig, sad den gamle Sultan, sædvanligvis meget bedrøvet, hjemme ved Vinduet, og saa' den hele Dag igjennem over til den Plads, hvor Gulnares Slot havde staaet. Sin Heftighed og Vrede mod Svigersønnen havde han for længe siden fortrudt, og ønskede med Længsel igjen at have ham hos sig. Han græd Dag og Nat de bitreste Taarer over at have mistet sin Datter, Gulnare, og kunde ikke trøste sig over Tabet af hende. Efter en saadan søvnløs sørgelig Nat gik han ogsaa en Morgen som sædvanlig fra Sengen hen til Vinduet, og vilde som sædvanlig stirre over til det Sted, hvor hans Glæde og Lykke før havde hjemme. Han løftede de matte Øjne og saa' med Tungsindighed ud af Vinduet. Men ved det første Øjekast udraabte han: »Allah il Allah, hvad ser jeg«, og fór tilbage i glad Forbavselse; »barmhjærtige Himmel! drømmer jeg eller vaager jeg?

Dèr staar jo Paladset som forhen! Er det Sandhed eller Blændværk?« Hurtig samlede han sine Klæder, klædte sig paa og skyndte sig alt hvad han kunde over til Aladdins Slot. Men her i Døren traadte hans Børn med glædestraalende Ansigter ham i Møde, omfavnede Faderen, som fældte Glædestaarer, og førte ham ind i det smukkeste Værelse i Paladset. »Børn«, stammede den gamle, »er det virkelig Jer selv, har jeg Jer igjen i mine Arme? Allah være takket, som saaledes har vendt det onde til det gode.« Hans Børn var ikke mindre lykkelige end han selv, fortalte ham deres Hændelser og løste ham alle Gaader, der endnu hidtil havde været skjulte for ham. Derpaa førte Aladdin ham ind i det Kammer, hvor Troldmandens Lig laa, og sagde: »Se Fader, dette er den Skurk, som har tilføjet os al denne Sorg, her ligger han med det sorte, af Giften opsvulmede Ansigt. Ser han ikke ud som en Hugorm, der har bidt sig selv med Gifttænderne og er død af sin egen Ondskab?« »Lad ham kaste ud i Rakkerkulen til Bytte for Ravnene!« sagde den gamle Sultan. Og saaledes skete det. Men Aladdin levede i Fremtiden med Gulnare lykkelig og uanfægtet af Ondskab og Misundelse, thi han passede meget omhyggelig paa den vidunderlige Lampe, da han alt for bittert havde erfaret Følgerne af at miste den. Hans gamle Moder blev og boede hos ham i mange Aar, og da hun døde, velsignede hun sin Søn, thi han havde bestandig holdt hende i Ære og elsket hende af Hjærtet. Men Sultanen nedlagde endnu i levende Live Regeringens Tøjler i Aladdins Hænder, og hjalp kun nu og da lidt til, naar det et eller andet Sted vilde gaa i Staa. For Resten opofrede han sig ganske for sine Børn, og opnaaede, elsket og plejet af dem, en høj og lykkelig Alderdom.

Ali Baba og de fyrretyve Røvere.

For mange Aar siden boede der en Gang i en stor By i Persien to Brødre, som hed Kasim og Ali Baba. Kasim var en meget rig Mand, thi han havde efter sin Faders Død ægtet en meget velhavende Kone og aabnet en Butik, som indbragte ham mange Penge og meget Gods. Derhos var han flittig, men tillige saa gjerrig, at han ikke undte nogen Hund den mindste Krumme skimlet Brød, og før end han kunde bringe det over sit Hjærte at give en Skilling ud, vendte og drejede han den i det mindste tre Gange i sin Haand. Ved denne Sparsommelighed forøgedes naturligvis hans Rigdom Dag for Dag, og han samlede den op i Kister og Kasser, som han bevogtede som sin Øjesten. Hans Broder Ali Baba derimod var en fattig Djævel og havde oven i Kjøbet begaaet den daarlige Streg at ægte en Kone, der havde lige saa mange Rigdomme som han selv, nemlig slet ingen. Han maatte derfor slaa sig kummerlig igjennem Verden. Hans hele Ejendom bestod af tre smaa Æsler, som han hver Dag trak ud af Byen til en stor Skov. Dèr huggede han Brænde, læssede det paa Æslerne og lod dem bære det ind i Byen, hvor han solgte det. Det var et møjsommeligt Erhverv og indbragte ham kun netop saa meget, at han hver Aften halv sulten og halv mæt kunde gaa til Sengs. Dog var han tilfreds og knurrede ikke over sin Skæbne. En Dag havde han der ude i Skoven netop hugget saa meget Brænde, at han kunde fylde Kurvene paa sine Æsler dermed, da bemærkede han i nogen Frastand en tyk Støvsky, som hurtig nærmede sig til ham. Det forundrede ham, han saa' nøje paa Støvskyen og opdagede endelig en Trup Ryttere, der nok saa stolte kom ridende paa modige Heste lige hen imod ham. Hurtig drev han sine Æsler ind i Krattet, krøb selv i største Hurtighed op i et løvfuldt højt Træ, der var voxet op tæt ved den stejle Klippevæg. Her kunde han uden Fare iagttage Rytterne, som nærmede sig, han sad ganske sikkert og kunde ikke opdages neden fra. Rytterne travede rask fremad. De var alle af høj Skikkelse, prægtig

paaklædte og vel bevæbnede. Men deres Ansigter saa' saa vilde og forvovne ud, at Ali Baba intet Øjeblik tvivlede om, at han jo saa' en Røverbande for sig. Og han tog ikke fejl, det var Røvere, som havde List og Klogskab nok til kun i lang Frastand at udføre deres Røverier. I den Klippe, som brat steg i Vejret ved Siden af Ali Babas Træ, havde de deres Forraadskammer, hvor de skjulte de røvede Kostbarheder og derpaa igjen hurtig fjærnede sig fra Egnen for ikke at blive opdagede og grebne. Lige under Træet holdt Rytterne stille, steg af Hestene, tog Bidslerne af og fodrede dem med Havre og Byg, som de i Sække førte med sig bag paa Sadlen. Derpaa spændte de deres Vadsække af, som alle var vel fyldte, og bar dem hen til Klippen. Røverkaptejnen havde Øje med alt, ledede alt og gav kort og bestemt sine Befalinger. Derpaa gik han selv hen til Klippen og raabte med høj Stemme: »Sesam, Sesam, luk Dig op!« Og se, pludselig aabnede sig en Dør, som Ali Baba ikke før havde bemærket. Røverne gik én efter én der ind, Kaptejnen til sidst. Derpaa lukkedes Døren igjen, og der var intet Spor at opdage af den. Havde Hestene ikke staaet der, vilde Ali Baba have anset det hele for en Drøm. Indtil Røverne igjen kom ud, havde han Tid nok til at tælle Hestene. Der var i det hele fyrretyve, en for Røverkaptejnen og de øvrige for hans Folk, men alle næsten lige smukke og kraftige. De faldt saa meget i Ali Babas Smag, at han følte Fristelse til at klavre ned af Træet, stige op paa en Hest, tage en anden ved Tøjlen og i hurtig Flugt jage med dem til Byen og dèr at sælge dem. Men ved nærmere Overvejelse betænkte han dog, at et saadant Foretagende til sidst kunde løbe slet af, og han blev derfor foreløbig siddende ganske stille i Træet. Det varede ikke længe, før Røverne igjen kom ud af Hulen, med Kaptejnen i Spidsen. Han lod sine Folk gaa forbi, indtil der ikke var flere der inde, derpaa skreg han: »Sesam, Sesam, luk Dig!« og ved det sidste Ord sprang Døren lydig i og var forsvunden; Klippen saa' ud som enhver anden Klippe. Røverne spændte deres Fodersække og Vadsække igjen paa Hestene, optømmede dem, svang sig i Sadlen, og nu gik Rejsen igjen afsted i skarp Trav, Kaptejnen i Spidsen, og Røverne bag efter.

Ali Baba var glad, da de var borte. Fuld af Mod steg han ned fra Træet, gik hen til Klippen og tænkte: »Skulde Du forsøge din Lykke?« Saa højt han kunde, skreg han: »Sesam, Sesam, luk Dig op!« og Klippen adlød ham lige saa godt som Røverkaptejnen, den sprang op, og Hulen laa aaben for ham. Han troede at finde et snævert og mørkt Hul, men han tog fejl. Thi da han gik der ind, saa' han, at den hele Klippe med stor Møje fra øverst til nederst var udhugget til en rummelig Hvælving. Der faldt Lys ned fra oven, thi i Hulens Loft var der anbragt et stort Vindue, der oplyste den hele Hvælving saa tydelig, at man kunde opdage alle de Skatte, som var opstablede langs med Væggene. Der laa en Mængde af de kostbareste Stoffer af Silke og Brokade, store Baller af forskjellige Kjøbmandsvarer, Tæpper og guldvirkede Tapeter, prægtige Kar af alle Slags, forarbejdede af de ædleste Metaller, og hvad der især behagede vor Ali Baba, en stor Mængde møntet Guld og Sølv, som stod optaarnet langs med Væggen, dels i enkelte ordnede Hobe, dels i Læderposer. Al Ting røbede, at denne Hule allerede i mange Aar af Røverne maatte være brugt som Forraadskammer. Ali Baba var intet Øjeblik uenig med sig selv om, hvad her var at gjøre. Uden at nøle greb han to Sække fulde af Zecchiner og vilde ud for at læsse dem paa sine Æsler. Men da opdagede han en ubehagelig Omstændighed; Døren havde nemlig lukket sig, saa snart han var traadt ind i Hulen. I Begyndelsen var han ikke lidt forskrækket derover, dog fattede han sig snart og raabte: »Sesam, Sesam, luk Dig op«, og Døren aabnede sig. Nu havde han altsaa fri Udgang, slæbte Sækkene ud, drev sine Æsler sammen, der havde spredt sig i Skoven, og fik dem ind i Hulen. Skjønt Døren ogsaa nu strax efter hans Indtrædelse igjen lukkedes, saa blev han dog ikke bange, da han nu kjendte den Trolddom, som den adlød, og gav sig derpaa hurtig i Færd med at læsse saa mange Zecchiner paa sine Æsler, som de kunde bære. Derpaa skyndte han sig hurtig bort, befalede Porten at lukke sig, og gav sig i Skoven kun Tid til af Forsigtighed at lægge saa meget Brænde og Kvas oven paa Pengesækkene, at intet Menneske kunde se dem. Ganske uskyldig drev han derpaa som sædvanlig sine langørede

Dyr gjennem Byens Gader og ind i sit Gaardsrum, lukkede Porten til, kastede Brændet af Kurvene og bragte derpaa med fornøjet Ansigt den ene Sæk efter den anden ind i Stuen til sin Kone, idet han sagde: »Det er ikke andet end bare Zecchiner.« Konen vidste ikke, hvad hun skulde sige, da hun saa' de mange Sække fulde af Guld, og var til sidst nær ved at tro, at Ali Baba havde stjaalet dem. »Men Mand dog!« sagde hun, »Du har dog vel aldrig været saa gal at forgribe Dig paa fremmed Gods som en Tyv og Kjæltring?« »Gud bevares!« sagde Ali Baba, »vær Du kun rolig!« Han løste Sækkene og tømte deres Indhold ud paa Bordet. Der kom en ganske kjøn Dynge sammen, og Guldstykkerne funklede saa herlig, at det var en Lyst at se paa. Endelig maatte vor Ven, under Tavsheds Segl, fortælle den hele Begivenhed. Konen slog sig gjærne til Ro ved den Tanke, at det ikke kunde være nogen Synd at stjæle fra Røvere og Gavtyve, hvad de havde stjaalet. »Hør, Mand«, sagde hun, da hun var kommen sig lidt af sin Forbavselse, »lad os nu tælle vor Rigdom, thi vi maa dog nøjagtig vide, hvor meget vi egentlig har.« »O, hvilken Snak!« sagde Ali Baba, »det vilde vare alt for længe. Gaa hen og hent mig et Par Skjæppesække, dem vil jeg putte det hele i, og grave Pengeposerne ned i Haven, hvor ingen vil finde dem.« »Kjære Mand«, vedblev Konen, »det vilde dog være godt, hvis Du fulgte mit Raad; det varer rigtignok en Smule længe at tælle, men lad mig kun raade. Jeg gaar hen til Kasim, din Broder, og laaner af ham et Fjerdingkar, og maaler med det Pengedyngen. Saa véd vi dog omtrent, hvor rige vi er blevne.« Ali Baba vilde heller ikke have dette, men der hjalp ingen Snak, hans Kone gik, uden at høre paa ham, hen til sin Svigerinde, Kasims Kone, og bad hende om et Fjerdingkar. »Vil Du have et stort eller et lille?« spurgte Svigerinden. »Helst et stort«, svarede Alis Kone, »hvis Du vil være saa god at laane mig det.« »Jo meget gjærne«, forsikrede Svigerinden, og gik strax ud for at hente Fjerdingkarret. Men undervejs blev hun nysgjerrig og tænkte: »Hvad kan Ali Baba, den fattige Djævel have at maale? det maa jeg vide.« Og før end hun kom ind med Fjerdingkarret, smurte hun Bunden med Honning, saa at den

blev klæbrig. Derpaa kom hun ind med Fjerdingkarret, og Ali Babas Kone løb hurtig hjem med det. Her maalte hun nu med stor Glæde sin Skat, og saa', at hun næsten havde fyrretyve Fjerdingkar fulde af Guldstykker. Nu var hun glad, bragte Maalet igjen til sin Svigerinde og takkede, medens hendes Mand pakkede Zecchinerne i Sække, og gravede dem ned i Jorden i Haven. Næppe havde hans Kone forladt sin Svigerindes Hus, før denne hurtig eftersaa' Bunden i Fjerdingkarret, og ganske rigtig, der var blevet hængende en Zecchin ved Honningen. Hun blev saa forundret og spekulerede sig næsten tosset og tænkte: »Hvad er dette for et Vidunder? den usle Ali Baba, som næppe havde det tørre Brød i Huset, kan han nu maale sine Guldpenge i Fjerdingkar? altsaa maa han have saa mange, at han ikke gider haft den Ulejlighed at tælle dem?« Med største Utaalmodighed ventede hun nu paa, at hendes Mand, Kasim, skulde komme hjem; lige til om Aftenen havde han travlt med sine Handelsforretninger. Da han endelig kom, fik hun ham strax ind i sin Stue, fortalte ham i al Hast, hvilket Under hun havde oplevet, og viste ham tillige Zecchinen, som var blevet siddende. I Steden for at glæde sig over, at hans hidtil saa fattige Broder nu var bleven rig, blev Kasim tvært imod misundelig og undte ham ikke hans Lykke. Han løb næste Morgen, endnu før Daggry, hen til ham, faldt strax med Døren ind i Huset og spurgte: »Menneske, hvor har Du faaet saa mange Penge fra, at Du kan maale dem med Fjerdingkar?« Da Ali Baba hørte disse Ord, blev han forskrækket og søgte at slippe der fra ved Benægtelser. Men det hjalp ham ikke, han maatte ud med Sandheden. Da Kasim hørte Historien om Hulen, gjorde han store Øjne og raabte: »Hvis Du ikke vil overlade mig Halvparten af Skattene i Hulen, saa angiver jeg Dig for Øvrigheden og gjør al Ting bekjendt. Saa faar jeg dog en Part deraf, og Du faar slet intet.« »Bliv dog ikke saa hidsig, kjære Broder«, sagde Ali Baba rolig, »og bild Dig ikke ind at kyse mig med dine Trusler, de er aldeles overflødige. I Røverhulen er der et saa stort Oplag af Rigdomme, at Du og jeg har mere end nok deraf, og jeg vil med Fornøjelse overlade Dig Halvparten.« Den gjerrige Broder, som aldrig før havde ladet den fattige

Ali Baba tilflyde den ringeste Understøttelse, var nu glad, og gik hjem uden at opholde sig længere hos Ali Baba, ja uden saa meget som at sige ham Tak, og han lagde en Plan til listig og lumsk at bedrage sin Broder og at tømme Hulen, før denne igjen fik i Sinde at besøge den. Derfor sadlede han næste Morgen ved Daggry ti Mulæsler, lagde Kasser og Sække paa dem, og uden at sige sin Broder et Ord derom, drog han ud i Skoven og hen til Klippen, som han havde faaet en saa nøjagtig Beskrivelse af, at han ikke godt kunde tage fejl. Her koblede han hurtig Mulæslerne sammen, gik derpaa tæt hen til Klippen og raabte med høj Stemme: »Sesam, Sesam, luk Dig op!« Døren aabnede sig for ham ligesom for hans Broder, og blind af Begjærlighed styrtede han ind i Hulen, der laa aaben for ham, uden at lægge Mærke til, at Aabningen øjeblikkelig lukkede sig bag efter ham. Han havde kun Øje og Sans for de Rigdomme, der laa omkring ham og blændede hans Øjne, og han kunde i lang Tid ikke løsrive sig fra dette Syn. Endelig undersøgte han hver Del for sig og lagde det bedste til Side for sig selv for at tage det hjem med. Da han havde gjort et tilstrækkeligt Udvalg, tænkte han endelig paa igjen at forlade Hulen og belæsse sine Mulæsler. Til sin største Forfærdelse fandt han Døren lukket og sig selv fanget som en Mus i Fælden. Hans Rædsel steg, da han paa ingen Maade mere kunde komme paa det Navn Sesam. I Steden for Sesam skreg han fuld af Fortvivlelse alle de Ord, der faldt ham ind, men til sin Ulykke aldrig det rette. Han tænkte og tænkte og tænkte, og kunde dog ikke komme paa det. Jo mere han pinte sin Hukommelse, desto højere steg hans Rædsel og hans Dødsangst, desto mere forvirrede blev hans Tanker, og desto mindre kunde han mindes det Ord Sesam. Han kastede alle de Skatte bort, som han havde belæsset sig med, og rendte som vanvittig omkring i Hvælvingen. Han styrtede sig mod Døren og forsøgte paa med den mest fortvivlede Anstrængelse at bryde den op, — det hjalp ham ikke, Døren veg ikke et Haarsbred. Angstens Sved strømmede ned af hans Pande, og Blodet sprang ud af hans Fingerender. Han hylede og skreg: »Dør, luk Dig op!«

men Døren var og blev lukket, og til sidst faldt han af Skræk og Mathed i en dyb Afmagt.

Imidlertid kom Røverne hen imod Middag tilbage fra deres Strejftog, og fik allerede langt fra Øje paa Kasims Mulæsler, som rolig og fredelig drev om i det lave Krat og hist og her fortærede nogle Blade og Tidsler. Dette Syn var meget foruroligende for Røverbanden, og saa hurtig Hestene kunde løbe, red de hen til deres Forraadskammer. Kaptejnen sprang af Hesten, stillede sig hen ved Klippen og raabte: »Sesam, Sesam, luk Dig op!« Næppe var Døren aabnet, før Kasim, der i Hulen tydelig havde hørt Røvernes Ankomst, sprang ud der fra, styrtede mod Kaptejnen, kastede ham lykkelig over Ende og vilde flygte. Men det lykkedes ham ikke, og før han havde løbet hundrede Skridt, laa han med kløvet Hoved paa Jorden og var død. Den Røver, som havde forfulgt ham, slæbte Liget igjen til Hulen og kastede det for Kaptejnens Fødder. Denne opstillede imidlertid en Mængde Gisninger om, hvorledes det havde været Kasim muligt at trænge ind i denne saa skjulte Hule. At det havde været hans Hensigt at formindske Forraadet af Skatte i Hvælvingen, kunde der ikke være nogen Tvivl om, thi i Nærheden af Døren laa der Sække fulde af Guld, og andre Kostbarheder laa strøede rundt omkring, og der var ryddet op mellem alle Varerne i Hulen. Kaptejnen tænkte paa, om Kasim ikke maaske var trængt der ind fra oven af gjennem Loftvinduet. Men dertil var Hulen for høj og Klippetoppen desuden uden fra ubestigelig. Røverne udtømte sig i unyttige Formodninger, thi ingen tænkte paa, at nogen kunde have beluret dem og hørt deres Hemmelighed. Men for dog at hævne sig og betage andre Lysten til at forgribe sig paa deres Skatte, huggede de Kasims Lig i fire Stykker og hængte dem op inden for paa højre og venstre Side af Hulens Indgang. Dernæst besluttede de en Tid lang aldeles at undgaa denne Egn, og først efter et halvt Aars Forløb at komme her tilbage. Derpaa steg de igjen til Hest og galoperede hen over Sletten. —

Imidlertid sad Kasims Kone hjemme og ventede med Angst og Bekymring paa sin Mand, indtil det blev ganske mørkt. Men da han slet ikke kom, kunde hun nu ikke længer

styre sin Angst, løb til Ali Baba og sagde med Taarer: »Kjæreste, bedste Svoger, min Mand er i Dag ganske tidlig løbet ud til Hulen, men er endnu ikke kommen tilbage. Jeg aner, at der er tilstødt ham en Ulykke. Hvad skal jeg gjøre, hvad skal jeg gribe til? Hjælp mig, hjælp mig, jeg er ude af mig selv og véd ikke mine levende Raad!« Ali Baba beroligede hende, saa godt han kunde, og gav hende Haab til Midnat; »thi«, sagde han, »din Mand har vist for Hemmelighedens Skyld villet vente, til det blev fuldkommen mørkt, før end han tiltraadte Tilbagevejen til Byen; gaa Du kun rolig hjem.« Dette var indlysende for Konen, og hun gik. Men Midnat kom, der kom ingen Kasim, det gryede ad Dag, Kasim kom ikke. Nu løb Konen endnu en Gang til sin Svoger og bad ham saa længe, indtil han lavede sine tre Æsler til og begav sig paa Vejen til Hulen. Paa den hele Vej saa han intet Spor, hverken af Kasim eller af hans ti Mulæsler, som han havde villet belæsse med Skatte. Men uden for Hulen saa' han Spor af Blod og anede det skrækkeligste. Han bandt sine tre Æsler ved et Træ og raabte: »Sesam, Sesam, luk Dig op!« Klippen aabnede sig lydig, og med Rædsel saa' Ali Baba strax ved Indgangen de blodige og mishandlede Levninger af hans Broder. »Altsaa har din Havesyge virkeligt bragt Dig Døden!« tænkte han vemodig, og en medlidende Taare rullede ned ad hans Kinder, men snart fattede han sig og skyndte sig at tage de fire Stykker af Kasims Lig ned og læsse dem i de to Kurve paa det ene Æsels Ryg. Han lagde Brænde oven paa og skjulte alt omhyggelig. Derpaa læssede han Pengesække igjen paa de to andre Æsler og gav dem saa meget at bære, som de kunde. Da han var færdig, skreg han igjen: »Sesam, Sesam, luk Dig!« og skjulte sig derpaa i det tætteste Krat, til det var blevet ganske mørkt. Først da vendte han tilbage til Byen, drev frem for alt de guldbelæssede Dyr ind i sin Gaard og befalede sin Kone at sørge for at læsse af. Derpaa førte han Æslet med sin Broders Lig hen til Kasims Dør og bankede paa.

Morgana, en Slavinde i Huset, en listig og snild Pige, hvis Forstand Ali Baba satte stor Lid til, lukkede op for ham, og han besluttede uden Omstændigheder at underrette hende

om sin Broders Skæbne. »Ser Du, mit Barn,« sagde han, »paa dette Æsel ligger din Herres Lig, og Omstændighederne ved hans Død er af den Art, at Liget nødvendigvis maa begraves, uden at nogen nærer den ringeste Mistanke, om Kasims Død har været en naturlig, eller han paa anden Maade er omkommen. Jeg besværger Dig derfor at holde alt i den dybeste Hemmelighed. Du er en klog Pige, Morgana, og derfor stoler jeg paa Dig. Før mig nu til din Madmoder.« Skjønt Morgana var meget forskrækket, saa' hun dog strax, hvad her var at gjøre. Frem for alt førte hun altsaa Ali Baba tillige med Æselet ind i Gaarden og lukkede Porten omhyggelig, saa at ingen uvedkommende kunde trænge der ind. Derpaa førte hun Ali Baba til hans Svigerinde, og hørte nu udførlig, hvorledes Ulykken var sket. Kasims Kone brast i Taarer, og Morgana havde nok at gjøre med at bringe hende til Rolighed. Derpaa fremsatte den listige Pige en Plan til at holde Drabet hemmelig, og Planen var saa snild og kløgtig lagt, at den hverken for Røverne, hvis Hævn Ali Baba frygtede, røbede det mindste Spor, hvor deres Offer var kommet hen, eller kunde vække nogen som helst Mistanke hos Kasims Naboer, hvorfor ogsaa denne Plan blev billiget af Enken og Ali Baba, og det blev øjeblikkelig besluttet at udføre den. Det første, som Morgana gjorde, var, at hun løb hen til det nærmeste Apothek og med Skrig og Taarer forlangte Lægemidler, som man kun plejer at give Folk, der ligger for Døden. Paa Apothekerens Spørgsmaal svarede hun hulkende, at hendes gode Herre pludselig var bleven meget syg, og man frygtede for, at han endnu i Nat vilde dø. Derpaa løb hun uden Nølen jamrende igjen hjem. Næste Morgen gjentog hun det samme Spil, løb ti Gange i Dagens Løb til Apotheket, forlangte bestandig stærkere Midler, syntes bestandig mere bedrøvet og klagede mere og mere over sin Herres formodentlige Død. Paa den Maade blev Apothekeren ført bag Lyset, og det undrede ham derfor slet ikke, da han Dagen derpaa fik den Efterretning, at Kasim, den rige Kjøbmand, var salig hensovet. Lige saa lidt undrede Enkens Nabofolk sig, thi de havde nok set, hvor urolige og ængstelige Morgana og Ali Baba hundrede Gange om Dagen havde løbet ind og ud af

Huset og stedse saa' mere nedslagne og ængstelige ud. Kasim var, det troede enhver, død som en god og from Muselmand. Ganske tidlig efter at han om Natten foregaves at være død en naturlig Død, satte dog Morgana Kronen paa sin Plan. Hun gik nemlig til en Skoflikkers Butik, som var beliggende paa Torvet temmelig langt fra Kasims Hus. Baba Mustapha, Skomageren, var hende bekjendt som en ærlig, tavs og lystig gammel Karl, og hun vilde hellere betro ham end enhver anden det hemmelighedsfulde Hverv, som før Kasims Begravelse endnu maatte udføres, hvis ikke alt trods hendes List og Snildhed dog skulde blive opdaget. Hun smilede til ham, rakte ham sine Fingerspidser til Hilsen og trykkede ham en Zecchin i Haanden. »Ved Profetens Skjæg«, sagde Baba Mustapha, »det var en smuk Haandpenge. Hvad skal jeg gjøre for den, lille Jomfru? Sig strax frem, jeg er beredt til alt.« »Baba Mustapha,« svarede Morgana, »staa op og tag intet andet med Jer end Eders Flikkeværktøj. Jeg forlanger intet ulovligt af Jer, og der ska ikke tilføjes Jer noget ondt, men dog maa I lade Jer binde for Øjnene og ganske betro Jer til min Førelse. Tillige maa I sværge mig til, ikke at forraade, hvad Eders Øjne snart skal se, og hvad I selv skal udrette.« Mustapha studsede ved disse Ord; men da hun kraftig understøttede sit Forlangende ved en anden Zecchin, sagde han endelig: »Lille Jomfru, forlanger I intet, som strider mod Ære og Samvittighed?« »Intet af den Art«, svarede Morgana. »Naa godt«, sagde Skoflikkeren rask, »under den Betingelse vil jeg følge med Jer og lade mig binde for Øjnene.« Morgana betænkte sig ikke længe, tog et Tørklæde frem og bandt det om Mustaphas Hoved. Derpaa gik hun afsted med ham og mødte heldigvis intet Menneske paa Gaderne. Men Mustapha var ikke mindre fiffig end Morgana og havde allerede udtænkt sig et Middel til, trods al Forsigtighed, igjen at finde det Hus, som han saa hemmelighedsfuldt blev ført til. Først lagde han meget nøje Mærke til den Retning, som Morgana tog over Torvet. Derpaa talte han alle sine Skridt nøjagtig til enhver Vending af Vejen til højre eller venstre, og huskede Skridtenes og Vendingernes Antal meget let, da han havde en udmærket Hukom-

melse. Han indprægede sig alt, selv den ringeste Bøjning, og da han var kommet til Kasims Hus, kunde han gjærne have svoret paa, at han selv efter ti Aars Forløb og med tilbundne Øjne vilde være i Stand til at finde Huset igjen. Han forraadte dog ikke dette for Morgana, og anstillede sig ganske frejdig og uskyldig. Morgana førte ham ind i det Værelse, hvor Kasims Lig laa; Hovedet var indsvøbt i et Tørklæde for at Mustapha ikke skulde se Ansigtet. Her løste hun Tørklædet fra Mustaphas Ansigt og sagde: »Baba Mustapha, skynd Jer nu noget at sy mig disse fire Stykker saaledes sammen, at de bliver til et hele. Det er Jeres Forretning. Sy nu hurtig og omhyggelig, og I skal ikke være misfornøjet med Sylønnen.« Skjønt Mustapha var meget forundret og kun lidt bevandret i slige Forretninger, saa trak han dog Traad i sin Naal og syede saa hurtig Sting paa Sting, at han i kort Tid havde udført sit Hverv. Derpaa bandt Morgana ham igjen for Øjnene og førte ham tilbage fra Huset lige ind i hans egen Butik. Dèr tog hun Tørklædet af og forærede ham endnu ti Zecchiner, idet hun tillige endnu en Gang indstændig lagde ham paa Hjærte, ikke at forraade noget, af hvad der var sket, og beflitte sig paa den ubrødeligste Tavshed. Mustapha lovede alt, og Morgana ilede beroliget og med lette Fjed hjem. Her lagde hun den døde i en Kiste og skjulte Sømmene saa omhyggelig med Tørklæder og Svøb, at ingen kunde opdage noget deraf. Kasim stod i den aabne Kiste og blev begravet ligesom enhver anden Død, og ingen Modersjæl anede denne Mands ulykkelige Endeligt, der sønderhugget og sammenflikket blev sænket i Jorden og begrædt af sine Slægtninge. Snart efter døde ogsaa Kasims Kone af Sorg og Kummer, Ali Baba arvede den rige Butik, som Kasim havde efterladt, saa vel som Huset og alle sin Broders øvrige Rigdomme og Skatte. Han flyttede nu med sin Kone ind i det arvede Hus, boede dèr tilfreds og rolig og ansaa sig aldeles sikker for de bedragne Røveres Hævn. Hvorledes skulde de, saa tænkte han, have erfaret eller endnu kunne erfare dine Anslag? Han beholdt Morgana, den kloge Slavinde hos sig og behandlede hende kjærlig og venlig, thi hun var en trofast og god Pige.

Imidlertid var dog den Tid forløben, i hvilken Røverne havde besluttet at holde sig borte fra deres Hule, og en Dag ankom de derfor væbnede og rustede paa deres Heste igjen til Klippen, der paa Kaptejnens Befaling som sædvanlig strax aabnede sig. Men hvor forskrækkede blev de ikke alle, da de saa', at ikke blot Stykkerne af Kasims Lig, men ogsaa en betydelig Del af deres Skatte var forsvunden. »Kammerater«, sagde Kaptejnen, »I ser, at der endnu er en, som maa have udforsket vor Hemmelighed. Hvorledes det er gaaet til, kan jeg ikke begribe. Men saa meget er vist, at vi i ethvert Fald maa udforske, hvem den Usling er, som plyndrer os. Formodentlig bor han i Byen, og vi maa kaste Lod om, hvem der skal være den første, der begiver sig der ind og forsøger paa at opdage vor Fjende, for at vi kan gjøre ham uskadelig. Er I enige med mig heri?« Alle svarede Ja, og en traadte strax frem og sagde: »Jeg vil være den første, der paatager mig dette Stykke Arbejde.« »Godt«, sagde Kaptejnen, »det er jeg tilfreds med, thi jeg kjender Dig som en forvoven Knægt, og véd, at Du ikke er dum; men hold Dig beredt paa, at Du uden Naade maa dø, hvis Du ikke med Held udfører, hvad Du paatager Dig!« Røveren nikkede til Tegn paa, at han var enig med ham, steg til Hest og red strax derpaa hen ad Byen til. Uden for Porten holdt han stille, skjulte sin Hest i et tæt Krat og forklædte sig saa godt, han kunde. Den næste Dag før Solens Opgang gik han ind ad Byens Port og tog Vejen lige til Torvet. Her var endnu intet Menneske at se, og alt var stille og øde; kun vor gamle Ven, Baba Mustapha, sad allerede i sin Butik og flikkede Støvler og sang en Vise. Røveren traadte hen til ham og sagde: »Hejda, gamle, er Du allerede saa tidlig ved Arbejdet? Du kan jo med dine gamle Øjne næppe se endnu, det er jo endnu Tusmørke.« »Aa hvad,« svarede Mustapha, »en Mand, som endnu for kort Tid siden ved Lampelys kunde flikke et Lig sammen, maa vel ogsaa kunne flikke gamle Sko ved Morgenlyset.« Røveren studsede og tænkte strax: »Stop, her har Du fundet din Mand.« Dog vilde han gaa sikkert frem og spurgte: »Du mener vel Ligklædet, thi hvorledes flikker man døde?« »Nej, nej«, sagde Mustapha,

»jeg véd ret godt, hvad jeg siger; men spørg mig ikke mere, Du faar dog ikke mere at vide af mig.

Men Røveren var dog nu allerede saa vis i sin Sag, at han vilde gjøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at bevæge Mustapha til at rykke ud med Sproget. Han bød ham derfor en Zecchin, hvis han vilde fortælle alt. Men Mustapha tænkte paa sin Samvittighed og sin Ed, forraadte intet, saa meget end Zecchinen stak ham i Øjnene. Røveren bød ham to, tre, fire, lige til tyve Zecchiner. Da sagde Mustapha til sidst: »Herre, jeg er en fattig Mand, og kan næsten sidde her et helt Aar, før jeg faar flikket mig tyve Zecchiner sammen, men dog forraader jeg Dig intet af det, som jeg har svoret at holde hemmelig. Men vil Du give mig tyve Zecchiner blot for, at jeg viser Dig det Hus, hvor jeg flikkede den døde sammen, saa giv mig dem, saa vil jeg føre Dig der hen.« Fuld af Glæde leverede Røveren ham Pengene, Mustapha bad Røveren at binde for hans Øjne og tog ham derpaa under Armen. Skridt for Skridt fulgte han den Vej igjen, som han forhen var gaaet med Morgana, og han havde den Gang passet saa godt paa, og saa nøjagtig talt sine Skridt, at han til sidst blev staaende lige for Ali Babas Hus og sagde: »Tag nu Tørklædet af, min Ven, thi nu er vi paa rette Sted.« Røveren adlød og spurgte, hvem der beboede dette Hus. Det vidste Mustapha ikke, da det laa i et ham ganske fremmed Kvarter af Byen. Da Røveren saa', at han ikke kunde faa mere at vide af den gamle, lod han ham gaa, tog et Stykke Kridt op af Lommen og tegnede med dette et Mærke paa Ali Babas Husdør. Derpaa gik han ud af Byens Port igjen, steg til Hest, galoperede ud til Hulen og fortalte Kaptejnen sin gode Lykke. Der blev stor Glæde paa Færde, thi nu troede Gavtyvene allerede at have vundet Spillet. Men Sagen kom ganske anderledes. Omtrent en halv Time efter at Røveren var listet bort, aabnede Morgana Husdøren, traadte ud med en Kurv i Haanden og gik bort for at gjøre nogle Indkjøb til Køkkenet, hvilket hun altid selv besørgede. Ved sin Tilbagekomst saa' hun Mærket, som Røveren havde tegnet paa Døren, og skjønt der ikke hos hende opsteg en bestemt Anelse om noget ondt, saa gik hun dog ind, hentede et Stykke Kridt og

malede paa syv, otte Døre i Nabolaget det samme Mærke, som hun havde set paa sin Husbonds Dør. »Forsigtighed kan ikke skade«, tænkte hun ved sig selv, og talte ikke videre om den Ting. Men da Røverne næste Nat fuldtrustede kom og vilde bemægtige sig det mærkede Hus, da fandt de flere Døre med Mærker paa, de vidste altsaa ikke, hvilket der var det rette, og maatte, saa nødig de vilde, drive af med en lang Næse. Kaptejnen var rasende derover, og uden at høre paa Spejderens Undskyldninger, huggede han med egen Haand Hovedet af ham. Nu var igjen gode Raad dyre; Røverne snakkede frem og tilbage om, hvad der var sket, og overvejede paa ny, hvad man nu skulde gribe til. Det var alt for vigtigt at udforske den Hemmelighed, der truede dem alle med Opdagelse og Dødsstraf, til at de saaledes ved deres Kammerats første fejlslagne Forsøg uden videre skulde have slaaet sig til Ro. Endelig traadte igjen en Røver frem og tilbød sig i Allahs Navn at forsøge sin Lykke, om det saa skulde koste ham hans Liv. Han indrettede alt ligesom sin Forgænger. Han kom heldig ind i Byen, fandt den gamle Mustapha og ved hans Hjælp ogsaa uden Vanskelighed Vejen til Ali Babas Hus. Men mere snu end sin Forgænger satte han Mærke paa Døren med rød Farve og paa et mindre iøjnefaldende Sted. »Nu skal Du nok ikke undgaa os mere«, tænkte han ved sig selv og troede at være sikker i sin Sag. Fuld af Glæde red han ud til Banden og aflagde Beretning for Kaptejnen. Men den trofaste og forsigtige Slavinde Morgana havde gode Øjne, og der undgik hende ikke saa let noget usædvanligt. Hun bemærkede derfor ogsaa ret godt det røde Mærke paa Døren, fattede nu først rigtig Mistanke og tænkte: »Stop, her skal sikkerlig foretages noget imod min gode Herre, Ali Baba, thi af sig selv er dette Krimskrams ikke kommet paa Døren. Hvem véd, om ikke Røverne her er paa Spil.« Og hurtig hentede hun Rødkridt og satte ligesom forrige Gang paa sex, otte andre Døre det samme Mærke, der stod paa hendes egen. Derpaa slog hun sig til Ro, men foresatte sig bestandig at være paa sin Post. Men ved alt dette ymtede hun ikke et Ord om sin Opdagelse, thi hun tænkte: »Hvorfor skal jeg til Unytte gjøre Ali Baba ængstelig, jeg skal nok passe paa og vaage for hans Sikkerhed.«

Nu var Røvernes List igjen gjort til Skamme, og de maatte anden Gang staa med lange Ansigter. Thi da de i Nattens Mørke kom og søgte efter Døren, fandt de igjen en Mængde med Mærke og maatte som første Gang bandende og skjældende drage bort med uforrettet Sag. Nu var der stor Sorg paa Færde, thi den anden Røvers Hoved faldt for Kaptejnens Sværd, og skjønt den hele Flok var meget bedrøvet derover, maatte de dog lade det ske, og turde ikke gjøre nogen Indvending, thi saaledes var det nu en Gang besvoret imellem dem. Kaptejnen ærgrede sig selv mest og sagde til sidst: »Kammerater, hvis dette skal blive ved saaledes, saa gaar vort halve Mandskab til sidst tabt, og det kan jeg paa ingen Maade tillade. I er alle tapre og dristige Mænd, men hvad Eders Snildhed angaar, saa synes den ikke at betyde meget. Nu gaar jeg selv, og vi vil se, hvad det hjælper til. Lykkes dette Foretagende heller ikke mig, saa underkaster jeg mig Døden ligesom enhver anden. Vent her til i Morgen.« Og uden at høre paa sine Kammeraters Advarsler red han bort. Ogsaa han fandt ved Mustaphas Hjælp det rette Hus, men i Steden for at male et Mærke paa Døre eller Vægge talte han blot Vinduerne ud til Gaden, betragtede Bygningen meget nøjagtig og længe og indprægede dens hele Udseende saa nøjagtig i sin Hukommelse, saa at han blev fuldkommen sikker i sin Sag og med Glæde vendte tilbage til sine Kammerater. »Nu Kammerater,« sagde han jublende til dem, »nu er jeg fuldkommen paa det rene med vort Anliggende, og vi kan nu snart igjen leve i Ro og Fred, naar I kun nøjagtig udfører, hvad jeg til vor Sikkerhed har udtænkt og vil paalægge Jer. Gaa nu foreløbig hen og se til, at I kan faa fat paa nitten stærke Mulæsler.« Røverne adlød og adspredte sig til alle Sider.

Ft Par Dage derefter, ved Aftenskumringens Tid, drev en rejsende Oliehandler nitten Mulæsler belæssede med otte og tredive Oliesække ind ad Byens Port, og tog Vejen lige til Ali Babas Hus. Ali Baba stod tilfældigvis uden for Døren og blev tiltalt af Oliehandleren. »Herre«, sagde denne, »jeg kommer meget langt fra med min Olieladning og har i Sinde at sælge den her i Byen. Men jeg kjender i hele Byen ikke et eneste Menneske og véd ikke det Sted, hvor jeg kan finde

Nattely. Det er tillige meget silde, og jeg beder Jer derfor indstændig om at give mig og de trætte Dyr Herberge i Eders Hus og Gaard til i Morgen tidlig. Afslaa mig ikke denne Bøn, jeg vil gjærne tage til Takke med den ringeste Plads.« Ali Baba var en Mand med et godt Hjærte og sagde strax: »Velkommen, kjære Herre, gjør ikke saa mange Omstændigheder, men træd nærmere.« Han befalede strax Morgana at aabne Gaardporten, lade Æslerne gaa ind og sørge for Strøelse til dem i Gaarden. Alt blev udrettet gjærne og hurtig, og da der var sørget for Æslerne, førte Husets Herre Oliehandleren op i sit Værelse og beværtede ham med stor Venlighed. Da Gjæsten var mæt, vilde han igjen ned i Gaarden for at overnatte i Stalden. Men det tillod Ali Baba paa ingen Maade, men bad Kjøbmanden at lade sig føre af Morgana til et Kammer, som var indrettet for ham, og dèr lægge sig i en pænt opredt Seng. For ikke at vække nogen Mistanke maatte Gjæsten give efter, skjønt han i sit Hjærte forbandede Ali Babas Gjæstfrihed. Den foregivne Oliehandler var nemlig ingen anden end vor gamle Bekjendt, Røverkaptejnen, og af de otte og tredive Oliesække var kun en eneste fyldt med Olie. I de andre laa syv og tredive Røvere saa godt skjulte, at intet Menneske kunde have Anelse om at de var der. Kaptejnens Plan var, at Røverne om Natten, naar alt laa i Søvn, skulde krybe ud af Sækkene, trænge ind i Huset og uden Barmhjærtighed myrde alle dets Beboere. Planen var listig nok, og den vilde sikkert være kommen til Udførelse, hvis ikke et lykkeligt Tilfælde havde ladet Morgana opdage alt. Da nemlig Slavinden vilde ledsage Kaptejnen til det ham bestemte Værelse, bad han om Tilladelse til endnu en Gang at maatte se til sine Æsler, og gik uden Ophold ud af Stuen.

Medens han var borte, sagde Ali Baba til Morgana: »Hør Du, jeg vil i Morgen ganske tidlig tage et Bad. Læg derfor rent Linned ud og giv det til Abdallah, min Livtjener; sørg ogsaa for, at jeg efter Badet til min Frokost kan faa en god Kop Kjødsuppe.« Med disse Ord gik han ind i sit Sovekammer og sov snart lige saa sødt som hver Nat uden at have den mindste Anelse om de Rædsler, der svævede over hans Hoved. Røverkaptejnen, hvem det, som sagt, slet ikke

var til Pas, at han skulde sove i Huset i Steden for at blive hos sine Folk i Gaarden, var imidlertid hurtig løbet ned for at underrette sine Kammerater om den forandrede Plan. Han gik fra én Oliesæk til den anden og hviskede til dem: »Jeg er nødt til at sove i Huset. Pas vel paa og hold Jer færdige. Naar jeg fra mit Sovekammer kaster smaa Stene ned, saa er al Ting sikkert, og I behøver kun med Eders Knive at skære Sækkene op og krybe ud. Indtil da forhold Jer rolige.« Skjønt Røverne laa i en ubekvem Stilling og næppe kunde aande i Sækkene, saa tørstede de dog saaledes efter Hævn, at de var villige til endnu en kort Tid at taale enhver Besværlighed, De lovede derfor med sagte Stemme at adlyde og holde ud. Men Høvedsmanden forsvandt igjen, og i Ali Babas Gaard var al Ting snart igjen lige saa roligt, stille og mørkt, som enhver anden Aften. Ingen havde fattet Mistanke. Lidt efter lidt slukkedes alle Lys i Huset, selv Røverkaptejnen slukkede sit og lagde sig paaklædt i Sengen. Men af Utaalmodighed kunde han ikke sove, og han lurede i det dybe Mørke paa Midnatstimen, som en Tiger paa det Bytte, der ikke kan undgaa den. Morgana tænkte, før hun gik til Sengs, samvittighedsfuldt paa Ali Babas Befalinger. Hun fremtog Linnedet til Badet, tændte Ild paa Skorstenen, satte en Potte med Kjød der paa og kaldte paa Abdallah, Herrens Livtjener. »Hør, Abdallah«, sagde hun til ham, »Herren vil i Morgen gaa i Bad, og jeg har derfor her lagt hans Linned frem. Tag det siden med, og lad os nu snakke lidt sammen til jeg er færdig med Kjødsuppen. Det varer ikke længe.« Medens hun nu saa til Ilden og flittig skummede med Sløven, for at Suppen ret kunde blive klar, gik hendes Lampe pludselig ud, og hun bemærkede, at der ikke var mere Olie i den. »Min Gud, hvad skal jeg nu gjøre«, sagde hun til Abdallah, »jeg maa have Lys at skumme ved, og der er til Ulykke ikke en Draabe Olie i Huset.« »Saa gaa bare ned i Gaarden«, svarede Abdallah, »og tap noget af en af de Sække. Meget behøver Du jo ikke, og den Smule under Oliehandleren Dig nok.« »Du har Ret, min Ven«, raabte Morgana fornøjet, tog en Krukke og gik hurtig ud i Gaarden. Da hun stod ved den første Sæk og vilde aabne den, hørte hun Røveren der inde sagte hviske: »Er det nu Tid?« Mor-

gane gøs, saa at alle hendes Lemmer skjælvede, da hun saa uformodet, i Steden for at finde Olie, hørte en Stemme, og hendes første Tanke var at gjøre Larm og skrige af al Magt. Men hun fik øjeblikkelig et andet Indfald og hviskede med Fatning hurtig: »Stille, endnu ikke, men snart.« Derpaa gik hun til den anden Sæk og saaledes fremdeles til alle otte og tredive. Enhver Røver spurgte om det var Tid, og hun svarede dem alle: »Endnu ikke, men snart.« Endelig fandt hun Olie i den sidste Sæk, fyldte sin Potte, løb hurtig til Køkkenet og tændte frem for alt igjen sin Lampe. Abdallah bemærkede strax hendes forstyrrede og forfærdede Udseende og spurgte hende hastig: »Morgana, sig mig, hvad fejler Dig, hvad er der i Vejen? Du er jo ganske bleg!« Morgana fortalte ham sit Æventyr, meddelte ham, at der sad syv og tredive Mænd i Sækkene, og at de alle sammen var Røvere, og at de havde i Sinde at myrde hver levende Sjæl i Huset. »Vær rolig«, sagde Abdallah, »det skal vi nok nok sætte en Pind for!« Skjønt han ligesom Morgana forfærdedes over den Fare, som havde truet deres Herre og de øvrige Husbeboere, saa var han ikke det mindste bange nu, da Anslaget var opdaget, thi han var en modig og stærk Mand. Han gjorde det Forslag frem for alt først at bemægtige sig Kaptejnen. »Nej, nej«, sagde Morgana, »først maa Røverne være døde, saa kan Kaptejnen siden ikke undgaa os. Gjør bare, hvad jeg siger og følg mit Raad. Gaa først ud og tag den store Kjedel med og fyld den med Olie, som Du vil finde i den yderste Sæk. Imidlertid vil jeg gjøre dygtig Ild paa for at koge Olien. Gaa nu og skynd Dig!« Abdallah gik afsted med Kjedelen og bragte den fyldt tilbage. Hurtig blev den sat paa Ilden, snart sydede og kogte Olien og blev skoldende hed, netop som Morgana vilde have det. »Nu er det godt«, sagde Morgana, »tag Du fat her, jeg bærer paa den anden Side, og nu ud med det!« De bar den sydende Olie ud i Gaarden. Der tog Morgana en stor Øse, fyldte den af Kjedelen, gik med den sagte fra Sæk til Sæk og hældte i hver Sæk saa meget af den hede Olie, som var tilstrækkelig til øjeblikkelig at kvæle og dræbe Røveren, som laa deri. Abdallah bar Kjedelen bag efter hende, og de fortsatte deres Arbejde, til ogsaa den sidste Morder havde udaandet sit rygges-

løse Liv. Derpaa gik den modige Slavinde med Abdallah tilbage til Køkkenet, slukkede Skorstensilden og Lampen og sagde: »Nu, min Ven, maa vi oppebie, hvad Kaptejnen vil tage sig for. Naar han tror, at vi alle ligger og sover, vil han sikkerlig komme ned for at udfri sine Kammerater af Sækkene. Da skal Du falde over ham og dræbe ham. Du vil jo nok faa Bugt med ham?« Abdallah lo, knyttede sine Næver og sagde med Forbitrelse: »Lad ham kun komme!« — Derpaa holdt de sig begge stille og lyttede til enhver Lyd.

De havde omtrent staaet saaledes en halv Time paa Lur, da rejste Røverkaptejnen sig fra sit Leje, gik hen til Vinduet i sit Sovekammer, og da han troede, at alle laa i dyb Søvn, kastede han smaa Stene ned i Gaarden for at give Røverne det aftalte Tegn. Han hørte tydelig, at nogle af Stenene havde ramt Sækkene, og lurede nu paa, at hans Folk skulde røre sig. Han gjentog sine Stenkast flere Gange, men ingen Røver gav noget Livstegn, Gaarden var ligesom uddød. Da blev han greben af den pinligste Ængstelse, og saa sagte som muligt listede han sig ned ad Trappen for selv at udforske Grunden til sine Folks ubegribelige Opførsel. Men næppe var han traadt hen til den første Sæk, og havde set, at Røveren i den var dræbt, før Abdallah, brølende som en rasende Løve, styrtede sig over ham, greb ham om Livet, og knugede ham saaledes sammen, at han tabte Vejret og skreg højt af Smerte og Skræk. »Ja bi lidt, din Skurk«, raabte den trofaste Tjener, »nu er din Time kommen, og Du skal ikke mere ængste min gode Herre!« og trods Kaptejnens fortvivlede Modstand, kastede Abdallah ham til Jorden, trak en Dolk, som han bar hos sig, og gjennemborede hans Hjærte, saa at han i samme Øjeblik laa død for hans Fødder. Nu var da det vanskelige Værk lykkelig bragt til Ende, og en stakkels svag Pige havde ved Hjælp af en eneste Tjener for stedste gjort otte og tredive stærke og vaabendygtige Mænd uskadelige.

Næste Morgen førte Morgana sin Herre Ali Baba ned i Gaarden og sagde: »Herre, se dog en Gang disse Sække efter.« Ali Baba kigede i den første den bedste. Da han her fik Øje paa et halvskoldet Lig, fór han fuld af Forfærdelse tilbage og skreg: »Morgana, for Allahs Skyld, hvad betyder

alt dette?« »Vær rolig, kjære Herre«, svarede hun, »han gjør Jer ingen Skade mere, han er død saa vel som alle de andre, der sidder i Sækkene.« »Men hvor er da denne Ladnings Herre, jeg mener Kjøbmanden?« raabte Ali Baba igjen, »jeg beder Dig, forklar mig denne skrækkelige Hemmelighed.« Morgana førte ham derpaa ind i Køkkenet, hvor Abdallah ventede paa dem med Røverkaptejnens Lig, og her fortalte hun den forfærdede Ali Baba den Fare, som han i den forløbne Nat havde været truet med, hun fortalte ham, hvilken Plan til Redning hun havde udført, hvor heldig alt var gaaet, og viste ham til sidst Liget af Røverkaptejnen, som han nu øjeblikkelig gjenkjendte, da han endnu meget godt erindrede hans Ansigtstræk fra Skoven af. »Morgana«, sagde han endelig, da han havde hørt alt og var kommet sig lidt af sin Forbavselse, »jeg kan aldrig i mit Liv gjengjælde Dig og Abdallah, hvad I har vovet for mig. Dèr er min Haand, I skal for Fremtiden ikke mere være Tjenestefolk i det Hus, som I har beskyttet og bevaret, men I skal være mine Børn, saa længe jeg lever, jeg vil være Eders Fader.« Taarer kvalte hans Stemme, og han kunde længe ikke igjen komme til Fatning. Endelig vedblev han: »Kjære Børn, frem for alt maa vi nu hurtig grave en Kule, og begrave Røverne deri. Thi intet Menneske maa vide det mindste om denne Ting, vi kunde ellers alle komme i den største Fare. Hvorledes skulde vi kunne bevise, at disse Folk virkelig har været Røvere? Vilde man tro vort Udsagn? Kom, lad os skynde os, Børn!« Uden at nøle gik han ned i Haven og gravede dèr med Abdallahs Hjælp en dyb Kule. Efter et Par Timers Forløb var Røverne begravede deri, og ingen spurgte efter dem. Men Mulæslerne blev i al Stilhed, det ene efter det andet, førte bort og solgte.

Ali Baba levede nu med Morgana og Abdallah mange Aar uforstyrret og lykkelig, og da han endelig skulde til at dø, aabenbarede han dem paa sin Dødsseng Hemmeligheden ved den Hule, hvor der laa umaadelige Skatte skjult, og dette var den Arvelod, han efterlod dem. Derpaa hensov han i Fred og velsignede med det sidste Aandedræt de trofaste, som havde elsket og æret ham lige til hans Død. Men Morgana og Abdallah sørgede længe over ham og begræd Tabet

af den brave Mand. Men da Tiden lidt efter lidt havde dulmet deres Smerte, ægtede de hinanden og blev Mand og Kone. Naar der saa i Morganas Husholdning en Gang imellem blev knapt paa Penge, saa sadlede Abdallah et Æsel, red ud i Skoven til Klippen, hvor Hulen var, og skreg: »Sesam, Sesam, luk Dig op!« hvorpaa Døren altid aabnede sig og gav ham, hvad han forlangte, saa at han var meget vel tilfreds med Ali Babas Efterladenskab.

Uden Bekymring levede det trofaste Par endnu mange Aar, og nød deres Lykke i uforstyrret Fred.